

พันตำรวจเอก สนธยา แสงภา สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : กราบเรียนท่านประธานครับ กระผม พันตำรวจเอก สนธยา แสงภา สมาชิกวุฒิสภาสรรหา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา กระผมต้องประทานกราบเรียนมายังท่านประธานรัฐสภาด้วยความเคารพว่า ตามที่ท่านได้กรุณาจะให้สมาชิกได้ปรึกษาหารือกันก่อนเข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมนั้นก็จะเป็นประโยชน์กับประชาชนที่รับฟังอยู่ และประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นเนื่องจากการประชุมร่วมของรัฐสภานั้นก็จะประกอบไปด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน นอกจากนั้นยังมีสมาชิกวุฒิสภาด้วย จึงขอท่านประธานได้กรุณาพิจารณาว่าจะให้ปรึกษาหารือประมาณสักกี่ท่านครับ สุดท้ายท่านประธานจะพิจารณาตามความเหมาะสมครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผมขออย่างนี้ได้ไหมครับ ที่จริงนี้มันมีวาระสำคัญที่อยากจะ อย่างกรณีของมาตรา ๑๙๐ นี่ยังมีอีกหลายเรื่อง ถ้าเป็นไปได้เราสามารถพิจารณาจบในวันนี้ ในสมัยประชุมนี้เราก็ไม่จำเป็นต้องเปิดประชุมร่วมอีกแล้วนะครับ ผมขออย่างนี้ได้ไหมครับ เอาฝ่ายละ ๒ ท่าน พอได้ไหมครับ เชิญหมอสุนิจ หรือเรื่องนี้ละครับ ขอฝ่ายละ ๒ ท่านได้ไหมครับ

นายสุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตริง) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายแพทย์สุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ ผมจะหารือ ๒ เรื่องครับ

เรื่องแรก คือเรื่องน้ำท่วม จังหวัดตรังก็เป็นจังหวัดหนึ่งที่ฝนตกหนักในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : คุณหมอสุนิจ เอาประเด็นที่ผมหารือก่อนครับว่าเราจะหารือกันฝ่ายละ ๒ ท่านเห็นด้วยไหมครับ

นายสุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตริง) : ฝ่ายละ ๒ ท่านนะครับ เอา ๓ ท่านนะครับ เพราะว่าผมยื่นตั้งแต่เช้าแล้วท่านประธานครับ รอท่านประธานอยู่ว่าเมื่อไรท่านประธานจะขึ้นมา

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เอาฝ่ายละ ๓ ท่านนะครับ อย่างนั้นนะครับ

นายสุกิจ อัดโถปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ต๊รัง) : ถ้าอย่างนั้นผมเริ่มเลย
ได้ไหมครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับ

นายสุกิจ อัดโถปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ต๊รัง) : ท่านประธานครับ
ผม หมอสุกิจ อัดโถปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดต๊รัง พรรคประชาธิปัตย์ เขตของผม
จังหวัดต๊รังนะครับ ก็มีฝนตกหนักในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา แล้วก็มึ้นน้ำท่วมตั่งหลายตำบลครับ
เช่น ตำบลบางรัก ตำบลนาพระ ตำบลนาโตะหมิง ตอนนี้นำก็ย้งท่วมอยู่ และแถมยังมีพายุ
พัดกระหน่ำด้วยครับ มีบ้านเรือนของพี่น้องประชาชนเสียหาย หลังคาปลิวไปหลายหลังคาเรือน
ที่เดียวครับ อยากให้กระทรวงมหาดไทยได้เข้าไปดูแลโดยด่วนด้วยครับ เรื่องที่ ๒ เขาจะประท้วง
อะไรครับ

(จาสิบตำรวจ ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์
ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านประสิทธิ์ประท้วงอะไรครับ

จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย จังหวัดสุรินทร์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมต้องขอประท้วง ท่านประธาน เนื่องจากว่าเมื่อเช้านี้มีคนตื่นมาตั้งแต่เช้ามาลงคิวในการหาซื้อ เสริมแล้ว ท่านประธานได้อนุญาตให้คุณหมอสุกิจ ผมไม่ได้โอ้อวดนะ เพียงแต่ว่าคนที่เขาเสียสิทธิ ในการตื่นมาแต่เช้าลงคิวไว้จะเอาอย่างไรครับท่าน ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านประสิทธิ์ครับ ผมว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องของความอนุโลมประนีประนอมกัน มันมีกรณีเรื่องน้ำท่วมทั้งภาคเหนือ และภาคใต้ ก็เพื่อให้เป็นข้อยุติก็ได้ตกลงกันฝ่ายละ ๓ ท่าน เป็นกรณีพิเศษครับ อย่าไปยึด ธรรมเนียมปฏิบัตินะครับ ถือว่าคราวนี้เป็นกรณีพิเศษ ที่นี้ฝ่ายรัฐบาล ๓ ท่าน ก็ลองพิจารณาดูว่า ใครมีความจำเป็นจริง ๆ ก็คุยกันครับ เชิญคุณหมอต่อเลยครับ

นายสุกิจ อัลโธปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน ผม สุกิจ อัลโธปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ จบไปแล้ว ๑ เรื่อง กำลังจะเริ่มเรื่องที่ ๒ ก็ถูกประท้วง จริง ๆ แล้วก็ไม่น่าจะประท้วงเลยนะครับ

เรื่องที่ ๒ ก็คือเรื่องของยางพาราราคาตกต่ำครับ ตอนนี้ราคายางพารา ที่ซื้อขายกันจริงในท้องตลาดประมาณกิโลกรัมละ ๘๐ บาทเท่านั้นเองครับ ซึ่งไม่สมกับราคาкуп ของท่านรัฐมนตรีที่บอกว่าจะทำให้ราคายางถึง ๑๒๐ บาทโดยรวดเร็ว ตอนนี้พี่น้องประชาชน นอกจากราคาจะตกต่ำแล้วท่านประธาน ฝนตกปรากฏว่าไม่ได้กรีดยางครับ เดือนที่แล้ว เดือนพฤษภาคม ๓๑ วันได้กรีดแค่ประมาณ ๑๐ วันเท่านั้นเอง เดือนนี้ผ่านมาแล้ว ๑๑-๑๒ วัน ก็ได้กรีดไม่ถึง ๕ วันเลย ในขณะที่ยางพาราที่ออกสู่ตลาดมีจำนวนน้อย ทำไมราคาตกครับ จึงฝากผ่านท่านประธานไปยังรัฐมนตรีที่รับผิดชอบให้แก้ไขเรื่องนี้โดยด่วนให้สมกับราคาкуп ที่คุยไว้ว่าจะให้ได้ ๑๒๐ บาท ตอนนี้ไม่ต้องถึงนั้นแล้วครับ เอาให้ผ่านหลักร้อยไปผมว่าก็เก่งแล้ว ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ครับ ฝ่ายรัฐบาลครับ เชิญท่านธีรรัตน์ครับ

นางสาวธีรรัตน์ สำเร็จจาณิชย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน ธีรรัตน์ สำเร็จจาณิชย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร
พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภาค่ะ ท่านประธานคะ ดิฉันขอหารือท่านประธานนะคะ
เกี่ยวกับความเดือดร้อนของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับฤดูฝนที่ตอนนี้ก็เข้าสู่หน้าฝนแล้วนะคะ
อันเนื่องมาจากว่าดิฉันได้รับการร้องเรียนจากพี่น้องประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มี
ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ค่ะ ดังเช่นบนถนนมอเตอร์เวย์ (Motor way) จะมีพี่น้องที่มีบ้านเรือน
อยู่ใต้ป้ายโฆษณาแห่งนั้นนะคะ ตอนนี้มีพายุเข้า มีลมแรง ดิฉันก็ทราบว่าที่ผ่านมามีแผ่นป้าย
ล้มทับบ้านเรือนบ้างนะคะ หรือไม่ก็ชิ้นส่วนบางชิ้นส่วนจากป้ายโฆษณาขนาดใหญ่นั้นได้ปลิว
มาสู่บ้านเรือนของพี่น้องประชาชนค่ะ ดิฉันจึงต้องการที่จะประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
โปรดเข้าไปตรวจสอบสภาพความแข็งแรงของป้ายโฆษณาเหล่านั้นด้วยว่าสภาพยังดีอยู่
หรือเปล่านะคะ แล้วก็มีความแข็งแรงมั่นคงเพียงพอ เพื่อความปลอดภัยของพี่น้องประชาชน
แล้วก็ต้องฝากไปถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แล้วก็สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง
ในการที่จะอนุญาตให้มีการติดตั้งป้ายต่าง ๆ เหล่านั้น ขอให้อยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากที่ประชาชน
อาศัยอยู่นะคะ เพื่อที่จะไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่ดีขึ้น ต้องขอขอบพระคุณท่านประธานด้วย
ขอบคุณค่ะ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านสนธยา แสงเถา ครี

พันตำรวจเอก สนธยา แสงเถา สมาชิกวุฒิสภา (เอกชน) : กราบเรียน
ท่านประธานครับ กระผม พันตำรวจเอก สนธยา แสงเถา สมาชิกวุฒิสภาจากการสรรหา
ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมขอปรึกษาหารือผ่านท่านประธานไปยังรัฐบาลและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง กรณีที่พี่น้องทั่วราชอาณาจักรไทยไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือ ภาคใต้ที่ได้ประสบ
อุทกภัยน้ำท่วม

ประการที่ ๒ ในฐานะที่ผมมีศานาหน้า พันตำรวจเอก ก็ขอประทานกราบเรียนว่า จากการที่ฟังสถานีวิทยุ หรือโทรทัศน์ ตลอดจนสื่อสิ่งพิมพ์ได้พูดถึงกรณีมีการสอบคัดเลือกข้าราชการตำรวจชั้นประทวน ซึ่งผมเองในฐานะที่เป็นข้าราชการตำรวจเก่า และเป็นข้าราชการบำนาญไม่สบายใจและประชาชนผู้ที่ได้รับฟังสื่อสารข้อมูลดังกล่าว อาจจะมีการเข้าใจคลาดเคลื่อน ดังนั้นผมกราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังผู้รับฟังทั่วราชอาณาจักรว่าในกรณีที่กองบัญชาการศึกษาโดยผู้บัญชาการ พลตำรวจโท เรืองศักดิ์ จริตเอก ได้มีการรับสมัครบุคคลเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ ซึ่งมีผู้สมัครจำนวน ๒๗,๔๐๐ ราย โดยประมาณ และทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะรับได้เพียงประมาณ ๑๔,๐๐๐ รายนั้น ปรากฏว่าได้มีข้าราชการตำรวจในกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๒ ภาค ๓ ภาค ๕ ภาค ๖ ได้มีการจับการทุจริตโดยใช้อิเล็กทรอนิกส์ ผมเรียนผ่านท่านประธานว่าในส่วนของการบัญชาการตำรวจภูธร ๒ นั้นอยู่ที่จังหวัดชลบุรี กองบัญชาการตำรวจภูธร ๓ อยู่ที่ จังหวัดนครราชสีมา กองบัญชาการตำรวจภูธร ๔ กองบัญชาการตำรวจภูธร ๕ อยู่ที่ ภาคเหนือตอนบนและล่าง ผมเรียนผ่านท่านประธานว่าในการจับการทุจริตนั้นโดยเฉพาะที่ กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๓ นั้นได้เงินสดถึง ๑๐ ล้านบาท ผมจึงขอให้กำลังใจ ข้าราชการตำรวจ และในโอกาสที่จะมีการยกเลิกนั้น ผมขอให้ท่าน ผบ.ตร. ได้ใช้ดุลยพินิจด้วยครับ กราบขอบพระคุณอย่างสูงครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมบุรณ์ อุทัยเวียนกุล ครับ

นายสมบุรณ์ อุทัยเวียนกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภา กระผม นายสมบุรณ์ อุทัยเวียนกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ นอกเหนือจากปัญหาน้ำท่วม ทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ในขณะนี้แล้วนะครับ เกิดพายุฝนที่มีความรุนแรงมากในขณะนี้ครับ และโดยเฉพาะเกิดเหตุในช่วงกลางคืนครับ ท่านประธานครับ ทำให้ต้นไม้ล้มไปทับบ้าน ของชาวบ้านหลายหลัง หลายครัวเรือนด้วยกันครับ ทำให้มีผู้เสียชีวิต ขณะนี้ที่จังหวัดตรัง ๒ ท่านด้วยกัน นอกจากนั้นสวนไร่นา สวนยางพาราของพี่น้องเกษตรกรก็ล้มทำให้เกิดความเสียหาย ท่านประธานครับ ผมอยากให้ทางรัฐบาลอย่างน้อยได้ตั้งศูนย์กู้ภัยโดยเฉพาะในช่วงที่มีพายุฝน ถ้าหากมันเกิดขึ้นกลางคืนก็ขอให้ทางจังหวัดได้ตั้งศูนย์กู้ภัยขึ้น ท่านประธานครับ เรื่องน้ำท่วม เรื่องพายุฝนก็เป็นเรื่องที่ทุกข์เข้ามาสู่พี่น้องประชาชน แต่เรื่องหนึ่งครับ เป็นเรื่องที่ทุกข์มากขึ้น

ก็คือเรื่องทีวี (TV) จอดำท่านประธานครับ ขณะนี้มีการแข่งขันฟุตบอลยูโร (Football Euro) แต่ผลปรากฏว่าพี่น้องประชาชนหาเงินซื้อทีวีแล้ว แต่ไม่สามารถที่จะดูการแข่งขันได้ ทั้งนี้ทางรัฐก็ตอบเพียงแค่ว่าเป็นเรื่องของผลประโยชน์ระหว่างบริษัท ท่านประธานครับ ถ้ารัฐแก้ไขปัญหให้กับพี่น้องประชาชนแค่นี้ ผมคิดว่าน่าผิดหวังมาก ความสุขเล็ก ๆ ที่พี่น้องประชาชนจะหาได้จากการดูทีวี ฟรีทีวี (Free TV) เท่านั้น ท่านยังทำให้เขาไม่ได้ ถ้ารัฐเพียงแค่ไปปรับบริษัทแค่ ๒๐,๐๐๐ บาทต่อวัน และพี่น้องประชาชนไม่ได้ดูฟุตบอลนี้ครับ ผมคิดว่าน่าผิดหวังอย่างรุนแรงนะครับ แล้วก็ฝากถึงท่านประธานได้เรียนท่านนายกรัฐมนตรีว่าลงไปดูพื้นที่ภาคเหนือแล้วก็ภาคใต้ด้วยครับ ขณะนี้เกิดภาวะน้ำท่วม ขอบคุณมากท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านวรชัย เหมะ ครับ

นายวรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สมุทรปราการ) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม วรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมขอหารือความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนชาวสมุทรปราการ เนื่องจากจังหวัดสมุทรปราการมีโรงงานอุตสาหกรรมถึง ๗,๐๐๐ กว่าโรง เพราะฉะนั้นสิ่งที่ตามมาก็คืออากาศเป็นพิษ แล้วก็น้ำเน่า น้ำเสีย เราจะเห็นข่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่ามีการเอาน้ำเสียที่มีสารพิษไปทิ้งไว้ที่หลังโรงพัก สภ.อ. บางปูครับ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมายาวนานแล้วท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของอากาศเป็นพิษและน้ำเน่า น้ำเสีย และน้ำเป็นพิษนี้มันเกิดขึ้นมายาวนานแล้วครับท่านประธาน ในเวลากลางคืนนั้นเราตื่นขึ้นมาตีหนึ่ง ตีสอง กลิ่นของอากาศครับ หายใจแทบช็อก (Shock) ครับท่านประธาน กลิ่นเหม็นด้วยสารเคมีครับ ตอนเช้าก็เหมือนกันตื่นขึ้นมาเราจะได้สัมผัสอากาศที่มีพิษ สัมผัสได้ด้วยเราเห็นชัด ๆ เลยครับ เพราะฉะนั้นต้องการให้รัฐมนตรีที่รับผิดชอบมาดูแลเรื่องนี้ด้วยครับท่านประธาน ถ้าปล่อยอย่างนี้มีปัญหาอันยาวนาน มีปัญหาสุขภาพของพี่น้องประชาชนอย่างแน่นอน

อีกเรื่องหนึ่งท่านประธานครับ ผมขอให้ท่านสมาชิกรัฐสภาทุกท่านช่วยทำตามคำสั่งของประชาชน ฟังประชาชนว่าวันนี้ประชาชนต้องการรัฐธรรมนูญที่เป็นของประชาชน ขอให้ทุกคนอย่าฟังตามคำสั่งศาลของ พลเอก สนิธิ เลยครับ ไม่อย่างนั้นพี่น้องประชาชนเขาไม่พอใจในการเลือกพวกเราเข้ามา ก็ขอให้ท่านประธานช่วยดำเนินการในการลงมติวาระที่สามด้วยท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมชาย แสวงการ ครับ

นายสมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : ท่านประธานครับ สมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ก็คงขออนุญาตหารือท่านประธาน ๒-๓ เรื่องครับ

เรื่องน้ำท่วม ก็อยากให้ท่านนายกรัฐมนตรีลงไปดูปัญหาที่ภาคใต้ แล้วก็อยากให้จัดตั้งศูนย์เรื่องเตือนภัยพิบัติให้ชัดเจนนะครับ ประสพการณ์คราวที่แล้วของน้ำท่วมก็คือโฆษกที่ไม่มีประสพการณ์แล้วก็แย่งกันออกหน้าไมโครโฟน (Microphone) ทำให้เป็นปัญหาของการรับรู้ของประชาชนนะครับ แล้วก็สถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ อยากให้มีการประชุมร่วมกันก่อนว่าจะประกาศเตือนภัยประชาชนอย่างไร เหลืออีกเพียง ๓ เดือนก็จะเกิดภาวะแบบเดียวกัน ใกล้เข้ามาแล้ว อยากรู้ว่าขณะนี้รัฐบาลเตรียมการไปถึงไหนแล้วนะครับ สภาพปีนี้จะเอาอยู่หรือไม่อยู่ เราจะได้เตรียมตัวกันถูก

ส่วนสุดท้าย คือเรื่องเงินเยียวยาที่ยังมีปัญหาคาราคาซังอยู่ ผมคิดว่าต้องจัดให้เกิดความเป็นธรรมนะครับ พี่น้องที่จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี รวมถึงในเขตพื้นที่รอบนอกก็มีปัญหาเรื่องการได้รับเงินเยียวยา บางรายส่งเรื่องมาที่ผมได้รับเงินแค่ ๗๐ บาท ทั้ง ๆ ที่บ้านเสียหายจำนวนมากนะครับ ก็ขอให้รัฐบาลให้ความสนใจเรื่องนี้ด้วยนะครับ

อีกเรื่องหนึ่ง ที่อยากจะหารือท่านประธานครับ ก็คือผมตรวจดูในระเบียบวาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภาแล้วก็ทราบข่าวว่าจะนำเรื่องปิดสมัยประชุมเข้าสู่ที่ประชุม คณะรัฐมนตรีว่าจะปิดในวันที่ ๑๙ มิถุนายน ผมไม่เห็นมีเรื่องฐานทัพที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจะมาตั้ง เอาเครื่องบินมาที่อุตะเถา มาโดยองค์การนาซาส่วนหนึ่งแล้วก็มาตั้งศูนย์ช่วยเหลือพิบัติภัย ซึ่งความกังวลนี้จะเกิดขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้านและกลุ่มมหาอำนาจอย่างประเทศจีนและโลกตะวันออกกลาง รวมถึงโลกมุสลิม แล้วก็ก็เป็นเรื่องที่ท่านต้องทำตามมาตรา ๑๙๐ ยังไม่เห็นท่านประธานหรือท่านนายกรัฐมนตรีบรรจุเข้ามาในสมัยนี้แล้วก็เป็นการจบการเจรจา

เพราะว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมบอกว่าเดือนสิงหาคมที่จะถึงนี้จะมีเครื่องบินเข้ามา ๓ ลำ มีเจ้าหน้าที่เข้ามาอีก ๑๐๐ คน เรื่องนี้ผมคิดว่าต้องให้สภาได้ดำเนินการตามกรอบมาตรา ๑๙๐ ครับ

ส่วนอีกประเด็นหนึ่ง ประเด็นสุดท้าย ก็คือว่ากรอบทั้งหมดที่ท่านประธานเสนอบรรจุวาระมาทั้ง ๖ กรอบนี่นะครับ เป็นเรื่องสำคัญทั้งสิ้น ผมเห็นว่าท่านประธานใช้เวลาในการรับทราบคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญนานมากแล้ว แล้วก็กรอบนี้ค้างคามานาน ทำไมไม่เร่งครับ แล้วก็ถ้าเป็นไปได้ท่านประธานจะพิจารณาเอากรอบขึ้นมาพิจารณาเลยได้หรือไม่ มิฉะนั้นเราต้องปิดสมัยประชุมวันที่ ๑๙ แล้ว เราจะมีกรรณการเรียกประชุมร่วมอีก วุฒิสภาก็ไม่สบายใจครับ ท่านประธานครับ ถ้าอย่างไรเป็นไปได้หรือไม่ท่านประธาน ขอเลื่อนระเบียบวาระทั้ง ๖ กรอบขึ้นมาเลย ท่านประธานก็ไม่ต้องนำเรื่องศาลแจ้งมาแล้ว เพราะได้หารือกันเมื่อคราวที่แล้วพอสมควรแล้วครับท่านประธาน ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขออีกฝ่ายละท่านนะครับ ท่านสัมพันธ์ ตั้งเบญจผล ครับ

นายสัมพันธ์ ตั้งเบญจผล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุโขทัย) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม สัมพันธ์ ตั้งเบญจผล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุโขทัย พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมขอหารือต่อท่านประธานถึงเรื่องเกิดอุทกภัยอย่างเร่งด่วน ในตอนนี้ในเขตลุ่มน้ำยมทั้งหมดตั้งแต่จังหวัดแพร่ท่านประธาน ถ้าท่านประธานได้ติดตามข่าวคราวจะเห็นว่าตอนนี้ในลุ่มน้ำยมที่จังหวัดแพร่ อำเภอคลอง อำเภอเด่นชัย ได้ถูกน้ำท่วมครับ แล้วก็มีสะพานหลายแห่งซึ่งถูกน้ำท่วมในช่วงนี้แต่อย่างไม่มีหน่วยงานไหนเข้าไปดูแลครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็ได้รับการร้องเรียนจากตำบลร้องกวาง อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ด้วยนะครับ ที่ตำบลร้องกวางนั้น -----

ไม่มีหน่วยงานเข้าไปดูแล น้ำที่จังหวัดแพร่ตอนนี้ไหลเข้ามาสู่จังหวัดสุโขทัยครบท่านประธาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตเทศบาลเมืองสุโขทัยกำลังท่วม โดยเฉพาะที่บริเวณหน้าวัดคูหาสวรรค์ ก็ได้มีบ้านพังไปบางส่วนอยู่หลายหลัง ก็ฝากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะตำบลยางซ้าย ไปตำบลปากพระกำลังได้รับความเดือดร้อนอย่างหนักในเรื่องของน้ำท่วม เพราะว่าคันในเลียบของแม่น้ำยมทั้งซ้ายขวากำลังพังครับ ทำให้น้ำนั้นต้องไปพัดท่วมเข้าไร่นาเสียหาย และลงไปที่อำเภอกงไกรลาสของจังหวัดสุโขทัย ซึ่งตอนนี้กำลังปลูกข้าวนาปรังและกำลังจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว ในช่วงเดือนมิถุนายนนี้ท่านประธานครับ ถึง ๓๕๐,๐๐๐ กว่าไร่ ก็ต้องเสียหายไปด้วย อันนี้ก็ฝากต่อท่านประธานนะครับ ในเรื่องของความเดือดร้อน และโดยเฉพาะจังหวัดสุโขทัย ก็ประกาศเป็นภัยพิบัติถึง ๒ อำเภอแล้วนะครับ ก็คืออำเภอเมืองกับอำเภอกงไกรลาส น้ำจากจังหวัดสุโขทัยก็จะลงไปสู่อำเภอบางระกำ อำเภอบางระกำก็เตรียมรับในเรื่องของความเดือดร้อนต่อไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอำเภอกงไกรลาส ซึ่งน้ำมีการไหลถึง ๗๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที แต่บางระกำจะรับน้ำได้ ๓๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวินาทีเอง เพราะฉะนั้นตามที่รัฐบาลได้ประกาศเป็นโมเดล (Model) บางระกำท่านประธาน ซึ่งผมคิดว่าในเรื่องนี้บางระกำนั้นจะเป็นแหล่งรับน้ำจากจังหวัดสุโขทัยในกลุ่มของน้ำยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายที่ท่านไปทำการขุดลอกคูคลองที่ผ่านมาก็ยังไม่ได้ผล และในเรื่องของอ่างเก็บน้ำ แหล่งเก็บน้ำก็ยังไม่ค่อยมีเลย แล้วก็เป้าหมายแผนงานในเรื่องของโครงการงบประมาณต่าง ๆ ก็มีปัญหายะยะไปหมดท่านประธานครับ ก็ฝากท่านประธานไปถึงรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งว่า จะไปดูแลเรื่องน้ำท่วมได้ไหม แล้วก็จะเอาอยู่หรือเปล่าในเรื่องน้ำท่วมครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ๒ ท่านสุดท้ายครับ คือท่านสุนทร ชัยวิรัตน์นะ แล้วตามด้วยท่านมณฑิยา บุญตัน เชิญครับ

นางสาวสุนทร ชัยวิรัตน์นะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน นางสาวสุนทร ชัยวิรัตน์นะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย จังหวัดชัยภูมิ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาค่ะ ต้องกราบขอบคุณท่านประธานที่เปิดโอกาสให้หารือในวันนี้ เรื่องที่อยากจะหารือก็คือเรื่องเกี่ยวกับตอนที่จังหวัดชัยภูมิของดิฉันก็มีฝนตกมาค่อนข้างเยอะทุกวันเลยคะ ตกเป็นจำนวนค่อนข้างมาก พี่น้องประชาชนที่อยู่ตามริมแม่น้ำชีเขาก็เกิดความไม่ค่อยสบายใจในความปลอดภัย เนื่องจากกลัวว่าปีนี้จะถูกน้ำท่วมเหมือนปีที่ผ่านมาอีกคะ ๒-๓ ปีที่ผ่านมาจังหวัดชัยภูมิของดิฉันคะ

ท่านประธานน้ำท่วมถึงประมาณ ๑ เมตรกว่า ตอนนี้แหล่งกักเก็บน้ำยังไม่ได้รับการขุดลอก
แล้วก็ดูแล ไม่ว่าจะเป็นที่บึงเปือยที่ตำบลตลาดแล้ง อำเภอบ้านเขว้า หรือว่าจะเป็นที่บึงโลโพธิ์
ที่ตำบลลุ่มลำชี อำเภอบ้านเขว้า ๒ แห่งนี้คะท่านประธาน สามารถกักเก็บน้ำได้เป็นจำนวนมาก
ประชาชนก็เลยอยากจะฝากดิฉันมาบอกถึงความไม่สบายใจให้ทางหน่วยงานได้รับทราบคะ
เขาอยากจะเรียกร้องให้ช่วยไปดำเนินการขุดลอกแล้วแก้ไขเพื่อให้ในหน้าที่มีน้ำมาอย่างเช่น
ปีที่ผ่านมาจะได้ไม่เกิดภาวะน้ำท่วมสูงเหมือนที่ได้รับมาแล้วคะ และที่สำคัญคะท่านประธาน
ยังมีตลิ่งกันน้ำอีกหลายแห่งคะท่านประธาน ที่ได้รับการบูรณปฏิสังขรณ์ พุดง่าย ๆ พังเมื่อ
ตอนน้ำท่วมที่ผ่านมา แต่หน่วยงานเข้าไปดูก็ยังขาดงบบคือทำยังไม่แล้วเสร็จอีกหลายแห่ง
ก็อยากจะฝากท่านประธานผ่านไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เร่งรัดเข้าไปดำเนินการ
ซ่อมแซมตลิ่งกันน้ำที่เสียหายให้กับพี่น้องที่มีบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำชีด้วย ตอนนี้พี่น้อง
เขากังวลมากคะ เพราะว่าปริมาณแม่น้ำชีที่จังหวัดชัยภูมิสูงขึ้นมาก ห่างอีกไม่ถึง ๒ เมตรครึ่ง
จะล้นฝั่งออกมาและทำให้พี่น้องมีความหวาดวิตกเป็นอย่างยิ่ง ก็อยากจะฝากท่านประธาน
ผ่านไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ช่วยดูแลแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย กราบขอบพระคุณคะ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : รัฐสภายินดีต้อนรับผู้แทน
รัฐสภาจากสาธารณรัฐมัลดีฟส์ด้วยความยินดียิ่งครับ ขอเป็นท่านสุดท้ายครับ ท่านมณเฑียร
บุญตัน เชิญครับ

นายมณเฑียร บุญตัน สมาชิกวุฒิสภา (ภาคอื่น) : กราบเรียนท่านประธาน
รัฐสภาที่เคารพครับ กระผม นายมณเฑียร บุญตัน สมาชิกวุฒิสภาจากการสรรหา ภาคอื่น
ผมใคร่ขอหารือท่านประธาน เพื่อแสดงความห่วงใยผ่านไปยังรัฐบาล ๒-๓ ประเด็นด้วยกัน

เรื่องแรก กรณีที่เกิดมหาอุทกภัย ปี ๒๕๕๔ และกำลังเกิดอุทกภัยขึ้นหลายแห่ง และกำลังมีข่าวเกี่ยวกับเรื่องของภัยพิบัติอีกหลายประการขึ้น ผมอยากจะขอเสนอไปยังรัฐบาล ให้ดำเนินการเร่งบูรณาการระบบการจัดการข้อมูลข่าวสารและการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องของภัยพิบัติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับแจ้งจากประชาชนซึ่งควรจะเป็นเลขหมายเดียวเหมือนในประเทศสหรัฐอเมริกา ในยุโรป หรือกระทั่งการเตือนภัยแก่พี่น้องประชาชน การใช้คลื่นความถี่ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ และโทรคมนาคมในการสื่อสารกับพี่น้องประชาชน ขณะนี้ทางวุฒิสภา โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน สิทธิเสรีภาพและการคุ้มครองผู้บริโภค กำลังศึกษาระบบ ที่บูรณาการการสื่อสารทั้งหมดเข้าด้วยกัน

อีกประการหนึ่ง สิ่งที่รัฐบาลควรทำอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลต้องการ ส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นประโยชน์ ทั้งในการแจกแท็บเล็ต (Tablet) ให้แก่นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ ก็ดี แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดมาตรฐาน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นสากล และเป็นมาตรฐานที่มีหลักประกันการเข้าถึงอย่างเท่าเทียม และทั่วถึงสำหรับคนทุกกลุ่มครับ จึงขอเรียนมายังรัฐบาลให้เร่งดำเนินการจัดทำมาตรฐาน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น อีพับ (e-Pub) เป็นต้นครับ

ประการต่อมาครับ ทราบว่ารัฐบาลกำลังเร่งบรรจุร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ เข้าสู่สภามีเวลาอีกแค่ ๒ วัน เพื่อให้เป็นการสร้างความเชื่อมั่นแก่พี่น้องประชาชนที่รอการบรรจุ ร่างพระราชบัญญัติเข้าสู่สภามาเป็นเวลา ๒ เดือนแล้ว เช่น ร่าง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ก็จึงขอเรียนมายังทางรัฐบาลได้กรุณาเร่งนำ ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งขณะนี้ ก็เป็นกฎหมายที่ดีที่สุดในอาเซียนแล้ว แต่ยังขาดความสมบูรณ์บางประการก็ขอให้ท่าน ได้เร่งนำเข้าสู่การพิจารณาในวันพรุ่งนี้หรือวันพฤหัสบดีด้วยนะครับ

สุดท้ายครับ มีข่าวว่ารัฐบาลกำลังจะเร่งออกสลากกินแบ่งผ่านเครื่องจำหน่าย ระบบอัตโนมัติครับ ผมขอแสดงความห่วงใยและกังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านควรจะ ปฏิรูปสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลก่อน โดยการแก้พระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่ง รัฐบาล ปี ๒๕๑๓ ให้มีความโปร่งใส ให้มีธรรมาภิบาล และควรจะเป็นองค์กรซึ่งหารายได้ ไม่ใช่หารายได้เข้ารัฐนะครับ แต่เป็นการป้องกันการพนัน และนำรายได้ทั้งหมด

กลับไปพัฒนาสังคม โดยใช้กฎหมายที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นกองทุนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายอยู่แล้ว
ขอบพระคุณมากท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ส่วนที่เหลือขออนุญาต
ไปหารือต่อวันพรุ่งนี้กับวันมะรืนนะครับ เพราะฉะนั้นขออนุญาตเข้าสู่ระเบียบวาระครับ
เนื่องจากมีผู้ลงชื่อ ๔๒๒ ท่าน ครบองค์ประชุมครับ ท่านอภิชาติมีอะไรครับ

นายอภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) :
เรียนท่านประธานรัฐสภาครับ กระผม อภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย สมาชิกรัฐสภา ต้องกราบขออภัย
ท่านประธานครับ ผมยกมือที่จะขอเรียนปรึกษาหารือกับท่านประธานเกี่ยวกับความเดือดร้อน
ของพี่น้องประชาชนในจังหวัดสกลนครนะครับ แต่บังเอิญว่า

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ ขอไปต่อพรุ่งนี้
มะรืนนี้ได้ไหมครับ

นายอภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) : มันจะเป็น
ความเดือดร้อนซึ่งเรายื่นเรื่องเข้าไปเป็นเดือนแล้วท่านประธานครับ คืออย่างน้อยขอสัก ๒ นาที่
ที่จะนำเรื่องปัญหาความเดือดร้อนครั้งนี้

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ถ้าไม่มีท่านใดทักท้วง
ผมก็จะอนุญาตท่านครับ ขอเป็นท่านสุดท้ายนะครับ พอได้นะครับ

นายอภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) : ครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เอาอีกฝ่ายละคนก็แล้วกันครับ
ท่าน ส.ว. คงไม่ติดใจนะครับ ขออนุญาตนะครับ เชิญครับ

นายอภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) : ต้องกราบ
ขอบพระคุณท่านประธานรัฐสภาและเพื่อนสมาชิกรัฐสภาทุกท่านนะครับ กระผมได้ยกมือ
ที่จะขออภิปรายปัญหาความเดือดร้อนเพื่อจะเรียนปรึกษาหารือกับทางรัฐสภาของเรา
ในการที่จะแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนที่เกิดขึ้น เนื่องจากกรรมการขนส่งทางบก
ได้มีคำสั่งในการจัดตั้งสถานีขนส่งจังหวัดสกลนคร แห่งที่ ๒ ขึ้นมา -----

และมีการเคลื่อนย้ายรถโดยสารประจำทางจากสถานีขนส่ง แห่งที่ ๑ ในเขตเทศบาลออกไป สถานีที่แห่งใหม่ ที่ห่างจากแห่งเดิมไปประมาณ ๕ กิโลเมตร ซึ่งการเคลื่อนย้ายสถานีขนส่ง ของจังหวัดสกลนคร แห่งที่ ๑ ไปแห่งที่ ๒ นี้ ไม่มีการทำประชาพิจารณ์และมีการแจ้ง ให้พี่น้องประชาชนได้รับทราบแล้วก็การจัดสรรคิวรถโดยสารที่จะไปจอดในสถานีรถโดยสาร ก็ไม่มีการจัดสรรรถบางส่วนที่จะให้สถานีรถโดยสาร แห่งที่ ๑ ได้มีรถโดยสารเข้าไปจอด ก่อให้เกิดปัญหาความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนที่ใช้รถโดยสารสัญจรจากต่างจังหวัด เข้ามาสู่ตัวเมือง หรือแม้แต่รถในระหว่างอำเภอที่เข้าสู่ตัวจังหวัด ทำให้พี่น้องประชาชนที่เคยมี วิถีชีวิตนำสินค้า นำสิ่งของต่าง ๆ เข้ามาขายในตัวจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นไปตลาด ไม่ว่าจะเป็นไปโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นไปหาแพทย์ หรือว่าไปโรงพยาบาล ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการต่อจ้างรถโดยสาร อีกช่วงหนึ่ง ก่อให้เกิดภาระแล้วก็สร้างปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ผู้ประกอบการในการต้องเสีย ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ดังนั้นทางผมจึงใคร่ขอฝากกราบเรียนท่านประธานในการพิจารณาวินิจฉัย สั่งการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเรื่องดังกล่าวทางรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ที่ดูแลทางกรมการขนส่งทางบกก็ได้้นำเรื่องมอบให้ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปแล้ว แต่ยังไม่ มี คำวินิจฉัยที่จะแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนตรงนี้ โดยพี่น้องประชาชนต้องการให้มีการ จัด รถโดยสารให้ไปจอด และมีการขายตั๋วโดยสารในสถานที่ของสถานีขนส่ง แห่งที่ ๑ เหมือนเดิมเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อน จึงฝากให้ท่านประธานได้โปรดพิจารณา ดำเนินการให้ด้วยครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอท่านสุดท้ายนะครับ ท่านโกวิทชัยเชิญครับ

นายโกวิทชัย ธารณา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ ผม โกวิทชัย ธารณา สมาชิกรัฐสภา บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ผมขอหารือเรื่องประเด็นสำคัญ คือต่อจากเรื่องน้ำท่วมก็คือเรื่องปัญหากรุงเทพมหานคร เวลาฝนตกตอนเย็น ๆ หรือตอนเช้าปัญหารถติดมากเลยครับว่าทำอย่างไรให้แก้ปัญหาค คือเวลาเร่งด่วนไม่อยากให้รถเกี่ยวกับขาลังหรืออะไรต่าง ๆ ขับกีดขวางการจราจร เพราะว่า ปัญหาการที่จะส่งรถออกนอกเมืองตอนเย็นลำบากมาก และเด็กนักเรียนยังเป็นเยาวชนเล็ก ๆ ที่เป็นเด็กอนุบาลต้องกลับตั้งแต่ ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่ม ตื่นตั้งแต่ตอนตีห้าครับ มันมีความลำบากมาก อยากให้เร่งรัดเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือดูให้ครบวงจร เพราะไม่อย่างนั้นงูกินหางครับ บนทางด่วน

ก็ติดหมดทุกอย่างเลยครับ เหมือนกับอัมพาตกรุงเทพมหานคร แล้วก็ทำให้ประชาชนเครียด
วันนี้ความเป็นอยู่ของพี่น้องประชาชนเครียดมากอยู่แล้วครับ ก็อยากกราบเรียนว่าช่วยกันแก้
เราอย่าไปดูเรื่องน้ำท่วมอย่างเดียวครับ แต่ปัญหาทุกวันนี้คือปัญหาจราจรซึ่งหนักที่สุด
ไม่ว่าเป็นการท่องเที่ยว คือเราเป็นเมืองท่องเที่ยว แต่ว่าทุกจังหวัดที่เป็นเมืองท่องเที่ยวก็ติดอยู่แล้ว
ก็ช่วยกันพัฒนาเรื่องนี้ด้วย เอาใจใส่เรื่องประเด็นสำคัญตรงนี้ครับ เพราะว่าปัญหา
ไม่ว่ารถไฟจะมาในอนาคต แต่ปัญหาปัจจุบันเป็นปัญหาคือเร่งด่วนที่สำคัญยิ่งกว่าน้ำท่วม
ทุกวัน เพราะว่าน้ำมันก็แพง วันนี้ข้าวของก็แพงทุกอย่างเราต้องช่วยกันครับ ถ้าปัญหาอย่างเดียว
คือวันนี้จะไม่ได้แก้ในระบบ ผมคิดว่าบ้านเมืองจะเสียหายมาก กราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอบคุณครับ ท่านนิยมน
เอาอย่างนี้ได้ไหมครับ ส่งเรื่องมาเลยดีไหมครับ

นายนิยม วรปัญญา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ขอบคุณครับ
ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอบคุณครับ ขออนุญาต
เข้าระเบียบวาระเลยนะครับ

รับทราบคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญกรณีศาลรัฐธรรมนูญได้รับคำร้องให้พิจารณา
วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ (เป็นการพิจารณาต่อจากการประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ครั้งที่ ๑๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๕)

เพื่อบรรยายการประชุมดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยครับ ผมขออนุญาต
ชี้แจงเรื่องการใช้ดุลยพินิจของผมในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องการลงมติรัฐธรรมนูญในวาระที่สาม
ซึ่งเรื่องนี้ผมได้ใช้ความรอบคอบในการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนนะครับ แล้วก็ตัดสินใจบนพื้นฐาน
ของประโยชน์ของประเทศชาติเป็นหลัก โดยยึดหลักของการปรองดอง แล้วก็ตัดสินใจแล้วว่า
ในสมัยประชุมนี้จะไม่มีการพิจารณาลงมติวาระที่สาม ชัดเจนนะครับ แล้วก็จะไม่มีการพิจารณา
เรื่อง พ.ร.บ. ว่าด้วยความปรองดองในสมัยประชุมนี้ ชัดเจนนะครับ -----

แล้วก็ทราบว่ าคม. มีมติแล้วนะครั้บ ให้ปิดสมัยประชุมในวันที่ ๑๙ และถ้าเป็นไปได้นะครั้บ
วันนี้เจตนาอยากจะทำารณา มาตรา ๑๙๐ เพื่อที่จะไม่ต้องไปเปิดประชุมร่วมกันอีก
ในสมัยประชุมนั้นะครั้บ แล้วก็พุงนี้ มะรินนี้ถ้าเป็นไปได้นะครั้บ ก็ขอเกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย
๒ ฉบับเท่านั้นละครั้บ

๑. ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงิน
แก่การก่อการร้าย พ.ศ.

ถ้าจบ ๒ ฉบับนี้แล้วก็ไม่มีคามจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องอื่นอีกครั้บ ก็รองนกว่า
จะปิดสมัยประชุม หลังจากนั้นก็ค่อยว่ากัน ผมจะดำเนินการตามนี้นะครั้บ เพราะฉะนั้น
ก็ถือโอกาสนี้หาหรือที่ประชุม ในเมื่อเราจะหันหน้ามาคุยกันในเรื่องของการปรองดอง กรณีเรื่อง
คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ถ้าเป็นไปได้เราได้อภิปรายกันมาเต็มที่ ๑ วันเต็ม ๆ แล้ว วันนี้ถ้าจะให้ดี
เป็นการเริ่มต้นที่ดี ถ้าจะไม่มีกรการอภิปรายเลยก็ปิดการอภิปรายไปเลย ถือว่าที่ประชุม
รับทราบก็จะเป็นการเริ่มต้นที่ดี ก็ถือโอกาสนี้ได้หาหรือสมาชิกครั้บ เชิญท่านผู้นำฝ่ายค้าน
ในสภาผู้แทนราษฎร

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกรัฐสภา ก็ขอแสดงความขอบคุณท่านประธาน
ที่ได้กรุณาใช้ดุลยพินิจของท่านเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันเดินหน้าไปได้ด้วยความเรียบร้อย
ก็จะกราบเรียนเพียงสั้น ๆ ครั้บว่าในส่วนของการรคประชาธิปไตยและฝ่ายค้านก็จะให้ความร่วมมือ
ในเรื่องของการพิจารณาข้อตกลงระหว่างประเทศตามมาตรา ๑๙๐ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
กับปัญหาการฟอกเงินทั้ง ๒ ฉบับ ขอบพระคุณครั้บ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมชาย แสวงการ
เชิญครั้บ

นายสมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : ขอบคุณครั้บ
ท่านประธาน สมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภาในฐานะสมาชิกรัฐสภา ก็ต้องขอบพระคุณ
ท่านประธานครั้บ ที่ท่านประธานมีดำริเช่นนั้น แล้วก็เห็นแก่ความสงบสุขของบ้านเมือง
ซึ่งผมคิดว่าทิศทางแห่งการปรองดองอย่างที่ท่านประธานได้กล่าวแล้วมีโอกาเป็นไปได้สูงครั้บ
สภาก็ได้ทำหน้าที่ของตัวเอง ในส่วนตัวซึ่งได้ลงชื่อไว้ที่จะขออภิปราย ผมเห็นด้วยกับท่านประธาน

ถ้าจะเดินหน้าเรื่องกรอบ มาตรา ๑๙๐ ที่ค้างอยู่ ผมก็จะขอถอนครับ ผมคิดว่าสมาชิกวุฒิสภา
ท่านที่เหลือส่วนใหญ่ก็คงจะเห็นด้วยเพื่อจะเดินหน้า มาตรา ๑๙๐ ต่อไปนะครับ ขอบพระคุณ
ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญอาจารย์ฟิรพันธุ์ครับ
ท่านชวนต่อจากท่านอาจารย์ฟิรพันธุ์ครับ เชิญอาจารย์ครับ

นายฟิรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม ฟิรพันธุ์ พาลุสุข พรรคเพื่อไทย จังหวัดยโสธร สมาชิกรัฐสภา เมื่อ
ท่านประธานได้กรุณาแจ้งให้พวกเราได้ทราบว่าท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจอย่างรอบคอบแล้ว
ที่จะดำเนินการเกี่ยวกับการลงมติในร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่กำลังค้างอยู่ในนี้อย่างไร
รวมทั้งกฎหมายอื่นด้วย ผมเองก็มีความเคารพในดุลยพินิจของท่านประธานรัฐสภา อย่างไรก็ตาม
ท่านประธานครับ เรื่องที่มันยังค้างอยู่ในขณะนี้ ผมคิดว่าจะมอบให้ท่านประธานรัฐสภา
ตัดสินใจไปแต่ผู้เดียวก็คงไม่ได้ ผมคิดว่าพวกเราเองก็คงจะต้องมีส่วนร่วมให้ข้อคิดเห็น
และท่านประธานเองก็น่าที่จะรับฟังความคิดเห็นของพวกเราด้วย จุดที่สำคัญท่านประธานครับ
ที่มันยังค้างอยู่ตอนนี้ ก็คือเราจะมีความเห็นอย่างไรกับคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญที่ยังคาอยู่
ตอนนี้ ท่านประธานครับ ในหนังสือที่ศาลแจ้งมาไปถึงเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
และมาถึงท่านประธานเอง บอกว่าแจ้งคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ บอกว่าได้แจ้งให้เลขาธิการ
สภาผู้แทนราษฎรให้มาเรียนท่านประธานแล้ว ผมเองก็อ่านดูทั้ง ๒ ฉบับ ตกลงใครแจ้งใคร
เป็นคำสั่งหรือคำขอ ดูเหมือนว่าเป็นคำสั่งไปยังเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร บอกช่วยไปแจ้ง
ท่านประธานรัฐสภาด้วยบอกให้รอการพิจารณาวาระที่สามไว้ก่อน ผมไม่แน่ใจว่าตอนที่
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไปแจ้งท่านนั้น -----

ท่านเลขาธิการได้แจ้งว่าอย่างไร ถ้าแจ้งว่าท่านเลขาธิการได้รับคำสั่งจากศาลรัฐธรรมนูญให้มาสั่งประธานก็คงจะไม่ใช่ ก็คงจะมาแจ้งว่าได้รับคำสั่งจากศาลรัฐธรรมนูญให้มาแจ้งท่านประธานว่าให้รอการพิจารณาวาระที่สามไว้ก่อน นี่คือถ้อยคำที่ปรากฏอยู่ในคำสั่ง ในหนังสือของศาล ซึ่งดูตามตัวอักษรแล้วนะครับมันเป็นได้ทั้งคำขอแล้วเป็นทั้งคำสั่ง แต่พอมาดูฐานของการอ้างอิงทางกฎหมายในการออกหนังสือจากศาลมานั้น ได้อ้างรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ อ้างประมวลกฎหมายวิชาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ แล้วก็หลังจากนั้นก็มิข้อวิพากษ์วิจารณ์กันเยอะเกี่ยวกับเรื่องคำสั่งของศาลนี้นะครับ อย่างน้อยเราก็ได้เห็นตุลาการ ๒ ท่าน ใน ๗ ท่าน ได้ออกมาให้ความเห็นที่จริง ๆ ก็ไม่ได้สั่งประธานรัฐสภาหรือเพราะสั่งไม่ได้ ก็ส่งไปยังเลขาธิการให้ไปแจ้งท่านประธาน อยากจะทราบความคิดเห็นของพวกเราว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้มันเป็นไปตามที่ผู้ร้องได้ร้องไปหรือไม่ มี การแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จะมุ่งให้เปลี่ยนแปลงการปกครองจริงหรือไม่ ทำผิดขั้นตอนไหมครับ ศาลอยากรู้ว่าคนเหล่านี้มีความคิดในเรื่องรูปแบบการปกครองอย่างไร

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาจารย์พีรพันธุ์ครับ ขอภัยครับ ประเด็นที่ผมหารือ คือเราจะสมควรยุติการอภิปรายเรื่องนี้หรือไม่ครับ ผมถือโอกาสนี้หารือเพื่อจะเป็นการเริ่มต้นในการปรองดองที่ดี เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีก็ขอเอาประเด็นนี้ก่อนดีไหมครับ

นายพีรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ผมไม่คัดค้านครับ ท่านประธาน แต่ว่าในเมื่อคำสั่งศาลมันคาอยู่อย่างนี้

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ไม่เป็นไรครับ หลังจากปิดการอภิปรายแล้ว

นายพีรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ท่านประธาน จะไม่ถามพวกเราเลยหรือว่ามีความเห็นอย่างไร

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ไม่เป็นไรครับ อาจารย์ครับ หลังจากปิด

นายพีรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ศาลสั่งให้ท่านประธานรอการพิจารณา

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ทราบครับ หลังจาก
ปิดอภิปรายแล้ว ค่อยหยิบประเด็นนี้ขึ้นมาหารือก็ได้ครับ ค่อยเสนอเป็นญัตติมาที่หลังก็ได้
ตอนนี้เอาประเด็นที่เราควรยุติการอภิปรายได้หรือยัง ประเด็นนี้ก่อนครับ

นายพีรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ท่านประธานครับ
ผมขออนุญาตใช้เวลาไม่มากครับ ที่จะถามยังท่านประธานต่อไป บอกว่าตกลงคำสั่งศาล
ทั้ง ๆ ที่หลายฝ่ายได้ให้ข้อคิดเห็นอย่างชัดเจนในทางกฎหมายแล้วว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ
ที่ไม่มีอำนาจ และท่านจะให้พวกเราฟังคำสั่งที่ไม่ชอบ ที่ไม่มีอำนาจอย่างนั้นหรือครับ
ถ้าเป็นไปตามอย่างนั้นทำให้ผมนึกถึงหนังสือของคณะที่ปรึกษาของท่านประธานเอง
คณะกรรมการประสานงานแล้วเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของประธานรัฐสภา
ในท้ายหนังสือนั้นเขาบอกว่าการดำเนินการใดของประธานรัฐสภาและสภาในเรื่องนี้อาจส่งผล
ต่อบรรทัดฐานการปฏิบัติหน้าที่ในอนาคตของฝ่ายนิติบัญญัติ นี่คือนี่ที่ผมเป็นห่วงอย่างยิ่ง
เราจะปล่อยให้เรื่องนี้ค้างคาไป โดยที่ท่านประธานเองไม่ได้ถามความเห็นของพวกเราเลยว่า
พวกเรามีความคิดเห็นอย่างไร ตกลงเท่ากับว่าถ้าเราออกไปเท่ากับว่า

(นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วงครับ อาจารย์ครับ
ท่านสุนัยเชิญครับ

นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ผมประท้วง
อาจารย์อยู่ครับ ท่านประธานครับ ผม สุนัย จุลพงศธร ขออนุญาตประธานคณะกรรมการ
การต่างประเทศ ประท้วงรองประธานนิดเถาะครับ คือท่าน ส.ส. พีรพันธุ์ ท่านไม่ได้ปฏิบัติ
ตามความเห็นของท่านประธาน เนื่องจากท่านประธานบอกว่าได้วินิจฉัยว่าสถานการณ์
ขณะนี้อยู่ในบรรยากาศที่ดีที่จะปรองดองกันนะครับ และท่านประธานก็บอกว่าอยู่ในวาระ
ผมขอความเห็นตรงนี้ก่อน ส่วนท่านพีรพันธุ์จะอภิปรายก็ค่อยหลังจากที่เสนอปิดไปแล้ว
ผมก็เลยคิดว่าในบรรยากาศอย่างนี้ท่านประธานครับ ทุกอย่างก็เข้าใจกันได้ ฝ่ายค้านก็อยาก
จะให้มีการประกาศปิดสมัยประชุม วันนี้ ครม. ก็มีประกาศแล้ว -----

ผมคิดว่าบรรยากาศจากเมื่อวันศุกร์นี้ครับ เราก็ได้อภิปรายกันมาพอสมควร เมื่อถึงตรงนี้ ท่านประธานก็ได้เสนอข้อเสนอที่ดีแล้วว่ามันจะได้ใช้บรรยากาศอย่างนี้สร้างภาพให้พี่น้องประชาชนได้เห็นถึงว่าระบบรัฐสภานั้นยังเป็นที่พึงที่หวังของประชาชนได้ มีปัญหาที่มาพูดกันในวันนี้ ผมคิดว่าในโอกาสนี้ ผมจึงอยากจะขอเสนอท่านประธานนะครับว่าให้ท่านฟิรพันธุ์ได้ฟังท่านประธานแล้วก็น่าจะได้ปิดการอภิปรายเสนอให้มีการลงมติ และหลังจากนั้นก็ค่อยเสนอกันว่าฝ่ายหนึ่งจะเสนออภิปรายสักฝ่ายละคนหรือไม่ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เอาอย่างนั้นดีไหมครับ อาจารย์ฟิรพันธุ์ครับ เอาอย่างที่ท่านสุนัยพูดดีไหมครับ ขอขอบคุณครับ เชิญท่านชวนครับ

นายชวน หลีกภัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายชวน หลีกภัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ สมาชิกรัฐสภา ขออนุญาตท่านประธานที่จะให้ข้อสังเกตบางประการหลังจากที่ได้ฟังท่านสมาชิกมีความเห็นในเรื่องนี้ตลอดมา ที่จริงแล้วก็ยังไม่มีข้อยุติครับว่าความเห็นหรือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ถูก ผิด เพียงแต่ว่าบางท่านก็บอกว่า ผิด บางท่านบอกว่า ไม่ผิด ยังไม่มีใครชี้ขาดได้ แต่อยากจะกราบเรียนท่านประธานเป็นข้อสังเกตบางประการ คือต้องยอมรับว่านี่เป็นครั้งแรกที่เราบางท่านมีทัศนะความเห็นที่ขัดแย้งต่อสถาบันตุลาการอย่างรุนแรง ปกติแล้วเราฝ่ายนิติบัญญัติเราจะมีปัญหากับฝ่ายบริหารมากกว่า คือเราจะกล่าวหาว่าฝ่ายบริหารแทรกแซงฝ่ายนิติบัญญัติ แทรกแซงอำนาจท่านประธาน หรือไปสั่งท่านประธาน หรืออะไรก็แล้วแต่ มักจะเป็นปัญหาอย่างนั้น ท่านประธานสังเกต แต่ท่านประธานมีประสบการณ์ผ่านมามากหลายสมัย ท่านจะเห็นครับเกือบจะพูดได้ว่าเราไม่ค่อยมีข้อขัดแย้งหรือปัญหาที่ต้องโต้แย้ง โต้ตอบกับฝ่ายตุลาการ แต่ครั้งนี้อาจจะเป็นอย่างแรก ๆ ที่มีทัศนะความเห็นที่รุนแรงต่อกันนะครับ อย่างไรก็ตาม ผมกราบเรียนท่านประธานพอเป็นแนวอย่างนี้นะครับว่าจริง ๆ แล้วระหว่างเรากับฝ่ายบริหาร อำนาจเราแยกไม่ค่อยเด็ดขาดหรอกครับ เพราะว่าระบบของเราเป็นระบบรัฐสภา ซึ่งต้องอาศัยเสียงข้างมาก การแบ่งอำนาจหรือการคานอำนาจซึ่งกันและกันนั้น ทางฝ่ายตุลาการจะชัดเจนเราเป็นผู้ออกกฎหมาย เขาเป็นผู้วินิจฉัยกฎหมาย ฝ่ายบริหารเป็นผู้ใช้กฎหมาย ฝ่ายนิติบัญญัติเป็นผู้ออกกฎหมาย เพราะฉะนั้นเวลาเราทำหน้าที่ของเรา คนที่จะไปตีความว่ากฎหมายคืออะไร เป็นอย่างไร คือฝ่ายตุลาการ เราจะบอกว่าเจตนาเราความจริงเราเป็นอย่างนี้ ตุลาการอาจจะวินิจฉัยเป็นอีกอย่างหนึ่ง อันนั้นก็เป็อำนาจที่ถือว่าในการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ในระบบรัฐสภาแบบของเรานั้น อำนาจแต่ละฝ่ายเราแบ่งเด็ดขาดระหว่างฝ่ายตุลาการ ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร แต่ระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหารนั้นเราไม่เด็ดขาด คงมีเด็ดขาด ก็เฉพาะของวุฒิสมาชิกซึ่งถือว่าไม่สังกัดพรรคการเมือง ไม่ใช่เสียงข้างมาก เสียงข้างน้อย ส่วนสภาผู้แทนราษฎรนั้นคนที่ป็นรัฐบาลได้ต้องมีเสียงข้างมาก ไม่มีใครไปว่าอะไรครับว่า จะต้องเห็นด้วยกับรัฐบาลทุกเรื่อง หรือเห็นด้วยกับรัฐบาลทุกปัญหา ไม่มีใครไปทำอะไรได้ เพราะว่าระบบนี้ถ้าเสียงข้างน้อยก็อยู่ไม่ได้ ก็ต้องอาศัยเสียงข้างมาก แต่ว่าประเด็นที่ผมคิดว่า เราไม่ควรจะขัดแย้งทางฝ่ายตุลาการ ถ้าเรายอมรับว่าอำนาจตุลาการเขาเป็นผู้วินิจฉัยกฎหมาย เมื่อเขามีความเห็นอย่างนี้ไม่จำเป็นเราต้องเห็นด้วย แต่เราต้องยอมรับบทบาทของเขา ผมกราบเรียนท่านประธานว่าพระราชกำหนด ๔ ฉบับที่เสนอไปครั้งที่แล้ว และพวกผมเห็นว่า ๒ ฉบับไม่เข้าหลักเกณฑ์กฎหมายที่จะให้เป็นพระราชกำหนด ควรจะผ่านสภาตามลำดับ แต่เมื่อตุลาการมีความเห็นว่า ๒ ฉบับที่เราค้านไปนั้น ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ฉบับนี้ผมกราบเรียน ท่านประธานว่าผมก็ยังไม่เห็นด้วย ๑ ฉบับ คือฉบับที่ ๔ ยังไม่เห็นด้วยอยู่นั่นเองครับ แต่เคารพครับว่าตุลาการมีอำนาจในการวินิจฉัยว่าเรื่องใดขัดหรือไม่ขัด เช่นเดียวกันกับเรื่องนี้ ผมก็ไม่กราบเรียนท่านประธานว่าท่านประธานจะต้องชี้ว่าอะไรถูก อะไรผิด แต่ผมเห็นว่า เราต้องเคารพอำนาจซึ่งกันและกัน ถ้าเราใช้แนวโน้มข้อขัดแย้งระหว่างเรากับฝ่ายอื่นจะไม่มีครับ

กล่าวคือเขาจะผิดหรือถูกเป็นเรื่องที่จะเป็นตัวชี้ต่อไปในอนาคต และถ้าเขาผิด ตุลาการผิด ตุลาการก็ต้องรับผิดชอบ แต่ว่าถ้าเราวินิจฉัยด้วยตัวเราเองว่าเขาผิดเราไม่ต้องฟังเขา ผมคิดว่าอำนาจทางฝ่ายแต่ละฝ่ายนั้น ได้กำหนดบทบาทของเราเอาไว้ชัดเจนแล้ว ถ้ามองว่าการที่เราไม่ฟังหรือเราฟังและปฏิบัติตามที่ตุลาการมีความเห็นมาเราเสียเกียรติไหมครับ เราไม่ได้เสียเกียรติอะไรเลยครับ เราไม่ได้เสียศักดิ์ศรีอะไรเลย ตรงกันข้ามถ้าเราไม่ทำหน้าที่ในบทบาทของเราและไม่ยอมเคารพดุลยพินิจของฝ่ายอื่นมันก็ไม่ใช่วิถีทางของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่เราแบ่งอำนาจออกไปในลักษณะที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้ ผมกราบเรียนท่านประธานว่าก็เป็นดุลยพินิจที่ประธานจะใช้ต่อไป แต่ว่าก็ยินดีมากที่เราหลายฝ่ายได้มีความเห็น ซึ่งผมคิดว่าทุกคนก็แตกฉาน มาตรา ๖๘ แล้วนะครับ และคงจะเป็นประโยชน์ในการที่จะพิจารณาร่วมกันในวันข้างหน้าว่าประเด็นใดที่ควรจะวินิจฉัยว่าอย่างไร แต่วันนี้ผมคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดไม่บังอาจก็เชื่อว่าท่านประธานวินิจฉัยได้เองอยู่แล้ว แต่วิธีที่ดีที่สุดก็คือเราเคารพอำนาจซึ่งกันและกัน ถ้าอำนาจนั้นไม่ใช่เป็นอำนาจที่ผิดกฎหมายครับ ขอกราบขอบคุณท่านประธาน

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิก ผมหาเรื่องปิดการอภิปรายดีไหมครับ ท่านสิ่งชี้แจงเชิญครับ

นายสิ่งชี้แจง หุ่นทอง สมาชิกวุฒิสภา (อุทัยธานี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ พี่และเพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ผม ส.ว. จากจังหวัดอุทัยธานี สิ่งชี้แจง หุ่นทอง ท่านประธานครับ เมื่อคืนนี้ผมไม่ได้นอนทั้งคืน หวังว่าวันนี้ผมจะได้อภิปราย เพราะว่าผมเข้าชื่อไว้เมื่อวันศุกร์คืออันดับที่ ๙ เดิมทีนั้นจะไม่อภิปรายเรื่องนี้ แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้เห็นกระบวนการ ได้เห็นหลายสิ่งหลายอย่างก็อยากจะแสดงความคิดเห็น แต่ในเมื่อวันนี้ท่านประธานและผมได้เห็นและขอชื่นชมด้วยความจริงใจ คือฝ่ายค้านโดยเฉพาะท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ท่านอดีตนายกรัฐมนตรี วันนี้สิ่งที่ท่านลุกขึ้นพูดนั้น ใจผมเบาลงและเห็นอีกหลาย ๆ ท่านได้ขึ้นมาอภิปราย ผมดีใจ ผมไม่สบายใจ ในตลอดระยะเวลา ๑๐ กว่าวันที่ผ่านมาเลย ถ้าหากหลาย ๆ ท่านจำผมได้ ผมเป็นทุกครั้งที่มีเหตุการณ์ที่รุนแรง ผมพยายามจะออกมาเพื่อจะนำเสนอว่าให้คนในชาตินี้ได้รักกัน และสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องรักษาไว้คือรัฐสภาแห่งนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกรัฐสภาเราจะต้องไม่ทำสิ่งใดที่เหมือนกับบุคคลปกติที่อยู่ภายนอก นั่นหมายถึงว่าเราทำลายระบอบ

ประชาธิปไตย ถ้าหากวันนี้โดยคุณพิณิจของท่านประธานบอกว่าจะยุติและปล่อยไปก่อน
ผมเห็นด้วย แต่ถ้าหากว่ายังไม่ยุติผมยังขอยืนยันในการอภิปรายในวันนี้ กราบขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผมว่าพอสมควรแล้วครับ
ขออนุญาตปิดการอภิปรายนะครับ มีท่านใดเห็นเป็นอื่นหรือเปล่าครับ ไม่มีท่านใดเห็นเป็นอื่น
ถือว่าที่ประชุมเห็นชอบให้มีการปิดอภิปรายนะครับ ท่านสุรชัยเชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : ขอบพระคุณ
ท่านประธานครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ก่อนอื่น
ก็ต้องขออนุญาตชื่นชมท่านประธานนะครับ ที่ได้พยายามแก้ไขสถานการณ์ที่ค่อนข้าง
ตึงเครียดตลอด ๑๐ กว่าวันที่ผ่านมา แต่ผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับว่า
เนื่องจากเมื่อวันที่ ๘ คือวันศุกร์ที่แล้วเราได้เปิดโอกาสให้เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายไว้ค่อนข้างเยอะ
ตลอดทั้งวัน และผมนั่งฟังอยู่ตลอดทั้งวัน แล้วก็เป็นอย่างนี้ที่ได้เข้าชื่อไว้และกำลังจะถึงคิวที่ผม
จะได้รับสิทธิอภิปราย

ประเด็นหนึ่ง ที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานก็คือว่าเมื่อวันศุกร์ที่มี
การอภิปรายกันตลอดทั้งวันนั้น มีข้อมูลหลายสิ่งหลายอย่างที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายในสภาแห่งนี้
แล้วคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง -----

ซึ่งผมเห็นว่าถ้ามีการหยุดอภิปรายไว้เพียงนั้นครับ ก็จะทำให้หลักฐาน คือบันทึกการประชุมของสภาแห่งนี้นั้นได้บันทึกข้อมูลที่คลาดเคลื่อนต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง เพราะว่าที่สสุดในอนาคตก็อาจจะต้องใช้หลักฐานการประชุมเมื่อวันศุกร์ที่แล้วนั้นเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ต่อไปว่าสมาชิกในสภาแห่งนี้ได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับการตีความของมาตรา ๖๘ ไว้อย่างไร ท่านประธานครับ ผมจะยกตัวอย่างว่ามีเพื่อนสมาชิกบางท่านกล่าวอ้างไปถึงคำอภิปรายของผมในสมัยที่ผมเป็น สสร. เกี่ยวกับมาตรา ๖๘ แม้จะไม่ได้ระบุชื่อก็ตามแต่ท่านก็ยืนยันว่าเป็น สสร. ซึ่งนั่งทำหน้าที่เป็นสมาชิกวุฒิสภาอยู่ในขณะนี้ นอกจากนี้มีการนำเอาคำอภิปรายของผมในสมัยที่ผมเป็น สสร. ตอนที่ผมแปรญัตติ มาตรา ๖๘ มาแจกจ่ายในห้องอาหารของสภาแห่งนี้ด้วย ซึ่งผมถือว่าเป็นการกล่าวอ้างมายังตัวผมโดยตรงนะครับ ผมก็จะขออนุญาตชี้แจงสั้น ๆ ท่านประธานครับ ถ้าท่านประธานคิดว่าท่านประธานจะยุติการอภิปราย ผมเห็นด้วยว่าเป็นแนวทางที่ดีมาก แต่ก็ขออนุญาตชี้แจงสั้น ๆ ครับว่าสิ่งที่ผมอภิปรายไว้เมื่อปี ๒๕๕๐ คือวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ นั้น ผมอภิปรายในฐานะที่เป็นผู้แปรญัตติในมาตรา ๖๘ ตรงประเด็นที่ใช้ข้อความว่า จากผู้รู้เห็น เป็น ผู้ทราบการกระทำ แล้วก็ส่วนตัวได้อภิปรายเลยไปในประเด็นอีกนิตหนึ่งว่า ผู้ทราบการกระทำมีสิทธิที่จะยื่นเรื่องต่ออัยการสูงสุดเพื่อให้อัยการสูงสุดนั้นตรวจสอบข้อเท็จจริง แต่ผมมิได้อภิปรายว่า สิทธิของผู้ทราบการกระทำมีเพียงเท่านั้นนะครับ ท่านประธานครับ เนื่องจากว่าไม่อยู่ในกรอบประเด็นการถกเถียงของประชุมสภา สสร. ในสมัยนั้น และไม่ได้อยู่ในกรอบที่ผมแปรญัตติ ซึ่งผมเชื่อว่าพวกเราทุกคนคงทราบดีว่าผู้สงวนคำแปรญัตตินั้นอภิปรายได้เฉพาะในประเด็นที่ตัวเองแปรญัตติอย่างไรก็ตามเมื่อเกิดข้อถกเถียงในประเด็นนี้ขึ้นมาท่านประธาน ผมก็ตามไปค้นคว้าเอกสารการประชุมต่อเนื่องเมื่อปี ๒๕๔๐ คือในสมัยที่มีการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญตอนคราวที่ยกร่างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ท่านประธาน เหตุผลที่ต้องย้อนหลังกลับไปดูประวัติศาสตร์เมื่อ ๑๕ ปีที่ผ่านมา นั้น เนื่องจากมาตรา ๖๘ มีฐานที่มาก็คือมาตรา ๖๓ ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ๓ พรรคแรกไม่มีการแก้ไขอะไรเลยนะครับ นอกจากประเด็นที่ผมแปรญัตติและที่ประชุม สสร. ปี ๒๕๕๐ เห็นด้วยกับผมครับ คือแก้จากผู้รู้เห็น เป็น ผู้ทราบการกระทำเท่านั้นเอง นอกนั้นเหมือนเดิมหมดครับ ผมก็ตามไปดูการประชุมสภา สสร. ปี ๒๕๔๐ ท่านประธาน ที่ประชุมสภา สสร. ไม่มีผู้ใดอภิปรายมาตรานี้ ผมไม่ละความพยายาม ผมตามไปดูรายงานการประชุมของกรรมาธิการยกร่างเมื่อปี ๒๕๔๐ ก็พบว่ามีการพูดในเรื่องของมาตรา ๖๓

ซึ่งปัจจุบันก็คือ มาตรา ๖๘ ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ เขาประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๐ ท่านประธานนิตติยวณะครับ เพื่อให้ข้อเท็จจริงตกผลึก และผมเชื่อว่าต่อไปพวกเราจะได้ไม่ต้องมาถกเถียงในเรื่องประเด็นนี้ เพราะว่ามันกลายเป็นประเด็นทางสังคม และเนื่องจากการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อนกันไป โดยที่มีบางส่วนพาดพิงมาที่ตัวผม ซึ่งผมถือว่าทำให้ผมได้รับความเสียหายไปด้วยนั้น ผมตามไปดูรายงานการประชุมของกรรมาธิการยกร่าง ปี ๒๕๔๐ ท่านประธาน พบข้อมูลอยู่นิดหนึ่ง ขอร้องที่ต้องเอย่ยนามท่านกรรมาธิการยกร่างในสมัยนั้น ท่านบุญเลิศ คชายุทธเดช ท่านอภิปรายไว้อย่างนี้ครับว่า ถ้าให้อัยการสูงสุดเป็นคนพิจารณา อัยการสูงสุดมีอำนาจที่จะไม่เสนอต่อศาลก็ได้ หรือว่ามีอำนาจหน้าที่แต่เพียงว่าต้องยื่นคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เพราะมาตรา ๖๓ ที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ คือกฎหมายหลัก ท่านอาจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ ขอร้องที่เอย่ยนามครับ ท่านตอบไว้อย่างนี้ครับว่าสิ่งที่กรรมาธิการบุญเลิศได้อภิปรายในเชิงตั้งคำถามไว้นั้น ท่านเห็นว่าเป็นรายละเอียดที่จะต้องไปกำหนดเป็นกฎหมายลูกประกอบ ก็คือยังหาข้อยุติไม่ได้ว่าที่สุดยื่นกับอัยการแล้ว อัยการต้องยื่นต่อไปที่ศาลทุกกรณีหรืออัยการมีสิทธิที่จะใช้ดุลยพินิจมีอีกท่านหนึ่งที่อภิปรายต่อก็คือ ท่านประชุม ทองมี อภิปรายไว้อย่างนี้ว่าแล้วถ้าอัยการสูงสุดยื่นหรืออัยการสูงสุดไม่ยื่นก็จะเป็นปัญหา -----

ถ้าให้อ่านามาก คือใช้ดุลยพินิจ ผมเห็นด้วย แต่ถ้าใช้ดุลยพินิจแล้วต้องมืองค์ประกอบ
ให้เขาใช้ดุลยพินิจ ที่สุดเลขานุการของคณะกรรมการการยกร่างในสมัยนั้นสรุปว่าถ้าอย่างนั้น
จะขอเปลี่ยนถ้อยคำของมาตรา ๖๓ เป็นข้อความใหม่ดังนี้ครับ เลขานุการชี้แจงให้ที่ประชุม
ทราบว่าขอตัดถ้อยคำ และปรับถ้อยคำใหม่ เป็นว่า เสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดตรวจสอบ
ข้อเท็จจริง แล้วยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยสั่งการ เปลี่ยน และ เป็น แล้วให้ นะครับ
เพื่อให้มีความชัดเจนว่าอัยการรับเรื่องแล้ว อัยการเป็นผู้ยื่นกับศาลรัฐธรรมนูญนะครับ
แต่เรื่องยังไม่จบครับ มีกรรมวิธีการอีก ๑ ท่านเสนอขึ้นมา อภิปรายเสนอมา ขอภัยต้องเอ่ยนาม
ท่านนี้ด้วยครับ ชื่อท่านกาญจนาภรณ์ ลีวิโรจน์ ท่านอภิปรายในที่ประชุมอย่างนี้ครับว่า
ส่วนความในวรรคสองท่านขอแปรญัตติแก้ไขเป็นว่า ในกรณีที่พรรคการเมืองกระทำการ
ตามวรรคหนึ่ง ผู้พบเห็นทราบถึงการกระทำดังกล่าวย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องต่อตุลาการ
รัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยสั่งการให้เลิกการกระทำดังกล่าว อีกท่านหนึ่งเสนอว่าผู้ทราบการกระทำ
ควรมีสิทธิเสนอเรื่องต่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยตรงได้ ยุคนั้นยังไม่มีศาลรัฐธรรมนูญครับ
มีแต่ตุลาการรัฐธรรมนูญ ที่สุดที่ประชุมมีความเห็นอย่างไรครับ ท่านประธานครับ
ที่สุดประธานที่ประชุม คือท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ท่านอานันท์ ปันยารชุน ท่านถามความเห็นว่ามี
ผู้ใดติดตามเรื่องคำแปรญัตติหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใดติดตามเรื่องคำแปรญัตติ เพราะฉะนั้นถือว่า
มาตรา ๖๓ ผ่านไปตามที่มีการแก้ไข จึงเป็นที่มาที่เลขานุการเสนอว่าให้เปลี่ยน และ เป็น แล้ว นั้น
กลับมาใช้ และ อย่างเดิม คือให้ผู้ทราบการกระทำมีสิทธิเสนอเรื่องต่ออัยการเพื่อตรวจสอบ
ข้อเท็จจริง และเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้สั่งยุติการกระทำ เมื่อผมตรวจรายงาน
การประชุมของคณะกรรมการการปบอย่างนี้นั้นนะครับ ผมจึงมีความเห็นอย่างนี้ครับ
ท่านประธานครับ ถ้าเราถือตามเจตนารมณ์ของต้นตอที่มาของมาตรา ๖๘ ซึ่งมีรากฐานที่มา
คือมาตรา ๖๓ ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ จะพบเจตนารมณ์ว่าในชั้นคณะกรรมการการนั้น
มีผู้เสนอ ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ ก็คือเสนอเรื่องแล้วอัยการมีสิทธิใช้ดุลยพินิจหรือไม่ กับ

ประเด็นที่ ๒ ผู้ทราบการกระทำ ควรมีสิทธิที่จะเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ
ได้โดยตรง และที่ประชุมตกลงตามนั้นครับ เมื่อตกลงตามนั้นก็แปลว่าผู้ทราบการกระทำนั้น
มีสิทธิ ๒ ประการ

สิทธิประการที่ ๑ ก็คือเสนอต่ออัยการ และอัยการมิได้ทำหน้าที่แต่เป็นเพียง
บุรุษไปรษณีย์ ท่านมีสิทธิใช้อำนาจตรวจสอบประกอบดุลยพินิจของท่าน

สิทธิประการที่ ๒ ของผู้ทราบการกระทำ ก็คือเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ
โดยตรง

นี่คือข้อเท็จจริงที่ผมอยากจะกราบเรียนให้ปรากฏอยู่ในรายงานการประชุม
ของสภาแห่งนี้ แต่เป็นดุลยพินิจอิสระของเพื่อนสมาชิกว่าเพื่อนสมาชิกจะเห็นด้วยหรือเห็นต่าง
อันนั้นเป็นดุลยพินิจของเพื่อนสมาชิกทุกท่าน ด้วยความเคารพครับ แต่อย่างไรก็แล้วแต่
ท่านประธานครับ ผมยังเห็นต่อไปอย่างนี้ครับว่าเมื่อที่ประชุมแห่งนี้ ที่เพื่อนสมาชิกหลายท่าน
ได้มีการอภิปรายไว้ตลอดวันศุกร์ที่ผ่านมา นั้น ผมเคารพความเห็นทุกฝ่าย เรายังคงมีความเห็น
แตกต่างกันอยู่

ส่วนหนึ่งเห็นว่าผู้ทราบการกระทำ ไม่มีสิทธิเสนอเรื่องโดยตรงไปที่ศาลรัฐธรรมนูญ
แต่ต้องเสนอผ่านอัยการสูงสุดเท่านั้น

ส่วนหนึ่งเห็นว่าควรที่จะมีสิทธิ ๒ อย่าง คือนอกจากเสนอต่อพนักงานอัยการแล้ว
ถ้าพนักงานอัยการมิได้ดำเนินการในเวลาอันสมควร หรือมีความเห็นแตกต่างไปจากผู้ยื่นคำร้อง
ผู้ทราบการกระทำมีสิทธิที่จะนำเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้เองโดยตรง นี่คือความต่าง
บนความงดงามของระบอบประชาธิปไตย แต่ผมกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าเมื่อใดที่เรามี
ความเห็นแตกต่างกันที่จะต้องตีความกฎหมาย เมื่อการตีความกฎหมายนั้นสามารถตีความได้

๒ ทาง -----

เราควรจะต้องเลือกทางที่ ๑ คือจำกัดสิทธิของผู้ทราบการกระทำซึ่งเป็นสิทธิตามหมวด ๓ คือสิทธิเสรีภาพของประชาชน คือให้เขามีช่องทางเดียว หรือเราควรจะต้องตีความอย่างกว้าง คือให้มีสิทธิ ๒ ทางเพื่อให้สอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ด้วยความเคารพอีกเช่นกันครับ ผมในฐานะที่เป็นนักกฎหมาย ผมมีความเห็นว่ากฎหมายมหาชนถ้าต้องตีความ เราจะต้องตีความในทางที่คุ้มครองสิทธิ ไม่ใช่ตีความในทางจำกัดสิทธิ เพราะถ้าตีความในทางจำกัดสิทธิแล้วมันอาจจะนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ด้วยท่านประธานครับ ผมจะขออนุญาตสั้น ๆ ว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ นั้น ๒ มาตรานี้เขียนแล้ว ผมไม่รบกวน ไม่อ่านหรือครับ แต่อยากจะกราบเรียนว่า ๒ มาตรานี้เขียนแล้วรวมความได้สาระสำคัญดังนี้ครับ สิทธิเสรีภาพของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ นั้น ผูกพันฝ่ายนิติบัญญัติในการออกกฎหมาย ผูกพันฝ่ายบริหารในการใช้กฎหมาย และผูกพันฝ่ายตุลาการในการตีความกฎหมาย เมื่อรัฐธรรมนูญ ๒ มาตรานั้นเขียนอย่างนั้น ผมจึงเห็นว่าการที่ศาลตีความไปในทางที่คุ้มครองสิทธิจึงสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ แล้ว

ประเด็นสุดท้าย ท่านประธานด้วยความเคารพครับ ประเด็นที่เราหารือกันมาตลอดอย่างเข้าวันนี้เป็นวันที่ ๒ ที่ท่านประธานอยากได้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจของท่าน แม้ว่า ณ วันนี้ท่านได้กรุณาตัดสินใจแล้ว และขออนุญาตขึ้นชมอีกครั้งหนึ่งนั่นก็คือสภาแห่งนี้ควรที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ ผมกราบเรียนครับว่าที่ฟังเพื่อนสมาชิกอภิปรายตลอดวันศุกร์ที่ผ่านมา นั้น ผมคิดว่าพวกเราหลายท่านยังหลงประเด็น แม้กระทั่งทีมกฎหมายของท่านประธานเองก็หลงประเด็นที่ขึ้นมาว่ารัฐสภามิได้เป็นหน่วยงานของรัฐ จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๑๖ ของรัฐธรรมนูญ คือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ไม่ผูกพันรัฐสภา แล้วก็หลงประเด็นเลยไปถึงขั้นถกเถียงกันว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่คำวินิจฉัย ผมดูจากเอกสารที่ท่านประธานได้กรุณาแจกพวกเราในที่ประชุมที่แนบท้ายหนังสือแจ้งคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ เปิดไปก็เจอบรรทัดแรกเลย ชื่อคู่ความในคดีประกอบไปด้วย พลเอก สมเจตน์ บุญถนอม กับพวก ผู้ถูกร้องที่ ๑ ตัวท่านประธานเอง ประธานรัฐสภาเป็นผู้ถูกร้องที่ ๑ ผมอ่านรายชื่อผู้ถูกร้องทั้งหมดไม่ปรากฏว่ารัฐสภาแห่งนี้เป็นผู้ถูกร้อง

นั่นหมายความว่าอย่างไรครับ ท่านประธานครับ หมายความว่ารัฐสภาแห่งนี้ไม่ได้เป็นคู่กรณี หรือคู่ความในคดีเลยนะครับ แล้วหนังสือที่เขามีก่อนหน้านั้นเขาถึงเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และเขาบอกให้เลขาธิการแจ้งคำสั่งให้ท่านประธานทราบ ตรงนี้คือประเด็นสำคัญที่ผมอยากให้ ท่านประธานรับฟังด้วยความตั้งใจครับว่าเขาแจ้งเลขาธิการให้แจ้งประธานรัฐสภา มิได้ให้แจ้ง รัฐสภาแห่งนี้ เพราะฉะนั้นการที่พวกเราอภิปรายกันว่ารัฐสภาแห่งนี้เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ไม่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาลนั้น จึงคนละเรื่องกับที่ศาลเขาแจ้งมา ศาลเขาแจ้งให้ท่านประธานเป็นคนชะลอเรื่อง เพราะท่านประธานเป็นคนที่มีความอำนาจหน้าที่ ตามข้อบังคับการประชุมในการที่จะบรรจุระเบียบวาระการประชุมเรื่องหนึ่งเรื่องใด เรื่องก็มี เท่านี้เองละครับ เพราะฉะนั้นการที่เราถามไปถึงเรื่องของการที่ตุลาการขยายเขตอำนาจ มาสั่งการฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นรัฐสภานั้น ผมด้วยความเคารพครับเห็นว่าเป็นการอภิปราย ซึ่งสร้างความคลาดเคลื่อนให้สังคมมีความเข้าใจผิดแล้วจึงเป็นเหตุให้มีพี่น้องเสื้อแดง มาชุมนุมกันเมื่อวันพฤหัสบดี แล้วก็อภิปรายโจมตีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญกันยกใหญ่ว่า ก้าวร้าวอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งจริง ๆ แล้วมันไม่ใช่เลยครับ ต้องกราบเรียนครับ และผมขออนุญาตกราบเรียนอีกนิดหนึ่งท่านประธานครับ

(จำลองการตรวจ ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วงครับ เชิญครับ

จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย จังหวัดสุรินทร์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมต้องขอประท้วงผู้อภิปรายตามข้อบังคับ ข้อ ๔๘ อภิปรายนอกประเด็นครับ ใช้ดุลยพินิจของตัวเองมาอภิปราย ซึ่งเรื่องดังกล่าว ท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจแล้วว่าน่าจะยุติทุกเรื่อง ก็น่าจะยุติได้แล้วไม่จำเป็นต้องใช้เวทีนี้ มาอภิปรายให้บุคคลอื่นเข้าใจในทางที่ผิด ให้ท่านประธานได้วินิจฉัยด้วยครับ

(นายบุญเลิศ ไพรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา ได้ยืน และยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านบุญเลิศ เชิญครับ

นายบุญเลิศ ไพรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉะเชิงเทรา) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ ผม บุญเลิศ ไพรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขต ๑ จังหวัดฉะเชิงเทรา พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมขอประท้วงผู้ประท้วงครับ ผมกำลังฟัง ผู้อภิปรายให้ความรู้ผมมากมายเลยครับ ให้ความรู้สภานี้ เตือนสติสภาไม่ให้โง่ เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าผมกำลังจะไปจับมือท่านอยู่นี้ว่าผมในฐานะที่เป็นนักวิชาการนะครับ ท่านประธาน ที่เคารพครับ ผมสอนปริญญาเอก ลูกศิษย์ผมนั่งอยู่ที่นี้ตั้งเยอะแยะในห้องนี้ ทั้งวุฒิสภา ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผมไม่อยากจะขึ้นมาพูดเลย แต่ผมเบื่อเหลือเกินที่จะฟังเสียง ที่ไม่มีเหตุผลอันนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านบุญเลิศครับ เสียงที่ไม่มี เหตุผล ตรงนี้ผมเห็นว่าไม่ค่อยเหมาะสมครับ ท่านประสิทธิ์มีอะไรครับ

จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย จังหวัดสุรินทร์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมประท้วงนี้ ประท้วงตามที่ผมได้รับ มอบหมาย พี่น้องประชาชนได้มอบหน้าที่ให้ผมมาทำหน้าที่ตรงนี้นะครับ ผมประท้วง อยู่ในข้อบังคับนะครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านประสิทธิ์ครับ

จำลอง ดาวเรือง ประสิทธิ์ ไชยศรีษะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : ท่านที่ประท้วงเมื่อก็อ้างตนเองว่าจบดอกเตอร์ละ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านประสิทธิ์ครับ เมื่อก็ผมได้
ตกเตือนให้แล้วนะครับ ผมว่าสมควรแล้วครับ เอาละครับ บรรยายากำลังดี เมื่อก็ผมได้
ตกเตือนแล้ว สมควรแล้วครับ พอแล้วกรรมังครับ นั่งเถอะครับ ไม่มีอะไรครับ

(นายสมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับ

นายสมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : ท่านประธานที่เคารพ
สมชาย แสวงการ สมาชิกวุฒิสภา ขอประท้วงท่านประธานครับ ขอให้ท่านประธานดำเนินการ
ตามข้อบังคับ ข้อ ๕ ท่านประธานรัฐสภามีอำนาจ ต้องขออนุญาต ๒ เรื่องประท้วง เพราะว่า

ประการที่ ๑ ผู้ประท้วงเมื่อสักครู่นี้ได้อ่านข้อบังคับผิดด้วยนะครับ ข้อ ๔๘
บอกว่ากรณีประธานพิจารณาว่าได้อภิปรายพอสมควรแล้ว ขอให้ที่ประชุมรัฐสภาวินิจฉัยว่า
จะปิดอภิปรายหรือไม่ก็ได้ซึ่งผมคิดว่าท่านประธานกำลังดำเนินการอยู่ แล้วก็ใช้ข้อบังคับนั้น
ได้กล่าวอ้างถึงท่านผู้อภิปรายว่าออกนอกประเด็นคนละข้อกับข้อ ๔๘ อันนี้สอนไว้นะครับ

ประการที่ ๒ ผมคิดว่ากิริยามารยาทต่าง ๆ นี่ท่านประธาน

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เอาละครับท่านสมชาย
ผมว่าสมควรแล้วครับ ผมได้ดำเนินการตามข้อ ๕ ครบถ้วนแล้ว ท่านนั่งเถอะ ท่านสุรชัยครับ
ถ้าจะกรุณาผมเห็นว่าควรกระชับสักนิดหนึ่ง เพราะว่าเรื่องนี้เราได้พูดคุยกันมานานแล้ว
ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวก็โต้แย้งกันไปโต้แย้งกันมามันก็จะขยายผล ผมอยากให้บรรยากาศวันนี้
เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เพราะฉะนั้นถ้าท่านจะกรุณาช่วยกระชับนะครับ ผมเห็นว่า
สมควรจบแล้วกรรมังครับ สัก ๑ นาทีก็น่าจะพอเหมาะพอสม เชิญท่านครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : ขอบพระคุณ
ท่านประธานครับ ผมกำลังจะจบอยู่แล้วครับ พอดีมีเพื่อนสมาชิกประท้วงซึ่งเมื่อก็ถ้าฟังไม่ผิด
ท่านบอกว่าประท้วงตามที่ได้รับมอบหมาย ท่านประธานนิดเดียว เมื่อก็ผมพูดถึงเรื่องคำสั่ง
ของศาลแล้วก็กำลังจะเรียนต่อท่านประธานด้วยเจตนาที่ดีจริง ๆ ครับ ก็คือกำลังจะเรียนท่านว่า
คำสั่งที่มานั้นนี้ มาถึงท่านประธานรัฐสภาในฐานะที่ท่านเป็นคู่ความในคดี คือท่านเป็นผู้ถูกร้องที่ ๑
เพราะฉะนั้นที่ทมิฎหมายให้ความเห็นกับท่านว่ากรณีไม่เข้ามาตรา ๒๑๖ นั้น

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ ผมว่าประเด็นนี้ผมได้ใช้ดุลยพินิจก็น่าจะจบครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : อยู่ใน ๑ นาทีที่ท่านให้ผมนี้ละครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : ท่านให้เจ้าหน้าที่จับเวลาผมได้เลยครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกวุฒิสภา (ภาคเอกชน) : เมื่อเป็นเรื่องคำสั่งที่มีถึงคู่ความนั้น โดยผลของกฎหมายมันจึงผูกพันคู่ความอยู่แล้วท่านประธานครับ อย่าไปเฉไฉคิดว่าเป็นเรื่องของมาตรา ๒๑๖ ที่จะผูกพันรัฐสภาหรือไม่ นี่คือสิ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานนะครับ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่ผมอยากจะฝากเรียนท่านประธานก็คือว่า เรื่องของการพิจารณาประเด็นเรื่องการใช้คำสั่งศาลการปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือไม่ นั่นนี้ ผมเห็นด้วยกับท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ท่านชวน หลีกภัย ที่ได้กรุณาขึ้นมาให้ข้อเสนอแนะกับพวกเราในฐานะที่ท่านเป็นผู้อาวุโส ก็คือตุลาการเป็นผู้มีอำนาจในการวินิจฉัยตัวบทกฎหมาย เพราะฉะนั้นแม้เราจะเห็นต่าง แต่เพื่อรักษาความสงบสุขของสังคมโดยรวม และเราควรจะเป็นตัวอย่างให้สังคมภายนอกได้มีความเข้าใจว่าประชาธิปไตยที่แท้จริง คือการแบ่งแยกอำนาจและการถ่วงดุลอำนาจ ซึ่งแต่ละฝ่ายสามารถตรวจสอบซึ่งกันและกัน โดยไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกัน ถ้าเรายังแยกแยะในหลักการสำคัญตรงนี้ไม่ได้ เราก็ไม่สามารถที่จะเป็นผู้นำให้กับพี่น้องประชาชนได้มีความเข้าใจในหลักการของประชาธิปไตยอย่างแท้จริงได้ ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ โดยเจตนาของผมนี้ ผมอยากจะให้บรรยากาศการประชุมดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยนี่นะครับ ก็อยากจะหาหรือว่าสมควรที่จะต้องปิดอภิปราย แต่ก็ปรากฏว่ามีผู้ยื่นเอกสารมาขออภิปรายอีกหลายท่านเลย ทีนี้ก็ขอความกรุณาครับ ถ้าเป็นไปได้นะครับ ก็พอสมควรแล้วละครับ ผมอยากให้บรรยากาศมันเริ่มต้นด้วยดีนะครับ

(พันตรี อาณันท์ วังโทยย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาณันย์มีอะไรครับ

พันตรี อาณันย์ วัชรวิทย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาครับ ผม พันตรี อาณันย์ วัชรวิทย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมกราบเรียนท่านประธาน ได้สอบท่านประธานผ่านไปยังผู้ที่อภิปรายท่านเมื่อก็ทราบว่าขณะที่ท่านดำเนินการที่ถูกร้องนี้ครับ ท่านดำเนินการในฐานะนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ หรือดำเนินการในฐานะประธานรัฐสภา แล้วก็การร้องนี้ร้องถึงนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ หรือร้องประธานรัฐสภา ผมเข้าใจว่า

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาณันย์ครับ ท่านใช้สิทธิประท้วงครับ ผมว่าพอสมควรนะครับ ผมจะอนุญาตให้ฝ่ายรัฐบาลอธิบายอีกสัก ๑ ท่าน แล้วก็ขอยุติดีไหมครับ ขอท่านสุดท้ายก็แล้วกัน ท่านอาจารย์พีรพันธุ์ครับ เชิญครับ

นายพีรพันธุ์ พาลุสุข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : ท่านประธานที่เคารพ ผม พีรพันธุ์ พาลุสุข พรรคเพื่อไทย จังหวัดยโสธร สมาชิกรัฐสภา ด้วยความเคารพต่อท่านประธานรัฐสภาที่มีดำริว่าอยากจะให้เรื่องนี้จบลงด้วยดี ด้วยความปรองดองของทุกฝ่าย ด้วยความเคารพต่อความเห็นของท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ที่บอกว่าพวกเราต้องเคารพซึ่งกันและกัน องค์กรอื่นเขาก็ต้องเคารพเรา เราก็ต้องเคารพเขาด้วย อันนี้ก็เป็นหลักที่พวกผมเองก็ได้ยึดมั่นอยู่ตลอดมาแล้ว อย่างไรก็ตามท่านประธานครับ สิ่งที่ผมคิดว่าหลายคนยังคาใจอยู่ และพี่น้องจำนวนมากเองก็ยังคาใจอยู่ว่าพวกเราจะเดินหน้ากันอย่างไรต่อไป ปัญหาที่มันเกิดขึ้นก็คือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญที่มาถึงท่านประธานรัฐสภา ถ้าท่านประธานจะบอกว่าท่านจะรับผิดชอบเอง ผมก็ต้องเปลี่ยนคำร้องผู้ถูกร้องเป็นนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ แต่นี่ในคำร้องและผู้ถูกร้องเขาระบุไว้ชัดเจนว่าเป็นประธานรัฐสภา ที่ ๑ คณะรัฐมนตรี ที่ ๒ และผู้ถูกร้องอื่น ๆ เพราะฉะนั้นมันเป็นเรื่องระหว่างองค์กรกับองค์กรแล้วนะครับ -----

ที่มีปัญหาอยู่ขณะนี้ก็คือว่าพวกเราจะเดินหน้ากันอย่างไรต่อไปกับคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ที่มาถึงประธานรัฐสภา ซึ่งเมื่อสักครู่นี้ผมได้เรียนต่อท่านประธานแล้วว่าถึงแม้จะมีหนังสือมาถึงประธานรัฐสภา แล้วก็ตุลาการได้ออกมาพูดอย่างน้อยก็ ๒ ท่านบอกว่าหนังสือไม่ได้ส่งประธานรัฐสภา แต่ผลก็คือว่าพวกเราที่นั่งกันอยู่ ณ ที่นี้ยังไม่สามารถที่จะดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ (๕) ที่กำหนดไว้ชัดเจนว่าเมื่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญเมื่อผ่านวาระที่สองแล้วให้รอไว้ ๑๕ วัน แล้วก็ให้ดำเนินการต่อในวาระที่สาม เพราะฉะนั้นเมื่อผลมันมาตกอยู่กับรัฐสภา ผมจึงคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องระหว่างประธานรัฐสภาท่านเดียว แต่เป็นเรื่องที่รัฐสภาเองได้รับผลกระทบ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้ผมจึงคิดว่าพวกเราควรจะได้มีการปรึกษาหารือกันว่า จะทำอย่างไรดี ท่านประธานครับ สักครูท่านสมาชิกได้ลุกขึ้นมาอภิปรายว่ามาตรา ๖๘ นั้น ศาลตีความในทางคุ้มครองสิทธิ ผมก็ไม่ได้คิดแย้งอะไร แต่ขณะเดียวกันในการตีความ กฎหมายมหาชนนั้น พวกผมนักกฎหมายมหาชนทั้งหลายที่ร่ำเรียนกันมา สั่งสอนกันมา เราก็บอกว่าหลักกฎหมายมหาชนนั้นต้องตีความในทางที่จำกัดอำนาจ สิ่งใดที่กฎหมายไม่ได้ให้อำนาจไว้จะขยายอำนาจไม่ได้นะครับ นี่คือหลักที่ใช้ปฏิบัติกันอยู่ แล้วก็ยึดถือกันมาอยู่เสมอ ท่านที่อ่านคำสัมภาษณ์ของอาจารย์คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ท่านหนึ่งที่ลงหนังสือพิมพ์วันนี้ เขาก็ยืนยันชัดเจนว่าหลักการตีความกฎหมายพิจารณาความนั้น จะต้องทำอย่างไร และอำนาจในการสถาปนารัฐธรรมนูญนั้นคืออะไร ท่านประธานครับ สิ่งที่ผมยังคาใจอยู่ก็คือว่าศาลรัฐธรรมนูญได้มีหนังสือมาถึงท่านประธานรัฐสภาแจ้งให้ประธานรัฐสภาผ่านเลขานุการบอกให้รอการดำเนินการเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญไว้ก่อน จนกว่าศาลจะมีคำวินิจฉัย ผมก็ถามว่าแล้วศาลเอาอำนาจที่ไหนล่ะครับมาแจ้งให้รัฐสภาบอกให้รอเรื่องนี้ไว้ ผมก็อยากเคารพศาล แต่ศาลเองก็ต้องเคารพรัฐสภาด้วย ถ้าไปสั่งในสิ่งที่ตัวเองไม่มีอำนาจ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐสภาเองที่จะปฏิเสธคำสั่งนั้น ไม่เช่นนั้นแล้วมันก็จะเกิดผลตามมาอีกเยอะ ท่านประธานครับ ในเรื่องอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่สั่งไว้บอกให้เรา รอการพิจารณาไว้อยู่นี้ ท่านอ้างประมวลกฎหมายพิจารณาความแพ่งโดยอาศัยข้อกำหนดของศาลเอง แต่ผมก็บอกว่าในการจัดทำรัฐธรรมนูญนั้น มาตรา ๒๙๑ ได้ระบุไว้ชัดเจนว่าให้กระทำเป็น ๓ วาระ วาระที่หนึ่ง ทำอะไร วาระที่สองทำอย่างไร และเมื่อผ่านวาระที่สองแล้วให้รอไว้ ๑๕ วัน แล้วก็ลงมติในวาระที่สาม นี่คือการรัฐธรรมนูญเมื่อมันเป็นรัฐธรรมนูญประมวลกฎหมายพิจารณาความแพ่ง ข้อกำหนดจะมาขัดแย้งตรงส่วนนี้ไม่ได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐสภาที่จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๒๙๑ ต่อไป

ก็คือจะต้องมีการลงมติในวาระที่สาม ซึ่งตรงนี้จะลงเมื่อไรนั้นท่านประธานบอกพวกเราว่าท่านจะใช้ดุลยพินิจในการกำหนดวันพิจารณากันต่อไปนะครับ แต่ว่าการที่ศาลมาบอกว่าหยุดไว้ก่อน รอไว้ก่อน รอให้ศาลตัดสินก่อน ตรงนี้ผมถามว่าศาลเอาอำนาจที่ไหนมาอ้างก็ชัดเจนว่าท่านอ้างประมวลกฎหมายพิจารณาความแพ่ง ซึ่งมันต่ำกว่ารัฐธรรมนูญ มันยอมใช้บังคับไม่ได้ ถ้าสภาไปยอมรับคำสั่งศาลตรงนี้ก็หมายความว่าพวกเรายอมรับคำสั่งที่ศาลสั่งโดยไม่มีอำนาจขัดรัฐธรรมนูญ คำสั่งของศาลเองก็ยอมจะขัดรัฐธรรมนูญ และพวกเราที่ยอมรับก็มีผลทำให้พวกเราเองนั้นทำผิดรัฐธรรมนูญไปด้วย -----

เพราะฉะนั้นผมจึงยืนยันว่ามาตรา ๒๙๑ ได้กำหนดกระบวนการพิจารณาแก้ไขรัฐธรรมนูญไว้ชัดเจนว่าให้ทำอะไร ถ้าศาลอยากจะเข้ามาตรวจสอบก็ตรวจสอบได้ แต่ว่าจะต้องทำไปตามขั้นตอนของมัน ที่จริงในรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้แล้วว่าให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่อย่างไร คือตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบเมื่อไรครับ ตรวจสอบเมื่อรัฐสภาได้ลงมติครบถ้วนกระบวนการแล้ว ก่อนจะนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถ้ามีข้อสงสัยว่ามันขัดรัฐธรรมนูญก็สามารถยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ หรือ ๒. เมื่อเป็นกฎหมายแล้วถ้ามีปัญหาสงสัยว่ากฎหมายนั้นขัดรัฐธรรมนูญก็สามารถยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้วินิจฉัยได้ ผมไม่เห็นมีกฎหมายที่ไหนบอกว่าระหว่างวาระที่หนึ่ง วาระที่สองที่รัฐสภายังพิจารณาไม่เสร็จนั้น มีการร้องว่ามันขัดรัฐธรรมนูญแล้วศาลมีคำสั่งว่า หยุดก่อน รอศาลก่อน ถ้าเรายอมรับอย่างนี้ต่อไป ทำให้ผมนึกถึงความเห็นของคณะที่ปรึกษาของท่านประธานเองว่า ระวังนะครับ จะเกิดบรรทัดฐานต่อไปในอนาคต ถ้าอยู่ดี ๆ วันดีคืนดีพวกเราแก้กฎหมาย เช่น กฎหมายปรองดอง กฎหมายอื่น ๆ ระหว่างที่รัฐสภายังกำลังพิจารณายังไม่เสร็จวาระที่สาม มีผู้ไปยื่นคำร้องบอกว่าละเมิดสิทธิของเขา และศาลก็สั่งบอกสภา หยุดก่อน รอก่อน รอให้ศาลวินิจฉัยก่อน อย่างนั้นหรือครับท่านประธาน ที่เราจะยอมรับต่อไปได้ อย่างนี้แสดงชัดเจนว่าศาลเข้ามาก้าวล่วงอำนาจนิติบัญญัติแล้ว และโดยเฉพาะถ้าไปดูความเห็นที่ตุลาการบางท่านได้ออกมาพูดก็แสดงชัดเจนว่าท่านอยากจะรู้ว่าการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จะเกิดในอนาคตนี้ จะเปลี่ยนแปลงการปกครองหรือเปล่า จะเปลี่ยนโน่นเปลี่ยนนี่ไหม ก็มันยังไม่ได้เกิดเลย ท่านวิตกก็มีสิทธิที่จะวิตก แต่ว่าไม่ใช่เอาความวิตกของท่านนั้นมาบอกสภาว่าหยุดก่อน ให้ศาลตรวจดูก่อน อย่างนี้ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้อง สิ่งที่สำคัญท่านประธานครับ ที่จะต้องยืนยันกันต่อไปก็คือว่าอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญนั้น กำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าให้ทำ ไม่ทำอะไรได้บ้าง และในกฎหมายกำหนดไว้อย่างเรียบร้อยชัดเจนหมด มีครบถ้วนหมดว่าให้ศาลรัฐธรรมนูญทำอะไร ไม่ทำอะไรนะครับ ไปดูในข้อกำหนดของศาลรัฐธรรมนูญเอง ข้อ ๑๗ เขียนเอาไว้ตั้ง ๒๑ ข้อ ก็ไม่มีข้อไหนที่บอกว่าถ้าในการแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้นให้ศาลเข้ามาตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของรัฐธรรมนูญมันไม่มีก็เป็นเรื่องของรัฐสภาซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องดำเนินการแก้ไขกันต่อไป เพราะฉะนั้นเมื่อมันเป็นอย่างนี้ ผมจึงยืนยันและเห็นด้วยกับนักกฎหมายจำนวนมากที่ออกมาแสดงความคิดเห็นตรงไปตรงมาอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทุกคนเห็นด้วยว่ามีความเป็นไปได้ในทางเดียวกันว่าศาลเข้ามาก้าวล่วงอำนาจนิติบัญญัติ

จึงไม่สามารถที่จะยอมรับต่อไปได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ผมเองก็มีความเห็นเพียงแต่คร่าว ๆ บอกว่า
ท่านประธานครับ ถ้าเรายอมรับคำสั่งนี้มันก็จะเริ่มเป็นบรรทัดฐาน ในครั้งหน้ามันอาจจะ
เกิดขึ้นได้อีก แต่ถ้าเราปฏิเสธว่าการที่ศาลสั่งมานี้โดยที่ไม่มีอำนาจ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ
ผมก็คิดว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรมของรัฐสภาที่จะปฏิเสธสิ่งที่มันไม่ชอบธรรม ที่ถูกแล้วนะครับ
ศาลเองก็ควรที่จะไปทบทวนเอาว่าคำสั่งที่มาถึงประธานรัฐสภาตรงที่บอกว่าให้รัฐสภา
รอการพิจารณาไว้ก่อนนี้ -----

ตนส่งไปโดยไม่มีอำนาจ ทางแก้คืออะไรครับ ทางแก้ก็คือว่าศาลเองก็ต้องไปเพิกถอนคำสั่งนี้ หรือไปแก้ไขคำสั่งนี้ให้มันถูกต้องแล้วก็ดำเนินการกันไป ท่านประธานครับ ผมคิดว่าเรื่องนี้ทั้งหมดในเมื่อมันกระทบกับพวกเรา ผมคิดว่าทางออกที่ดีที่สุดนั้น ท่านประธานควรที่จะฟังความคิดเห็นของพวกเราด้วย ผมเองท่านประธานครับ อ่านดูคำร้องท่านประธานครับ อ่านแล้วด้วยความไม่สบายใจ เพราะพวกเราแก้ไขรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๙๑ ถูกร้องว่าการกระทำแก้ไขรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๙๑ นั้นเข้าข่ายของมาตรา ๖๘ เป็นการล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แล้วถ้ามีการวินิจฉัยไปทางนั้น ผลก็คืออะไรครับ ผลก็คือพวกเราทั้งหมดที่อยู่ที่นี่ก็จะต้องถูกเพิกถอน เพิกถอนการเป็น ส.ส. ยังไม่พอครับ ยังมีคดีอาญาตามมาอีก ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย เพราะฉะนั้นเมื่อมันเป็นเช่นนี้ ผมก็คิดว่าเมื่อนักกฎหมายทั้งหลายแหล่ได้ออกมายืนยันเป็นเสียงเดียวกันบอกว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญนี้ไม่ชอบ ไม่มีอำนาจ ผมจึงเห็นว่ารัฐสภาเองไม่ควรจะรับปฏิบัติตามคำสั่งนี้ ผมจึงอยากเสนอต่อท่านประธานครับว่า ท่านประธานครับ ท่านจะตัดสินใจอย่างไรก็ตามเถอะ ขอความกรุณาท่านประธานนั้นได้ถามความเห็นของพวกเราหน่อยว่ามีความเห็นอย่างไรกับคำสั่งศาลในเรื่องนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ประเด็นนี้เราหารือกันมาคราวที่แล้ว ๑ วันเต็ม ๆ นะครับ แล้วก็ถ้ามาพูดกันต่อมันจะซ้ำประเด็นไปซ้ำประเด็นมานะครับ ผมเห็นว่าสมควรแล้วกรรมังครับ ขออนุญาตปิดการอภิปรายนะครับ ถือว่าที่ประชุมรัฐสภารับทราบเรียบร้อยแล้วครับ ไม่มีท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ ถือว่าตามนี้ท่าน ส.ว. จิตต์ เชิญครับ

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดมุกดาหาร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา จากการที่ผมได้รับฟังการอภิปรายในเรื่องรับทราบคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งจากฝ่ายที่สนับสนุนรัฐบาลหรือว่าฝ่ายค้าน หรือฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยต่าง ๆ นะครับ รวมทั้งได้รับทราบความคิดเห็นของผู้รู้ทางกฎหมาย นักวิชาการทางด้านนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ของไทย สื่อมวลชน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์และประชาชนทั่วไปทั้งประเทศแล้วก็ได้พิจารณาว่าการอภิปรายของทั้ง ๒ ฝ่ายได้แสดงความคิดเห็นต่อที่ประชุมรัฐสภามาพอสมควรแล้วครับ เป็นเวลา ๒ วัน คือตั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน จนถึงวันนี้

ก็คือวันที่ ๑๒ มิถุนายน เพราะฉะนั้นแนวทางต่อไปก็จะไม่ยุตินะครับ เพราะฉะนั้นผมก็ขออาศัย
ข้อบังคับ ข้อ ๓๑ (๑) และข้อบังคับ ข้อ ๑๙ ขอให้พิจารณาเป็นเรื่องด่วนและให้ที่ประชุม
รัฐสภาลงมติเป็นอย่างอื่น จึงขอเสนอให้รัฐสภาลงมติว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพัน
ต่อรัฐสภาหรือไม่ ผมขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ
เชิญท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกรัฐสภา ผมเข้าใจว่าเมื่อสักครู่นี้ท่านประธาน
ก็ได้ดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระการประชุมนะครับ ซึ่งบอกว่าท่านจะแจ้งต่อที่ประชุม
เพื่อให้รับทราบคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ และท่านประธานก็ได้บอกว่าการปิดอภิปรายแล้ว
ก็ต้องถือว่าเป็นการรับทราบคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ วาระนี้เป็นวาระเพื่อทราบ หรือเป็นวาระ
ที่ท่านประธานแจ้งต่อที่ประชุมทราบ ดังนั้นผมจึงคิดว่าการจะไปลงมติในเรื่องใด ๆ ในวาระที่จะเป็น
เรื่องรับทราบคงจะกระทำไม่ได้ -----

ผมกราบเรียนท่านประธานนะครับว่าที่ผมขอคุณท่านประธานไปก่อนหน้านี้ว่าพยายามที่จะสร้างบรรยากาศของความปรองดองเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างเดินไปได้ ผมเข้าใจครับว่ามีเพื่อนสมาชิกที่มีความเห็นแตกต่างจากศาลรัฐธรรมนูญ แต่ว่าเพื่อนสมาชิกก็ได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นกันมาพอสมควรแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึก เป็นบันทึกการประชุมหรือรายงานการประชุมของรัฐสภาแล้ว ที่จริงถ้าท่านประธานอยากจะให้เพื่อนสมาชิกสบายใจจะส่งความคิดเห็นเหล่านี้ไปยังศาลโดยการส่งรายงานการประชุมก็กระทำได้ครับ แต่ถ้าเราจะไปมีมติของสภาซึ่งไม่ทราบว่ายุติคือยุติอะไรในทางหนึ่งทางใด ผมกราบเรียนก่อนว่าต้องมาพิจารณาว่าสภามีอำนาจที่จะพิจารณาญัตติอย่างนี้หรือไม่ ผมคิดว่าถ้าท่านสมาชิกอย่างเช่นที่บางท่านอภิปรายไปบอกว่าอยากให้ศาลเพิกถอนคำสั่ง ท่านก็ควรไปใช้สิทธิทางศาลในการยื่นคำร้องต่อศาลว่าท่านได้รับผลกระทบถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพอะไรแล้วก็ให้ศาลดำเนินการไปวินิจฉัย นั่นคือขอบเขตอำนาจหน้าที่ของแต่ละฝ่าย แต่ที่ผมกราบเรียนท่านประธานว่าถ้ามีการเสนอญัตติ มันมีปัญหาก็จะต้องตอบก่อนว่า

ประการแรก ญัตติที่ว่าเป็นญัตติให้รัฐสภามีมติอะไร รัฐสภาจะประชุมพิจารณาเรื่องใด รัฐธรรมนูญกำหนดเอาไว้ครับ ท่านประธานครับ ท่านประธานกรุณาไปดูว่าใน (๑๖) ถึง (๑๗) ที่บอกว่าให้รัฐสภาประชุมร่วมกันมาตรา ๑๓๖ (๑๖) ผมถามว่าผู้เสนอญัตติเสนอญัตติตามวงเล็บไหนของมาตรา ๑๓๖ เพราะฉะนั้นประเด็นนี้ก็เป็นปัญหาค่ะครับว่ารัฐสภามีอำนาจในการพิจารณาญัตติหรือไม่

ประการที่ ๒ เดี่ยวจะลืมนะครับ สมัยประชุมนี้เป็นสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติสภาไม่มีอำนาจในการพิจารณาญัตติใด ๆ เป็นเรื่องของกฎหมาย เป็นเรื่องของกระทู้ถาม เป็นเรื่องที่ระบุไว้ตามรัฐธรรมนูญเท่านั้นครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าก่อนที่จะท่านประธานจะดำเนินการต่อไปแล้วบอกว่าญัตติดังกล่าวเสนอได้ ต้องวินิจฉัยกันให้ชัดเจนนะครับว่า

๑. เรื่องทำนองนี้รัฐสภามีอำนาจในการพิจารณาหรือไม่

๒. เรื่องญัตตินี้แม้สมมุติรัฐสภามีอำนาจพิจารณา จะมีอำนาจในการพิจารณาในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญคุณหมอลานครับ

นายชื่อนาน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นาน) : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายชื่อนาน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย เขตเลือกตั้งจังหวัดน่าน

ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมต้องขออนุญาตท่านประธาน ในประเด็นข้อหาหรือของท่านผู้นำฝ่ายค้าน ในสภาผู้แทนราษฎร ประเด็นการเสนอญัตติของท่านสมาชิกรัฐสภาที่จะให้รัฐสภา มีความเห็นว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพันต่อการทำหน้าที่ของรัฐสภาของเราหรือไม่ ประเด็นนี้ผมเองต้องกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพนะครับ การที่ท่านประธาน ได้นำเอาคำสั่งศาลซึ่งผ่านท่านเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรนำเรียนท่านประธานเพื่อให้ชะลอ การพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมตามที่เรามีอำนาจหน้าที่อยู่ ท่านประธานได้นำสู่วาระ เพื่อทราบ แจ้งทราบ ตรงนั้นเราก็อ่านกันดีครับว่าเราเองไม่สามารถที่จะมีความเห็นใด ๆ ได้ ที่เป็นมติ นอกจากเป็นความเห็นของบุคคล ของสมาชิกที่จะบันทึกไปในรายงาน แต่ข้อยุติไม่มี ในฐานะที่เราเป็นองค์กร มีความเห็นแตกต่างกันหลาย ๆ ฝ่าย เพราะฉะนั้นถ้าอยากจะให้เป็น ความเห็นขององค์กรเป็นสถาบันก็อาจจะต้องอาศัยมติของสภาหรือรัฐสภา ผมเองเคารพความเห็น ของท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรนะครับว่าการเสนอญัตติใด ๆ ในสมัยสามัญนิติบัญญัติ จะกระทำมิได้ครับ แต่ว่าการจะกระทำมิได้ตรงนั้นมีข้อเว้นนะครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ---

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ ที่ว่าด้วยเรื่องสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ ถ้ารัฐสภาแห่งนี้
มีมติให้นำเรื่องอื่นซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ (๕) ที่รัฐสภาสามารถพิจารณา
เรื่องอื่นในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้ กรณีถ้ารัฐสภามีมติด้วยเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้น
ถ้าเป็นประเด็นนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญไม่มีข้อถกเถียงกันในภายหลังครับ
ผมเองก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่าถ้ารัฐสภาแห่งนี้เห็นว่ามีควมจำเป็นจริง ๆ ที่จะต้องมีมติ
ในความเห็นว่าการคำสั่งศาล เราไม่ได้บอกว่าผิดหรือถูกนะครับ ซึ่งท่านทำตามกระบวนการ
และขั้นตอน เราเพียงแสดงเจตนารมณ์ที่ชัดเจน โดยมีมติว่าไม่มีความผูกพันกับรัฐสภาของเรา
ถ้ารัฐสภาแห่งนี้มีความจำเป็นเห็นว่าจะต้องทำอย่างนั้น ผมเองก็กราบเรียนท่านประธาน
ด้วยความเคารพว่าเราก็น่าจะนำเอารัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ วรรคที่เกี่ยวเนื่องกับ
การอนุญาตของรัฐสภาให้นำเรื่องอื่นมาพิจารณา เข้ามาพิจารณาก่อน มาลงมติก่อนก็ได้
ด้วยเสียงเกินกึ่งหนึ่ง ผมก็คิดว่าน่าจะกระทำได้ ฉะนั้นต้องกราบเรียนหาหรือท่านประธานครับ
ถ้าจะทำอย่างนั้นก็หาหรือท่านประธานว่าน่าจะอาศัยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ ขอให้รัฐสภา
ช่วยกันลงมติว่าจะนำเรื่องอื่นมาพิจารณาในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ ถ้าเป็นอย่างนั้น
ถ้าท่านประธานเห็นเป็นอย่างไร ผมเองก็ใคร่ขออนุญาตที่จะเสนอญัตติต่อไปครับ กราบเรียน
ท่านประธานในประเด็นนี้เพื่อวินิจฉัย กราบขอบคุณท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ตามที่ท่านผู้นำฝ่ายค้าน
ในสภาผู้แทนราษฎรได้นำเสนอ ก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องนะครับ แล้วก็ห่มอลนานก็ได้ชี้ว่า
มีข้อยกเว้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ ต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกรัฐสภา
คะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นผมจะขออนุญาตนะครับ เมื่อก็มีผู้เสนอญัตตินะครับ
แล้วก็ให้รัฐสภาที่มีความเห็นว่าการคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญนั้นมีผลผูกพันกับรัฐสภาหรือไม่
มีผู้รับรองถูกต้อง ก็ถือว่าเป็นญัตติที่ถูกต้องแล้วนะครับ ที่นี้เพียงแต่จะพิจารณาได้หรือไม่
ในสมัยประชุมอย่างที่ว่านี้นะครับ ก็อาจจะใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ ที่ได้ยกเว้นเอาไว้
ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร เชิญครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกรัฐสภา ๒ ประเด็นท่านประธานครับ
ที่จริงญัตติถ้าจะมีการยกเว้นให้รัฐสภาพิจารณาเรื่องหนึ่งเรื่องใดนอกเหนือที่กำหนดไว้
ในรัฐธรรมนูญ ในสมัยสามัญนิติบัญญัติ จริง ๆ ควรจะต้องเสนอเป็นหนังสือ และเป็นญัตติ

ล่วงหน้าครับ ตามข้อบังคับของรัฐธรรมนูญ ยกเว้นท่านประธานจะอนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษ ซึ่งผมก็ต้องสอบถามท่านประธานอีกครั้งนะครับว่าเหตุใดจึงจะต้องมีการอนุญาตให้พิจารณาญัตติเรื่องนี้ แล้วก็คำถามอีกคำถามที่ผมอยากจะย้านะครับ ก่อนจะมาถึงในประเด็นที่ว่าพิจารณาในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ ผมถามอีกครั้งครับว่ารัฐสภามีอำนาจในการพิจารณาเรื่องทำนองนี้หรือเปล่า เพราะไม่อยู่ในเงื่อนไขของมาตรา ๑๓๖ ของรัฐธรรมนูญเลยนะครับ มิฉะนั้นแล้วต่อไปหมายความว่าเราก็อยากจะเสนอญัตติเรื่องน้ำท่วม เรื่องภัยแล้ง เรื่องอะไรก็ได้ อย่างนั้นหรือเปล่าครับ ผมคิดว่ารัฐธรรมนูญกำหนดขอบเขตของการประชุมร่วมกันของรัฐสภาเอาไว้อย่างชัดเจนนะครับ และท่านประธานต้องกรุณาวินิจฉัยด้วยครับว่า

๑. ญัตตินี้เสนอได้หรือไม่ เพราะเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาหรือไม่

๒. ถ้าสมมติว่าอยู่ในอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาจะพิจารณาในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ ถ้าจะพิจารณาต้องมีญัตติที่เสนอล่วงหน้าเป็นหนังสือยกเว้น ยกเว้นท่านประธานจะอนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรครับ ผมก็ใช้ข้อบังคับ ข้อ ๓๑ เช่นกันนะครับ ใน (๕) ญัตติที่ประธานอนุญาตตามที่เห็นสมควรครับ เมื่อก็มีผู้เสนอญัตติ แล้วก็โดยใช้ข้อ ๓๑ วรรคหนึ่ง มีผู้รับรองถูกต้องเชิญท่านชานี เชิญครับ

นายชำนาญ คักดิเศรษฐ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ ต้องกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่าเมื่อภาคเช้าหลังจากที่ผม ได้รับฟังคำชี้แนะของท่านประธานและคำแจ้งของท่านประธานท่านจะดำเนินการอย่างไร ในญัตติที่เรากำลังพิจารณามาแล้ว ๒ ครั้งนั้น ผมก็รับฟังด้วยความเคารพ และผมก็เข้าใจว่า ทุกอย่างคงจะจบลงหลังจากที่ท่านประธานได้อนุญาตให้แต่ละฝ่ายได้แสดงความเห็นเพิ่มเติม อีกเล็กน้อย แต่เท่าที่มีการเสนอญัตติอย่างนี้ผมคิดว่าเราจำเป็นต้องกลับไปพูดจากันใหม่แล้ว ท่านครับ ที่บอกว่าพูดจากันใหม่นั้นก็เพราะว่าผมยืนยันกับท่านประธานว่ารัฐสภาไม่มีสิทธิ ที่จะลงมติ เห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วย กับคำสั่งของศาล ญัตตินี้จะถูกเสนอขึ้นมา แล้วก็ได้รับการยอมรับ หรือไม่ได้รับการยอมรับ แต่ผมต้องยืนยันในหลักการเบื้องต้นว่ารัฐสภาไม่มีสิทธิ ที่จะลงมติในเรื่องนี้ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ารัฐสภาลงมติอะไรได้ ลงมติอะไรไม่ได้ และโดยข้อเท็จจริงแล้วเรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องระหว่างรัฐสภา โดยตรงในการตัดสินใจที่จะดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่ง แต่เป็นเรื่องระหว่างท่านเลขาธิการ รัฐสภากับท่านประธานรัฐสภา ท่านเลขาธิการเมื่อได้รับคำสั่งจากศาลรัฐธรรมนูญ ท่านก็ได้ ทำหน้าที่ของท่านแล้ว ท่านได้แจ้งให้ประธานรัฐสภาทราบ และท่านประธานรัฐสภาก็ได้ทราบแล้ว และเมื่อทราบแล้วท่านก็ได้มีคำสั่งแล้ว และได้บอกกับรัฐสภาไปแล้วเมื่อก่อนที่จะขึ้น มาพิจารณาในวันนี้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ต้องยุติลงครับ ต้องยุติลงรัฐสภาไม่มีสิทธิที่จะไป พิจารณาว่าศาลมีอำนาจหรือไม่มีอำนาจ ข้อเท็จจริงนี้เรายืนยันกันมาตั้งแต่ต้น และเป็น หลักการพื้นฐานครับ ท่านประธานครับ เป็นหลักการพื้นฐานของเรื่องที่เราจะต้องดำเนินการ กันต่อไป คำวินิจฉัยของศาลนั้นมีอำนาจแน่นอน เพราะศาลมีอำนาจในการวินิจฉัยว่าขัด หรือไม่ขัดรัฐธรรมนูญ ศาลก็ย่อมมีอำนาจที่จะชะลอหรือออกคำสั่งใด ๆ เพื่อให้กระบวนการนั้น ยุติลงแล้วก็ดำเนินการไปได้ เพราะฉะนั้นญัตติที่เสนอขึ้นมาเพื่อให้การลงมติในวันนี้เป็นการลงมติ ที่ไม่ชอบ และท่านประธานต้องยุติ ชะลอหรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ให้มีญัตตินี้ ถึงจะเป็น สิ่งที่ถูกต้อง ผมกราบเรียนยืนยันกับท่านประธานด้วยความเคารพครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านดวงเชิญครับ

นายดวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : กราบขอบพระคุณครับ ท่านประธาน ท่านประธานที่เคารพ ผม ดวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ขอประทานอนุญาตท่านประธานเรามาฟังมุมมองของสมาชิกวุฒิสภาดูบ้างว่าเราคิดกันอย่างไร

ความจริงเบื้องต้นผมได้ยกมือแต่เช้าที่จะขอบคุณท่านประธาน พอเห็นท่านประธาน ได้มีแนวทางว่าจะไม่ลงญัตติในวาระที่สาม แต่พอเปิดช่องทางให้มีการจะเสนอญัตตินั้น ผมก็ถือโอกาสไม่ขอบคุณเลย เพราะผมถือว่าถ้าจะขอบคุณนั้นท่านประธานจะต้องทำให้สิ้นสุด กระแสความ

ประการแรก ที่ผมจะกราบเรียนท่านประธานซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่ท่านจะต้องตัดสินใจต่อไปนี้ ก็คือสภาแห่งนี้ได้อาศัยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญมาตราใดในการที่จะลงมติ เห็นชอบ ไม่เห็นชอบ กับสิ่งที่เขาให้เราได้รับทราบ ท่านประธานไปเปิดดูมาตรา ๑๓๖ ท่านประธานจะเห็นได้ชัดเจนว่าไม่ได้เขียนให้สภามีมติเห็นชอบ หรือไม่เห็นชอบในมาตรา ๑๓๖

ประการที่ ๒ ถ้าหากว่าท่านประธานไม่ต้องลงมติในวาระที่สามก็ไม่ควรที่จะต้อง มีมติใด ๆ นอกจากรับทราบอย่างที่ท่านประธานได้กรุณาพูดถึงตอนนั้นเรียบร้อยแล้ว

ประการที่ ๓ ท่านประธานครับ วันนี้ศาลท่านจะทำผิด ท่านจะทำถูกอย่างไร รัฐสภาไม่เสียหายอยู่แล้วครับ ความเห็นทางกฎหมายแตกต่างกันได้ ท่านทั้งหลาย ที่เป็นนักกฎหมายทราบดีว่าเวลาลูกความเราแพ้ต่อศาลเราไม่เคยเรียกร้องให้ลูกความนั้น ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล

ประการที่ ๔ เมื่อศาลท่านได้ตัดสินแล้วมีคำสั่งไปแล้ว ถามว่ารัฐสภาไม่เสียหายอยู่แล้ว คำถามก็คือว่าแล้วเราจะเข้าไปมีส่วนร่วมในความขัดแย้งทำไม ผมถามท่านประธาน ท่านประธานจำได้ไหมครับ เราต้องการให้รัฐสภาแห่งนี้เป็นที่หวังของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของสังคม วันนี้เรากำลังจะดึงเอารัฐสภาไปเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งที่มันเริ่มขยายวงจากศาล อัยการและรัฐสภา กำลังจะครบ ๓ ส่วนขององค์อำนาจที่มีอยู่แล้ว

ประการที่ ๕ ท่านประธานครับ ถ้าสภาแห่งนี้มีมติรับหรือไม่รับ หรือปฏิเสธ คำสั่งศาล ปัญหาที่นับแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปมันจะสลับซับซ้อนเกินกว่าที่สภาแห่งนี้จะแก้ไข จะนำไปสู่ปัญหาแม้หลังจากที่เราผ่านวาระที่สามไปแล้ว ท่านประธานเปิดไปดูมาตรา ๑๕๔ ครับ ก็จะมีคำถามต่อไปว่าถ้ามีคนใช้มาตรา ๑๕๔ (๒) บอกว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ขัดบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ (๒) ท่านประธานซ้ำ ๆ ครับ มาตรา ๒๙๑ (๒) ผมพูดอย่างนี้ตั้งแต่วาระที่หนึ่งว่าสภาแห่งนี้ไม่อาจจะยกร่างรัฐธรรมนูญใหม่ได้ เพราะมาตรา ๒๙๑ (๒) บอกว่าเวลาที่ท่านจะแก้ไขรัฐธรรมนูญใหม่ ให้ทำได้อย่างเดียวก็คือเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมเท่านั้น ไม่อาจจะยกร่างได้ ผมยืนยันตั้งแต่วาระที่หนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าสภาแห่งนี้จะมีมตินั้น จะต้องถามก่อนว่าท่านใช้อำนาจตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญมาตราใด

ประการสุดท้าย เมื่อสภาผ่านวาระที่สามไปแล้ว สมาชิกรัฐสภาในห้องนี้ลงชื่อกัน เพื่อให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้ตีความว่ามันขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ ก็จะเป็นคำถามว่าในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ไม่ได้เขียนว่าเป็นรัฐธรรมนูญ แต่เขียนว่าเป็นพระราชบัญญัติ และจะใช้มาตราใด ก็กลับไปใช้ช่องทางมาตรา ๗ นั้นแปลว่าต้องกลับมาสู่ช่องทางมาตรา ๑๕๔ ถามต่อท่านประธานผ่านไปยังสภาว่าเมื่อท่านประธานได้วินิจฉัยและตัดสินใจถูกต้องชอบธรรมแล้ว ทำไมเราต้องมาสร้างเงื่อนไขและปมปัญหาใหม่ขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีประโยชน์ต่อสภาแห่งนี้ ไม่มีประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน แล้วก็ไม่มีประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการที่จะยกร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อย่างที่ท่านทั้งหลายตั้งใจทำ

สุดท้ายท่านประธาน ผมวิงวอนฝากท่านประธานว่าวันนี้อนาคตของประเทศฝากไว้ในมือท่านประธานแล้ว ท่านพูดเมื่อเช้า ถือว่าเป็นคนอีสานด้วยกัน น้ำตาแทบไหล ท่านได้มองเห็นเส้นทางของประเทศที่จะต้องไปสู่เส้นทางที่ไม่ใช่รัฐแห่งความล้มเหลว เส้นทางที่ทุกคนเชื่อศาล เส้นทางที่ทุกคนเชื่อกฎหมาย และเส้นทางที่รัฐสามารถควบคุมได้

และในขณะเดียวกันถ้าท่านเลือกเส้นทางนี้ ผมคิดว่าสภาเองให้การสนับสนุน แต่เมื่อไรก็ตาม ถ้าท่านยังหาข้อยุติไม่ได้ว่าท่านอาศัยรัฐธรรมนูญมาตราใดมาเสนอญัตติให้รับทราบ ให้รับ หรือปฏิเสธคำสั่งศาลไม่ได้ ไม่อาจจะเดินทางต่อไปได้ครับ ผมจึงขอประทานอนุญาตว่า ไม่เห็นด้วยกับญัตตินั้น และญัตตินั้นก็จะปัญหาในอนาคตข้างหน้า เป็นปัญหา ต่อร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ครับ และวาระที่สามก็จะมีประโยชน์ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านจूरินทร์ครับ

นายจूरินทร์ ลักษณะวิศิษฐ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธาน ที่เคารพ ผม จूरินทร์ ลักษณะวิศิษฐ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ สมาชิกรัฐสภา ขออนุญาตที่จะแสดงความเห็นต่อท่านประธาน ต่อกรณีที่สมาชิกท่านหนึ่ง ได้เสนอญัตติให้มีการลงมติ เหตุผลที่ผมขออนุญาตกราบเรียนและขอเท็จจริงทั้งหลายอาจจะซ้ำ กับเพื่อนสมาชิกบ้างที่ได้อภิปรายไปก่อนหน้านี้ ก็ขออนุญาตท่านประธานได้กรุณาอนุญาต ขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานครับว่าพวกผมไม่เห็นด้วยกับการที่จะต้องให้มีการลงมติใด ๆ ที่เป็นเช่นนั้นก็ด้วยเหตุผลหลายประการ

ประการที่ ๑ วาระที่เราได้พิจารณาไปนี้ เป็นวาระประธานแจ้งที่ประชุมทราบ และได้มีความเห็นรับทราบต่อวาระที่ท่านประธานได้แจ้งเรื่องคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญเสร็จสิ้น จบไปเป็นการเรียบร้อยแล้ว การเสนอญัตติเมื่อสักครู่นี้เป็นการเสนอนอกวาระ ซึ่งไม่ได้มีการพิจารณานัดหมายมาก่อน อันนี้เป็นเหตุผลประการที่ ๑ ที่ผมคิดว่าถ้าจะนำไปสู่การลงมติใด ๆ ก็จะมีปัญหาต่อไปในอนาคต

ประการที่ ๒ ผมถือว่าท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจไปแล้วต่อคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ นั่นก็คือท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจไปเมื่อมีคำสั่งให้งดการลงมติร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญวาระที่สาม เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายนที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากคำสั่งให้ชะลอการลงมติวาระที่สามของศาลรัฐธรรมนูญ เท่ากับประธานรัฐสภาได้ใช้ดุลยพินิจไปเสร็จสิ้นแล้ว และถ้าท่านประธานจะเปลี่ยนดุลยพินิจท่านต้องมีคำตอบที่ชัดเจนต่อรัฐสภาและต่อสาธารณะ แม้แต่เมื่อสักครู่นี้ท่านประธานก็ได้กรุณายืนยันถึงความคิดเห็นของท่านประธานชัดเจนสอดคล้องกับที่ท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจไปก่อนหน้านี้

ประการที่ ๓ ดังที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรได้ตั้งคำถามต่อท่านประธาน สมัยประชุมนี้เป็นสมัยสามัญนิติบัญญัติ จะพิจารณาได้เฉพาะกรณีที่เป็นกฎหมายและที่รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๗ เปิดโอกาสให้กระทำได้เท่านั้น กรณีนี้ถือว่าเป็นกรณีญัตติไม่สามารถที่จะพิจารณาได้ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ

ประการที่ ๔ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ ระบุไว้ชัดเจนว่าสำหรับที่ประชุมร่วมรัฐสภาจะพิจารณาได้เฉพาะ ๑๖ กรณี ซึ่งระบุไว้ชัด ไม่มีกรณีที่สมาชิกได้เสนอให้ลงมติเมื่อสักครู่นี้แต่อย่างใด

และประการสำคัญในประการที่ ๕ ก็คือว่าผมเชื่อว่ารัฐสภาไม่มีอำนาจที่จะลงมติว่าจะฟังคำสั่งศาลหรือไม่ แต่มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาล เพราะคำสั่งศาลนั้นเป็นคำสั่งที่ชอบ มีผู้ท้วงติงว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่สั่งมานั้นไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๖ คือไม่มีผลผูกพันรัฐสภา แต่ผมขออนุญาตทำความเข้าใจกับท่านประธานอีกครั้งหนึ่งว่า ศาลรัฐธรรมนูญไม่ได้ออกคำสั่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๖ แต่ศาลรัฐธรรมนูญออกคำสั่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ วรรคสอง ออกคำสั่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ วรรคหนึ่ง และตามข้อกำหนดศาล ข้อ ๖ และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ ซึ่งกล่าวโดยสรุปว่าเมื่อมีบุคคลใดพบการกระทำว่ามีผู้พยายามที่จะล้มล้างการปกครอง

ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘
สามารถที่จะยื่นคำร้องต่ออัยการสูงสุดและศาลรัฐธรรมนูญได้ โดยศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจ
ที่จะรับเรื่องเพื่อวินิจฉัยว่าจะสั่งให้ยุติการกระทำนั้นหรือไม่ และในระหว่างการพิจารณา
ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ชดเชยไต่ นะครับ เจ้าหน้าที่ของรัฐ
ชะลอการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งจนกว่าจะมีคำวินิจฉัย -----

ความเห็นของพวกผมก็คือจึงเห็นว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญนั้นเป็นคำสั่งที่ชอบและต้องปฏิบัติตาม และต้องเคารพอำนาจซึ่งกันและกันระหว่างบริหาร นิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ ดังที่ ฯพณฯ ขุน หลีกภัย ได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ครับ คำถามก็คือว่า คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ เป็นการก้าวท้าวหรือสั่งอำนาจนิติบัญญัติหรือไม่ ผมขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานว่า ผมไม่ทราบและไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้วินิจฉัย แต่สิ่งหนึ่งที่ผมกราบเรียนต่อท่านประธานได้ ก็คือศาลรัฐธรรมนูญไม่ได้สั่งรัฐสภาซึ่งเป็นองค์อำนาจนิติบัญญัติ ถ้าถามว่าแล้วศาลรัฐธรรมนูญ สั่งใคร ศาลรัฐธรรมนูญสั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐครับ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ศาลรัฐธรรมนูญสั่งคือใคร คือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา โดยสั่งให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แจ้งประธานรัฐสภาให้รอการดำเนินการเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญไว้ก่อนครับ จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยตามคำสั่ง ที่ ศร ๐๐๐๖/๔๔๐ ถามว่าแล้วศาลรัฐธรรมนูญ สั่งได้หรือไม่ คำตอบที่พวกผมไปศึกษา เพราะพวกผมก็ต้องใช้ดุลยพินิจว่าจะต้องดำเนินการ ต่อไปอย่างไรหรือไม่เช่นเดียวกัน เมื่อมีคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญมา คำตอบก็คือ สั่งได้ ถ้าสั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ สั่งโดยอาศัยกฎหมายใด คำตอบคือ โดยอาศัยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ วรรคสอง รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ วรรคหนึ่ง ข้อกำหนดศาล ข้อ ๖ และ วิ. แห่ง มาตรา ๒๖๔ ทำไมสั่งได้ ที่สั่งได้เพราะว่าเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายไหน คำตอบคือเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ ปี ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ระบุไว้ชัดเจนครับ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผมไม่เสียเวลาที่จะหยิบยกขึ้นมาอ่าน ประธานรัฐสภา เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ เป็นครับ เป็นตามกฎหมายใด เป็นตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มาตรา ๔ ระบุไว้ชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวมถึงประธานรัฐสภาซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วย และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายกระทรวง ข้อ ๑ (๒) ที่ออกตามมาตรา ๕ พระราชบัญญัติ บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ ปี ๒๕๔๒ ระบุชัดเจนว่าประธานรัฐสภาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะฉะนั้นเมื่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภารับทราบคำสั่งแล้ว ถ้าถามว่า มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหรือไม่ ผมกราบเรียนกับท่านประธานครับ ควรต้องปฏิบัติตาม ในฐานะอะไร ไม่ใช่ในฐานะอำนาจนิติบัญญัติ แต่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐครับ ถามต่อไปว่า แล้วสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภาในฐานะสมาชิกรัฐสภาต้องปฏิบัติตามด้วยหรือไม่

ผมไม่ล่งล้ำไปวินิจฉัยตรงนี้ แต่ขอกราบเรียนกับท่านประธานครับว่าตามกฎหมายระบุไว้ชัดเจน ทั้งกฎหมาย ป.ป.ช. และกฎหมายบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ สมาชิกรัฐสภาทุกคน เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเช่นเดียวกัน ท่านหยิบบัตรประจำตัวของท่านขึ้นมาดูสิครับ ระบุชัดเจนว่า นั่นคือบัตรประจำตัวสมาชิกรัฐสภาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ชอบของศาล ก็อาจเข้าข่ายปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบได้ เพราะฉะนั้นหากจะมีการลงมติว่า จะให้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือไม่ พวกผมขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานว่าพวกผมจะไม่ขอร่วมลงมติใด ๆ เพราะเห็นว่าทั้งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ประธานรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภา ควรต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

และเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่ง ก็คือว่าพวกผมไม่ประสงค์ต้องการที่จะเป็น
เครื่องมือในการที่จะนำไปสู่การอ้างมติวันนี้ว่าไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลแล้วก็นำไปสู่
การนัดประชุมร่วมกันของรัฐสภาลงมติแก้รัฐธรรมนูญในวาระที่สาม ขณะที่ศาลยังสั่งให้ชะลอ
การลงมติไว้ต่อไป ที่สำคัญอย่างยิ่งคือถ้าเราลงมติวันนี้นำไปสู่การลงมติแก้รัฐธรรมนูญวาระที่สาม
ผลที่จะตามมาอีกอันหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งก็คือว่าจะต้องมีการดำเนินการต่อไปตามขั้นตอน
กระบวนการรัฐธรรมนูญ นั่นก็คือว่าจะต้องส่งไปให้นายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่ที่จะต้อง
นำร่างรัฐธรรมนูญนั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ภายใน ๒๐ วันนับแต่รับร่าง ซึ่งเท่ากับว่าเรานับหนึ่ง
เปิดประตูให้นายกรัฐมนตรีนำร่างรัฐธรรมนูญที่มีปัญหา มีมลทินขึ้นทูลเกล้าฯ ต่อไปภายใน
๒๐ วันนับแต่วันรับร่าง ด้วยเหตุผลที่ผมกราบเรียนท่านประธานมาทั้งหมด จึงขออนุญาต
กราบเรียนเป็นจุดยืนว่าหากที่ประชุมยังดึงดันลงมติ พวกผมได้ร่วมกับท่านผู้นำฝ่ายค้าน
ในสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกพวกเราหลายคนที่เป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ว่าพวกผม
จะไม่ขอร่วมลงมติและจะขอเดินออกจากห้องประชุม เพราะมันใจว่ามตินี้จะเป็นมติ
ที่เป็นปัญหาต่อไป และเมื่อถึงวาระของการพิจารณาข้อตกลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๐
ซึ่งเป็นวาระต่อไปที่ผมเห็นด้วยสนับสนุนพวกผมก็พร้อมจะกลับเข้ามาลงมติสนับสนุน
ข้อตกลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๐ ต่อไป ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผมว่าอีกฝ่ายละสัก ๑ ท่าน
ดีไหมครับ ท่านสุนัย แล้วก็ท่านรองประธานนิคมครับ แล้วก็ท่านธนาชนะครับ

นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธาน
รัฐสภาที่เคารพครับ กระผม สุนัย จุลพงศธร ในนามของสมาชิกรัฐสภา ต้องกราบขอบพระคุณ
เพื่อนสมาชิกรัฐสภาที่ได้ร่วมการประชุมมา ๒ วัน เข้าวันนี้ และการอภิปรายเพ่งเสาะจล้นไป
ของท่านประธานวิป (Whip) ฝ่ายค้านนั่นเอง เป็นดัชนีบอกแล้วว่ามิเหตุผลที่สุดที่จะต้องลงมติ
เพราะอะไรครับ ท่านประธานครับ เพราะความสับสนของคำสั่งศาลที่ส่งมาที่ท่านประธานรัฐสภา
แน่นอนที่สุดครับ ขณะนี้เรารับกันหมดทั้ง ๒ ฝ่ายแล้วนะครับ ฝ่ายที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย
ว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญนั้นมิได้เป็นไปตามมาตรา ๒๑๖ ที่จะต้องมีองค์คณะ อันนี้ชัดเจนครับ
แต่ที่ไม่ชัดเจนก็คือไม่ใช่คำสั่งศาลตามนี้ แต่กลับมีเอกสารบอกว่าเป็นคำสั่งศาลตามเอกสาร
ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่ ศร ๐๐๐๖/๔๔๐ และยิ่งสับสนไปอีกครับ จากคำอภิปราย
ของเพื่อนวุฒิสมาชิกและเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่พยายามจะบอกว่ามีได้เป็นเรื่อง

ขององค์กรรัฐสภา ท่านประธานครับ หลักฐานเอกสารที่เพื่อนสมาชิกรัฐสภาได้ออกถึง
เขาระบุไว้ชัดเจนว่าข้อพิพาทนี้ผู้ร้องคือใคร ผู้ถูกร้องคือใคร เขาไม่ได้ระบุว่าผู้ถูกร้องคือ
นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ เลยครับ เขาระบุชัดเจนที่สุด ซึ่งไม่อาจจะบิดเบือนได้แล้วว่า
นี่เป็นเรื่องของรัฐสภา นั่นคือระบุว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างผู้ร้องคือ ขอประทานโทษ
ท่าน พลเอก สมเจตน์ บุญถนอม ที่ ๑ ท่านวันธงชัย ชำนาญกิจ ที่ ๒ ท่านวิรัตน์ กัลยาศิริ ที่ ๓
นายวรินทร์ เทียมจรัส ที่ ๔ นายบวร ยสินทร ซึ่งเป็นประชาชนและคณะ ที่ ๕ ร้องกับใครครับ
ผู้ร้องคือประธานรัฐสภา ที่ ๑ คณะรัฐมนตรี ที่ ๒ พรรคเพื่อไทย ที่ ๓ พรรคชาติไทยพัฒนา ที่ ๔
นายสุนัย จุลพงศธร และคณะ ที่ ๕ อันนี้ระบุชื่อผมเลย ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวหรือเป็นเรื่องสมาชิก
ก็ต้องระบุ นายสมศักดิ์ เช่นเดียวกับนายสุนัยสิครับ -----

ดังนั้นท่านครับ ตามข้อเอกสารนี้จึงชัดเจนแล้วว่าเป็นเรื่องของรัฐสภาแน่นอน จะไปปิดเป็นอื่นไม่ได้ครับ จดหมายปะหน้า กราบเรียนประธานรัฐสภาเช่นกัน ท่านครับ ดังนั้นวันนี้หากจะมีการวอล์ก เอาท์ (Walkout) ตามที่ท่านประธานวิปกล่าวอ้างนั้น ผมก็ต้องกราบขอบพระคุณว่า นั่นคือกระบวนการของรัฐสภา เมื่อไม่เห็นด้วยอย่างถึงที่สุดก็ต้องวอล์ก เอาท์ แต่ไม่ใช่ช่วงเอกสารอย่างแน่นอน ทางที่ถูกต้อง ต้องกราบขอบพระคุณว่านี่คือหนทางแห่งสภาครับ ซึ่งประชาชนจะได้เห็นกลไกแห่งระบอบประชาธิปไตยว่าเป็นระบบที่ดีที่สุดที่เราได้ในโลกมนุษย์ขณะนี้ แล้วก็กราบขอบพระคุณทุกท่านที่เรายังร่วมกันอยู่ประชุมวันนี้ และปฏิบัติให้เป็นไปตามกลไกแห่งระบบรัฐสภาเพื่อไม่ให้อำนาจนอกระบบกล่าวปิดเบือนในทางที่อื่น ให้ประชาชนเข้าใจผิดได้ ท่านประธานครับ ประเด็นทั้งหมดไม่น่าจะไกลไปกว่านี้แล้ว ท่านประธานครับ การที่ท่านประธานวิปฝ่ายค้านได้กล่าวถึงดุลยพินิจของท่านประธานรัฐสภาหลายครั้ง ผมต้องกราบขอบพระคุณว่า

(นายวรรงค์ เดชกิจวิกรม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสุนัย มีผู้ประท้วงครับ เชิญครับ

นายวรรงค์ เดชกิจวิกรม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พิษณุโลก) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายแพทย์วรรงค์ พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดพิษณุโลก ผมพยายามทบทวนผู้ที่อภิปรายกำลังอภิปรายครับ และผมฟังไม่ได้กับประโยคที่ว่าไม่ต้องการให้อำนาจนอกระบบเข้ามาแทรกแซง ผมคิดว่าขณะนี้ท่านเป็นรัฐบาลนะท่านประธาน ถ้ารู้ว่าใครกำลังจะใช้อำนาจนอกระบบ หรือรู้ว่าใครจะปฏิวัติ ท่านดำเนินการแจ้งความครับ เพราะพวกนี้คือกบฏครับ ท่านประธาน ผมไม่ต้องการให้ปล่อยมาลอย ๆ และหลุดไปลอย ๆ อย่างนี้เฉย ๆ ท่านดำเนินการแจ้งความและดำเนินการได้ทันทีครับ เพราะพวกนี้จะต้องเป็นกบฏครับท่านประธาน ขอขอบคุณครับ

(นายนิพิฐ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านนิพิฐ เชิญครับ

นายนิพิฐ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายนิพิฐ อินทรสมบัติ พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดพัทลุง ในฐานะสมาชิกสภา ผมขอภัยท่านสหายที่กำลังอภิปรายอยู่ ผมขออนุญาตประท้วงท่านประธานตามข้อบังคับ ข้อ ๕ ครับ ผมถามท่านประธานสักนิดเถอะครับ ท่านจัดลำดับผู้อภิปรายอย่างไรครับ ท่านสหายเป็นผู้อภิปรายคนสุดท้ายของวันศุกร์ วันนี้ท่านอภิปรายเป็นครั้งที่ ๒ ดอกเตอร์พิรพันธุ์อภิปรายวันศุกร์ที่แล้ว วันนี้อภิปรายเป็นครั้งที่ ๒ แต่บางคนไม่ได้อภิปรายเลย ท่านประสงค์ที่จะให้ผู้อภิปรายบางคนได้อภิปราย ท่านประสงค์ที่จะไม่ให้บางคนอภิปรายใช่ไหมครับ ท่านจัดลำดับอย่างไรครับ ผมวันนี้อยู่ในคิวลำดับที่ ๑ ผมอยู่ในลำดับที่ ๑ แต่เมื่อมีมติว่าวันนี้ไม่ให้อภิปราย ผมก็ตกลงจะปฏิบัติว่าผมจะไม่อภิปราย แต่ว่าท่านได้ใช้สิทธิท่านได้ใช้อำนาจให้คุณสหายอภิปรายเป็นครั้งที่ ๒ ของเรื่องนี้ ผมถามท่านครับ ท่านใช้ดุลยพินิจอย่างไรครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอบขอบคุณครับ เมื่อที่ผมเห็นยกมือฝ่ายรัฐบาลถึงคิวฝ่ายรัฐบาล สลับครับ เมื่อก็ฝ่ายค้าน ๒ ท่านติดต่อกัน ที่นี้ฝ่ายรัฐบาลเห็นท่านสหายยกมืออยู่คนเดียว ตอนที่ผมจะชี้ครับ ผมก็เลยชี้ท่านสหาย เหตุผลท่านนั่นเองครับ แล้วก็ทางโน้นก็เห็นท่านนิพนธ์ยกมือ ก็เห็นท่านนี้ ไม่เป็นไรท่านนิพิฐเดี่ยวผมจะอนุญาตให้ท่านอีกคน

นายนิพิฐ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ท่านต้องดูอย่างนั้นด้วยนะครับ ไม่ใช่ว่าท่านต้องการให้ใครอภิปรายท่านก็ชี้คนนั้นนะครับ ผมประท้วงท่านตามข้อ ๕ ขอบพระคุณท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสหายครับ รมั้ดระวังคำพูดสักนิด ท่านเชิญต่อเลยครับ

นายสุณัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ก็เพื่อให้ดุลยพินิจของท่านประธานที่ได้รับการกล่าวอ้างนั้นมีความเคารพทุกฝ่ายนั้น ท่านประธานก็ใช้ดุลยพินิจแล้วว่าเป็นเรื่องปิดประชุม แล้วก็แต่ละฝ่าย ฝ่ายละคนทีนี้ในส่วนนี้ท่านประธานครับ ผมเองก็อยากจะให้เราเข้าสู่ประเด็นที่มีการใช้ดุลยพินิจของท่านประธานแล้วเช่นกัน เช่น ท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจให้มีการเสนอปิดอภิปรายแล้วก็ลงมติ มีการรับรองเรียบร้อยแล้ว โดยใช้ข้อบังคับ ข้อ ๓๑ (๑) อันนี้ก็ชัดเจนแล้ว แต่เมื่อท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรโต้แย้งก็มีอยู่ในเรื่องของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ ก็เป็นดุลยพินิจของท่านประธานอีกเหมือนกันว่าท่านประธานมีดุลยพินิจเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราใช้หลักการเดียวกันในความเคารพต่อดุลยพินิจของท่านประธาน ดุลยพินิจของท่านประธานก็ชัดเจนแล้วว่าเป็นเรื่องสำคัญ และเมื่อได้พูดถึงมาตรา ๒๑๖ จนถึงมาตรา ๑๒๗ ก็ชัดเจนหมดแล้ว ผมคิดว่าท่านประธานครับ ถ้าจะมีประเด็นอื่นใดผมคิดว่าน่าจะดำเนินการดุลยพินิจของท่านที่ใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ โดยมีการเสนอให้รัฐสภามีมติเสียในส่วนของการที่จะดำเนินการโหวตกันนะครับ ก็น่าจะจบเท่านั้น ก็ไม่น่าจะไกลไปกว่าประเด็นเหล่านี้แล้วครับ จึงขอเสนอท่านประธานได้ใช้ดุลยพินิจของท่าน และให้ทุกฝ่ายเชื่อในดุลยพินิจของท่านด้วยครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านนิคมครับ

นายนิคม ไวยรัชพานิช สมาชิกวุฒิสภา (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพครับ กระผม นายนิคม ไวยรัชพานิช สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดฉะเชิงเทรา ในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภา ความจริงแล้วประเด็นที่ท่านยกขึ้นมาหารือ นั้น ได้มีการอภิปรายมาแล้วเมื่อวันศุกร์ทั้งวัน วันนี้ก็ยังมีผู้อภิปราย และผมเชื่อว่าผู้ที่อยู่ห้องประชุม ผู้ที่ชมหรือผู้ที่ฟังทางบ้านนั้นเข้าใจ มีประเด็นนิดเดียวท่านประธานครับ เมื่อท่านนำเข้ามาหารือในที่ประชุม และที่ประชุมแห่งนี้มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าให้เดินหน้าในการลงมติในวาระที่สาม อีกฝ่ายบอกว่าต้องฟัง ต้องชะลอไว้ก่อนให้ฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ความจริงแล้วเมื่อมีประเด็นอย่างนี้ ที่มีความเห็น ๒ ฝ่ายนั้น ตามวิธีการประชุม นั้นแน่นอนครับ เมื่อมีผู้เสนอญัตติที่จะขอให้ลงมตินั้นก็ชอบด้วยที่ปฏิบัติตามข้อบังคับการประชุม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลายท่าน บางท่านนั้นสงสัยว่าแล้วญัตติอย่างนี้จะพิจารณาในสมัยนิติบัญญัติได้ไหม ไม่ต้องสงสัยครับ เพราะสามารถดำเนินการได้ในสมัยนิติบัญญัติ

เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง เป็นเรื่องที่จะต้องขอมติจากความคิดเห็นที่แตกต่างกัน
แล้วก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ ท่านประธานครับ มาตรา ๒๙๑ นั้น
เราพิจารณามาวาระที่หนึ่งขึ้นรับหลักการ วาระที่สองใช้เวลา ๑๕ วัน ทุกคนอภิปรายนั้น
ต่างก็มีเหตุและผล รัฐธรรมนูญกำหนดว่าในการลงมติวาระที่สามนั้นต้องเว้นไว้ ๑๕ วัน
ซึ่งเวลานี้เราเว้นไว้ ๑๕ วัน เลยมานานแล้วครับ ในเมื่อมีผู้ไปร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ
ขอให้วินิจฉัย ขอให้ทางสภานั้นชะลอการลงมติไว้ก่อน เมื่อมีคำสั่งมาที่ท่านเลขาธิการ
และขณะเดียวกันก็มีหนังสือแจ้งมาที่ท่านว่า บัดนี้ได้มีคำสั่งแจ้งมาที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ให้แจ้งท่านว่าให้ชะลอเรื่องนี้ไว้ก่อน ซึ่งผมก็เห็นว่าคำสั่งของศาลจะมีใครวินิจฉัยอย่างไร
ก็แล้วแต่ มีผู้ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย แต่ไม่อาจจะก้าวล่วงต่อคำวินิจฉัยของศาล แต่วันนี้
เมื่อมีผู้เสนอขอตีขอให้เดินทางต่อไปในการลงมติวาระที่สาม ซึ่งเป็นเมื่อไรนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง
ท่านประธานก็ชอบที่จะอนุญาต อนุมัติ ที่จะให้ที่ประชุมแห่งนี้ดำเนินการให้เป็นไปตามญัตติ
ที่มีผู้เสนอ มีผู้รับรองที่ถูกต้อง ท่านไม่ได้ทำอะไรที่ผิดไปจากข้อบังคับ ท่านไม่ได้ทำอะไร
ที่ผิดไปจากรัฐธรรมนูญเลย ผมขอให้ท่านประธานนั้นได้ดำเนินการด้วยความเด็ดขาด
เดินทางไปด้วยความมั่นคง เป็นไปตามข้อบังคับของที่ประชุม และเป็นไปตามบทบัญญัติ
แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งมาตรา ๒๙๑ เป็นหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภาที่จะดำเนินการ ส่วนคำพิพากษา
ศาลรัฐธรรมนูญ หรือว่าคำวินิจฉัยของศาลนั้นเป็นอีกประเด็นหนึ่ง แต่วันนี้พวกเรานั้นผมเชื่อว่า
ท่านสมาชิกส่วนใหญ่พร้อมที่จะลงมติ พร้อมที่จะแสดงความคิดเห็นโดยการลงมติวันนี้
ขอให้ท่านประธานนั้นได้ดำเนินการประชุมด้วยความเคร่งครัดและเดินทางต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เมื่อที่ผมได้อนุญาตไว้ล่วงหน้าจะให้ท่านธนา แต่ที่นี้ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรยกมือแล้วก็มีหลายท่านยกมืออีก ผมขอเป็นท่านสุดท้ายได้ไหมครับ ขออนุญาตท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรขอท่านเป็นท่านสุดท้ายได้ไหมครับ ขอความกรุณาครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกรัฐสภาครับ ผมไม่ได้ประสงค์จะอภิปรายนะครับ แต่ผมสับสนเพราะว่าข้อที่ ๑

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ ถ้าอย่างนั้นมันก็ไม่จบอีกหลายท่านเลยครับยกมือ เฉพาะฝั่งนี้ก็ ๔-๕ ท่านแล้วครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ไม่ใช่ครับ ท่านประธาน ผมกำลังสงสัยว่าขณะนี้เราอยู่ในขั้นตอนไหนท่านประธานครับ เพราะเมื่อสักครู່ท่านสมาชิกวุฒิสภาที่อภิปรายจบพูดท่านเองว่ากำลังเสนอให้มีญัตติว่าให้ลงมติวาระที่สามซึ่งผมฟังดูก็ไม่ตรงกับญัตติที่สมาชิกอีกท่านเสนอก่อนหน้านี้

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ ชัดเจนอย่างนี้ครับ ท่าน ส.ว. จิตต์ เสนอให้มีการลงมติว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญผูกพันรัฐสภาหรือไม่ แล้วก็มีผู้รับรองถูกต้อง เพราะฉะนั้นผมกำลังหาหรืออยู่ในประเด็นนี้ครับ ชัดเจนครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธานครับ เพื่อความชัดเจนนะครับ ผมสอบถามท่านประธานว่าญัตติที่ท่าน ส.ว. เสนอเมื่อสักครู່อยู่ในวงเล็บใดของมาตรา ๑๓๖ เพราะถ้าไม่อยู่ก็ไม่น่าเป็นอำนาจของรัฐสภาที่จะพิจารณา ผมถามอันนี้ก่อนนะครับ ถ้าท่านประธานกรุณาตอบผมได้ว่าเรากำลังพิจารณาตามรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจเราไว้ในมาตรา ๑๓๖ วงเล็บใด เราก็จะได้ไปถามต่อครับว่าถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วพิจารณาในสมัยประชุมนิติบัญญัติได้หรือไม่ เพราะมาตรา ๑๒๗ ระบุเอาไว้ชัดเจนว่าแม้เป็นอำนาจของรัฐสภาพิจารณาในที่ประชุมนี้พิจารณาเรื่องอะไรได้บ้าง เพราะฉะนั้นแรกก่อนนะครับ ผมอยากถามว่าญัตตินี้อยู่ในวงเล็บใดของมาตรา ๑๓๖ ครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านจิตต์ครับ

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์

สมาชิกรัฐสภา จังหวัดมุกดาหาร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ซึ่งเป็นผู้เสนอญัตติในเรื่องนี้ครับ ผมขอชี้แจงเหตุผลประกอบสักเล็กน้อยท่านประธาน ผมขออนุญาตครับ เนื่องจากว่าผมได้ดูหนังสือแจ้งคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญได้วิเคราะห์ พิจารณาแล้วจากท่านผู้รู้ทั้งหลาย ทั้งสมาชิกรัฐสภา ฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน สมาชิกวุฒิสภาที่อภิปรายในสภามาเป็นเวลา ๒ วันแล้วครับ ผมก็มาวิเคราะห์ว่าหนังสือที่ศาลรัฐธรรมนูญส่งมาก็คือเรื่องแจ้งคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ กราบเรียนประธานรัฐสภา

(นายสุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านจิตต์มีผู้ประท้วงครับ เชิญคุณหมอสุกิจครับ

นายสุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : ท่านประธาน ที่เคารพ ผม สุกิจ อัดโลหกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ประท้วงท่านประธานตามข้อ ๕ ญัตติยังไม่ได้วินิจฉัยว่าถูกต้องตามที่ผู้นำฝ่ายค้าน ในสภาผู้แทนราษฎรทักท้วงหรือเปล่า และท่านประธานเปิดโอกาสให้อภิปรายสนับสนุน ญัตติแล้ว ซึ่งผมว่ามันยังผิดขั้นตอนอยู่

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านจิตต์ครับ เมื่อก็อยู่ใน ระหว่างหารือนะครับ และท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรได้ตั้งคำถามไว้เมื่อสักครู่นี้กว่าท่านจะลุกขึ้นมาชี้แจงเรื่องนี้ ท่านนั่งลงก่อนท่านจิตต์ครับ เชิญท่านชลน่านครับ

นายชลน่าน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (น่าน) : ท่านประธาน ที่เคารพ กระผม ชลน่าน ศรีแก้ว พรรคเพื่อไทย จังหวัดน่าน สมาชิกรัฐสภา ต้องขออนุญาต ท่านประธานในประเด็นคำถามของท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรว่าจะอาศัยอำนาจ หน้าที่ของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ ในวงเล็บใด เพื่อให้ญัตตินี้ที่จะสามารถ พิจารณาในรัฐสภา ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพท่านประธานครับ ถ้าจะพูดถึง ความเกี่ยวเนื่องแล้วอย่างน้อย ๒ วงเล็บที่ให้อำนาจรัฐสภาที่จะพิจารณาในญัตติ

(นายบุญยอด สุขถิ่นไทย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ ได้ยื่น
และยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : คุณหมอ มีผู้ประท้วงครับ
เชิญครับ

นายบุญยอด สุขถิ่นไทย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) :
ท่านประธานรัฐสภาครับ บุญยอด สุขถิ่นไทย สมาชิกรัฐสภา ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร
ถามชัดเจนกับบุคคลที่เสนอญัตติขึ้นมาคือ ท่าน ส.ว. ผมจำไม่ได้ท่านชื่ออะไร แต่เข้าใจว่าท่านมี
ยศตำรวจนะครับ ที่เสนอเรื่องนี้ว่าตรงกับมาตรา ๑๓๖ วงเล็บใด คำถามสั้นมากครับ เข้าใจง่ายครับ
มาตรา ๑๓๖ วงเล็บใด ท่านตอบได้เลยครับ นายแพทย์ชลน่านไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : คุณหมอมครับ สมาชิกทุกคน
ก็มีส่วนร่วมด้วยกันหมดครับ ผมอยู่ที่ประธานจะอนุญาตให้ใครซึ่งท่านผู้นำฝ่ายค้าน
ในสภาผู้แทนราษฎรตั้งคำถามมา สมาชิกฝ่ายนี้ก็มีสิทธิที่จะตอบ และมีผู้เจตจำนงที่จะตอบ
ที่จริงผมกำลังจะตอบครับ แล้วก็คุณหมอยกมือ ผมก็เลยอนุญาตให้คุณหมอ ก็ดำเนินการ
ถูกต้องอยู่แล้วครับเชิญคุณหมอต่เลยครับ

นายชลน่าน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (น่าน) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม ชลน่าน ศรีแก้ว พรรคเพื่อไทย จังหวัดน่าน ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
ต้องกราบขอบคุณท่านประธานที่อนุญาต เพราะว่าในการที่จะให้ความเห็นต่อท่านประธาน
เป็นหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภา ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรเองได้ตั้งคำถาม
กับท่านประธานรัฐสภาให้วินิจฉัยเรื่องนี้ ผมในฐานะเป็นสมาชิกรัฐสภาก็ถือโอกาสที่จะแสดง
ความเห็น ส่วนท่านจะวินิจฉัยอย่างไรเป็นอำนาจหน้าที่ของท่านประธานและที่ประชุมรัฐสภา
ท่านประธานครับ ผมต่อเนืองอย่างน้อยมี ๒ วงเล็บที่จะให้อำนาจรัฐสภาเราได้พิจารณา
เรื่องนี้ที่จะลงมติ โดยข้อเท็จจริงญัตติเชื่อมั่นชัดเจนนะครับ ให้รัฐสภามีความเห็นว่าคำสั่ง
ศาลรัฐธรรมนูญจะมีผลผูกพันต่อการทำหน้าที่หรือต่อรัฐสภาหรือไม่ ผมไม่ตัดคำว่า ทำหน้าที่
ออกก็แล้วกัน มีผลผูกพันต่อรัฐสภาหรือไม่ ก็เป็นหน้าที่ของพวกเราที่จะต้องช่วยกันวินิจฉัย
ถ้าเอารัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ (๑๖) ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๙๑ เป็นกรณี
สืบเนื่อง ก็สามารถที่จะอ้างอิงได้ เสมือนคำอภิปรายของท่านนิคม ไวยรัชพานิช ต้องขออภัย
ที่เอ่ยนามท่าน ถึงแม้ท่านประธานจะไม่ได้บรรจุวาระพิจารณาเอาไว้ในเรื่องร่างรัฐธรรมนูญ

แก้ไขเพิ่มเติม แต่เป็นเรื่องสืบเนื่องที่ประธานนำเรื่องนั้นมาแจ้งต่อที่ประชุม แต่ผมเกรงครับว่า ถ้าอ้างมาตราเดียวแล้วอาจจะมีปัญหา ก็เลยขอให้ท่านประธานได้มีโอกาสใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ (๕) ถ้าจะพิจารณาว่าเป็นเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวเนื่อง ถึงแม้ท่านประธานเองจะไม่มี ญัตติที่เสนอเป็นลายลักษณ์อักษรในการที่จะนำเรื่องอื่นมาพิจารณา แต่ก็สามารถใช้ข้อบังคับ ในการประชุมใช้ดุลยพินิจของท่านประธานได้ที่จะอนุญาตถ้ากรณีสมาชิกเสนอญัตติ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพครับว่า ถ้ารัฐสภามีมติแล้วเป็นความเห็น ของรัฐสภา มาตรา ๑๓๖ (๑๖) ว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๑๓๖ (๕) ให้รัฐสภา พิจารณาเรื่องอื่นในสมัยสามัญนิติบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๗ ได้ ผมว่าอันนั้น คือสิ่งที่ให้อำนาจเราไว้ ผมกราบเรียนท่านประธานอีกนิดเดียวนะครับ การวินิจฉัยครั้งนี้ ไม่ได้ไปละเมิดอำนาจศาลครับ ไม่ได้ไปละเมิดคำสั่งศาล แต่เป็นการปกป้อง เป็นการบอกกล่าว ถึงศาลครับ และอำนาจของเราเองเท่านั้น และเพื่อที่จะได้สร้างบรรทัดฐานต่อไปว่าอำนาจ ของเราเป็นอย่างไร เป็นอำนาจรัฐสภา ไม่ได้ไปละเมิดว่าเราจะปฏิบัติตามหรือไม่ปฏิบัติตาม แต่ความหมายก็คือว่านี่คือการสร้างบรรทัดฐานเพื่อบอกกับทุกองค์กรที่เรามีภาระผูกพันกัน ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญว่าอันนี้คือบรรทัดฐานที่เราจะต้องมีความเห็นไป ผมเชื่อว่า จะเป็นประโยชน์กับรัฐสภา ไม่ได้มีผลร้ายต่อท่านสมาชิกเลย ไม่ได้ถกเถียงนะครับ ไม่ได้แก้ความว่าท่านประธานรัฐสภาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นครับ เพราะผมก็เป็น ทุกคนเป็นหมดกับประเด็นที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งคือรัฐสภาครับ ไม่ใช่ผู้ถูกสั่ง รัฐสภา ต้องปฏิบัติว่าจะทำอะไรต่อ ถ้ารัฐสภาไม่มีมติว่าคำสั่งนั้นผูกพันหรือไม่ผูกพัน มันก็เป็น ที่ถกเถียง ไม่เป็นที่ยุติในสังคม เพราะฉะนั้นคำตอบที่ชัดเจนที่สุดก็คือว่าถ้าเรามีมติว่าผูกพัน หรือไม่ผูกพันก็จะเป็นคำตอบให้กับสังคม ผมว่าตรงนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับรัฐสภาครับ ท่านประธานโปรดวินิจฉัยครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผมว่าสมควรแล้วครับ ขอตานธนาเป็นท่านสุดท้ายได้ไหม ขอเป็นท่านสุดท้ายนะครับ เพราะผมพยายามฟังแล้วเปิด ให้พวกเราได้พูดกว้างขวางพอสมควร ขอตานธนาเป็นท่านสุดท้ายก็แล้วกัน เชิญครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมกราบเรียนท่านประธานว่าผมจะไม่อภิปรายในสิ่งที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปราย โดยเฉพาะท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร และประธานวิปฝ่ายค้านที่ได้หยิบยกเรื่องของการพิจารณาในขณะนี้ของที่ประชุมรัฐสภาว่ามีอำนาจตามมาตรา ๑๓๖ หรือไม่ ผมจะไม่พูดว่าการพิจารณาในสมัยนิติบัญญัติชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผมเชื่อว่าท่านประธานรัฐสภาทราบดี แต่สิ่งที่ผมอยากที่จะกราบเรียนท่านประธานก็คือว่าผมกำลังจะอภิปรายว่ารัฐสภาแห่งนี้กำลังจะปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นความร้ายแรงอย่างที่สุดที่สภานิติบัญญัติจะพึงกระทำ แล้วก็จะสร้างความเสียหายใหญ่หลวงให้กับสถาบันแห่งนี้ ท่านประธานที่เคารพครับ มาตรา ๑๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สมาชิกรัฐสภา ผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภาย่อมเป็นตัวแทนปวงชนชาวไทย โดยไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติมอบหมายหรือความครอบงำใด ๆ และต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทย โดยปราศจากการขัดกันแห่งผลประโยชน์ วันนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งมายังท่านประธานรัฐสภา เพื่อนสมาชิกเมื่อวันที่ ๘ ได้อภิปรายกันชัดเจนครับว่าวันนี้คำสั่งที่มายังรัฐสภามีส่วนได้เสียกับสมาชิกรัฐสภาจำนวนมาก และโดยเฉพาะเป็นผู้ถูกร้องตามคำสั่งศาล มีหลายคนพูดครับว่าคำสั่งศาลแบบนี้เขามีส่วนได้เสียถึงขนาดเพิกถอนสิทธิและยุบพรรค เพราะฉะนั้นบทบัญญัติ มาตรา ๑๒๒ นี่เขียนชัดครับ สมาชิกที่มีส่วนได้เสียในการเสนอร่างรัฐธรรมนูญทั้ง ๔ ฉบับ เป็นผู้ซึ่งมีผลประโยชน์ขัดกันกับการทำหน้าที่จึงไม่สามารถใช้สิทธิในเรื่องที่ตัวเองมีผลประโยชน์ขัดกันได้ นั่นคือประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ มาตรา ๑๒๓ ก่อนเข้ารับหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภาต้องปฏิญาณตนในที่ประชุมแห่งสภาซึ่งตนเป็นสมาชิกด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ ท่านประธานยังจำได้ไหมวันที่มาทำหน้าที่กันวันแรก เราปฏิญาณคำคำนี้ต่อที่ประชุมรัฐสภา ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน ทั้งจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ ท่านยังจำคำปฏิญาณคำนี้ได้ไหมครับ เขาเขียนไว้ชัดเจนครับว่า สมาชิกรัฐสภาทุกคนมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ทุกประการ วันนี้สิ่งที่ท่านเสนอยุติเพื่อลงมติว่าคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญไม่ผูกพันรัฐสภา ผมกราบเรียนท่านประธานเพื่อจะหยิบยกข้อกฎหมายรัฐธรรมนูญให้ท่านว่าท่านกำลังจะปฏิบัติการละเมิดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๒ มาตรา ๑๒๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๑๖ มาตรา ๒๗ ครับท่านประธาน สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ชัดเจน โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง ท่านประธานเห็นไหมครับว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ในหมวดสิทธิเสรีภาพของปวงชนชาวไทยเขียนไว้ชัดเจน ดีความเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลยครับว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา ไม่ได้ผูกพันรัฐสภาอย่างเดียวนะครับท่านประธาน ผูกพันคณะรัฐมนตรี หลายท่านก็บอกว่าเป็นอำนาจต่าง ๆ ที่รัฐสภามี แต่ท่านดูคำวินิจฉัยของศาลผูกพันแม้กระทั่งศาลอื่น ศาลอื่นก็ไม่มีสิทธิที่จะวินิจฉัยในสิ่งที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยไว้แล้ว จะขัดหรือแย้งกับศาลรัฐธรรมนูญไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่ผมอยากจะเรียกสติท่านประธานกลับมา เมื่อตอนเช้าผมก็สบายใจว่าท่านประธานได้กล่าวหาญในการที่จะแสดงวุฒิภาวะให้เห็นว่าเมื่อถึงเวลาที่ท่านจะต้องตัดสินใจที่จะเดินเพื่อความถูกต้อง

(นายวรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ ได้ยื่น
และยกมือขึ้น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ มีผู้ประท้วงครับ

นายวรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สมุทรปราการ) : ท่านประธานสภา
ที่เคารพ กระผม วรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ พรรคเพื่อไทย
ในฐานะสมาชิกรัฐสภาครับ ท่านประธานครับ ผมขอประท้วงผู้อภิปรายตามข้อ ๔๓ ครับ
ประเด็นนี้เราได้พูดมา ๒ ครั้ง ๓ วันแล้วท่านประธานครับ เราพูดซ้ำซากประเด็นเดิม ๆ ครับว่า
ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหรือไม่มีอำนาจ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ควรจะอภิปรายในประเด็น
ที่เสนอญัตติเมื่อกี่ครั้ง ก็ขอให้ท่านพิจารณาด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านจะจบแล้วกระมังครับ
ไม่มากกระมังครับ ขอให้กระชับด้วยครับ เชิญครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ นอกจากนั้นในมาตรา ๒๑๖ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด
มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ ท่านประธานที่เคารพครับ
รัฐธรรมนูญฉบับเดียว แต่ว่าเขียนข้อความที่มีความหมายในลักษณะเดียวกัน ๒ ครั้ง
ท่านประธานว่ามีความหมายความสำคัญไหมครับ ผมก็ไม่เข้าใจว่าที่ประชุมรัฐสภาแห่งนี้
วันนี้กำลังตีความกฎหมายซึ่งในมาตรา ๒๗ เขียนไว้ชัดเจนว่าการตีความกฎหมายเป็นอำนาจ
ของศาลรัฐธรรมนูญ และที่ผมกราบเรียนท่านประธานเนื่องจากมีสมาชิกพูดจากันเยอะครับ
ถึงคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ส่งมายังรัฐสภา ไม่ต้องแปลกใจครับท่านประธาน ศาลรัฐธรรมนูญ
มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านธนาครับ มีผู้ประท้วงเยอะ
ผมว่าเอากระชับอยู่ในประเด็นสักนิดครับ อยู่ในประเด็นครับ ประเด็นนี้ผมเป็นประเด็น
ที่หารือเท่านั้นครับ ที่จริงผมใช้ดุลยพินิจของผมได้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่เพื่อให้เกียรติสมาชิก
ผมว่าท่านเข้าประเด็นคงใช้เวลาสักนาทีก็จบแล้วกระมังครับ เข้าประเด็นแล้วผมจะได้วินิจฉัย

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ เพราะมีท่านสมาชิกหลายท่านลุกขึ้นพูดในที่ประชุมแห่งนี้ว่าในคำสั่งไม่ได้ระบุ

ถึงประธานสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ แต่ใช้คำว่า ประธานรัฐสภา ผมถึงต้องลุกขึ้นมาพูดอย่างไรครับ
ทำไมเขาใช้คำว่า ประธานรัฐสภา รู้ไหมครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ เราอยู่ในประเด็นว่า
กรณีผู้เสนอญัตติ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านฟังสิครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มีผู้เสนอญัตติครับ
ให้มีการลงมติเรื่องนี้

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ก็ผมกำลัง
จะบอกท่านประธานว่ามันลงมติไม่ได้ เรื่องนี้มันขัดรัฐธรรมนูญแล้วเป็นเรื่องใหญ่ ท่านประธาน
ต้องฟังผมให้จบสิครับ ที่สมาชิกพรรครัฐบาลอภิปรายผมไม่ลุกขึ้นมาประท้วงเพราะอยากที่จะ
ให้พูดกันให้จบกระบวนการเพราะเป็นเรื่องสำคัญ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : สัก ๑ นาที ก็น่าจะสมควร

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : มันไม่ใช่
เรื่องนาที ๒ นาทีหรอกครับ แต่มันต้องรับฟังข้อเท็จจริงและถ้าผมไม่อยู่ในประเด็นเมื่อไร
ผมก็ยินดีที่จะรับฟังคำวินิจฉัยของท่านประธาน

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มันก็มีผู้ประท้วงอย่างนี้ครับ
เพราะฉะนั้นขอกระชับเถอะครับ กระชับอยู่ในประเด็นน่าจะสัก ๑ นาที ก็น่าจะอยู่แล้วครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องมีคำสั่งถึงประธานรัฐสภาที่ถูกระบุว่าเป็นผู้ถูกร้อง ท่านประธาน
ทราบไหมครับเพราะอะไร เพราะประธานรัฐสภาคือคนทำหน้าที่ ถ้าระบุถึงนายสมศักดิ์
เกียรติสุรนนท์ ท่านประธานก็ไม่ต้องทำหน้าที่ในการพิจารณาที่ประชุม ท่านประธาน
ก็ให้ประธานวุฒิสภามาทำหน้าที่ในการพิจารณาแทน คำสั่งศาลก็ไม่สามารถบังคับได้กับกรณี
อย่างไรครับ คำสั่งศาลนี้ถึงบังคับกับใครก็ตามที่มาทำหน้าที่เป็นประธานรัฐสภาแล้วปล่อยให้
มีการละเมิดคำสั่งศาล เรื่องการให้ยุติการดำเนินการจนกว่าศาลจะมีคำวินิจฉัย นี้อย่างไรครับ
ศาลท่านละเอียดรอบครอบครับ สมมุติว่าขณะกำลังพิจารณาอยู่นี้ท่านประธานเกิดลุกไป
ทำภารกิจส่วนตัว ท่านประธานวุฒิสภามาทำหน้าที่แทน นั่นหมายถึงว่าท่านรองประธาน
ที่ทำหน้าที่ประธานรัฐสภาผูกพันกับคำสั่งของศาลนี้ทันทีครับ นี่คือสิ่งที่ผมจะกราบเรียน

ในประเด็นที่มีสมาชิกลุกขึ้นทักท้วงในเรื่องนี้ สิ่งต่อมาที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้เขียนไว้ชัดครึ่ว่าให้มีการไปออก พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย ศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่ยังไม่ออกให้ศาลรัฐธรรมนูญไปออกข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญขึ้นมา ซึ่งข้อกำหนดของศาลรัฐธรรมนูญมีสถานะเท่ากับกฎหมายอย่างหนึ่ง และสิ่งที่อยู่ในมือผมก็คือ ข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ท่านประธานดูนะครับ กระบวนการพิจารณานี้เขาตีความไว้ชัดเจนเลยครึว่าหมายความว่า การพิจารณาคดีหรือการกระทำการใด ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับคดีซึ่งกระทำโดยคู่กรณี หรือโดยศาล หรือโดยคำสั่งศาล ไม่ว่าจะการนั้นจะเป็นโดยคู่กรณี

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านธนาคารครับ ผมให้เกียรติมากครับ ที่จริงไม่อยากขัดจังหวะ ประเด็นที่ผมหารืออยู่ตอนนี้คือประเด็นที่มีคนเสนอญัตติว่า จะมีการลงมติเรื่องนี้หรือไม่ครับ เพราะฉะนั้นถ้าเห็นว่ามันลงไม่ได้ มันขัดอะไร ขัดข้อบังคับข้อไหน ขัดรัฐธรรมนูญตรงไหน ท่านก็ชี้แจงมา อย่าเข้าประเด็นอภิปรายไปตรงนั้นเลยครับ เราพูดกันมาทั้งวันแล้วครับ มันนอกประเด็นครับ ท่านเข้าประเด็นเถอะครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ เรื่องกฎหมายนะครับท่านประธาน ผมกำลังอธิบายให้ท่านประธานว่ามันมีสิ่งที่ยอมรับคำสั่งศาลอย่างไร ท่านประธานใจเย็นนะครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เราไม่ได้มาอภิปรายว่า คำสั่งศาลนี้ชอบ หรือไม่ชอบนะครับ เรากำลังอยู่ในประเด็นว่ามีคนเสนอญัตติที่จะให้มีการลงมติ ที่นี้กำลังถกกว่าเรามันลงได้ไหม ประเด็นอยู่แค่นี้ครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านก็พูดเองว่าสมาชิกกำลังลงมติว่าคำสั่งศาลใช้ปฏิบัติได้หรือไม่ ผมก็กำลังจะอภิปรายให้ท่านประธานว่าคำสั่งศาลนี้ชอบด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญและผูกพันรัฐสภา มันไม่ตรงประเด็นตรงไหนครับท่านประธาน สิ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานต่อไปก็คือกระบวนการพิจารณานี้ให้รวมถึงการส่งคำร้อง การไต่สวน การพิจารณาคดี การลงมติ ตลอดจนการปฏิบัติตามหน้าที่ในรัฐธรรมนูญและกฎหมาย นอกจากนั้นครับท่านประธาน ในข้อ ๖ หลายคนพูดข้อ ๖ แต่ไม่หยิบยกสาระสำคัญมา ซึ่งที่ประชุมนี้หลายคนไม่เข้าใจว่า ข้อ ๖ เขียนว่าอย่างไร ข้อ ๖ วิธีพิจารณาตามที่กำหนดในข้อกำหนดนี้ให้ใช้ระบบไต่สวนวิธีพิจารณาใด ซึ่งข้อกำหนดนี้มีได้กำหนดไว้โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้และไม่ขัดต่อข้อกำหนดนี้ในการพิจารณาของศาลและต่อมาได้ส่งหนังสือถึงท่านประธานรัฐสภา ผมอ่านให้ท่านประธานฟังง่าย ๆ ถ้าเป็นนักกฎหมายจะเข้าใจ เอาละครับ ข้อความตอนต้นผมจะไม่อ่าน แต่ผมจะอ่านวรรคสองเพื่อประหยัดเวลาที่ประชุม เพื่อบังคับการให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ เพื่อบังคับการ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านธนาคารครับ ประเด็นตอนนี้ไม่ใช่ประเด็นว่าคำสั่งศาลชอบ หรือไม่ชอบ ผูกพัน หรือไม่ผูกพัน ประเด็นมีอยู่คนเดียวครับ

มีผู้เสนอญัตติให้มีการลงมติ ที่นี้ก็หาหรือพวกเราว่าญัตติตรงนี้นั้นเสนอได้ไหม ได้หรือไม่ได้ ถ้าท่านเห็นว่าไม่ได้ ท่านก็อธิบายข้อบังคับรัฐธรรมนูญประกอบ ชี้ให้เห็นว่ามันขัดตรงไหน อย่าเข้าประเด็นตรงนั้นเลยครับ มันพูดกันมาทั้งวันแล้วครับ เอาประเด็นให้มันตรงประเด็น ที่ว่านี่ครับ ผมพยายามให้เกียรติเต็มที่ครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ครับ ท่านประธานครับ ผมก็เข้าใจท่านประธาน เพราะว่าท่านประธานก็คงจะมีความกดดัน อยู่พอสมควร ผมเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับ เพื่อบังคับการให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ และอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ วรรคสอง ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ วรรคหนึ่ง ประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี และการทำคำวินิจฉัย ท่านเห็นไหมครับ หลายท่านในที่ประชุมแห่งนี้พูดว่าสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่คำวินิจฉัย ศาลท่านยกเลิกครับว่า ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีคำสั่งให้ท่านประธาน

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านธนาครับ มีผู้ประท้วง ที่จริงผมเตือนท่านหลายครั้งแล้วครับ มันไม่ได้อยู่ในประเด็น แต่ท่านก็ยังพยายามจะพูดต่อ ผมว่าพอสมควรครับ ท่านครับ ผมใช้อำนาจผมให้ท่านหยุดการอภิปรายได้แล้วครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ผมไม่ยาวหรอกครับ อีกนิดเดียว แต่ผมจะชี้ให้ท่านประธานว่า

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ก็ข้ามวันเวียนอันเดิมครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ที่สมาชิก รัฐบาลขึ้นมาอภิปราย ๒-๓ ครั้ง ไม่ซ้ำเลยครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มันคนละเรื่องท่านครับ ท่านอย่าแย้งเลยครับ มันวนเวียนซ้ำซาก แล้วก็ไม่ได้อยู่ในประเด็น

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ฟังผมให้จบได้ไหมครับ ฟังผมให้จบอีกนิดได้ไหมครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วงหลายคนครับ ผมคงต้องยืดข้อบังคับครับ ท่านครับ ให้อยู่ในประเด็น ที่นี้ท่านไม่ได้อยู่ในประเด็น ทักท้วงหลายทีแล้วครับ เอานะท่านธนา สมควรครับ พอสมควรแล้วครับ ขอความกรุณาเถอะครับ พอสมควรแล้วครับ ท่านครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ผมไม่อยู่ในประเด็นตรงไหนครับท่านประธาน ท่านประธานกำลังจะขอมติว่ารัฐสภาไม่ผูกพันคำสั่งศาล และผมจะอธิบายให้ท่านประธานว่าคำสั่งศาลเป็นอย่างไร มันไม่ตรงประเด็นตรงไหนครับท่านประธาน

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ประเด็นตอนนี้คือมีผู้เสนอญัตติพูดอีกรอบนะครับ หลายรอบแล้วครับว่าให้มีการลงมติ เพราะฉะนั้นก็ถกกันในเรื่องนี้ว่าเสนอญัตติให้ได้มีการลงมติอย่างนี้ได้ไหม โดยข้อบังคับและรัฐธรรมนูญเปิดให้ทำได้ไหม ประเด็นแค่นี้ครับ

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ที่เคารพครับ ท่านฟังญัตติใหม่นะครับ ไม่ได้ถามว่าลงมติได้ไหม เขาเสนอญัตติให้ลงว่ารัฐสภาจะผูกพันคำสั่งศาลหรือไม่ ท่านฟังให้ดีๆครับ ไม่ได้ถามว่าจะลงมติได้หรือเปล่า

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ ผมหารือประเด็นนี้อีกครับ ผมหารือประเด็นนี้เพื่อจะเป็นข้อมูลประกอบการวินิจฉัย

นายธนา ชีรวินิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ก็โอเคครับ ถ้าอย่างนั้น ถ้าท่านประธานพูดอย่างนี้ชัดว่าหลังจากมีผู้เสนอญัตติแล้วถ้าท่านประธานเห็นว่าการที่ท่านประธานจะให้ที่ประชุมลงมติ ท่านประธานจะต้องผูกพันกับศาลรัฐธรรมนูญและบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ถ้าท่านประธานจะใช้วินิจฉัยในส่วนนี้ก่อน ผมก็จะเคารพท่านประธาน แต่ว่าถ้าท่านใช้ดุลยพินิจไม่ถูกต้องด้วยข้อบัญญัติหรือกฎหมายรัฐธรรมนูญ ผมก็จะใช้สิทธิของผมต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณท่านสมาชิกครับ ผมได้ฟังความเห็นของพวกเรามาพอสมควรแล้วนะครับ ที่จริงประเด็นนี้ผมใช้ดุลยพินิจ

ได้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่เพื่อให้เกียรติท่านสมาชิกก็ได้ฟังกันพอสมควร เพราะฉะนั้นผมใช้ดุลยพินิจของผมนะครับ ตามที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรเมื่อก็พูดชัด ตั้งคำถามไว้นะครับว่าผมใช้อำนาจตามข้อไหนในมาตรา ๑๓๖ ก็ชัดเจนครับ มาตรา ๑๓๖ (๕) ครับ ขออนุญาตอ่านครับ

มาตรา ๑๓๖ ในกรณีต่อไปนี้ให้รัฐสภาประชุมร่วมกัน ก็มีหลายวงเล็บนะครับ (๕) การมีมติให้รัฐสภาพิจารณาเรื่องอื่นในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติได้ตามมาตรา ๑๒๗ อันนี้ชัดเจนครับ เพราะฉะนั้นผมก็ใช้อำนาจของผมตามมาตรา ๑๓๖ นี้ละโยงไปถึงมาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ ผมขออนุญาตอ่านมาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ครับ ซึ่งในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติให้รัฐสภาดำเนินการประชุมได้เฉพาะอะไรหลายอย่างที่เขาเขียนมานะครับ แล้วก็มาต่อท้ายเพื่อไม่ให้เสียเวลา เว้นแต่รัฐสภาจะมีมติให้พิจารณาเรื่องอื่นใดด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้ง ๒ สภา เมื่อมีผู้เสนอญัตติซึ่งไม่สามารถพิจารณาได้ในที่ประชุมรัฐสภาในสมัยสามัญนิติบัญญัติ แต่ผมใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ (๕) และมาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ เพื่อขอมติที่ประชุม ถ้าที่ประชุมมีมติเกินกึ่งหนึ่งก็ดำเนินการต่อได้ ถ้าที่ประชุมมีมติไม่ถึงกึ่งหนึ่ง ญัตติที่ว่าก็ตกไป ก็แค่นั้นครับ ผมใช้ดุลยพินิจตามนี้เลยนะครับ ผมขอมติเลยครับ เชิญผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร เชิญครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกรัฐสภา พรรคประชาธิปัตย์ครับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องครับ ท่านประธานได้วินิจฉัยว่าญัตติของท่านสมาชิกเป็นญัตติตามมาตรา ๑๓๖ (๕) ถูกต้องใช่ไหมท่านประธานครับ ผมจะขอกราบเรียน ใช้เวลาไม่มากครับ เพื่อให้เกิดความชัดเจนแล้วก็บันทึกเอาไว้ พวกผมเห็นว่ารัฐสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภามีอำนาจตามขอบเขตที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้เท่านั้น เรื่องใด ๆ ก็ตามซึ่งไม่อยู่ในมาตรา ๑๓๖ (๑) ถึง (๑๖) -----

สภาจะพิจารณาไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นในสมัยประชุมใดก็ตาม ส่วนเรื่องใดที่เป็นอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภาและที่ประชุมร่วม แต่มาตรา ๑๒๗ ไม่อนุญาตให้พิจารณาในสมัยประชุมนิติบัญญัติก็ชอบที่จะมีการเสนอข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๓๖ (๕) แล้วก็ต้องลงมติด้วยเสียงข้างมากเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ อนุญาตให้พิจารณาญัตตินั้นได้ ผมจึงขอกราบเรียนครับว่าการที่มีการเสนอญัตติเพื่อที่จะมาวินิจฉัยตีความว่าคำสั่งของศาลซึ่งเป็นอำนาจของฝ่ายตุลาการผูกพันรัฐสภาหรือไม่ ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ และถ้ามีการพิจารณาเรื่องนี้เป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๑๓๖ และถ้ามีการพิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมสภาสมัยสามัญนิติบัญญัติ ก็เป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๑๒๗ อีกชั้นหนึ่งด้วย พวกผมจึงไม่สามารถที่จะร่วมพิจารณาในญัตติดังกล่าวได้ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิก ผมขอมติเลยนะครับ ท่านวรชัยมีอะไรครับ

นายวรชัย เหมะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สมุทรปราการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ผม วรชัย เหมะ พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ รอพรรคพวกมาด้วยนะครับ กำลังประชุมงบประมาณอยู่ครับ ท่านกदनาน ๆ ยาว ๆ หน่อยครับ แล้วก็ท่านระวังแก้ด้วยนะครับ

(นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานรัฐสภา มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบ ก่อนทำการตรวจสอบองค์ประชุม)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญสมาชิกข้างนอกด้วยเข้าห้องประชุมเพื่อลงมติครับ เชิญครับ ท่านสมาชิกครับ ระหว่างที่รอพวกเรา ผมขออนุญาตไปทำภารกิจส่วนตัวสัก ๕ นาทีครับ

พักประชุมเวลา ๑๓.๔๔ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๔๙ นาฬิกา

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เนื่องจากมีผู้เสนอญัตติให้มีการลงมติว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญผูกพันรัฐสภาหรือไม่ ซึ่งเป็นญัตติที่เสนอเป็นเรื่องอื่นขึ้นมา ซึ่งไม่สามารถพิจารณาดำเนินการได้ในสมัยประชุมร่วมกันของรัฐสภา (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) แต่ก็ได้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๖ (๕) ว่าการมีมติให้รัฐสภาพิจารณาเรื่องอื่นในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติได้ตามมาตรา ๑๒๗ ก็ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๓๖ เชื่อมโยงไปถึงมาตรา ๑๒๗ วรรคสี่ ซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากที่ประชุมด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งนะครับ เพราะฉะนั้นผมจะถามก่อนถามมติตรงนี้ผมขอตรวจสอบองค์ประชุมก่อนครับ ขอเชิญท่านใช้สิทธิแสดงตนได้เลยครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรและกดปุ่มแสดงตน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับ ท่านมีอะไรครับ

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา (มุกดาหาร) :
ท่านประธานครับ ผมขอถามท่านประธานหน่อยว่าตามที่ท่านประธานได้ขอมติครั้งนี้ครับ
ตามที่ท่านประธานบอกว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพันต่อรัฐสภาหรือไม่ อันนี้ผมก็อยาก
ให้ท่านประธานได้ชี้แจงครับว่าคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญทั่วไปที่เคยวินิจฉัยไว้แล้ว หรือคำสั่ง
ศาลรัฐธรรมนูญที่จะลงมติในวันนี้ ตามหนังสือเรียกที่ส่งมาเท่านี้เท่านี้ครับ ผมไม่อยากจะ
ให้ครอบคลุมไปคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ผ่านมาแล้ว เฉพาะเรื่องนี้ เรื่อง ที่ ศร ๐๐๐๖/๔๔๐
นี้นะครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ถูกต้องครับ ที่มีคำสั่งมา
ตามเอกสารที่เราถกกันอยู่เท่านี้นะครับ เรียบร้อยนะครับ ส่งผลได้เลยครับ จำนวนทั้งหมด
ที่มีอยู่ ๖๔๔ ท่าน กึ่งหนึ่ง คือ ๓๒๒ มีผู้เข้าร่วมประชุม ๓๒๓ ท่าน ครบองค์ประชุมครับ

ผมขอมติเลยนะครับ มติครับ เห็นด้วยที่จะให้นำญาติเรื่องอื่นเข้ามาพิจารณา
ในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาหรือไม่ครับ ใช้สิทธิได้เลยครับ เห็นด้วยที่จะไม่ให้นำญาติอื่น
ที่เสนอเมื่อสักครู่นี้ให้มาพิจารณาในที่ประชุมร่วมรัฐสภาหรือไม่ครับ เห็นด้วยหรือไม่ครับ
ใช้สิทธิได้เลยครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เรียบร้อยแล้วนะครับ
ปิดการลงคะแนนครับ ส่งผลได้เลยครับ มตินะครับ เห็นด้วย ๓๑๘ ท่านครับ ไม่เห็นด้วย
๒ ท่าน งดออกเสียง ๒ ท่านครับ ถือว่าต้องมีเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง คือมีเสียงไม่น้อยกว่า
๓๒๒ ท่านนะครับ ที่นี้ที่เห็นด้วยมีแค่ ๓๑๘ ท่าน ถือว่าไม่ครบ เพราะฉะนั้นที่ประชุมรัฐสภา
ไม่อนุญาตครับ

ต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ไม่มี
เรื่องด่วน

๑. กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง
ภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจา
ความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

แต่เนื่องจากกรอบการเจรจาเรื่องนี้นะครับ มีจำนวน ๒ ฉบับ คือ

๑. กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง
ภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจา
ความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์

๒. ความตกลงว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมผลิตภัณฑ์
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน

ซึ่ง ๒ เรื่องนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน หรือที่ประชุมครับ จะเอามาพิจารณารวมกัน
ที่ประชุมไม่เห็นเป็นอันนะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ถ้าว่ที่ประชุมเห็นชอบครับ
เพราะฉะนั้นผมจะดำเนินการพิจารณาใน ๒ กรอบนี้นะครับ ในเรื่องด่วนที่ ๑ และเรื่องด่วนที่ ๒
มาพิจารณารวมกันครับ แต่จะลงมติแยกนะครับ

เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

หม่อมราชวงศ์พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิวัตน์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) :
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม หม่อมราชวงศ์พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิวัตน์ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงอุตสาหกรรม ในนามคณะรัฐมนตรี ขอเสนอกรอบการเจรจาความตกลง
ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐาน
และคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ
รับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาเพื่อให้ที่ประชุม
พิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยมีสาระดังนี้

ตามที่มีการดำเนินงานเพื่อเข้าสู่กรอบประชาคมอาเซียนหรือที่เรียกว่า เออีซี
(AEC) อาเซียนได้เริ่มดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยดำเนินงานด้านมาตรฐาน
และการตรวจสอบรับรองร่วมกันของสมาชิกอาเซียน เป็นกลไกหนึ่งในการลดอุปสรรค
ทางการค้าที่เกิดจากการที่ประเทศคู่ค้าใช้บังคับมาตรฐานของสินค้าที่เกิดจากอีกประเทศคู่ค้า
และกฎระเบียบการตรวจสอบสินค้าที่แตกต่างกัน โดยสมาชิกอาเซียนมีการดำเนินงานร่วมกัน
ที่สำคัญคือการปรับมาตรฐานสินค้าของสมาชิกให้สอดคล้องเป็นมาตรฐานเดียวกัน
ตามมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐานไอเอสโอ มาตรฐานไออีซี (IEC) มาตรฐานยูเอ็นอีซีอี
(UNECE) และได้มีการเจรจาทำความตกลงยอมรับในผลการตรวจสอบรับรองสินค้าร่วมกัน
เพื่อลดการตรวจซ้ำ

สาระสำคัญของกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ
รับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน (ASEAN) นั้น
กรอบการเจรจาดังกล่าวจะครอบคลุม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ซึ่งอาเซียนเห็นชอบร่วมกันให้เป็น
สินค้านาร่อง ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ยาและผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร
ผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์ ผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ผลิตภัณฑ์ยานยนต์และชิ้นส่วน
และผลิตภัณฑ์ยาง ผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจะทำให้ช่วยลดความซ้ำซ้อนในการตรวจสอบ
รับรองสินค้าที่นำเข้าและส่งออกระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ทำให้ประหยัดเวลา
และค่าใช้จ่าย เพิ่มโอกาสในการขยายตลาดการค้าการลงทุนของประเทศไทย ผู้บริโภค
มีทางเลือกในการซื้อสินค้ามากขึ้น และจะทำให้ราคาสินค้าถูกลง โดยยังคงมีคุณภาพ
มาตรฐานเนื่องจากการแข่งขันสูง กระทรวงอุตสาหกรรมได้มีการประชุมหารือ
อย่างต่อเนื่องกับคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องและได้รับฟังเสียงจากผู้มีส่วนได้เสียจำนวน
๕ ครั้งทั่วประเทศ และได้สอบถามความเห็นจากหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ซึ่งประกอบด้วยกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ซึ่งจากการสอบถามหน่วยงานทั้งหมดได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการว่ากรอบการเจรจาทั้งหมด
ที่เสนอนั้นควรให้คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบในการนำเสนอรัฐสภาพิจารณาตามมาตรา ๑๙๐
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป คณะรัฐมนตรีได้ประชุมเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน
๒๕๕๕ และเห็นชอบกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง
ภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานของอาเซียน และเห็นชอบกรอบเจรจา
ด้านความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขาทั้ง ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์
ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๕๐ กระทรวงอุตสาหกรรมจึงขอเสนอให้รัฐสภาได้โปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบ
กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจรับรองภายใต้คณะกรรมการ
ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และ ๒. กรอบการเจรจาความตกลง
ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายการสินค้ารวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ซึ่งทั้งหมดนั้น
เป็นรายละเอียดของวาระเร่งด่วนที่ ๑ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมขออนุญาตเสนอวาระที่สอง
เป็นเรื่องที่จะเสนอ ๒ คราวในลำดับเดียวกัน เนื่องจากต่อเนื่องกันเลยครับ เป็นเรื่องความตกลง

ว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมบริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน ซึ่งเรื่องนี้ขอให้ความเป็นมาว่าในปี พุทธศักราช ๒๕๔๘ ครั้น มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ โดยซึ่งอาเซียนนั้นได้เห็นชอบร่วมกันให้มีการปรับมาตรฐานและระบบการตรวจสอบรับรองและการควบคุมสำหรับบริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียนให้สอดคล้องและยอมรับผลตรวจสอบซึ่งกันและกันได้ โดยประเทศในอาเซียนได้มีการลงนามรับรองมาตรฐานนี้นะครับ แล้วข้อบังคับดังกล่าวนี้แล้วนะครับ ๙ ประเทศยังขาดประเทศไทยนะครับ ซึ่งจะต้องให้สัตยาบันเพื่อให้ความตกลงดังกล่าวมีผลบังคับใช้โดยสาระสำคัญก็คือเพื่อที่จะให้รับรองผลทดสอบ บริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในการนำเข้าและส่งออกสินค้าดังกล่าวระหว่างประเทศอาเซียนโดยไม่ต้องตรวจสอบซ้ำหากประเทศอาเซียนจะออกกฎระเบียบหรือมาตรฐานบังคับใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริษัทไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ภายใต้ความตกลงดังกล่าว ก็เพื่อที่จะปกป้องคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อความปลอดภัยเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม และเพื่อป้องกันการรบกวนทางคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งเป็นไปตามแนวทางขององค์การการค้าโลก กระบวนการอนุญาตต่าง ๆ เป็นไปตามขั้นตอนของหน่วยงานที่รับผิดชอบซึ่งประเทศไทยกระทรวงอุตสาหกรรมโดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นผู้ดำเนินการ ประโยชน์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นก็เพื่อเป็นการลดอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภายในและเพื่อให้เกิดความมั่นใจในบริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน แล้วก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้มีการขยายตลาดทางการค้าและการลงทุนเพื่อให้ผู้บริโภคมีทางเลือกในการซื้อสินค้ามากขึ้นและราคาถูกลง ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนเรียบร้อยแล้วครับ และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ----

ได้เห็นชอบว่าในการปรับระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมบริษัทไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน และเมื่อรัฐสภาเห็นชอบให้ความตกลงแล้วก็จะมอบหมายให้กระทรวงการต่างประเทศแจ้งสำนักงานเลขาธิการอาเซียนว่าประเทศไทยได้ดำเนินการเสร็จสิ้นตามกระบวนการภายในแล้วนะครับ ข้อเสนอแนะครับ ก็ขอความกรุณาให้รัฐสภาโปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบความตกลงว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมบริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน เพื่อการดำเนินการให้การสัตยาบันของประเทศไทยต่อไปจึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาครับ ขอขอบคุณครับท่านประธาน

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานรัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ พลเอก ชีรเดช มีเพียร รองประธานรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน)

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ต่อไปก็เป็นท่านสมาชิกอภิปรายแสดงความคิดเห็นนะครับ เชิญท่านอลงกรณ์ พลบุตร ครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดเพชรบุรี ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมมีคำถามต่อท่านรัฐมนตรีในฐานะตัวแทนคณะรัฐมนตรีที่นำเสนอกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ผ่านท่านประธาน

คำถามแรกนั้น เป็นคำถามต่อเนื่องจากการดำเนินการในกรณีในประเทศไทย ในฐานะสมาชิกของอาเซียนได้ดำเนินการเจรจาและมีความตกลงภายใต้มาตรฐานและการตรวจสอบรับรองของเอซีซีเอสคิว (ACCSQ) หรือว่าในเรื่องของมาตรฐานและคุณภาพของสินค้าและบริการตั้งแต่ก่อนปี ๒๕๕๐ ซึ่งก่อนหน้านี้ภายใต้ ๘ กลุ่มผลิตภัณฑ์ เราได้มีความตกลงครอบคลุมและดำเนินการแล้วอยู่ ๒ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ก็คือ ๑. บริษัททางด้านไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องสำอาง และยังเหลือการเจรจาที่มาขอความเห็นชอบกรอบการเจรจาจากรัฐสภาในวันนี้อีก ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์

คำถามที่ ๑ ก็คือจาก ๒ กลุ่มผลิตภัณฑ์ เราได้ดำเนินการโดยมีปัญหาอย่างหนึ่งอย่างใด ผมไม่ถามถึงประโยชน์นะครับ เพราะทราบดีว่าเป็นประโยชน์มากกว่า

หรือว่าเป็นคุณมากกว่าโทษ แต่แน่นอนไม่มีอะไรได้แล้วไม่เสีย ดังนั้นในส่วนของเรื่องกลไกของการตรวจสอบรับรอง แล้วก็ตัวอย่างข้อพิพาทหรือว่าข้อโต้แย้งจาก ๒ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นทางด้านของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมโดยตรง กับ ๒. คือเป็นผลิตภัณฑ์ทางด้านเวชกรรม เวชภัณฑ์ทางด้านของเครื่องสำอาง ซึ่งอยู่คนละหน่วยงานนะครับ ทั้งในส่วนของกระทรวงอุตสาหกรรม แล้วก็ในส่วนของกระทรวงสาธารณสุข ในส่วนนี้เป็นคำถามแรก

คำถามที่ ๒ ก็คือว่าในขณะที่คณะรัฐมนตรีได้ขอความเห็นชอบอีก ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ แน่แน่นอนที่สุดคราวนี้ถือได้ว่าเป็นการดำเนินการเต็มกรอบเจรจา และเป้าหมาย ๘ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่อาเซียนมีความประสงค์จะให้ลดอุปสรรคทางการค้า ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของทีบีที (TBT) หรือว่าเอสพีเอส (SPS) คือมาตรการที่เป็นข้อกีดกันทางการค้าทางด้านเทคนิค หรือว่าเทคนิคัล แบร์ริเออร์ (Technical Barrier) หรือว่าในส่วนที่เป็นมาตรฐานทางด้านสุขอนามัยพืชและสัตว์ที่เรียกว่า เอสพีเอส ตรงนี้เองครับที่จะต้องมีการกระทบ เพราะว่าภายใต้ ๖ กลุ่มสินค้าที่จะมีการขอกรอบเจรจานั้น ก็มีผลิตภัณฑ์ยา ผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ซึ่งเกี่ยวข้องกับเกษตรกร ผลิตภัณฑ์ยานยนต์และชิ้นส่วน ซึ่งถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมฐานของเรา ๑ ใน ๓ ฐานสำคัญก็คือความเป็นดีทรอยต์ออฟเอเซีย (Detroit of Asia) ของเรา ผลิตภัณฑ์ยางแน่นอนทั้งภาคใต้ ภาคตะวันออก ของภาคกลาง แล้วก็ภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรืออีสานและตอนนี้ภาคเหนือด้วยก็มีการปลูกยางจำนวนมาก แล้วก็ถือว่าเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ มีการเพิ่มมูลค่าด้วยแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในการที่จะมีนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นผลิตภัณฑ์ยานยนต์ชิ้นมาครับ ผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์ ซึ่งถือว่าเรานั้นก็พัฒนาก้าวไกลพอสมควรครับ ในเรื่องของผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์

สุดท้าย คือผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ซึ่งขณะนี้ถือว่าเป็นดาวรุ่งภายใต้ความต่อเนื่องของนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่ผ่านมาก็ถือว่าเป็นเทรดดิชันนอล เฮิร์บอร์ (Traditional Herbal) นั้น เป็นผลิตภัณฑ์ที่เรามุ่งหวังว่าจะเป็นจุดแข็งเหมือนอย่างประเทศเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จในเรื่องของผลิตภัณฑ์โสมและอื่น ๆ หรือว่าผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ซึ่งก็ถือว่าเป็นผลิตภัณฑ์ที่ขณะนี้ในระบบการค้าของเรา แล้วก็กำลังขยายในระบบแฟรนไชส์ (Franchise) ออกไปนั้นเป็นระบบการขายตรง แฟรนไชส์ และขายตรงของเราก็กำลังก้าวหน้าอย่างมากถึงขั้นมีแฟรนไชส์ อะคาเดมี่ (Franchise Academy) ขึ้น ตรงนี้อยากเรียนถามว่ามีผู้ประกอบการทั้งหมดกี่ราย โดยเฉพาะในส่วนเอสเอ็มอี (SME) ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยบริษัทใหญ่ ๆ นั้นมีขีดความสามารถสำหรับภาคในการแข่งขันในระดับอาเซียน (ASEAN) นั้นเราสู้ได้ แต่ว่าในส่วนเอสเอ็มอีใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้นมีจำนวนอยู่เท่าไรใน ๖ คลัสเตอร์ (Cluster) ดังกล่าว และมาตรการเยียวยาอะไรบ้าง และได้เตรียมการไว้อย่างไรนะครับ

คำถามถัดมาคือ ในฐานะที่เป็นกรอบความร่วมมือของอาเซียน แล้วก็ปี ๒๕๕๘ เราจะก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งความเป็นประชาคมอาเซียนนั้นจะอยู่บน ๓ เสาหลักก็คือ

๑. ประชาคมความมั่นคงอาเซียน
๒. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
๓. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

ใน ๓ เสาหลักนั้นจะครอบคลุมใน ๓ ด้านด้วยกัน คือ

๑. ด้านของความตกลงทางการค้า
๒. ความตกลงภาคบริการ
๓. ความตกลงว่าด้วยการลงทุน

ทั้ง ๓ ด้านของความเป็นประชาคมอาเซียนนั้นจะเกี่ยวข้องครอบคลุม ๘ กลุ่มผลิตภัณฑ์นี้ครับ ทั้งสินค้าและบริการใน ๘ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ขณะนี้เดินทางไปแล้ว ๒ กลุ่ม อีก ๖ กลุ่มมาขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ผมเชื่อว่าความเป็นประชาคมอาเซียนหรือความเป็นครอบครัวเดียวกัน ความเป็น ๑ ประชาคมที่ถือว่าเป็นมอโท (Motto) สำคัญของอาเซียน เราไม่ประสงค์จะให้มีความพิพาทบาดหมาง แต่แน่นอนความพิพาทบาดหมาง

ย่อมเกิดขึ้น โดยเฉพาะในภาคธุรกิจเอกชนเมื่อมีผลประโยชน์ทับซ้อน ผลประโยชน์ขัดแย้งกัน ดังนั้นก็ถามทางรัฐบาลว่าในแนวทางระงับข้อพิพาทซึ่งถือว่าเป็นแนวตั้งรับของ ๑๐ ประเทศ สมาชิกอาเซียนนั้นเราใช้กลไกอะไร เพราะว่าที่นำเสนอข้อมูลมายังรัฐสภานั้นยังไม่เห็นความชัดเจนนะครับว่ากรณีของการระงับข้อพิพาทนั้นจะใช้กลไกอะไร แล้วก็ความตกลงอะไรแน่นอนที่สุดว่าความตกลงที่จะดำเนินต่อไปภายใต้กรอบเจรจาที่มาขอความเห็นชอบจากรัฐสภาครั้งนี้ ผมมีความเชื่อไม่ต่างจากคณะรัฐมนตรีนะครับว่าจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศของเรา และต่ออาเซียนโดยรวม แต่อย่างไรก็ตามการขับเคลื่อนดังกล่าวนี้มันก็มีอุปสรรคแล้วก็เป็นปัญหาที่จำเป็นเหลือเกินที่ทางคณะรัฐมนตรีจะต้องรับฟังความคิดเห็นจากสมาชิกรัฐสภาผมเองในฐานะที่ติดตามเรื่องนี้มาโดยตลอดทั้งที่เคยรับผิดชอบโดยตรงหรือว่าโดยอ้อมก็ตาม และขณะนี้ก็ทำหน้าที่ในการให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาดังกล่าว ก็มีข้อสังเกตที่จะฝากถึงคณะรัฐมนตรีครับ โดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ในฐานะตัวแทนคณะรัฐมนตรี

ประการที่ ๑ ก็คือในยุทธศาสตร์ของประชาคมอาเซียน ซึ่งอยู่บนฐานของ ๔ ด้าน ท่านต้องตอบโจทย์ให้ได้นะครับว่าการเจรจา ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้น จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยอย่างไร และสนองตอบต่อ ๔ ยุทธศาสตร์ของประชาคมอาเซียนอย่างไร

๑. ก็คือยุทธศาสตร์การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน อันนี้สำคัญมาก เพราะใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้น ถือได้ว่าประเทศไทยนั้นเป็นประเทศผู้นำใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ดังกล่าว เราจะได้ประโยชน์และใช้ประโยชน์จากความตกลงด้วยการเจรจาอย่างชาญฉลาดภายใต้ผลประโยชน์ร่วมกันของอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศอย่างไร เช่น ในเรื่องของความร่วมมือด้านอาหาร เกษตร และป่าไม้ นี่เป็นสาขาหนึ่งในยุทธศาสตร์ของความเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันว่าการตรวจรับรอง และการกำหนดมาตรฐานนั้น จะเอื้อประโยชน์ต่อฐานการผลิตอาหารที่ประเทศไทยนั้นมีจุดแข็งอย่างไร -----

และความหลากหลายทางชีวภาพซึ่งถือได้ว่าเป็นเสมือนทรัพย์สิน มรดกที่สำคัญอย่างยิ่ง
ในอนาคต ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องดูแลในเรื่องของป่าไม้ จะมีส่วนสำคัญต่ออนาคต
ของเรามากน้อยแค่ไหนก็อยู่กับในเรื่องของการเจรจาที่รัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อไป

ยุทธศาสตร์ของการเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง
ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ ของอาเซียน หรือการเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจ
ที่เท่าเทียมกัน รวมถึงการเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก ผมคิดว่านี่คือ
สิ่งที่เป็นข้อสังเกตที่ผากว่ากรอบการเจรจาใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ซึ่งก็เท่ากับ ๘ กลุ่ม หลังจาก
๒ กลุ่มเราได้ดำเนินการไปแล้วนั้นก็ถือได้ว่าเต็มร้อย ตรงนี้ประเทศไทยจะได้ประโยชน์
จาก ๔ ยุทธศาสตร์ของประชาคมอาเซียน หรือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างไร เพราะก่อน
หน้านี้ต้องเรียนว่ากว่าจะมาถึงวันนี้ไม่ง่ายครับ อันนี้เป็นปีที่ ๔๕ เป็นปี ๔๕ หลังจากที่เกิด
อาเซียนขึ้น แล้วก็ผมจำได้ว่าเมื่อเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสมัยแรก เดือนแรกเลยครับ
เดือนตุลาคม ปี ๒๕๓๕ เออีเอ็ม (AEM) ก็คือ อาเซียน อีคอนอมิก มินิเทอะ (ASEAN
Economic Minister) และได้มีการประชุมร่วมกัน แล้วก็เห็นว่าจำเป็นที่จะต้องมีความตกลง
ในความร่วมมือระหว่างกัน โดยเฉพาะในเรื่องการลดอุปสรรคทางการค้า เพราะฉะนั้น
ปี ๒๕๓๕ จึงเป็นปีของการเริ่มต้นสิ่งที่เราคิดว่าเขตการค้าเสรีอาเซียนจะต้องบรรลุผล
ปี ๒๕๓๕ จึงถือว่าเป็นก้าวแรกของการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียน ที่เราเรียกในเวลาต่อมาว่า
อาฟตา (AFTA) แน่นอนที่สุดว่าการค้ายังมีปัญหาทั้งในตัวสินค้าและบริการ ไม่ใช่แต่เพียง
การลดภาษีหรือการลด ละ เลิกอุปสรรคที่ไม่ใช่ภาษีที่เราเรียกว่ามาตรการกีดกัน เพราะแต่ละ
ประเทศก็ยังระมัดระวังตลาดภายใน ระมัดระวังผู้ผลิตภายใน ระมัดระวังเศรษฐกิจภายใน
ระมัดระวังผู้บริโภคของตัวเอง เพราะฉะนั้นก็ยังเป็นปัญหาในช่วงเริ่มต้น ซึ่งท่านรัฐมนตรี
คงจะต้องรับทราบในสิ่งเหล่านี้ว่าไม่ได้เดินได้สะดวกง่ายดาย แต่ว่าแต่ละปี แต่ละเดือนที่ผ่านมา
อาเซียนได้บทเรียน อาเซียนได้เข้าใจกันและกันมากขึ้น เราจึงสามารถทำความเข้าใจว่าด้วย
การค้าได้สำเร็จ และเขตการค้าเสรีอาเซียนหรืออาฟตา จึงได้เริ่มแบบสมบูรณ์หลังจาก
ปี ๒๕๓๕ และมาสำเร็จในปี ๒๕๕๓ และเหลืออีกเพียง ๔ ประเทศ ก็คือกลุ่มซีแอลเอ็มวี
(CLMV) ที่จะลดมาตรการทางภาษีหรือ ๐ ในสินค้าเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แต่ตัวสินค้า
และบริการที่ค้าขายต่อกัน ที่เราต้องการให้มีการเปิดเสรีนั้น ยังมีปัญหาเรื่องความแตกต่าง
ทั้งเชิงคุณภาพ แล้วก็มาตรฐานความปลอดภัย โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาหารและยา

ตรงนี้อเองที่นำมา ซึ่งความตกลงในเรื่องของมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง เพราะฉะนั้น อาเซียนและประเทศไทยจึงได้ดำเนินการในการให้มีคณะทำงาน ให้มีสิ่งที่เราเรียก คณะที่ปรึกษาว่าด้วยมาตรฐานและการรับรอง แล้วก็มีคณะกรรมการอีก ๑๐ กว่าคณะครับ เพื่อดูแลทั้งตัวผลิตภัณฑ์สินค้าและบริการ รวมไปถึงกลไก เช่นหน่วยงานของรัฐ ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องใกล้ตัวมากท่านประธาน เป็นเรื่องใกล้ตัวมากที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของพี่น้องชาวไทย และในฐานะของตัวแทนปวงชนชาวไทย ก็ใคร่ประสงค์ที่จะฝากความเห็นไปถึงคณะรัฐมนตรีเมื่อจำเป็นจะต้องไปเจรจา หน่วยงาน เช่น -----

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กรมการขนส่งทางบก กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ และยังครอบคลุมเกี่ยวข้องกับกฎหมาย หลายฉบับที่ไปผูกพันภาระทั้งทางกฎหมายและข้อเท็จจริงกับหลายกระทรวง ทบวง กรม เช่นพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่กระทรวงอุตสาหกรรมดูแล มอก. ครับ เพราะสินค้าอุตสาหกรรมทั้งที่เราจะส่งออก นำเข้า คำว่า มาตรฐาน สำคัญมาก แต่เป็นมาตรฐาน ของใคร แต่ละประเทศก็จะมีมาตรฐานที่แตกต่างกัน บางประเทศพัฒนาแล้ว อย่างอาเซียน โดยส่วนใหญ่ก็มีระดับมาตรฐานที่เป็นสากล มีไอเอสโอ (ISO) และอื่น ๆ แต่ว่าในส่วนของ ประเทศอาเซียนที่ระดับความพัฒนาที่ต่างกัน มีระดับก้าวน้ำของกฎหมายและหน่วยงาน และประสบการณ์ของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ในการตรวจสอบ และข้อกำหนด ต่าง ๆ นั้นก็มีระดับที่แตกต่างกัน คำถามก็คือในระดับหน่วยงานเหล่านี้ ในระดับศักยภาพ ของแต่ละหน่วยงานที่เราต้องการจะให้มีความมาตรฐานการตรวจสอบเดียวกัน และมีความสามารถในการตรวจสอบรับรองเดียวกันของอาเซียนนั้น ท่านจะอย่างไรในเมื่อตัวอย่างที่ผมยกขึ้นมา เช่นคณะกรรมการอาหารและยาของ ๑๐ ประเทศอาเซียนยังมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก หรือว่ามาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร นอกจากนั้นอย่างพระราชบัญญัติยา พระราชบัญญัติอาหาร ที่เรามีอยู่ รวมทั้งพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์หรือว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ และอื่น ๆ กฎหมายและหน่วยงานที่รับผิดชอบ เพียงบางส่วนที่ผมได้ยกตัวอย่างมานี้จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเจรจาทั้งสิ้น แต่ประเด็น ที่ห่วงใยและกังวล ก็คือว่ามันมีความต่างระดับมากเหลือเกินในประเทศอาเซียนด้วยกัน ท่านมีกรอบเวลาไหมครับ

คำถามที่ ๔ ก็คือกรอบเวลาของการเจรจาจะเสร็จสิ้นลงเมื่อใด มีมายส์โตน (Mine stone) หรือไม่ และจะทันต่อปี ๒๕๕๘ หรือไม่ และผมคิดว่าประเทศไทยเราล่าช้ามากแล้ว ต่อเรื่องนี้ ทั้งที่ความจริงถ้าเทียบแล้วเราเป็นประเทศชั้นนำในอาเซียน ถ้าพูดถึงมาตรฐาน ของสินค้าและบริการ รวมทั้งการตรวจสอบรับรองเราถือว่าเป็นประเทศชั้นนำชั้นหนึ่งของอา เซียนก็ว่าได้ นอกจากนั้นแล้วประเด็นในเรื่องของการคุ้มครองผู้บริโภค และการคุ้มครอง ตลาดของเรา ท่านรัฐมนตรีคงทราบนะครับว่ามีกลุ่มผู้ผลิตในประเทศร้องเรียนถึงสินค้า จากบางประเทศ เช่นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางประการที่เข้ามาท่วมตลาดของเราด้วยการขาย ที่ต่ำกว่าทุน แล้วก็ต่ำกว่าราคาตลาด ต่ำกว่าต้นทุนการผลิตของโรงงานของเรา จนโรงงาน

ของเราได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างมาก ผมไม่ประสงค์ที่จะเอ่ยชื่อประเทศ และเอ่ยชื่อ
ตัวสินค้านะครับ โดยใช้การส่งผ่านประเทศอาเซียน โดยการใช้ถิ่นกำเนิดที่จัดตั้งบริษัท
เช่นสำนักงานใหญ่ภูมิภาคในอาเซียนมีมาตรการที่เรียกว่า มาตรการดูแลสินค้าประเทศที่สาม
ที่ใช้ฐานถิ่นกำเนิดอาเซียนอย่างไร ที่เราเรียกว่า ซับสแตนเชียล แอปพลิเคชัน (Substantial
application) ตรงนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่การเจรจานั้นไม่ใช่เฉพาะในส่วนของการตรวจสอบ
รับรองตัวสินค้า แต่ต้องดูถึงที่มาที่ไปของการผลิตสินค้านั้นด้วย -----

มิเช่นนั้นแล้วการเจรจาและความตกลงที่เกิดขึ้นเท่ากับการเปิดประตูให้สินค้าและฐานการผลิตของเราและตลาดของเรานั้นถูกโจมตีโดยประเทศนอกกลุ่มอาเซียน แต่สวมเสื้อคลุมอาเซียน

สุดท้าย ก็คือประโยชน์ที่ผมคิดว่าเราจะได้เมื่อเราตั้งใจที่จะเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน แน่แน่นอนที่สุดว่าการมีมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้กฎหมายข้อบังคับแล้วก็แนวปฏิบัติที่มีมาตรฐานที่เท่ากันแล้วก็เสมอกันจะเป็นประโยชน์ต่อการยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการของอาเซียนและของประเทศไทยโดยรวม

๒. ก็คือจะเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มประสิทธิภาพของการผลิตสินค้าของเราให้ได้สู่มาตรฐานของอาเซียนและสากล ซึ่งจะทำให้เรามีขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น ตรงนี้เองจึงเป็นจุดแข็งของความตกลงกรอบการเจรจาที่ทางคณะรัฐมนตรีได้นำเสนอมาในวันนี้ แล้วก็ต้องเรียนว่าบทเรียนของ ๒ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ผมได้ตั้งเป็นคำถามแรกเลยนะครับ แล้วก็จะขึ้นชื่อระมัดระวังของคณะรัฐมนตรี และเป็นข้อกังวลว่าจาก ๒ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่เราเดินหน้าไปแล้วกับอีก ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่มาขอความเห็นชอบ มีอยู่กลุ่มเดียวที่ผมค่อนข้างห่วงใยและอยากให้ทางคณะรัฐมนตรีได้ดูแลเป็นพิเศษ ก็คือผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ และผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ตรงนี้มันมาจากสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในระบบอุตสาหกรรมโดยทั่วไป แต่ว่าจะอยู่ในกลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน จะอยู่ในกลุ่มโอท็อป (OTOP) จะอยู่ในกลุ่มที่ผมเรียกว่าเป็นธุรกิจจุลภาค ไมโครบิซิเนส (Micro business) เล็กกว่าเอสเอ็มอีเสียอีก และมีมาตรฐานการผลิตที่ยังน้อยอยู่ด้วยข้อจำกัดของทุนทรัพยากรและการบริหาร รวมทั้งเทคโนโลยีในฮาว (Know-how) และเครื่องจักร ไม่ว่าจะเป็นยาแผนโบราณหรือว่าในส่วน of ผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ตรงนี้อยากให้ทางรัฐบาลได้ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ตัวใหญ่ คิดเล็ก ตัวเล็ก คิดใหญ่ เพราะฉะนั้นในเรื่องของผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณจริง ๆ ก็เป็นเรื่องของความหลากหลายทางชีวภาพที่ประเทศไทยของเราอยู่ในประเทศโซนร้อนเรามีมากมายเหลือเกิน เรามีประวัติศาสตร์แล้วก็มีความเป็นมา แล้วก็มรดกทั้งตัวยาเอง ตัวพืช ตัวสัตว์ หรือผลิตภัณฑ์วัตถุดิบที่เป็นท้องถิ่นจริง ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการสนับสนุนจากทางรัฐบาล ผมเป็นห่วงนะครับ แต่ว่าห่วงมากกว่าคืออุตสาหกรรมขนาดใหญ่แล้วเขามีกำลังวังชา แต่ที่สำคัญก็คือว่ากลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มาจากฐานรากเหง้าของประเทศจริง ๆ มาจากภูมิปัญญาท้องถิ่น มาจากความสามารถของเรา แล้วก็สิ่งที่ป็น โลเคิล คอนเทนต์ (Local content) ทั้งหมด วัตถุดิบ

ทั้งหมดมาจากพื้นฐานของเรา แล้วก็ยังเป็นเทรนด์ (Trend) ของโลก ถือว่าเป็นกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าดาวรุ่งของโลกทีเดียว ผลิตภัณฑ์สินค้าคุณภาพ สุขภาพ นี่เป็น ๑ ในเทรนด์ เรียกว่า เมกะเทรนด์ (Mega-trend) ของโลก ดังนั้นถึงแม้เล็กที่สุด เป็นส่วนที่เล็กที่สุด เป็นสาขาธุรกิจที่เล็กที่สุดแต่ว่าเป็นความยิ่งใหญ่และอนาคตของประเทศ ก็ฝากทางคณะรัฐมนตรีได้กรุณานำข้อสังเกตความห่วงใย แล้วก็อยากให้ตอบคำถาม เพราะว่าเรื่องของเอ็มอาร์เอ (MRA) สแตนดาร์ด แอนด์ มิวชวล เรคเคนิชัน ออะกรีเมนต์ (Standard and Mutual Recognition Agreement) เป็นเรื่องที่เราล่าช้ามากครับ ผมคิดว่าในกรอบเวลาซึ่งเป็นคำถามสุดท้าย ท่านรัฐมนตรีจะให้ความชัดเจนเพื่อให้ความสบายใจกับรัฐสภานะครับว่าเราจะดำเนินการได้ทันอย่างน้อยทันต่อสิ้นปี ๒๕๑๗ เพราะเมื่อเราเริ่มศักราชใหม่ในปี ๒๕๑๘ ขอให้เป็นก้าวแรกและมีมติใหม่ของประเทศไทยและอาเซียนที่ความตกลงที่ถือว่าเป็นกลไกสำคัญสำหรับมาตรฐานของความเป็นอาเซียนนั้น โดยเฉพาะด้านการค้า การบริการ และการลงทุนนั้นจะอยู่ที่ตรงนี้ครับ ความตกลงนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นฐานรากสำคัญแล้วก็หวังว่ารัฐบาลจะดำเนินการได้ทันต่อกำหนดการดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมและขอให้ท่านรัฐมนตรีช่วยกรุณาตอบคำถามทั้ง ๔ ข้อนะครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

พลเอก อีร์เดซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : ขอเชิญ พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ ครับ

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา (มุกดาหาร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดมุกดาหาร ตามที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียนและกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองสาขารวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ แล้วก็ความตกลงว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบ แล้วก็การควบคุมปริมาณไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ดี เนื่องจากว่ากรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานคุณภาพและคุณภาพของอาเซียนนั้นเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากว่าในอดีตที่ผ่านมาภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนก็ได้มีเป้าหมายในการอำนวยความสะดวกทางการค้า โดยการลดและเลิกอุปสรรคทางการค้าทางด้านภาษีและที่มิใช่ภาษี เพื่อสนับสนุนการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน โดยเรื่องมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองจัดเป็นมาตรฐานที่มิใช่ภาษี ดังนั้นเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ของเขตการค้าเสรีอาเซียนที่ประชุมรัฐมนตรีของเศรษฐกิจอาเซียน เพราะฉะนั้นสิ่งที่รัฐบาลได้เสนอมาเพื่อขอความเห็นชอบรัฐสภาครั้งนี้ ก็จะเป็นความสัมพันธ์ด้านการค้าระหว่างไทยกับอาเซียน ซึ่งในปี ๒๕๕๘ นี้อาเซียนก็จะมีผลบังคับใช้ให้กับทุกประเทศใน ๑๐ ประเทศที่จะต้องเป็นเขตเสรีการค้าไปโดยปริยาย แล้วก็สิ่งที่สำคัญก็คือมูลค่าการลงทุนอาเซียน อยู่ในลำดับที่ ๔ รองจากประเทศญี่ปุ่น จากสหภาพยุโรปและประเทศเนเธอร์แลนด์ตามลำดับ จำนวนโครงการอาเซียนนับเป็นผู้ลงทุนอันดับที่ ๓ ของประเทศไทย ดังนั้นโครงการที่รัฐบาลได้เสนอมาในวันนี้ก็เห็นได้ว่าเป็นพันธกรณีต่อปณิธานว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน เพราะฉะนั้นผมก็เห็นว่าสิ่งที่เป็นเสาหลักในกรอบเจรจาครั้งนี้ ก็คือประชาคมอาเซียนมีความมั่นคง ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและประชาคมสังคมวัฒนธรรมอาเซียนด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นเสาหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จึงมีความจำเป็นแล้วก็สิ่งที่สำคัญ ก็คือกลุ่มสินค้าและบริการสำคัญในสาขานำร่อง ๑๑ สาขา ได้แก่ สินค้าเกษตร สินค้าประมง ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์ยางพารา สิ่งทอ ยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีและสารสนเทศ

ผลิตภัณฑ์และการบริการด้านสุขภาพ การท่องเที่ยว การขนส่งทางอากาศหรือการบิน โดยใช้การดำเนินงานด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองร่วมกันของสมาชิกอาเซียน เป็นกลไกหนึ่งในการลดอุปสรรคและปัญหาทางด้านการค้า และการส่งเสริมการเคลื่อนย้าย สินค้าเสรีของภูมิภาคเพื่อเร่งก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจดังกล่าว ดังนั้นในกรอบเจรจา นี้ ผมก็ขอสนับสนุนรัฐบาลเพื่อจะนำไปเร่งรัดทำความตกลง ส่วนเรื่องความตกลงว่าด้วยการ ปรับระบบ ด้านกฎระเบียบและการควบคุมผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์นั้น ผมขอเรียนว่าการปฏิบัติตามข้อตกลงก็เป็นสิ่งที่จะต้องดำเนินการก็คือหมายความว่า ประเทศสมาชิกที่มีระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ บังคับใช้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่ไปตกลงเจรจาในครั้งนี้ก็ถือว่าประเทศสมาชิกในอาเซียน ซึ่งบางประเทศก็ยังไม่มีการบังคับด้านกฎระเบียบและการควบคุมผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เพราะฉะนั้นก็จำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องขอความเห็นชอบจากรัฐสภา วันนี้ผมก็ขอให้ การสนับสนุนในกรอบเจรจาของรัฐบาลที่จะต้องไปดำเนินการต่างประเทศทั้ง ๒ กรอบนี้ กราบขอบคุณครับ

พลเอก อีร์เตก มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านเกียรติ สิทธิอมร ครี

นายเกียรติ สิทธิอมร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายเกียรติ สิทธิอมร บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์
ในฐานะสมาชิกรัฐสภาครับ ผมจะขออภิปรายในประเด็นเรื่องกรอบการเจรจาทั้ง ๒ ฉบับ
ไปพร้อม ๆ กัน ตามที่ท่านประธานท่านที่แล้วได้ขอความเห็นจากทางสมาชิกไปแล้วนะครับ
ก่อนอื่นผมอยากกราบเรียนนะครับว่า คำชี้แจงของท่านรัฐมนตรีตอนที่เริ่มเลยครับ ไม่ทราบว่า
ท่านได้คำนึงถึงความสอดคล้องของมาตรา ๑๙๐ หรือเปล่าครับ เพราะว่ามาตรา ๑๙๐
เขียนไว้ชัดเจนครับ ท่านจะต้องมีความชัดเจนว่าก่อนที่จะไปทำหรือก่อนที่จะเสนอ
ร่างกรอบการเจรจานี้ท่านต้องศึกษาครับว่าผลจากการเจรจาจะกระทบใครบ้าง และท่านมี
โครงการในการที่จะไปดูแลเกี่ยวกับกลุ่มต่าง ๆ อย่างไรบ้าง ท่านต้องมีการรับฟังความเห็น
ของภาคต่าง ๆ รวมถึงประชาชนนะครับ แต่ผมไม่เห็นในเอกสารที่นำเสนอสมาชิกนะครับ
สิ่งเหล่านี้ไม่มีความชัดเจนนะครับ เรื่องที่นำเสนอจริง ๆ แล้วดูเหมือนเป็นเรื่องที่
ตรงไปตรงมาง่าย ๆ แต่ในความเป็นจริงครับท่านประธาน เป็นเรื่องที่ซับซ้อนอย่างมาก
และการเจรจานี้ค่อนข้างที่จะมีความยากลำบาก และประเทศจะเสียโอกาส ถ้าผู้เจรจา
ไม่เข้าใจว่าเป้าหมายที่สำคัญของการเจรจาสำหรับประเทศไทยคืออะไร ผมสังเกตเห็นนะครับ
ในฉบับแรกที่พูดถึงเรื่องมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษา
ด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และรวมไปถึงมาตรฐานและการตรวจสอบรายสาขา
๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ เห็นได้ชัดเจนครับ ในกรอบเจรจาที่เสนอมานี้ ๖ กลุ่มครับ มันมี ๖ มาตรฐาน
คงจะแยกกันทำครับ แต่ในที่สุดความครบถ้วนของบางกลุ่มนี้ตกหายไป เดี่ยวผมจะลง
ในรายละเอียดครับ เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อท่านรัฐมนตรีไปใช้ในการปรับปรุงต่อไปนะครับ
คำถามผมก็มีอยู่ว่ากรอบต่าง ๆ นี่จริง ๆ เมื่อก่อนผมเป็นสมาชิกของ กนศ. อยู่ ประเภทที่ส่งมา
หลาย ๆ มาตรฐานผมให้ปรับเป็นมาตรฐานเดียวกันหมดครับ ก่อนที่จะมาเสนอสภา
เพราะไม่เช่นนั้นรัฐมนตรีจะชี้แจงลำบากครับ แล้วก็ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั้งหมด
ต้องแนบมาด้วยครับ รวมทั้งกรอบการเจรจาที่เป็นภาษาอังกฤษต้องแนบมาด้วย ใน ๖ กลุ่ม
ท่านไม่ได้แนบมาครับ ก็ไม่ทราบว่าเป็นกรอบเจรจาที่ท่านขอแล้วเขียนแยกกันมานี้นะครับ
มันเป็นกรอบที่ยอมรับของสมาชิกอาเซียนหรือเปล่า ท่านไม่ได้แนบมาเลยครับ หรือเอกสาร
ที่ส่งมาให้ผมมันไม่มี ผมก็ไม่ทราบครับ แต่ผมไม่มีครับ ผมก็ตรวจสอบไม่ได้ครับ เพราะผม

เคยเจอนะท่านประธานครับ บางกรณีที่เขียนเป็นภาษาไทย พอขยับเป็นภาษาอังกฤษนี้ มันมีการใช้ถ้อยคำซึ่งผิดเพี้ยนไปก็มีครับ ท่านจะเสนอแค่นี้ผมคิดว่าไม่สมบูรณ์นะครับ แล้วก็ยังไม่สอดคล้องกับมาตรา ๑๙๐ เป้าหมายที่ท่านเขียนไว้ เป้าหมายจริง ๆ นี่เราต้องการอะไรครับ ในการไปเจรจาสิ่งเหล่านี้ ผมคิดว่าเราต้องการไปเจรจาให้เกิดผลประโยชน์ของประเทศไทย มากที่สุด แต่แน่นอนครับ มาตรฐานอุตสาหกรรม มาตรฐานผลิตภัณฑ์ มาตรฐานอาหาร ของประเทศไทยเราเองมีความแตกต่างกับประเทศสมาชิกอาเซียนอย่างมาก และถ้าไปไกลกว่านั้น ก็คือยังแตกต่างกับมาตรฐานสากลในระดับพหุภาคีอีกมากทีเดียว เพราะฉะนั้นก่อนที่จะไปถึงจุด ที่ท่านบอกว่าผมจะไปเริ่มเจรจาแล้วนี้ท่านต้องมีความชัดเจนครับว่าภายในประเทศท่านต้องทำ อะไรบ้างที่จะเตรียมความพร้อม อันไหนที่เป็นมาตรฐานที่ต่ำกว่าท่านต้องยกระดับ ถูกไหมครับ ยกระดับเสร็จแล้วเราบอกว่าเอามาตรฐานนี้ละครับไปเป็นมาตรฐานที่จะใช้ในอาเซียน -----

แต่ท่านไม่มีแนวคิดเหล่านี้ปรากฏในเอกสารนะครับ ท่านเขียนแต่กรอบมาว่าแต่ละอัน
ท่านอยากจะเจรจาอะไร เป้าหมายที่เขียนไว้กับถ้อยคำที่ใช้คำว่า ขอบข่าย บางครั้งปนกันครับ
บางอันเป้าหมายไปเขียนในขอบข่าย แต่ขอบข่ายไปเขียนในเป้าหมาย อันนี้ก็ต้องให้
ท่านรัฐมนตรีผ่านท่านประธานไปนี่นะครับให้ท่านชี้แจงให้ชัดเจนครับ อ่านแล้วมีความสับสน
พอสมควร อย่างเช่นในเอกสารภาพรวมนี้บอกเป้าหมายไม่ได้มีเขียนในเรื่องการยอมรับร่วม
อันนั้นคือเป้าหมายที่สำคัญนะครับ เวลาไปเจรจาเป้าหมายคือการยอมรับร่วมครับ
แต่ท่านไปปรากฏอยู่ในขอบข่าย ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันครับว่าทำไมไปอยู่ในขอบข่าย
นั่นคือเป้าหมายของการเจรจาเลยครับ ถ้าวันนี้ท่านเดินไปเจรจาแล้วท่านไม่ได้รับการยอมรับร่วม
ถามว่าท่านจะเดินต่อหรือเปล่า ตรงนี้ละครับ ผมคิดว่าในแง่ของเอกสารยังไม่สะท้อนชัดเจน
ให้สมาชิกรัฐสภารับทราบว่าเป้าหมายของการเจรจาท่านเป็นอย่างไรบ้าง เรื่องที่ยากก็คือ
มาตรฐานที่แตกต่างอย่างที่ผมเกริ่นไปแล้ว ผมก็ต้องตั้งคำถามว่าจะมีการให้แต้มต่อ
กับประเทศที่มีระดับการพัฒนาน้อยกว่าประเทศไทยไหม จะมีการให้แต้มต่อไหมครับ ถ้าไม่มี
การให้แต้มต่อถามต่อไปเลยครับว่าท่านจะไปเจรจาแล้วมันจะนำมาใช้ได้หรือเปล่า ในกรณี
ของประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเองทุกคนทราบดี ระดับการพัฒนาเขายังไปไม่ถึงครับ
บางประเทศยังไม่มีองค์กรตรวจสอบ ยังไม่มีเครื่องมือเครื่องมือ ถ้าไม่มีการให้แต้มต่อ
กฎระเบียบนี้จะทำงานได้ไหมที่ท่านไปขอเจรจານี้ครับ ตรงนี้ไม่ได้มีปรากฏอยู่ในเอกสาร
ของท่านนะครับ และรวมไปถึงระยะเวลาที่ท่านจะใช้ในการเจรจา ระยะเวลาในการที่ท่านจะใช้
ในการปรับปรุงมาตรฐานภายใน ท่านจะทำอะไร อย่างไร ไม่มีรายละเอียดเลยครับท่านประธาน
พอไม่มีรายละเอียดนี้พวกผมเองคนไหนที่ให้ความสำคัญกับกรอบอาเซียนไม่ค่อยสบายใจ
หรือครับว่าท่านกำลังจะเดินไปสู่โต๊ะเจรจา ท่านกำลังจะเอาอะไรไปเจรจา ท่านยังไม่ทราบ
เลยครับ ยังไม่มีการประเมินของประเทศไทยเปรียบเทียบกับสมาชิก ๑๐ ประเทศว่าใคร
อยู่ตรงไหน อย่างไร เพราะท่านไม่มีครับ วันนี้ท่านมาขอผม ขอสมาชิกอนุมติกรอบหน่อย
ผมต้องตั้งคำถามว่าท่านไปเจรจาอะไรในแต่ละเรื่องครับ ขอความชัดเจนจริง ๆ นะครับ
และผมเป็นห่วงมากนะครับ ถ้าท่านเดินเข้าสู่โต๊ะเจรจาด้วยเอกสารเพียงแค่นี้ครับ ประเทศไทย
เดือดร้อน เดือดร้อนจริง ๆ ครับ

ต่อไปในเรื่องความปลอดภัย เผอิญท่านเสนอมานะ ๖ กลุ่ม มันมีทั้งสินค้า
เกษตรกรรมหรือเกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมและสินค้าอุตสาหกรรมด้วยนะครับ แต่มาตรฐาน

ของเราเองก็มีมาตรฐานอยู่หลายระดับ ท่านกำลังจะบอกว่าท่านจะเอามาตรฐานอะไร เป็นหลักครับในการที่จะไปใช้เจรจา ถ้าท่านบอกว่าในความปลอดภัยอาหารท่านจะใช้ มาตรฐานโคเด็กซ์ (Codex) ท่านต้องเขียนครับว่าท่านจะเอาโคเด็กซ์ คือมาตรฐานระดับ พหุภาคีความปลอดภัยอาหารโลก แต่ถ้าท่านใช้โคเด็กซ์ก็ต้องถามว่าประเทศไทยจะสามารถ ส่งออกสินค้าอาหารไปประเทศที่เขายังไม่ปฏิบัติตามโคเด็กซ์ได้อย่างไร และถึงแม้เราจะส่งไป ในกรอบของกลุ่มสมาชิกอาเซียน หมายความว่าประเทศไทยจะต้องปรับกฎระเบียบภายใน ของเราให้สอดคล้องกับมาตรฐานอะไร และมันจะมีผลกระทบกับตลาดที่เราส่งสินค้าไป ณ วันนี้หรือไม่ ท่านประธานคงทราบดีนะครับ เรื่องความปลอดภัยอาหารแต่ละประเทศ มีมาตรฐานของตัวเองครับ และมักจะไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานสากล ส่วนใหญ่จะมีกรอบ หรือมีระดับมาตรฐานที่สูงกว่า หรือผิดเพี้ยนไปในเรื่องความปลอดภัยอาหาร และเป้าหมาย และการออกแบบความปลอดภัยอาหารของแต่ละประเทศครับ หลาย ๆ เรื่องเป็นเรื่อง การกีดกันที่ไม่ใช่ภาษี ผมก็ยังไม่เห็นทิศทางเลยนะครับว่าท่านวันนี้กำลังจะปรับประเทศไทย ไปอยู่ตรงไหน ผมถึงบอกเรื่องนี้ฟังดูผิวเผินมันดูเหมือนเรื่องง่าย แต่ในความเป็นจริง ท่านต้องบอกให้ทราบว่ายุทธศาสตร์ของประเทศไทย เช่น -----

อาหารจะอย่างไร ยาจะอย่างไร เครื่องมือแพทย์จะอย่างไร เรื่องยาง ยางแปรรูปจะอย่างไร แต่ละกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ท่านอ้างถึงมียุทธศาสตร์ที่ไม่เหมือนกันในการเจรจา แต่ท่านไม่เขียนครับ กระบวนการที่ท่านจะดำเนินการต่อไปที่จะต้องมีคนได้รับผลกระทบ การปรับตัว การเยียวยา ผมกล่าวในตอนเกริ่นนำไปแล้วนะครับว่าท่านไม่ได้เขียนรายละเอียดไว้ซึ่งไม่สอดคล้องกับมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญครับ

อีกประการที่มีความสำคัญอย่างมากครับ การที่จะสร้างมาตรฐานขึ้นใหม่ท่านจะต้องแก้กฎหมายหลายฉบับครับ ท่านไม่มีเขียนไว้เลยครับว่ากฎหมายฉบับไหนท่านต้องแก้บ้าง เพราะถ้าท่านไปเจรจากกลงในข้อกำหนดที่ขัดกับกฎหมายที่มีใช้อยู่ในปัจจุบันทำได้หรือครับ ตรงนี้ท่านไม่มีรายละเอียดเลยนะครับ ง่าย ๆ เลยครับ มาตรฐานส่งออกอาหารของประเทศไทย ท่านบอกวันนี้อยากจะได้รับการยอมรับร่วมกัน ท่านทราบไหมครับว่ามาตรฐานของเรา กฎหมายของเราฉบับหนึ่งกำหนดไว้ว่าเราต้องส่งไปตรวจที่กระทรวงสาธารณสุขถึงแม้เป็นอาหารส่งออกนะครับ เราตรวจภายใน ๑ ครั้งใช้เวลาเกือบอาทิตย์ครับ พอส่งไปประเทศที่เป็นตลาดตรวจซ้ำอีกครั้ง กฎหมายฉบับนี้ท่านจะแก้หรือเปล่า ถ้าไม่แก้ปฏิบัติไม่ได้ครับ ท่านไปเจรจาผมก็ไม่ทราบว่าผลลัพธ์ได้มาอย่างไร จะปฏิบัติได้หรือไม่การนำเข้าของสินค้าหรือผลิตภัณฑ์จากนอกอาเซียนมีผลอย่างไรครับ วันนี้แต่ละประเทศ ๑๐ ประเทศมีมาตรฐาน ๑๐ แบบ ๑๐ อย่าง และกระทบกับการนำเข้าของประเทศไทยจากกลุ่มสินค้าที่มาจากนอกประเทศไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปที่เข้ามาในประเทศไทยกระทบไหมครับขอให้ท่านตอบให้ชัดเจนครับ จะมีผลกระทบอย่างไรบ้าง เพราะท่านเขียนไว้มันดูดีนะครับว่าต้องการให้สินค้าไทยเข้าสู่ตลาดภูมิภาคและตลาดโลกได้อย่างมั่นคงและขยายตัว เห็นไหมครับไม่ใช่เฉพาะตลาดภูมิภาคนะครับ ตลาดโลกด้วยนะครับ มั่นคงและขยายตัว แต่ถ้าท่านไปยอมรับในข้อกำหนดซึ่งมีมาตรฐานสูงกว่าที่เราปฏิบัติอยู่ ณ วันนี้ แล้วเราได้รับผลกระทบท่านจะทำอย่างไรครับ ตรงนี้ขอความชัดเจนนะครับ

ประการต่อมา ผมอยากจะยกตัวอย่างที่ท่านเขียนไว้นะครับ อย่างเช่นกรณียาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ในกรอบการเจรจากับท่านไม่ได้เขียนเลยครับ การยอมรับร่วมกัน ตกไปหรือเปล่าครับ ทำไมตัวอื่นท่านมีละครับ การยอมรับร่วมกันตั้งแต่ต้นเลยครับ แต่ทำไมยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารไม่มีครับ แสดงว่ากลุ่มสินค้าผลิตภัณฑ์นี้ต้องไปตรวจซ้ำหรือ เห็นไหมครับ ผมถึงเรียนท่านประธานไปตั้งแต่ต้นว่า

ดูเหมือนว่า ๖ ฉบับนี้ คนทำ ๖ กลุ่มทำ แล้วไม่มีความสอดคล้อง แล้วผมไม่เชื่อนะ ท่านอาจจะผ่าน กนศ. มากี่ได้ครับ แต่ผมไม่เห็นในรายงานนี้ฉบับอ้างอิงถึงการอนุมัติโดย กนศ. เลยครับ เรื่องเหล่านี้ กนศ. ตั้งมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ก่อนที่จะนำเข้าสู่สภาต้องผ่าน กนศ. ครับ ไม่อย่างนั้นท่านตั้ง กนศ. เอาไว้ทำไมครับ คณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ไม่มีนะครับ ในที่สุด ขึ้นอยู่กับคำตอบของคณะรัฐมนตรีครับท่านประธาน แต่ถ้าคำตอบก็คือว่าไม่ได้ผ่านกระบวนการ ขั้นตอนที่ถูกต้อง การนำเสนอไม่ถูกต้อง ยังไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๑๙๐ ท่านประธานต้องใช้ดุลยพินิจว่าจะให้พวกเราในฐานะสมาชิกรัฐสภาสามารถที่จะลงความเห็นหรือลงมติได้หรือเปล่า

ตัวอย่างต่อไปครับ กรอบเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจรับรอง ผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์ ท่านทราบไหมครับว่าเครื่องมือแพทย์นี้จริง ๆ แล้วในโลกปัจจุบันนี้ มันมีทั้งเครื่องมือแพทย์ที่เป็นเครื่องมือใหม่และเครื่องมือที่ใช้แล้ว ท่านมีนโยบายอย่างไรครับ

รัฐบาลมีนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับเครื่องมือแพทย์ที่ใช้แล้ว ท่านไม่เขียนครับ ถ้าท่านไม่ไปเจรจาไม่ลงในรายละเอียดถึงเครื่องมือแพทย์ที่ใช้แล้ว ถ้ามั่นใจครับว่ามันจะเป็นประโยชน์ไหมครับ สำหรับประเทศไทยที่อาจจะมีความก้าวหน้าทางวิทยาการทางการแพทย์นะครับ มีเครื่องมือเครื่องมือที่เราใช้มาเป็น ๑๐ ปี ๒๐ ปี แล้วเราเริ่มที่จะมีเงินในการที่จะไปซื้อสินค้าใหม่ ๆ ซื้อผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ มาใช้ และมีความจำเป็นที่จะต้องขายต่อไป ไม่อยู่ครับ ตรงนี้ทำไมไม่อยู่ในกรอบการเจรจาของท่านครับ จะเอาอย่างไรก็ได้ครับ ถ้าบอกว่าอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศ บอกไม่ต้องการเห็นเครื่องมือแพทย์เก่ามาขายในประเทศในภูมิภาคนี้ ถ้าเป็นความเห็นร่วมกันก็เอาอย่างนั้นละครับ แต่การที่ท่านไม่ได้เขียนไว้เลย ผมก็ไม่ทราบครับ เดาไม่ถูกครับว่านโยบายของรัฐบาลคืออะไรแน่

พอไปเรื่องอาหารแปรรูปครับ ท่านก็ไม่เขียนเรื่องความยอมรับร่วมกันอีกแล้ว เป้าหมายของการเจรจาไม่เขียนเรื่องการยอมรับร่วมกันนะครับ เห็นไหมท่านประธาน ผมก็เลยสับสนครับ ในหนังสือปะหน้าเขียนบอกจะเอาเรื่องความยอมรับร่วมกัน แต่ในกรอบการเจรจาไม่เขียนครับ พอไม่เขียนก็ต้องถามว่าหัวหน้าคณะเจรจาจะไปเจรจาต้องคำนึงถึงเป้าหมายการยอมรับร่วมกันหรือเปล่า ซึ่งผมคิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดนะครับ และเป็นเรื่องที่ต้องไปถึงให้ได้ในการเจรจา ตรงนี้ท่านไม่เขียนครับ กรอบการเจรจาย่อยการแต่ละรายการสั้นมากครับ ท่านรัฐมนตรีต้องกลับไปดูครับ กรอบการเจรจาอื่น ๆ ยาวกว่านี้มากเลยครับ ทำไมครั้งนี้นั้นสั้นจนผิดปกติ ผมก็ไม่เข้าใจครับ รับผิดชอบไปนิดหนึ่งหรือเปล่า หรือไม่ผ่าน กนส. เลยไม่มีใครช่วยดู ผมก็ไม่ทราบครับท่านประธาน

มาเรื่องผลิตภัณฑ์ยานยนต์และชิ้นส่วน เรื่องนี้เฉพาะเลยนะครับ ประเทศไทยผลิตทั้งชิ้นส่วนที่เป็นแบรนด์เนม (Brand name) และเป็นชิ้นส่วนที่สามารถใช้กับหลาย ๆ ยี่ห้อร่วมกันได้ หรือชิ้นส่วนเทียบเท่า นโยบายคืออะไร การยอมรับร่วมกันเฉพาะแบรนด์เนมหรือเปล่า และสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์เทียบเท่าปีหนึ่งเราส่งออกเป็นหมื่นล้านบาทนะครับ ไม่อยู่ในกรอบการเจรจาของท่านนะครับ พอไม่อยู่ ผมก็ต้องตั้งคำถามว่านโยบายรัฐบาลคืออะไรแน่ ท่านจะส่งเสริมเฉพาะแบรนด์เนมหรือเปล่า ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตสินค้าหรือชิ้นส่วนยานยนต์เทียบเท่าอย่างมากทีเดียว และปัจจุบันนี้ท่านประธานทราบไหมครับ ในสมัยยุคที่แล้วสำนักงานผู้แทนการค้าพาเขาไปเปิดตลาดในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นครั้งแรก และคาดว่าจะภายใน ๓ ปี ๕ ปี จะขายได้ไม่ต่ำกว่าหมื่นล้านบาท นี่ครับ เทียบเท่าทั้งสิ้นเลยครับ

ถ้าการเจรจาเราไม่มีรายละเอียดตรงนี้ ผมก็ไม่ทราบว่าจะไปหาหมายท่านไปเจรจา ที่ท่านบอกว่า
จะเป็นประโยชน์กับประเทศไทยมันจะครบถ้วนหรือครับ ค่อนข้างจะเห็นว่าขาดตกบกพร่อง
ไปมากนะครับ

ผมขอมาความตกลงว่าด้วยการปรับระบบกฎระเบียบการควบคุมบริษัท
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน กระทรวงอุตสาหกรรมน่าจะทราบดีนะครับ
วันนี้สำหรับมาตรฐานความปลอดภัยสินค้าไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์หรือสินค้าอุตสาหกรรม
ท่านมีมาตรฐานอยู่ ๒ แบบ

แบบที่ ๑ คือภาคบังคับ

แบบที่ ๒ คือแนะนำ

ปัญหาของประเทศไทยมาโดยตลอดเลยครับ ที่เป็นภาคบังคับ ระดับ
๑๐๐-๒๐๐ รายการเท่านั้นเอง แต่ที่แนะนำ ๖๐๐-๗๐๐ รายการ แต่ท่านทราบไหมครับว่า
กรอบความตกลงระหว่างประเทศมาตรฐานแนะนำเขาไม่มาบังคับใช้ ที่ท่านจะต้องทำก็คือ
ผลักดันให้มาตรฐานสินค้าที่ท่านใช้คำว่า แนะนำ นี่นะครับ กลายเป็นมาตรฐานบังคับ
ความก้าวหน้าในการกำหนดมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรมแต่ละรายการใช้เวลายาวนานมากครับ
หลายสิบปีที่ผ่านมาท่านแทบจะไม่ได้ออกมาตราฐานใหม่ที่เป็นมาตรฐานบังคับเลย เราเคยมี
ความพยายามนะครับ -----

เผชิญเวลามีไม่พอ ตอนเป็นรัฐบาลชุดที่แล้วพยายามให้เร่งออกมาตราฐานบังคับให้มากขึ้น อันนี้กระทบกับข้อตกลงระหว่างประเทศทุกฉบับ รวมไปถึงกรณีของประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศอินเดีย ประเทศออสเตรเลีย ประเทศนิวซีแลนด์ กระทบหมดครับ เพราะมาตรฐานที่ท่านจะพึงใช้ภายใต้ข้อตกลงคือมาตรฐานบังคับเท่านั้นเอง ที่นี้ในกรณีของประเทศญี่ปุ่นมาตรฐานอุตสาหกรรมที่เขาเป็นมาตรฐานบังคับร่วม ๑,๐๐๐ รายการ แต่ว่าประเทศไทยมี ๑๐๐-๒๐๐ รายการ เสียเปรียบทันทีที่รับเวลาไปลงนามข้อตกลง และวิธีเดียวที่จะทำให้ไม่เสียเปรียบ ก็คือการที่กระทรวงอุตสาหกรรมเองโดยสำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรมจะต้องเร่งออกมาตราฐานภาคบังคับด้วยเหตุผลของการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างรวดเร็วที่สุด ทำง่าย ๆ ครับ ท่านรัฐมนตรีครับ มาตรฐานอะไรที่เราผลิตได้ สวมมาตรฐานที่เราผลิตได้เข้าเป็นมาตรฐานเชิงบังคับเลยครับ จะทำได้เร็ว ไม่จำเป็นจะต้องไปนั่งออกมาตราฐานใหม่ ค่อย ๆ ทำในลักษณะวิชาการดึงผู้เชี่ยวชาญคณะโน้น คณะนี้ ประเทศโน้น ประเทศนี้มาร่วมออกแบบมาตรฐานอุตสาหกรรมไม่ต้องครับ หลาย ๆ ประเทศ เขาจะทำให้เร็วสวมมาตรฐานอุตสาหกรรมที่ผลิตได้เลยครับ เพราะมาตรฐานเหล่านั้น เป็นมาตรฐานที่เราสามารถส่งออกต่างประเทศก็ได้เป็นที่ยอมรับอยู่แล้ว ทำอย่างนั้นจะได้ ไม่เสียเวลา เพราะฉะนั้นตรงนี้ท่านรัฐมนตรีต้องมีความชัดเจน อันนี้ก็เป็นกระทรวงของท่านเองโดยตรง ท่านก็ต้องบอกให้ได้ครับว่าท่านมีแผนในการปรับปรุงมาตรฐานอุตสาหกรรมของสินค้าที่ผลิตภายในประเทศอย่างไรบ้างในส่วนที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เริ่มจากตรงนั้นก่อนนะครับ

อีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันมากในทุกเวที ณ วันนี้ คือเรื่องขยะอิเล็กทรอนิกส์ การที่ท่านเปิดให้เขาขายสินค้าอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาในประเทศได้ ใครเป็นคนกำจัดขยะ ภาระของการกำจัดขยะอิเล็กทรอนิกส์เป็นของใคร ขยะอิเล็กทรอนิกส์ ในมาตรฐานสหภาพยุโรป ณ วันนี้ ผู้ส่งสินค้าเข้าประเทศเป็นผู้รับภาระ ประเทศไทยจะเอาอย่างไร กลุ่มประเทศอาเซียนจะเอาอย่างไรในเรื่องนี้ และรวมไปถึงว่ามันจะมีผลกระทบอย่างไร กับสินค้าที่นำเข้าจากนอกภูมิภาคอาเซียน และต้องคำนึงด้วยนะครับ ข้อตกลงเขตการค้าเสรี หรือความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับทุกประเทศที่ไม่ใช่เป็นสมาชิกอาเซียนมีผลกระทบไหมครับ ผมไม่เห็นในเอกสารของท่าน ในเมื่อเอกสารของท่านไม่ได้เขียนชัดเจนในเรื่องเหล่านี้ ก็ต้องขอให้ท่านตอบเพื่อให้เราสามารถตัดสินใจได้ว่าเราจะดำเนินการต่อไปอย่างไร

ประการสุดท้าย ยังมีข้อตกลงมาก ยังมีข้อพิพาทมาก ยังมีการไม่ปฏิบัติตามมาก อันนี้ก็ตรงกับที่ท่านลงกรณ์อภิปรายไปเป็นข้อเป็นห่วงอย่างยิ่งครับว่ากลไกในการระงับข้อพิพาทของอาเซียนเองจะมีอย่างไรบ้าง ท่านจะใช้มาตรฐานอย่างไร ภายใต้กรอบ ดับบลิวทีโอ (WTO) เรามีกระบวนการที่ค่อนข้างชัดเจน แต่ของอาเซียนยังไม่ชัด และถ้าท่านเดินไปเรื่อย ๆ โดยไม่คำนึงถึงกลไกระดับข้อพิพาท ระงับข้อพิพาท ตรงนี้ก็จะปัญหา แต่จริง ๆ ท่านเขียนไว้เหมือนกัน ระงับข้อพิพาทบ้าง เฟรมเวิร์ก อะกรีเมนต์ (Framework Agreement) เท่านั้นเอง กรอบการเจรจาบางอันถ้าพูดถึงเรื่องระงับข้อพิพาท แต่ไม่ครบทุกกรอบครับ พอไม่ครบทุกกรอบก็ต้องถามท่านว่าเป้าหมายของรัฐบาลคืออะไรแน่

ประการสุดท้าย เมื่อก่อนนี้เราพยายามหามาตรฐานว่ากรอบเจรจาอย่างเดียวคงไม่พอ ควรจะมีการมอบหมายชัดเจนให้สังคมรับรู้ชัดเจนว่าใครคือหัวหน้าคณะผู้เจรจา และคณะประกอบด้วยใครบ้างครับ แล้วก็เป็นที่ของหัวหน้าคณะผู้เจรจาที่จะต้องนำรายละเอียดมาเสนอครับ มาเสนอที่ใคร ที่ กนส. หรือที่รัฐบาลว่าจะมียุทธศาสตร์และยุทธวิธีในการเจรจาอย่างไรบ้าง ถ้าท่านทำอย่างนั้นได้ นี่ครับ คือความโปร่งใสในการบริหารจัดการ และการมีผู้รับผิดชอบชัดเจนในการดำเนินการในขั้นต่อไป ในขั้นนี้ผมไม่เห็นในกรอบหรือเอกสารที่ท่านเสนอมาในเรื่องที่เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับการเจรจายุทธวิธีในการเจรจาเพื่อให้ได้เป้าหมายที่ท่านต้องการ ตรงนี้ก็ขอความชัดเจนจากท่านรัฐมนตรีผ่านท่านประธานด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ๓ ท่านต่อไปจะเป็น ท่านอนุรักษ บัญศล ท่านตวง อันทะไชย ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชดา ธนาติเรก เชิญท่านอนุรักษ บัญศล ครับ

นางอนุรักษ บัญศล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) : ท่านประธานสภา ที่เคารพ ดิฉัน นางอนุรักษ บัญศล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กรอการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง ภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอการเจรจา ความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ เป็นสิ่งที่มี ประโยชน์ต่อประเทศไทยและประชาคมอาเซียนเป็นอย่างมากเลยทีเดียว ที่นี้ ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ที่จะมีกรอการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการ ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียนนั้น ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้น รวมผลิตภัณฑ์ยา ผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์ ผลิตภัณฑ์อาหาร แปรรูป ผลิตภัณฑ์ยานยนต์และชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์ยาง โดยสาระความตกลงครอบคลุม จุดมุ่งหมายหลายจุดมุ่งหมายด้วยกัน โดยเฉพาะจุดมุ่งหมายนี้ปกป้องคุ้มครองผู้บริโภค ดูแลสุขภาพความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งป้องกันการนำเข้าสินค้า ด้อยคุณภาพ หรือหลอกลวงผู้บริโภคเพื่อมิให้เข้าถึงผู้บริโภคที่ขาดข้อมูล หรือกำลังซื้อ ท่านประธานคะ ดิฉันสนใจมาก ๆ เลยในสาระความตกลงข้อนี้ เพราะว่าในทุกวันนี้มันต้องบอกว่า ของปลอมเยอะ ท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีด้วยความเคารพคะ เยอะขนาดไหนคะ เยอะขนาดว่าสาหร่ายทะเลปลอมจากถุงดำ ถุงพลาสติกเป็นสาหร่ายทะเล ปลาหมึกแห้ง ขูดมาจากต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ไม่มีคุณค่าทางอาหารเลยก็เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นการตรวจสอบ ที่มีมาตรฐานขนาดนี้นั้นเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทย เป็นประโยชน์ต่อประเทศเพื่อนบ้าน ที่สุดเลยคะ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้มีเยอะ และที่นี้ในเรื่องของข้อ ๒ ผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ และผลิตภัณฑ์เสริมอาหารนี้ด้วยส่วนหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศไทยผู้หญิงชอบขาว ขาวจืดเท่าไร ยิ่งเป็นความคิดที่ผู้หญิงต้องการมากเลยทีเดียว ที่นี้มีสารเร่งผิวขาว หรือสารกลูต้าไธโอน (Glutathione) มันจะต้องควบคุม มีมาตรฐาน มีการตรวจสอบที่จะนำผลิตภัณฑ์นี้มาใช้ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายเรื่องของความสวยงามเข้ามาด้วย เพราะว่าถ้าใส่ปริมาณที่มากเกินไป จะมีอันตรายต่ออะไรบ้าง จำกัดปริมาณที่จะนำเข้ามาใส่กับสารกลูต้าไธโอน หรือสารเร่งขาว

โดยเฉพาะวัยรุ่นไทยได้ตัวอย่าง ชอบมากเลยผิวขาว จะเอาตัวอย่างมาจากไหนก็ไม่ทราบ
เลียนพฤติกรรม สารตัวนี้ขายดิบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า แม้กระทั่งคนที่ฉีดเข็มฉีดยาเข้าไป
ในเนื้อเป็น สามารถที่จะไปจี้มกดคนนั้นจี้มกดคนนี้ ไม่มีความรู้ทางการแพทย์เลยเพื่อที่จะทำ
ให้ผิวขาวสวยสดใสเป็นอมตะนิรันดร์กาล ดังนั้นแล้วมาตรฐานตัวนี้เป็นประโยชน์อย่างมากเลย
ทีเดียวค่ะ ที่นี้ยาลดความอ้วนที่มีขายโดยทั่ว ๆ ไป และใคร ๆ ก็อยากจะหุ่นดี และสารที่อยู่ใน
ยาลดความอ้วนทุกประเภทใส่ในปริมาณที่ไม่เท่ากันค่ะ มาตรฐานตัวนี้ซึ่งอยู่ในข้อ
ผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ และผลิตภัณฑ์เสริมอาหารจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน
อาเซียนอย่างมากเลยทีเดียวค่ะ -----

เพราะว่าคนยังพึ่งพามากอยู่ แม้ว่าทางการแพทย์จะบอกเตือนอย่างไร แม้กระทั่งอยู่ในประเทศไทยเองบอกเตือนหลาย ๆ ครั้ง เช่น ดิฉันนำตัวอย่างตัวนี้เข้ามาค่ะ ท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีค่ะ ขอให้ห้องโสตทัศนูปกรณ์ถ่ายภาพไถ่ล่ะคะ

(เจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการเปิดคลิปภาพ)

นางอนุรักษ์ บุญศล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สกลนคร) : ออ. เตือนอย่าเชื่อโฆษณา แก้อั้วไฟฟ้าสถิตย์ เตือนงดไฟฟ้า เตือนงดอินฟราเรด อวดอ้างรักษาโรค ตัวนี้เข้ามาแล้วก็บอกว่าจะรักษาได้สารพัดโรคและจำหน่ายในราคาที่แพงลิบล้อเลยทีเดียวนะ ตัวนี้ก็จะมีความมาตรฐาน มีการบอกการเจรจาว่าอะไรควร อะไรไม่ควรบ้าง ในเรื่องของโฆษณาชวนเชื่อด้วยคะ น่าเชื่อถือขนาดไหน เรื่องของการโฆษณาประชาสัมพันธ์มีส่วนมากเลยทีเดียวนะ นี่ก็ออกเป็นข้อเตือนมาแค่นั้นในสื่อสิ่งพิมพ์ ทีนี้ในสื่อสิ่งพิมพ์นี้ดิฉันบอกว่าคนรับทราบข้อมูลน้อยมากเลยทีเดียวนะ เรื่องการโฆษณาตัวนี้ ในสื่อสิ่งพิมพ์หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่ดิฉันเห็นมา อ่านแล้วดิฉันก็หยิบยกมาให้ดูเป็นกรณีตัวอย่าง แล้วก็ยังมีอีกมากมายมหาศาลที่คนในชนบทบ้านดิฉันก็หลงเชื่อคำโฆษณาเหล่านี้เช่นเดียวกัน ดังนั้นกรอบจะต้องชัดเจนว่าอะไรที่ควรที่จะบรรจุอยู่ในกรอบถึงจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทย เป็นประโยชน์ต่ออาเซียนในเรื่องของอันนี้การหลอกลวงของปลอมและการโฆษณาชวนเชื่อที่ ออ. บอกเตือนมาในเรื่องนี้คะ

และที่นี้ยาปลอม ฉลากปลอม เลขทะเบียนยาปลอม ท่านประธานคะ นี่ก็มีผลเช่นเดียวกัน คนที่ต้องการกำไรอย่างมหาศาลแล้วก็เขาไม่ได้คิดถึงว่าบุคคลที่กินเข้าไปแล้วจะเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันยกตัวอย่างขึ้นมาอีกคะ กาแฟสำเร็จรูปที่บรรจุในกระป๋องโลหะ ฉลากเป็นภาษาต่างประเทศกำลังระบาดหนักในหมู่ผู้นิยมบริโภคกาแฟ ก็ยังมีคำเตือนว่ากินเข้าไปแล้วเกิดอะไรบ้างคะ ท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีค่ะ ทำให้เกิดความตื่นตระหนกสูง หัวใจเต้นเร็ว ปากแห้ง ปวดศีรษะ นอนไม่หลับ ท้องผูก นี่แค่กาแฟนะคะ แล้วก็ถูกโหลหนึ่งไม่กี่บาทร้อยต้น ๆ ด้วยซ้ำ นี่ละคะ ก็มีผลอย่างมากเลยทีเดียวนะ ฉะนั้นเมื่อดิฉันเห็นกรอบการเจรจาตัวนี้ขึ้นมา ดิฉันว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติภายใต้ประชาคมอาเซียน เฉพาะข้อเดียวนี้นี้ก็เกินที่จะคุ้มแล้ว ถ้าเอาจริงเอาจัง ทีนี้ข้อ ๒ บอกว่ารักษาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เพื่อคุณภาพชีวิตและสังคมที่ดีกว่า เป็นความต้องการของประชาคมโลกเลย ไม่เฉพาะอาเซียนเท่านั้น รักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

นั่นคือความต้องการของประชาชนคนไทยทุกคนเลยที่เดียวค่ะ แล้วก็มีอีกหลาย ๆ ข้อ ซึ่งดิฉันจะไม่อภิปรายจนหมดทุกข้อค่ะ เพราะว่ายังมีคนอื่นที่จะแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ นั้นมากมายที่จะตามมีอีกมาก ซึ่งแค่ ๒ ตัวอย่างที่ดิฉันยกมา ท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีค่ะ ผลิตภัณฑ์ยา ผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ และผลิตภัณฑ์เสริมอาหารกรอบจะต้องชัดเจน เดี่ยวนี้อะไรก็เสริม อะไรก็เสริม อะไรก็เสริมเข้ามา เมื่อเสริมเข้ามาทุกคนต้องการให้สุขภาพดี อยากอยู่ในโลกใบนี้นาน ๆ เมื่อเกิดมาเป็นคนแล้ว ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารเป็นเรื่องของการหลอกลวงที่ง่ายที่สุด ยาปลอมเป็นเรื่องของความไร้ประสิทธิภาพที่สุด ดังนั้นแล้วฝากท่านด้วยความเคารพว่า กรอบการเจรจาจะต้องตกลงกันชัดเจนแล้วก็ป็นธรรมให้กับมวลมนุษยชาติที่สุดค่ะ ท่านประธานที่เคารพคะ ดิฉันว่ากรอบการเจรจาคั้งนี้เป็นประโยชน์มาก กรอบตกลงมาตรฐาน และการตรวจสอบ เกิดความชอบ ถูกต้อง ไม่ข้องจิต คนอาเซียนใน ๖ กลุ่ม พุ่มพักชีวิต คล้องแขนมิตร ทุก ๆ รัฐ ชี้ชัดถึงความปลอดภัย ขอบพระคุณค่ะ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านดวง อันทะไชย

นายดวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ดวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ความจริงเรื่องกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ผมมีประเด็นที่จะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรี ๒ เรื่อง

เรื่องแรก คือภาพรวมของการเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งผมคิดว่าโอกาสนี้เป็นโอกาสสำคัญที่จะฝากถึงรัฐบาล

เรื่องที่ ๒ เป็นคำถามและข้อสังเกตในกรอบการเจรจาที่ท่านขอต่อสภา

ผมเริ่มต้นเรื่องแรกท่านประธานครับ เรื่องของการเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ประเทศไทยที่ผ่านมา ผมย้อนลัดตัดตอนตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ล่าสุดปี ๒๕๕๐ เป็นต้นมา แล้วเราจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ปี ๒๕๕๘ มันเป็นวาทกรรมท่านประธานครับ งบประมาณในการที่จะเตรียมพลเมืองเข้าสู่ประชาคมอาเซียนนั้นเป็นเบี้ยหัวแตก ล่าสุดปีนี้แม้จะมี ๓,๐๐๐ ล้านบาท แต่มันซ่อนเอาไว้แต่ละแห่ง เงินไม่สามารถจะไปเตรียมประชาชนได้เลย ผมยกตัวอย่างเช่นข้อตกลงว่าด้วย ๗ สาขาวิชาชีพ แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล วิศวกรรม ท่านประธานเชื่อไหมครับ เรายังจัดการเรียนการสอนแบบเดิม แต่ได้ทำข้อตกลงเสร็จเรียบร้อยแล้วถ้าจะไปประกอบอาชีพที่ประเทศสิงคโปร์ทำอะไร ประเทศสิงคโปร์มาประเทศไทยทำอะไร ประเทศไทยไปประเทศเวียดนามทำอะไร แต่หลักสูตรการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นยังคงสอนแบบเดิม ยังคงดำเนินการเหมือนไม่มีอะไรจะเปลี่ยนแปลง หรือข้อตกลงที่อาเซียนตกลงให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาอาเซียนนั้น ฝากท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรี ไปยังรัฐบาลว่ามันต้องทำให้เป็นจริงครับ ไม่เตรียมตัววันนี้ วันหน้าต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาอาเซียน เพราะอาเซียนบอกว่าต่อไปนี้การประชุมหรือการเจรจาวิภาคี พหุภาคีก็ตามจะไม่มีล่ามให้อีกต่อไป มี ๒ ประเทศที่ไม่มีล่าม คือประเทศไทยกับประเทศลาวครับ นอกนั้นจะต้องเตรียม เตรียมคนของเรา ผมเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ผมพูดมาความจริงถ้ามีเวลามากจะเล่าให้ท่านรัฐมนตรีฟัง ผมได้ออกไปในเวทีชาวบ้านทั่วประเทศ ผมพบว่าสิ่งที่ผมได้กราบเรียนว่าเราไม่ได้เตรียมนั้น มีงานวิจัยและงานสำรวจยืนยันอยู่ ๒-๓ ชิ้น

ที่อยากจะขอให้ประธานได้กรุณามานั่งฟังเอาไว้ ชื่นแรกสมาชิกวิจัยการตลาด ผลการวิจัย
คนกรุงเทพฯ เกินครึ่งไม่รู้จักเออีซี ร้อยละ ๕๑ ที่ไม่รู้จักเออีซี นี่ก็ประเด็นสำคัญครับ
ไม่พอท่านรัฐมนตรีครับ นิต้าโพล (NIDA Poll) ล่าสุดนี้ละครับ วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕
ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๔.๐๕ ไม่ทราบว่าประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนครับ
เอาอีกสักชิ้นหนึ่งครับ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยเชิงสำรวจของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พบว่านักเรียน นักศึกษาไทย ๘ ใน ๑๐ คนไม่กล้าไปทำงานในกลุ่มประเทศอาเซียนเพราะกลัว
เรื่องภาษา ในขณะเดียวกันพอไปถามนักศึกษาในประเทศอื่นทุกคนอยากมาทำงานในเมืองไทย
ผมเอาแค่นี้พอ เพื่อยืนยันว่าเจรจา ไม่ว่าจะเป็นกรอบการเจรจาในรอบที่ ๘ ที่เราจะคุยต่อไปนี้
เรายังไม่ทำอะไร แต่เราชอบเป็นผู้นำเจรจาอาเซียน เราชอบเป็นผู้ดำเนินการ เราชอบเป็น
ประธาน แต่เราไม่เคยเตรียมสำหรับประเทศไทย ท่านประธานครับ วกมาที่กรอบนี้ แทบไม่
น่าเชื่อว่าคนไทยไม่เคยบอกกันเลยว่ากรอบที่เราจะเจรจาต่อไปนี้อาเซียนได้ตกลงกันเอาไว้ว่า
ให้ประเทศเหล่านี้เป็นผู้ดำเนินการในการทำมาตรฐานและกรอบตรวจสอบภายใต้
คณะกรรมการ ประเทศพม่ารับผิดชอบมาตรฐานเกษตรและประมงครับ ประเทศมาเลเซีย
รับผิดชอบยางพาราและสิ่งทอ ประเทศสิงคโปร์รับผิดชอบเทคโนโลยีสารสนเทศและสุขภาพ
ประเทศฟิลิปปินส์รับผิดชอบอิเล็กทรอนิกส์ ประเทศไทยรับผิดชอบท่องเที่ยวและการบิน
ประเด็นที่ผมจะกราบเรียนท่านประธานต่อไปนี้นะครับก็คือว่า เพราะกรอบการเจรจา
ความตกลงด้านมาตรฐานและตรวจสอบที่เราพูดถึงมาตรฐาน พอเรตกลงกันอย่างนี้
เราต้องมาปรับมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองที่แตกต่างกันของประเทศแต่ละประเทศ
ในสมาชิก ๑๐ ประเทศให้สอดคล้องตรงกัน มันมีสิ่งใดที่ตรงกัน มีสิ่งใดที่เราจะกำหนด
เป็นมาตรการในการกีดกันบ้าง อย่างเช่นกรณีของข้อตกลงแพทย์ คนที่จะมาเป็นแพทย์
ในเมืองไทยก็ต้องสอบได้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเป็นภาษาไทยผ่านแพทยสภา -----

เราจะไปเป็นแพทย์ที่ประเทศเวียดนามก็ต้องสอบได้ใบอนุญาตของภาษาเวียดนาม นั่นก็คือ
ข้อตกลงกิจการภายใน แต่ข้อตกลงที่มันตรงกันจะอย่างไร พอกลับไปดูในเงื่อนไข
ผมขอประทานอนุญาตไม่เอาทุกมาตรฐาน ผมไปดูมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง
ยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ท่านประธานครับ ความจริงมีอดีตท่านรัฐมนตรี
ได้พูดไปแล้ว แต่ผมจะสะท้อนในมุมมองของชาวบ้านที่เป็นคนจะได้รับผลกระทบจากกรอบเจรจານี้
ซึ่งเป็นคำถามดังต่อไปนี้

ประการที่ ๑ ถามว่ารัฐบาลได้มีการเตรียมการผู้ประกอบการขนาดกลาง
และขนาดย่อมหรือรายย่อยที่ได้ทำเรื่องยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร
ให้ได้คุณภาพของอาเซียนหรือไม่ อย่างไร ใครเป็นคนดำเนินการ มาตรฐานเหล่านี้ไปถึง
ประชาชนเหล่านี้หรือไม่ ได้ดำเนินการอย่างไร คนไทยรับรู้ไหม มาตรฐานมี ๑ ๒ ๓ ๔ ๕
๖ ๗ นี่ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ปัญหาใหญ่ของประเทศไทยก็คือว่าจะไปเจรจาความอย่างไร
กฎหมายของประเทศไทยมันไม่เหมือนกฎหมายในอาเซียนท่านประธานครับ ผมยกตัวอย่าง
กรณีสุนัขครับ เรายังต้องใช้ตำรวจตามจับคนขนสุนัขไปขาย แต่กฎหมายบางประเทศเขาก็ไม่ได้
หรือสัตว์บางชนิดซื้อจากชายแดนเข้ามา แต่พอมาถึงประเทศไทยกฎหมายไทยบอกว่า
เป็นสัตว์สงวนถูกจับครับ เหมือนกันคำถามผมถามไปยังท่านรัฐมนตรี รัฐบาลว่า
พระราชบัญญัติว่าด้วยยาแผนโบราณผลิตภัณฑ์อาหารเสริม ปี ๒๕๑๐ และพระราชบัญญัติ
อาหาร ปี ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคุ้มครอง
ผู้บริโภค มันเหมือนและแตกต่างกันอย่างไรกับกลุ่มประเทศอาเซียน มันแตกต่างกันอย่างไร
เพราะในอาเซียนนั้นมันมีความแตกต่างในเรื่องวัฒนธรรม วัฒนธรรมพุทธก็จะมีประเทศไทย
ประเทศพม่า ประเทศลาว ประเทศกัมพูชา วัฒนธรรมอิสลาม ประเทศอินโดนีเซีย
ประเทศมาเลเซีย ประเทศบรูไน หรือวัฒนธรรมคริสต์ ก็คือประเทศฟิลิปปินส์ ขงจื๊อก็คือ
ประเทศเวียดนาม เพราะฉะนั้นกฎหมายที่ผมพูดถึงนี้มันจึงแตกต่างหลากหลาย ท่านได้เตรียม
ประชาชนคนไทยให้พร้อมกับความเปลี่ยนแปลงที่มันจะไม่เหมือนเราอย่างไร ท่านได้เตรียม
มาตรการในการกีดกันเวลาเปิดเสรีแล้วอย่างไรเอาไว้บ้าง ปัญหาข้อกฎหมายซึ่งผมคิดว่า
เป็นเรื่องใหญ่สำหรับข้อตกลงด้านนี้ วันนี้ถึงเวลาหรือยังที่รัฐบาลจะทบทวนข้อกฎหมาย

บางข้อที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมในการที่จะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ประการที่ ๓ เป็นมาตรฐานที่ผมคิดว่าเป็นข้อสังเกตสำหรับพี่น้องประชาชนที่จะได้ประโยชน์ คือมาตรฐานและการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ของอาเซียน ซึ่งยางนั้นอาเซียนตกลงให้ประเทศมาเลเซียเป็นเจ้าภาพหรือเป็นผู้ประสานงานหลัก แนนอนทีเดียวเขาก็ต้องเขียนมาตรฐานให้ได้อย่างที่เขาได้เปรียบละครับ คำถามผมก็คือว่าวันนี้เราปลูกยางกันทั่วประเทศ ภาคอีสานบ้านผมท่านประธานครับ ปลูกยางครับ ไม่ทำนาแล้วครับ มาปลูกยางกันหมด พอเราเปิดตลาดการค้าเสรีอาเซียนหรือจะในรอบเจรจา รอบที่ ๘ ที่เราพูดถึงท่านประธานที่จะคุยต่อไปนี้ นี่ พอเปิดเสร็จเรียบร้อยมาตรฐานที่ตกลงกันนี้ถ้าทำไม่ได้ก็คือขายไม่ได้ละครับ ถ้าทำไม่ได้ก็คือเขาทำได้เขาต้องมาขาย แต่เราไม่ไปขายเขาเขาก็ไม่ได้หรือเรื่องของภาษีเราก็ไม่สามารถจะได้สิทธิประโยชน์ คำถามก็คือว่าประเทศไทยนี้รัฐบาลไทยได้พัฒนาระดับเกษตรกรที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ยาง ยางดิบ วัตถุดิบเหล่านี้อย่างไร แค่นั้น เกษตรกรทั่วประเทศผู้ประกอบการเหล่านี้ทราบหรือยังว่ามาตรฐานของอาเซียนสำหรับผลิตภัณฑ์ยางคืออะไร เขาจะเตรียมตัวอย่างไรที่จะไปแข่งขันในอาเซียน ๑๐ ประเทศได้ มาตรการกีดกันของคนไทยที่สามารถออกแบบโดยรัฐบาลนั้นมีอะไร ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ สิ่งที่ผมเป็นห่วงก็คือว่าพอเวลาเราไปเจรจาความแล้วตกลงเอาไว้ แต่พอหันกลับมาประเทศไทยเราทำไม่ได้สักอย่างท่านประธานครับ อันนี้คือน่าสนใจมาก ท่านประธานจำข้อตกลงอาฟตาได้ไหมครับ เราทำเอาไว้ปี ๒๕๓๕ แล้วเราก็บอกว่ามันจะมีผลปี ๒๕๕๓ เรื่องภาษีเป็น ๐ วันดีคืนดีพี่น้องที่อยู่ชายแดนไม่รู้ว่ามีภาษีเป็น ๐ ต้องมาเดินขบวนที่สถานีละครับ เพราะอะไร เพราะว่าเราไม่ได้เตรียมพลเมืองของเราให้พร้อมกับข้อตกลง คนไปตกลงก็ไปเจรจาเรื่อยละครับ คนไปทำงานก็ทำไปเรื่อยครับ แต่ไม่ยอมเอาข้อตกลงเหล่านั้นกลับมาเตรียมประชาชนของตัวเองให้พร้อมที่จะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ประการที่ ๔ ผมฝากท่านประธานเอาไว้ แม้ว่าผมจะเห็นด้วยกับกรอบการเจรจา ความตกลงด้านมาตรฐานและตรวจสอบรับรองภายใต้มาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน ก็ตาม แต่สิ่งที่ผมเห็นชัดเจนซึ่งฝากท่านรัฐมนตรีไปเลยก็คือว่าตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ผมไปพลิกดูนโยบายของรัฐบาลเรื่อยมาท่านรัฐมนตรีครับ ผมพบว่ารัฐบาลไม่ได้สนับสนุน เรื่องการเตรียมพลเมืองเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างจริงจังเป็นระบบและเป็นกระบวนการ กล่าวคือไม่ได้มีงบประมาณให้ พอไม่มีงบประมาณให้ก็ไม่มีเงิน ท่านประธานครับ พอไม่มีเงินให้ ก็ไม่มีคนทำงาน และเราก็ปล่อยตามเลย คนจะเตรียมเข้าสู่อาเซียนก็ต้องเตรียมตามศักยภาพ ของแต่ละคน ที่น่าตกใจคือว่าโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือบ้านผม พูดไม่อาย ท่านประธานครับ เตรียมพลเมืองของตัวเองเข้าสู่อาเซียนต้องไปหาผ้าป่า เพื่อจะได้เงินมา เตรียมคน เรียนรู้ภาษา ฝึกฝนภาษา ทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาที่อยู่ชายแดน ภาษาลาว ภาษากัมพูชา ก็ตาม เหล่านี้ต้องใช้งบประมาณเพียงพอต่อการเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ประการที่ ๕ ไม่มีหน่วยงานองค์กรกลไกใดที่จะมาเป็นตัวรับผิดชอบ ท่านประธานย้อนกลับไปดู ท่านรัฐมนตรีย้อนกลับไปดูตั้งแต่ต้น ตั้งแต่เราทำความตกลง ปี ๒๕๑๐ ปี ๒๕๔๐ เริ่มต้นทำวิชั่น อาเซียน (Vision ASEAN) ปี ๒๕๔๖ ตกลงกรอบที่จะ เข้าไปสู่ประชาคมอาเซียน และปี ๒๕๕๐ เร่งให้มาเป็นปี ๒๕๕๘ แต่ปรากฏว่าไม่มีกลไก หน่วยงานใดรับผิดชอบในการขับเคลื่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเลย ปล่อยให้แต่ละกรม นั้น งบประมาณเป็นเบี้ยหัวแตกไปทำครับ แล้วที่สุดเราก็ตอบไม่ได้ว่าเราจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จะทันเขาหรือเปล่า จะพูดภาษาอังกฤษได้หรือเปล่า พูดภาษาประเทศเพื่อนบ้านทันหรือเปล่า แม้แต่จะไปขายมอเตอร์ไซด์สักคันยังทำไม่ได้

ท่านประธานครับ ผมขอตัวอย่างสุดท้าย ผมไปร่วมแลกเปลี่ยนงานวิจัย นานาชาติที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เรื่องการเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ๓ ประเทศ มีประเทศไทย ประเทศลาว และประเทศเวียดนาม ผมคนหนึ่ง ข้อเสนอตอนในเวทีวันนั้น มีนักธุรกิจคนหนึ่งว่าเขาจะไปขายมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งที่ประเทศเวียดนาม เขายังนึกไม่ออกเลยว่า ข้อกฎหมายของประเทศเวียดนามต้องทำอะไรบ้าง มีใครให้คำแนะนำบ้าง มีผู้เชี่ยวชาญ ประจำอาเซียน ประจำประเทศไทยในประเทศนั้นให้ความเห็นหรือไม่ ไม่มีครับ เขาต้องมา ถามว่าท่าน ส.ว. จะทำอะไร จะเปิดร้านขายมอเตอร์ไซด์ มีคนจะซื้อแต่ขายไม่ได้ เราไม่มี ผู้เชี่ยวชาญประจำอาเซียน ประจำประเทศไทย ๑๐ ประเทศครับ เพราะเราไม่มีตำแหน่งให้

เพราะเราไม่มีงบประมาณให้ ผมจึงกราบเรียนท่านประธานฝากผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีได้โปรด
นำความเห็นของรัฐสภาวันนี้ไปเรียนต่อคณะรัฐมนตรี วันนี้ใส่งบประมาณไม่ทัน แต่ให้นโยบาย
หาเจียดงบประมาณไปเตรียมประชาชนเข้าสู่อาเซียนให้พร้อมที่จะสู้ในการแข่งขัน
ในปี ๒๕๕๘ ด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ๓ ท่านที่จะต่อจากท่านอาจารย์
รัชดานะครับ ก็จะเป็นท่านนาที รัชกิจประการ ท่านรองศาสตราจารย์ดอกเตอร์ประเสริฐ
จิตพงศ์ ท่านนายแพทย์สุกิจ อัถโถปกรณ์ เชิญท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชดา ธนาดิเรก ครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชดา ธนาดิเรก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน รัชดา ธนาดิเรก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์
ในฐานะสมาชิกรัฐสภา โดยหลักการแล้วในการขอความเห็นชอบในกรอบการเจรจาความตกลง
ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐาน
และคุณภาพของอาเซียนในอุตสาหกรรม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ดิฉันเห็นชอบในหลักการค่ะ
เพียงแต่ว่าเนื่องด้วยทางคณะรัฐมนตรีไม่ได้แนบเอกสารในรายละเอียดว่าเมื่อท่านจะไปเจรจา
แล้วในรายละเอียดจะมีประเด็นใดบ้าง และจากการที่ท่านได้ไปพบปะกับกลุ่มภาคเอกชน
ได้มีข้อกังวลใจอะไรบ้างที่เขายากจะให้รัฐบาลดำเนินการควบคู่กันไป เนื่องจากไม่มีข้อมูล
มารายงานให้รัฐสภาแห่งนี้รับทราบ ดิฉันก็ไม่แน่ใจว่าการที่รัฐบาลจะเดินทางไปตกลงเจรจา
ในกรอบมาตรฐานสินค้าใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้น สิ่งที่รัฐบาลจะต้องทำควบคู่ไปพร้อมกับการ
เดินทางไปเจรจา รัฐบาลจะทำอย่างเข้าใจ จะทำแล้วเกิดผลประโยชน์สามารถรองรับผล
ที่จะเกิดขึ้น -----

จากการสร้างกรอบมาตรฐานใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ได้จริงหรือเปล่า แน่นอ้นคะ ในการที่จะกำหนดมาตรฐานสินค้านั้น ดิฉันเห็นด้วยในประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการยกระดับการผลิตสินค้าภายในกลุ่มประเทศอาเซียน ยังมีประโยชน์ในเรื่องของการลดขั้นตอนในการนำเข้าส่งออก และลดการตรวจสอบที่ซ้ำซ้อนนะคะ แต่ข้อกังวลก็มีอยู่ว่าเมื่อมีมาตรฐานกลางในกลุ่มประเทศอาเซียนเกิดขึ้นสินค้านี้มีมาตรฐาน ผู้ประกอบการของแต่ละประเทศจะสร้างจุดต่างของสินค้าตัวเองอย่างไรก็มีอยู่ ๒ แนวทางหลัก ๆ ก็คือสร้างความแตกต่างโดยเน้นในการสร้างนวัตกรรมสินค้าให้มีความโดดเด่น สร้างมูลค่าเพิ่ม หรือจะผลิตสินค้าให้ได้มาตรฐานแต่มีราคาที่ถูกลงกว่า คือเน้นที่การลดต้นทุน แต่ไม่ว่าจะเลือกทิศทางใด จะเป็นเน้นที่การเพิ่มมูลค่าสินค้านี้ยกระดับสินค้าให้สูงกว่ามาตรฐานของอาเซียนหรือผลิตให้ได้มาตรฐานแต่ราคาถูกลงกว่าคู่แข่งนั้นจะทำให้ประสบความสำเร็จได้มันก็ขึ้นอยู่กับศักยภาพของผู้ผลิตว่าจะมีกำลังทุนในการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ในการผลิตสินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพแค่ไหน บุคลากรในบริษัทในวิสาหกิจนั้น ๆ จะมีความรู้ความสามารถมากน้อยแค่ไหน และความเข้าใจในตลาดแต่ละประเทศ ในกลุ่มประเทศอาเซียนจะมีมากน้อยเพียงใด ทุกวันนี้ดิฉันไม่มั่นใจผู้ประกอบการขนาดเล็ก ขนาดกลาง หรือที่เรียกว่า เอสเอ็มอี นะคะ ในระดับของผู้ผลิตโรงงานขนาดใหญ่ ดิฉันเชื่อว่าการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การเข้าไปสู่การสร้างมาตรฐานสินค้าของอาเซียนนั้นไม่ได้เป็นที่กังวลใจของผู้ประกอบการรายใหญ่ แต่มันจะเป็นปัญหาของผู้ประกอบการในระดับเอสเอ็มอี ลำพังเพียงแค่ความรู้ในเรื่องของประชาคมอาเซียน ท่านสมาชิกหลายท่านก็ได้พูดไปแล้วว่าประเทศไทยนั้นความตระหนักรู้ไม่ว่าในระดับประชาชน ระดับนักศึกษา ระดับผู้ประกอบการมีความรู้น้อยมาก มีความตื่นตัวน้อยมากในเรื่องของประชาคมอาเซียน และวันนี้ผู้ประกอบการในระดับเอสเอ็มอีจะต้องเตรียมตัวเข้าสู่การปรับวิธีการผลิตสินค้าให้ได้มาตรฐาน ซึ่งแตกต่างจากวิธีการที่เขาเคยผลิตแบบเดิม ๆ ดิฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่น่ากังวลมากยิ่งขึ้น แต่ถ้ารัฐบาลจะปล่อยไปตามยถากรรมให้เอสเอ็มอีเหล่านั้นช่วยเหลือตัวเอง รอวันว่าเขาจะตื่นตัวดิฉันคิดว่าประเทศไทยก็คงจะไปไม่รอด ในภาพรวมดิฉันจึงมีความเป็นห่วงว่าวันนี้รัฐบาลได้มียุทธศาสตร์ ได้ตั้งงบประมาณที่จะช่วยเหลือผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้มากน้อยอย่างไร ดูจากการที่ทางกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมปีที่แล้วได้ตั้งงบประมาณเพื่อการพัฒนาบุคลากร เพื่อรองรับสู่ประชาคมอาเซียน ปีที่แล้วตั้งเอาไว้ ๑๕๐ ล้านบาท

ปีนี้ให้งบ ๑๘๐ ล้านบาท ตั้งเป้าจะพัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ปี ๒๕๕๕ ตั้งเป้าไว้ว่าจะพัฒนาบุคลากร ๘,๐๐๐ คน ให้มีความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน แต่จนถึงวันนี้ ท่านประธานคะ ทำได้ ๔๘๑ คนคะ ปีนี้ตั้งเป้าไว้ ๒๐,๐๐๐ คน ทั่วประเทศ ดิฉันไม่ทราบว่าถ้ายังมีวิธีการบริหาร งบประมาณ มีวิธีการดำเนินงานแบบเดิม ๆ ที่ตั้งเป้าไว้ ๘,๐๐๐ คน และจริง ๆ แล้วทำได้ ๔๘๑ คน น่าเป็นห่วงมากนะคะ ตัวเลขจากสถาบันนานาชาติเพื่อการจัดการหรือที่เรียก สั้น ๆ ว่าไอเอ็มดี (IMD) เขาได้ชี้จุดอ่อนของประเทศไทยไว้ว่าปัญหาของภาคการผลิต ของประเทศไทยอยู่ที่ประสิทธิภาพแรงงานอยู่ในระดับต่ำ และประสิทธิภาพของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมก็อยู่ในระดับต่ำเช่นกัน ที่น่ากังวลก็คือปัจจัยโครงสร้างพื้นฐาน ของประเทศก็อยู่ในระดับต่ำ หมวดปัจจัยโครงสร้างที่เขาพูดถึงก็คือระดับการศึกษา โครงสร้าง ทางเทคโนโลยี โครงสร้างทางวิทยาศาสตร์ โครงสร้างทางสิ่งแวดล้อมและสาธารณสุข ดิฉันคิดว่า เมื่อการจัดงบประมาณปีนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาซึ่งหลาย ๆ งบประมาณของแต่ละ กระทรวงไม่ได้สอดคล้องที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาจุดด้อยของประเทศเลย และโดยเฉพาะ ในกลุ่มของเอสเอ็มอีก็คงต้องฝากท่านประธานเพื่อผ่านไปยังท่านคณะรัฐบาลให้พิจารณาว่า เอสเอ็มอีคือกลุ่มภาคเอกชนที่รอรับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน

มาถึงในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ประเทศไทยของเราจะเป็นที่ ๑ ในอาเซียนได้คงไม่ใช่เพียงแค่แหล่งเงินทุน ไม่ใช่ในเรื่องของเทคโนโลยีเท่านั้น แต่จะต้องสามารถพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภาษาอังกฤษ ในเรื่องของการบริหาร ในเรื่องของเทคโนโลยี ในเรื่องทางด้านของวิศวกรรม แต่เสียงสะท้อนจากสภาอุตสาหกรรม เขาได้บอกว่ารัฐบาลไม่ได้เป็นตัวผลักดันให้แต่ละอุตสาหกรรมมีแผนพัฒนากำลังคนใน ๕ ถึง ๑๐ ปีข้างหน้า เรากำลังจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในอีก ๓ ปี แต่วันนี้แผนพัฒนาบุคลากรในแต่ละภาคอุตสาหกรรม เรายังไม่มีเลย และบัณฑิตที่จบใหม่จะออกมาหน้าตาเป็นอย่างไร จะให้เขาตกงานอยู่อย่างนี้ หรือจะให้เขาเป็นบุคลากรที่สามารถเป็นคนที่สามารถสร้างสรรค์เศรษฐกิจ และส่งออกไปเป็นบุคลากรทำงานในประเทศอื่นได้ จะสำเร็จหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับว่ารัฐบาลชุดนี้จะริเริ่มให้มีแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมหลัก ๆ ได้แล้วหรือยัง สภาอุตสาหกรรมได้สะท้อนว่าทุกวันนี้ฝีมือแรงงานในกลุ่มยานยนต์ขาดแคลนแรงงานกว่า ๑.๖ แสนคน ก็คือ ๑๖๐,๐๐๐ คน ซึ่งเป็นข้อมูลจากกระทรวงแรงงาน โดยเฉพาะระดับช่างเทคนิค ช่างฝีมือและวิศวกร จึงจำเป็นมากในการเร่งพัฒนาวิศวกรแรงงานทางเทคนิค แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือว่าด้วยนโยบายของรัฐบาลที่จะให้เงินเดือนปริญญาตรีเป็น ๑๕,๐๐๐ บาท ดิฉันเห็นด้วยว่าสินค้า ข้าวของมันแพง ชีวิตความเป็นอยู่มันยากลำบาก การเพิ่มเงินเดือนให้กับพี่น้องประชาชนในส่วนที่ทำได้ ในส่วนที่เป็นราชการก็จำเป็น ครับ แต่เมื่อมีนโยบายที่จะเพิ่มเงินเดือนปริญญาตรีเป็น ๑๕,๐๐๐ บาท ก็ทำให้นักศึกษา นักเรียนที่อยู่ในสายอาชีพ ปวช. ปวส. คิดที่จะไปอยู่ในสายอุดมศึกษามากกว่า ทั้ง ๆ ที่ถ้าเขาเรียนในสาย ปวช. ปวส. ก็จะมีโอกาสที่ได้งาน และถ้าเลือกเรียนในสาขาวิชาชีพที่ภาคอุตสาหกรรมต้องการ มันจะตรงกับความต้องการของแรงงานในประเทศมากกว่าที่จะไปอัดกันแน่นในระดับอุดมศึกษาที่จบกันมาแล้วก็ตกงานนะค่ะ

ในเรื่องของการศึกษานี้ ทางสภาอุตสาหกรรมเขาบอกว่ามหาวิทยาลัยมีเพียง ๒๐ แห่งเท่านั้นที่ภาคเอกชนอยากรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าไปทำงานในสาขาวิศวกรอีก ๑๐๐ กว่าแห่งคาดว่าจะตกงาน เพราะว่ามาตรฐานการศึกษาทางด้านวิศวกรรมนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของภาคเอกชน ดังนั้นการที่จะเข้าไปสู่ประชาคมอาเซียน การที่จะพัฒนาบุคลากรให้มีความพร้อมที่จะผลิตสินค้าให้ได้มาตรฐาน เราต้องย้อนกลับมาดูว่าหลักสูตรของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นเป็นที่ยอมรับจริงหรือเปล่า แล้วก็ในบางเรื่องก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเรียน

ในระดับอุดมศึกษา ทำไมรัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะผลักดันให้เขาเรียนใน ปวช. ปวส. เพื่อที่ว่า จบมาแล้วได้มีงานทำในเซคเตอร์ (Sector) ที่เขาต้องการ เมื่อพิจารณาในงบประมาณก็มี

อีกประเด็นหนึ่ง ที่ดิฉันอยากจะกราบเรียนท่านประธานเพื่อผ่านไปยัง ท่านรัฐมนตรีว่าในแต่ละปีจะมีนักเรียนจบ ปวช. ปวส. รวมปีละประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ กว่าคน หากไม่มีแผนที่เหมาะสม อันนี้ก็จะเป้นประเด็นที่น่ากลัวมาก เป้าหมายของกรมอาชีวศึกษา ตั้งเป้าไว้ว่าจะต้องมีนักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์ ปี ๒๕๕๕ ๙๐ คน จากนักเรียนที่ทั้งประเทศจะมีจำนวนคนถึงประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ กว่าคนที่จบ ปวช. ปวส. แต่กรมอาชีวศึกษาตั้งเป้าเพียงแค่ ๙๐ คนเท่านั้นที่จะได้รับการพัฒนาทักษะด้านวิทยาศาสตร์ ๙๐ คน จาก ๓๐๐,๐๐๐ คน ที่จะจบมาจะไปทำอะไรกันคะ รัฐบาลให้งบกรมอาชีวศึกษา ๑๐๐ ล้านบาท อันนี้บปีนี้เพื่อให้นักศึกษาและบุคลากรอาชีวศึกษาผ่านกระบวนการเตรียมความพร้อมด้านภาษาและทักษะด้านวิชาชีพ เพื่อให้มีความพร้อมในการเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน เป้าหมาย ปี ๒๕๕๖ นี้ ๕,๐๐๐ คน และปี ๒๕๕๗ ๖,๐๐๐ คน ให้งบไป ๑๐๐ ล้านบาท -----

แต่ในรายละเอียดงบประมาณแผ่นดินของกรมอาชีวศึกษาไม่ได้บอกเลยว่า ๑๐๐ ล้านบาท ที่จะให้ไปพัฒนานักศึกษาและบุคลากรอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมด้านภาษา และทักษะ ด้านวิชาชีพจะทำอะไรบ้าง ดิฉันอยากจะเรียนท่านประธานเพื่อผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีนะ คะมันเป็นเรื่องของกระทรวงศึกษาธิการก็จริง แต่มันก็มีความเกี่ยวข้องกันอยู่ ให้ไปดูหน้า ๑๗๐ ค่ะ เอกสารงบประมาณรายจ่ายของกระทรวงศึกษาธิการ เขียนเพียงแค่ตัวเลขกลม ๆ ๑๐๐ ล้านบาท แต่ไม่บอกว่าจะเอาไปทำอะไร และงบส่วนอื่น ๆ ที่บอกว่าจัดสรรไปให้ กับหน่วยงานต่าง ๆ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียน สถาบันการศึกษา ให้มีความพร้อม เรื่องอาเซียน เอาไปทำอะไร วันนี้ไม่ชี้แจงเลย ก็ทำให้ดิฉันมีความกังวลในประเด็นนี้อยู่มาก พอสมควรนะค่ะ

อีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องของความพร้อมในการตรวจสอบมาตรฐานสินค้า ในเมื่อวันนี้เราผลักดันให้การผลิตสินค้าทุกชิ้นจะต้องได้มาตรฐานจาก มอก. ในอนาคต มาตรฐานการผลิตสินค้า ไม่ว่าจะเป็นสินค้าอุตสาหกรรม สินค้าด้านการเกษตร สินค้า ด้านผลิตภัณฑ์ยาจะต้องยกระดับให้เป็นมาตรฐานของอาเซียน คำถามก็คือความพร้อม ของหน่วยงานราชการในการตรวจสอบสินค้า ในการทดสอบสินค้านั้นมีมาตรฐานหรือเปล่า มีความพร้อมมากน้อยแค่ไหนคะ ห้องตรวจสอบในปีที่แล้ว ห้องแล็บ (Lab) กลาง ใต้งบประมาณในสมัยรัฐบาลที่แล้ว ใต้งบประมาณไป ๒๐๐ ล้านบาท แต่ปีนี้ไม่ได้เพิ่มขึ้น ทั้ง ๆ ที่ในอนาคตจะมีมาตรฐานสินค้าจำนวนมากนับพัน ๆ รายการที่รอเข้าคิวได้รับการ ตรวจสอบอยู่ แต่งบประมาณก็กลับได้เพียงแค่ ๒๐๐ ล้านบาทเท่าเดิม และอย่างนี้ดิฉัน จะมั่นใจได้อย่างไรคะว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถรองรับการตรวจสอบมาตรฐานสินค้า ของผู้ประกอบการต่าง ๆ ได้ทันเวลานะคะ

เรื่องอื่น ก็คงจะเป็นเรื่องของที่เกี่ยวข้องกับการเอื้ออำนวยให้ผู้ประกอบการ สามารถผลิตสินค้าได้ในราคาที่ถูกลง วัตถุดิบจำนวนมากที่ผู้ประกอบการนำเข้าในวันนี้ เป็นการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ แต่ว่าปัญหาหนึ่งก็คือ สินค้าที่นำเข้าถูกเก็บภาษีในระดับที่สูง อย่างเช่นเครื่องมือการแพทย์ เพราะฉะนั้นถ้าเราเข้าสู่ประชาคมอาเซียนแล้วสินค้าทุกชนิด จะต้องมีความมาตรฐานเดียวกัน จุดต่างก็คือเมื่อมีความมาตรฐานที่เท่ากันแล้วราคาละเผลอแพงกว่ากัน แต่ถ้าเกิดผู้ประกอบการจะต้องนำเข้าวัตถุดิบในราคาที่ต้องถูกเก็บภาษีสูงกว่า ดิฉันคิดว่า มันคงจะเป็นข้อเสียเปรียบในอุตสาหกรรม เป็นข้อเสียเปรียบกับผู้ประกอบการไทยนะค่ะ

ในเรื่องของอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป เรากำลังจะมีมาตรฐานอาเซียน มีมาตรฐานกลาง สิ่งที่ดีฉันอยากจะเสนอท่านประธานเพื่อผ่านไปยังรัฐบาลก็คือ อยากให้ รัฐบาลมียุทธศาสตร์อาหารฮาลาล เพราะว่าในอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารนั้นประเทศไทย มีศักยภาพไม่ได้ด้อยกว่าประเทศอื่นเลย ถ้าเราสามารถมียุทธศาสตร์อาหารฮาลาลควบคู่ไป ในเวลานี้ด้วยก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

อีกตัวอย่างหนึ่งที่ดิฉันอยากจะพูดถึงนะคะ คือในเรื่องรายละเอียด ของอุตสาหกรรม ๒ ประเภท คือ

๑. กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์

๒. อุตสาหกรรมยาแผนโบราณ

เสียดายที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไม่ได้ยืนในที่นี้ด้วยนะคะ ก็อยากจะขอฝากท่านประธานไปแล้วกัน ในการเข้าสู่การสร้างมาตรฐานกลางในอุตสาหกรรม เครื่องมือแพทย์นั้น เมื่อเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนแล้ว โรงงานผลิตเครื่องมือแพทย์ ของไทยจะต้องผลิตให้ได้มาตรฐานไอเอสโอ ๑๓๔๘๕ ซึ่งขณะนี้บริษัทที่ผลิตเครื่องมือ การแพทย์มีประมาณ ๒๕๐ แห่งทั่วประเทศ แต่เมื่อเข้าไปสู่ประชาคมอาเซียนแล้วที่จะต้อง ผลิตให้ได้ตามมาตรฐานไอเอสโอ ๑๓๔๘๕ คาดการณ์ว่าจะมีเพียงแค่ ๕๐ กว่าแห่งเท่านั้นคะ ที่จะสามารถผลิตสินค้าได้ตามมาตรฐานไอเอสโอนี้ อีก ๒๐๐ กว่าแห่งคงจะไปไม่รอดคะ ดังนั้นรัฐบาลเมื่อคิดที่จะเดินหน้าในเรื่องของการสร้างกรอบการเจรจา สร้างมาตรฐานสินค้า อาเซียนแล้ว รัฐบาลก็คงต้องพิจารณาว่าจะเข้าไปช่วยเหลือดูแลผู้ผลิตเครื่องมือการแพทย์ อย่างไร ซึ่งสิ่งที่เขาอยากจะได้ก็คือ -----

อยากให้มีการสนับสนุนให้มีห้องแล็บกลางค่ะ ห้องปฏิบัติการเพื่อให้บริการแก่ผู้ผลิต ในการตรวจสอบวัตถุดิบและชิ้นส่วนต่าง ๆ เขาอยากให้มิกลไกในการประสานงานร่วม ระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนในการวิจัยพัฒนาเครื่องมือแพทย์ เพราะผู้ผลิตขนาดกลาง ศักยภาพในการทำวิจัยคงจะมีไม่มากนัก แต่ถ้าหากภาครัฐกับภาคเอกชนร่วมมือกัน และสร้างงานวิจัยว่าเครื่องมือแพทย์จะมีการพัฒนาอย่างไรให้ทันสมัยก็จะเป็นการช่วยเหลืออำนวยความสะดวกและพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ได้อย่างมากค่ะ และที่สำคัญก็คือในเรื่องของภาษี เขาบอกว่าภาษีการนำเข้าชิ้นส่วนที่จะมาผลิตเครื่องมือแพทย์ ณ เวลานี้ยังสูงอยู่มาก เป็นการเพิ่มต้นทุนการผลิต ไม่สามารถแข่งขันกับเครื่องมือแพทย์ต่างประเทศได้ ภาษี ณ เวลานี้อยู่ในระดับ ๔๐-๔๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็ต้องพิจารณาในเรื่องนี้ด้วย

ในส่วนอุตสาหกรรมยาแผนโบราณ แค่นี้ปัจจุบันนี้มาตรฐาน ออย. ก็ทำให้อุตสาหกรรมยาแผนโบราณแทบจะไปได้หมดแล้ว มาตรฐาน ออย. เป็นสิ่งที่ดี ผลิตภัณฑ์ยาจำเป็นที่จะต้องให้ได้มาตรฐาน แต่จะอย่างไรให้เขาผลิตให้ได้มาตรฐานแล้วเขาสามารถอยู่ในธุรกิจได้ ถ้ารัฐบาลไม่เข้ามาช่วยเหลือดิฉันเกรงว่า ไม่ต้องไปถึงอาเซียนหรอกค่ะ เพียงแค่มาตรฐาน ออย. เขาก็ต้องล้มหายตายจาก และในอนาคตภูมิปัญญาของบรรพบุรุษเราในเรื่องของยาหอม ยาลม ยาบำรุงต่าง ๆ ก็คงจะไม่เหลือ เพราะไม่มีผู้ประกอบการยาแผนโบราณใด ๆ เขาอยากจะทำธุรกิจนี้ต่อเพราะเขาได้รับภาระค่าใช้จ่าย ภาระในการผลิตให้ได้ตามมาตรฐาน ออย. ไม่ไหวนะค่ะ ในอนาคตเมื่อมีมาตรฐานอาเซียนซึ่งจะต้องเข้าสู่ระบบจีเอ็มพี (GMP) ของพีไอซีเอส (PICS) ผู้ผลิตยาเขาอยากจะได้การสนับสนุนจากภาครัฐเป็นอย่างยิ่งก็คือห้องแล็บ ห้องแล็บกลางที่มีความจำเป็นมาก แล้วก็การสนับสนุนในเรื่องของแหล่งเงินทุนต่าง ๆ และในเรื่องของการพัฒนาบุคลากร เพราะทุกวันนี้สิ่งที่ผู้ผลิตยาแผนโบราณสะท้อนมาให้ดิฉันฟังก็คือว่า ออย. นั้นเป็นสถาบันที่มีผู้ทรงคุณวุฒิอยู่จำนวนมากนะค่ะ แต่ผู้ทรงคุณวุฒิเหล่านี้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องยาแผนปัจจุบัน การผลิตยาแผนปัจจุบันกับการผลิตยาแผนโบราณนั้นมันมีความแตกต่างกัน ถ้าจะใช้กฎเกณฑ์มาตรฐาน ข้อบังคับเดียวกันไปไม่รอดแน่นอนค่ะ ก็เป็นสิ่งที่ดิฉันกังวลใจและอยากจะฝากเรียนท่านประธานไปยังคณะรัฐมนตรีว่าการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนคงไม่ใช่ภาระความรับผิดชอบของกระทรวงใด กระทรวงหนึ่ง ที่สำคัญก็คือคณะรัฐบาลต้องมีความเข้าใจในการขับเคลื่อนแล้วก็ต้องบูรณาการทำงานในเรื่องกรอบมาตรฐานสินค้าอาเซียนในครั้งนี้นี้ที่รัฐบาลเสนอมาให้รัฐสภาพิจารณา

ไม่ใช่เรื่องของกระทรวงอุตสาหกรรมกระทรวงเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงการคลัง กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เกี่ยวข้องทั้งนั้น น่าเสียดายที่ท่านเหล่านั้นไม่ได้มาอยู่ในที่นี้ ก็ขอให้ทุก ๆ ความคิดเห็นที่อภิปรายกันในที่นี้ ผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องด้วย ขอขอบคุณค่ะ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านนาที รัชกิจประการ ครับ

นางนาที รัชกิจประการ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน ดอกเตอร์นาที รัชกิจประการ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคภูมิใจไทย จังหวัดพัทลุง ตามที่รัฐบาลได้เสนอกรอบการเจรจาความตกลง ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐาน และคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ รับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ มาให้สภาเพื่อขอความเห็นชอบ ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ จะสนับสนุนในกรอบอันนี้ด้วย เพราะจะเห็นได้จากความสัมพันธ์ในเรื่องของการค้า ซึ่งเราก็ได้ทราบแล้วนะคะว่าประโยชน์ที่เกิดกับประเทศของเรามีมากมาย ซึ่งจะเห็นได้จากการค้าในกลุ่มของประเทศไทยกับกลุ่มของอาเซียน ถ้าเปรียบเทียบแล้วเราเองก็อยู่ในอันดับต้น ๆ นะคะ -----

ซึ่งในเรื่องของดุลการค้าก็เหมือนกันค่ะท่านประธาน เราเองก็ได้ดุลการค้าด้วยซึ่งอันนี้ก็เป็นประโยชน์โดยตรงและสิ่งสำคัญกรอบอันนี้ถ้าเกิดว่าเมื่อร่างนี้ได้รับการสนับสนุนแล้วนะคะ ประโยชน์อื่นที่จะเกิดขึ้นก็ใน ๓ เรื่องนะคะ

เรื่องแรกค่ะท่านประธาน ในเรื่องของความสอดคล้องที่ในการที่จะกำหนดแผนงานหลาย ๆ ท่านก็ทราบนะค่ะว่าวันนี้เราเองมีการจัดตั้งประชาคมอาเซียนซึ่งที่จะมาถึงในเร็ว ๆ นี้นะคะ ก็คือปี ๒๕๕๘ ซึ่งผู้นำของเราก็ได้ลงนามกฎบัตรอาเซียนไปแล้วนะคะ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เพราะฉะนั้นวันนี้ถ้าเกิดกรอบเจรจาอันนี้ได้รับการสนับสนุนจากสภาก็จะทำให้มีประสิทธิภาพในการที่จะกำหนดแผนงานต่าง ๆ ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เรื่องที่ ๒ ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับรัฐบาล คือในเรื่องการอำนวยความสะดวกสำหรับกลุ่มของอาเซียนในเรื่องของการลด การเลิก แล้วก็การหลีกเลี่ยงในอุปสรรคต่าง ๆ ทางด้านเทคนิคที่เราจะไปค้าขายกับกลุ่มอาเซียนเพราะวันนี้หลาย ๆ ปัญหาเวลาเราจะไปค้าขายในกลุ่มของอาเซียนเราก็ยังมีความกังวลค่ะท่านประธาน ในเรื่องของกฎระเบียบในเรื่องของการตรวจรับรอง เพราะฉะนั้นกรอบนี้ถ้าเกิดได้รับการส่งเสริมสนับสนุนดิฉันคิดว่าก็จะเป็นสิ่งที่ดีที่จะทำให้เราเองเวลาไปค้าขายกับอาเซียนหรือแม้แต่อาเซียนเองจะมาค้าขายกับเรา ไม่ต้องกังวลในเรื่องของกฎระเบียบแล้วก็การตรวจรับรองค่ะ

เรื่องที่ ๓ ค่ะท่านประธาน ในเรื่องของการสร้างโอกาสในการพัฒนาขีดความสามารถ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับประเทศไทยเรา เพราะวันนี้ในเรื่องของการพัฒนาขีดความสามารถบางครั้งถ้าเกิดเราค้าขายเฉพาะประเทศไทยอย่างเดียวในเรื่องของการพัฒนาขีดความสามารถและศักยภาพบางครั้งเราอาจจะไม่มีความจำเป็นนะค่ะ แต่เมื่อไรก็แล้วแต่ถ้าเกิดว่าเราไปร่วมกับคู่ค้าอื่น ๆ ในอาเซียนเราก็จะต้องตระหนักในเรื่องของการพัฒนาศักยภาพของตัวเองที่จะทำอย่างไรให้เรามีโอกาสที่จะไปแข่งขันกับกลุ่มในอาเซียนได้นะคะ สิ่งนี้ก็จะประโยชน์สำหรับองค์กรอุตสาหกรรมในประเทศไทย สิ่งสำคัญก็คือในเรื่องของการส่งออกด้วยแล้วก็ป้องกันการนำเข้าสินค้าด้อยโอกาสซึ่งหลาย ๆ ท่านเมื่อก็ที่สมาชิกท่านได้พูดถึงนะค่ะ แต่สิ่งหนึ่งค่ะท่านประธานที่ดิฉันอยากจะฝากเป็นข้อเสนอแนะรวมถึงข้อสังเกตไปยังรัฐบาลนะค่ะ ก็คือการสนับสนุน วันนี้รัฐบาลต้องส่งเสริมสนับสนุนผลิตภัณฑ์ทั้ง ๖ กลุ่มให้มากกว่านี้ค่ะ เพราะไม่อย่างนั้นถึงแม้ว่า

ในหลาย ๆ องค์กร ซึ่งเป็นองค์กรใหญ่ ๆ อันนี้เขาก็มีศักยภาพในการที่จะพัฒนาตัวเองอยู่แล้ว แต่ว่าในหลาย ๆ ผลิตภัณฑ์ก็ยังคงต้องการส่งเสริม และสนับสนุนจากรัฐบาล ก็ขอฝากให้รัฐบาลได้ช่วยส่งเสริมแล้วก็สนับสนุนให้มากกว่านี้นะคะ โดยเฉพาะเมื่อสักครู่นี้ผลิตภัณฑ์ทั้ง ๖ ผลิตภัณฑ์ที่ดิฉันขอยกตัวอย่าง ในเรื่องของยาแพทย์แผนโบราณหรือผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ซึ่งหลายท่านคงจะได้ยินชื่อผลิตภัณฑ์จากโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร ซึ่งดิฉันเองได้มีโอกาสที่ไปศึกษาแล้วก็ได้พูดคุยกันหลาย ๆ ท่านนะคะ ท่านก็มีปัญหามากมายไม่ว่าจะเป็นเรื่องของด้านการส่งเสริมในเรื่องของหลาย ๆ ปัญหา เพราะฉะนั้นคือดิฉันอยากจะให้รัฐบาลได้ส่งเสริมสนับสนุน แล้วก็รวมถึงมีแนวทางที่จะให้ผลิตภัณฑ์เราได้ออกสู่อาเซียนด้วยนะคะ

และอีกอย่างหนึ่งในเรื่องของอาหารแปรรูป ซึ่งหลายๆ ท่านก็ได้ทราบนะคะว่า ประเทศไทยเราสามารถที่จะเป็นครัวโลกได้นะคะ แต่วันนี้การส่งเสริมการสนับสนุนจากภาครัฐ หรือภาครัฐบาลนี้น้อยมากนะคะ เพราะฉะนั้นในเรื่องของกลุ่มผลิตภัณฑ์ทั้ง ๖ กลุ่มนี้ สิ่งสำคัญก็คือ ก็ขอฝากนะคะ อยากให้รัฐบาลส่งเสริมสนับสนุน แล้วก็อยากจะฝากถามด้วยว่า วันนี้รัฐบาลเราเองมีแนวทางในการส่งเสริม โดยเฉพาะตัวอย่างที่ดีฉันยกถึงในเรื่องของผลิตภัณฑ์ เจ้าพระยาอภัยภูเบศรกับการผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ก็อยากจะได้คำตอบจากรัฐบาลด้วยค่ะ แต่นอกเหนือจากนั้นดิฉันเองก็เป็นคนหนึ่งที่จะส่งเสริมสนับสนุนกรอบเจรจาความตกลง ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษามาตรฐานและคุณภาพ ของอาเซียน และกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายการ ทั้ง ๖ กลุ่มด้วยค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านรองศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ประเสริฐ ชิตพงศ์ ครับ

รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ชิตพงศ์ สมาชิกวุฒิสภา (สงขลา) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ ผม รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ชิตพงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ก็ขออนุญาตที่จะร่วมแสดงความคิดเห็นกับกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐาน และการตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน ซึ่งจะเกี่ยวพันกับ ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นะคะ ซึ่งก็ขออนุญาตที่จะเรียนว่าจริง ๆ ก็ได้เตรียม ประเด็นต่าง ๆ ไว้มากมาย แต่ว่าหลายประเด็นก็ได้มีการพูดถึงโดยสมาชิกของรัฐสภาแห่งนี้ ไปบ้างแล้วครับ ก็จะได้ตัดประเด็นเหล่านั้นไปเพื่อจะได้ไม่เสียเวลา แล้วก็ไม่ใช่เป็นการพูดซ้ำ ก็เลยเอาเฉพาะประเด็นที่เหลืออยู่บางประการนะคะ ก็ขออนุญาตเรียนว่า การที่จะไปเจรจา เรื่องกรอบมาตรฐานในครั้งนี่ที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ ๖ กลุ่มนี้ ผมก็ขออนุญาตเรียนว่า เป็นเรื่องที่เป็นทั้งโอกาสและข้อจำกัดของประเทศไทยนะคะ โอกาสนั้นก็ถือได้ว่าเป็นโอกาส ที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์ ซึ่งเรามีอยู่มากมายในบ้านเรา โดยเฉพาะใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นี้ ประเทศไทยล้วนแต่มีศักยภาพและมีความนำอยู่มากมายนะคะ เมื่อจะได้มีการกำหนด กรอบมาตรฐานเหล่านี้ขึ้นมา และประเทศไทยเองเมื่อเราเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์เหล่านี้อยู่แล้วนี้ เราก็จะได้นำเอาศักยภาพเหล่านี้ไปเป็นแนวทางสำคัญในการเจรจานะครับ และขณะเดียวกัน ในการกำหนดกรอบต่าง ๆ ขึ้นมา เราก็คงได้ยึดเอาตามเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ ที่ประเทศไทย

ซึ่งมีผลิตภัณฑ์เหล่านี้อยู่บ้างแล้ว และบางประการเราก็ได้มีการกำหนดมาตรฐานเอาไว้แล้วด้วย ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ไปสอดคล้องกับมาตรฐานของดับบลิวทีโอ ซึ่งจะไปเกี่ยวกับของทีบีที แล้วก็เอฟบีเอส (FBS) ตามที่ได้กำหนดเอาไว้ นะครับ ซึ่งจากตรงนี้เองทำให้การที่เราจะนำกรอบเหล่านี้ไป การที่เราจะไปเจรจาเพื่อกำหนดกรอบ หากเราได้ใช้แนวทางที่เป็นแนวทางเดิมอยู่บ้างแล้วนี้ มันก็จะช่วยให้โอกาสของสินค้าเรา ซึ่งหลายประการก็ได้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดแล้วนี้ ได้เข้าไปสู่ตลาดอาเซียนอย่างกว้างขวางขึ้น และขณะเดียวกันผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่จะตามมา ซึ่งอยู่ในกลุ่มนี้ ซึ่งในอนาคตก็จะมีผลิตภัณฑ์หลาย ๆ อย่างตามมาด้วย ก็จะได้เป็นไปตามกรอบที่เจรจาไว้ และเป็นกรอบที่เกิดขึ้นจากการที่เราจะใช้มาตรฐานที่อยู่ในบ้านเราแล้ว ซึ่งตรงนี้เอง ผมคิดว่ามันจะทำให้มาตรฐานสินค้าของบ้านเราในการที่จะกระจายตัวอยู่ในอาเซียนเอง หรือการที่จะกระจายตัวนอกอาเซียน แต่ใช้เกณฑ์มาตรฐานที่เราได้กำหนดร่วมกันของอาเซียน เป็นข้ออ้างอิง แล้วก็เป็นการกำหนดที่อยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานของสินค้าเราเอง ก็จะเป็นการเกิดประโยชน์อย่างมากมานะครับ เพราะผมคิดว่าประเทศไทยเรานั้นหลาย ๆ ประการ ในกลุ่ม ๖ ผลิตภัณฑ์นี้นี่นะครับ เราได้มีความนำอยู่แล้ว ซึ่งผมจะขอยกตัวอย่างเป็นเรื่อง ๆ ไป อย่างสั้น ๆ ด้วยเวลาที่จำกัดนะครับ

ประการแรก ก็คือสิ่งสำคัญที่อยากจะฝากท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องของความสามารถที่คนไทยมีอยู่นะครับ แล้วก็เป็นส่วนสำคัญที่หากว่าได้นำความสามารถนี้เข้าไปเป็นแนวทางในการที่จะไปกำหนดกรอบนะครับ ท่านรัฐมนตรีเองขออภัยท่านนะครับที่อยากจะฝากท่านที่เคยเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัย เคยเป็นครูบาอาจารย์เคยร่วมงานกันมาในหลาย ๆ ด้านนะครับ วันนี้ก็เป็นโอกาสที่ดีที่ได้มีโอกาสเจอท่านนะครับ ก็อยากจะฝากว่าทำอะไรในการไปกำหนดกรอบเจรจานี้จะได้ใช้องค์ความรู้ที่ประเทศไทยเรามีอยู่ โดยเฉพาะองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ทั้ง ๖ กลุ่มนี้เข้าไปใช้เป็นข้อมูลเป็นเงื่อนไขในการที่จะไปเป็นตัวกำหนดกรอบการเจรจา ซึ่งจะทำให้กรอบที่เกิดขึ้นนี้มันเป็นกรอบที่อาจจะได้ประโยชน์และสอดคล้องกับมาตรฐานหรือแนวทางที่ประเทศไทยได้ปฏิบัติอยู่ ซึ่งข้อมูลทางวิชาการเหล่านี้ผมอยากเรียนว่าไม่ว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็ตามหรือนักวิชาการด้านอื่น ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้อง ก็มียู่มากมายในสถาบันการศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาในบ้านเรา เพราะฉะนั้นในการไปกำหนดกรอบหากจะได้ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จากทางวิชาการไปช่วยแบ็กอัพ (Backup) ไปช่วยส่งเสริมสนับสนุน หรืออาจจะมียู่มในการไปเจรจาหากมีการเปิดโอกาสให้นักวิชาการที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น ๆ จากสถาบันการศึกษาเข้าไปร่วมอยู่เป็นทีมอยู่ด้วย อะไรอยู่ด้วย อาจจะเป็นอะไรก็ได้แล้วแต่ที่สามารถจะกำหนดให้เข้าไปร่วมทีมได้ อะไรได้ เป็นการไปส่งเสริมสนับสนุนต่อผู้ที่รับผิดชอบหลักในการเจรจานี้ ผมคิดว่าจะทำให้เป็นการกำหนดกรอบมาตรฐานที่มีพื้นฐานทางวิชาการที่ทางสถาบันการศึกษาหลาย ๆ แห่งมีความรู้และมีองค์ความรู้อยู่นี้ได้นำไปใช้ประโยชน์และเกิดประโยชน์เป็นอย่างมากนะครับ ก็ขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีทั้งในฐานะที่ท่านเป็นครูบาอาจารย์กันมาก่อนและในฐานะที่ส่วนตัวก็เคยร่วมงานกับท่านมา แล้วก็ทราบว่าท่านเองก็เป็นผู้ที่รู้และเข้าใจถึงบทบาท แล้วก็มีความรู้ความสามารถในการที่จะเจรจา แล้วก็นำประโยชน์จากศักยภาพที่ประเทศไทยมีอยู่เข้าไปใช้ประโยชน์ในการเจรจาระหว่างประเทศนี้เป็นอย่างมากนะครับ

ประการที่ ๒ ก็ขอยกไปในผลิตภัณฑ์กลุ่มแรกครับ ก็คือกลุ่มยาแผนโบราณซึ่งหลายท่านในที่นี้ก็ได้ให้ข้อมูลให้ความคิดเห็นไปแล้ว ก็ขออนุญาตเรียนว่ายาแผนโบราณที่อยู่ในบ้านเรานั้น ถ้าเราไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียนด้วยกันแล้ว ผมคิดว่าประเทศไทยก็มีความน่าอยู่มากทั้งในระดับที่อาจจะผลิตเป็นอุตสาหกรรมแล้วอย่างค่อนข้าง

จะชัดเจนนะครับ หรือในลักษณะที่ผลิตเป็นระดับโอท็อปอยู่ อะไรอยู่ ทำอย่างไรการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเหล่านี้ที่จะทำให้การอ้างอิงในการกำหนดกรอบนั้นใช้มาตรฐาน จากที่บ้านเราได้ดำเนินการอยู่แล้ว อาจจะเป็นผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณที่อาจจะได้รับการรับรองจาก อย. แล้วนี้ เข้าไปเป็นเกณฑ์มาตรฐานเพื่อประกอบการเจรจา แต่การที่จะทำให้เกณฑ์มาตรฐานที่เราได้ใช้อยู่ขึ้นไปเป็นส่วนสำคัญในการที่จะเป็นข้อกำหนดในการกำหนดกรอบได้ แน่นอนครับ เราก็ต้องแบ็กอัปให้ประเทศที่ร่วมเจรจาได้เห็นอย่างชัดเจนว่าเรามีองค์ความรู้นี้อย่างแท้จริงจะเป็นผู้ที่ไปจาก อย. ไปร่วมในการเจรจาตรงนี้หรือไปจากสถาบันการศึกษาที่ทำการค้นคว้าวิจัยเรื่องยาแผนโบราณนะครับ สมุนไพรนี้มาก ๆ เอาข้อมูลทางวิชาการไปเป็นตัวช่วยในการที่จะไปกำหนดกรอบแนวทางเพื่อกำหนดมาตรฐานของผลิตภัณฑ์สินค้าที่เป็นยาแผนโบราณทั้งหลาย ซึ่งสถาบันการศึกษาหลายแห่ง ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์หลายแห่ง สถาบันวิจัยหลายแห่งที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือแม้แต่กระทั่งโรงพยาบาลที่เราได้ยินกันมากมายว่ามีความรู้ความชำนาญเชี่ยวชาญเรื่องยาสมุนไพรอย่างมาก ก็คือโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศรอย่างนี้เป็นต้น ทำอย่างไรถึงจะให้หน่วยงานเหล่านี้ได้มีโอกาสให้ข้อมูลและถ้าหากว่าในการเจรจานั้นได้สามารถนำคนเหล่านี้เป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์หรือร่วมอะไรก็ได้นี้ ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์มากนะครับ

ต่อไปคือเครื่องมือแพทย์ ผมอยากกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีว่าประเทศไทยมีนักวิทยาศาสตร์ที่เป็นทั้งนายแพทย์ เป็นวิศวกร เป็นนักวิทยาศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์สุขภาพหลาย ๆ แห่ง ได้ร่วมกันผลิตเครื่องมือแพทย์ที่อยู่ในระดับที่จะใช้งานได้ในระดับประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายอย่างบ้านเราหรือประเทศส่วนใหญ่ในกลุ่มอาเซียน ----

ยกเว้นประเทศสิงคโปร์นะครับ ซึ่งเครื่องมือแพทย์เหล่านี้เป็นเครื่องมือแพทย์ที่ราคาไม่แพงนัก และอยู่ในระดับที่เหมาะสมที่จะใช้ใน อาจจะเป็นภูมิภาคเขตร้อนหรือในระดับของประเทศ ที่มีรายได้ในระดับเท่า ๆ กับบ้านเราอยู่มากมาย แต่โอกาสที่เขานำเครื่องมือแพทย์เหล่านี้ ไปพัฒนาเป็นนวัตกรรม ไปผลิตเป็นการค้า ไปอะไรต่อมิอะไรพวกนี้ ในอดีตที่ผ่านมามีข้อจำกัด อยู่มาก ตรงที่ว่าถ้าผลิตออกมาแล้วถามว่ามีตลาดกว้างขวางไหม บางทีเครื่องมือแพทย์ของเรา หลายชิ้นนี้ดีกว่าเครื่องมือแพทย์ที่ใช้อยู่ในประเทศจีน แต่ว่าในประเทศจีนนั้นเขาผลิตอะไร ขึ้นมาสักชิ้นหนึ่งนี่นะครับ ประชากรของเขามีจำนวนเป็นพัน ๆ ล้านคน โอกาสทางการตลาด ของเขา อะไรของเขามีมาก แต่สำหรับประเทศไทยแล้วนี่ครับ ถ้าเราผลิตขึ้นมาแล้วในอดีต ที่ผ่านมาระกัจำหน่ายขายกันอยู่ได้ในจำนวนประชากรของเรา ๖๐ ล้านคนนี่ ไม่พอในเชิงการค้า แต่ในอนาคตเมื่อเราเป็นประชาคมอาเซียน จะมีประชากรอยู่ในประชาคมอาเซียนประมาณ ๖๐๐ ล้านคน ซึ่งผมคิดว่าตรงนี้เองเป็นโอกาสให้เครื่องมือแพทย์ทั้งหลายซึ่งได้มีการผลิต ค้นคว้าอะไรขึ้นมามากมายในโรงพยาบาลชั้นนำหลาย ๆ แห่ง โรงพยาบาลของสถาบันอุดมศึกษา ที่เขามีคณะแพทย์ ซึ่งได้ผลิตเครื่องมือต่าง ๆ เหล่านี้มากมายได้ไปจดทะเบียนทรัพย์สิน ทางปัญญาอะไรต่อมิอะไรไว้ ซึ่งถ้าเราเข้าไปดูในทะเบียนของทรัพย์สินทางปัญญานี้เราจะพบ ข้อมูลเหล่านี้ต่าง ๆ มากมาย มีนวัตกรรมที่เกิดขึ้นมากมาย แต่นวัตกรรมเหล่านี้ไม่สามารถ นำไปผลิตเป็นการค้าได้เพราะเหตุมีข้อจำกัดว่า ถ้าเราคิดแต่ประชากรของประเทศไทยนี้ มันไม่คุ้มในเชิงพาณิชย์ แต่เมื่อเรามีประชาคมอาเซียนถึง ๖๐๐ ล้านคน ผมคิดว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเปิดโอกาสให้เราอีกมากมายที่เราจะนำผลงานวิจัย ผลงานค้นคว้าและนวัตกรรม ที่เกิดขึ้นจากนักวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ วิศวกร หรือนักวิทยาศาสตร์อื่นใดที่เกี่ยวข้อง ที่ร่วมกันผลิตเครื่องมือแพทย์เหล่านี้ขึ้นมา สามารถนำนวัตกรรมเหล่านี้มาผลิตเชิงพาณิชย์ และมีการจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ซึ่งในการไปกำหนดการเจรจา呢 ผมคิดว่าถ้าเราได้มีคน เหล่านี้ร่วมคณะไปด้วย ไปให้ข้อมูลเพื่อเป็นการให้ข้อมูลสำหรับประกอบการกำหนดเกณฑ์ มาตรฐาน มันจะเป็นลักษณะของ คอมเพทิทิฟ แอดวานทิจ (Competitive Advantage) จริง อยู่ครับ เราทำงานร่วมกันในประชาคมอาเซียนเราก็คงอยู่บนพื้นฐานของ โค ออฟเพอเรทิฟ คอมเพชัน (Co-operative Completion) มีการแข่งขันในเชิงร่วมมือ หรือร่วมมือในเชิงแข่งขันกัน อยู่บ้าง แต่ในขณะเดียวกันเราก็คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่เราจะต้องเจรจาเพื่อการกำหนดเกณฑ์ กำหนดกรอบอะไรก็แล้วแต่บนพื้นฐานของ โค ออฟเพอเรทิฟ แอดวานทิจ (Co-operative

Advantage) ความร่วมมือที่มีความได้เปรียบอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นก็อยากจะขอฝากท่านว่า ถ้าเราได้มีโอกาสกับผู้ที่มีประสบการณ์ มีองค์ความรู้ มีอะไรต่ออะไรที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรา จะได้เปรียบในเชิงการที่เราไปกำหนดเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ แล้วนี่ เราก็น่าจะใช้ประโยชน์ จากคนเหล่านั้นร่วมไปด้วย อย่างที่ผมเรียนแล้วว่ากรณีเครื่องมือแพทย์มีข้อมูลต่าง ๆ มากมาย มันมีนวัตกรรมต่าง ๆ มากมาย ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ที่กรมทรัพย์สินทางปัญญา ถ้าเราได้นำคนเหล่านี้เข้าไป หรือหารือกับเขาก่อนที่จะไปเจรจาเพื่อจะทำให้ข้อมูลเหล่านี้ เป็นประโยชน์ในการที่จะไปกำหนดกรอบ ไปกำหนดแนวทางต่าง ๆ แล้วในที่สุดเมื่อกรอบต่าง ๆ เหล่านั้นได้รับการยอมรับและกำหนดเป็นกรอบแนวทางขึ้นมาแล้ว มันก็มีความได้เปรียบ และเป็นประโยชน์อยู่สำหรับโครงการในส่วนของประเทศไทยที่เรามีความรู้ แล้วก็มีส่วนสำคัญ ที่เราจะผลิตเครื่องมือแพทย์หรืออื่น ๆ เหล่านี้ขึ้นมาได้นะครับ ก็อยากจะขอฝากเอาไว้ว่าเป็นไปได้ หรือไม่ เพียงใด ที่เราจะใช้ประโยชน์จากนักวิชาการติดสอยห้อยตามไปด้วยในการไปกำหนดกรอบ และเจรจา อันนี้ผมอาจจะไม่ทราบข้อมูลก็ได้ว่าเขามีกรอบไว้แค่ไหน เพียงใดว่าผู้ที่จะเข้าร่วม ในการเจรจากำหนดกรอบนั้นมีจำนวนจำกัดประการใด มีตำแหน่งหน้าที่ประการใด แต่หากเป็นไปได้จากประสบการณ์ในอดีตผมเองก็เคยทำหน้าที่เป็นผู้แทนประเทศไทย เข้าไปร่วมในการเจรจาบางครั้งบางเรื่องเป็นหัวหน้าคณะหรือเป็นอะไรต่ออะไรนี้ ผมก็สามารถนำที่ปรึกษา นำใครต่อใครที่พอจะให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ได้ในการไปเจรจานี้ นำติดไปด้วย อะไรไปด้วย และในที่สุดก็จะได้เป็นประโยชน์ในการที่จะเป็นผู้แทนประเทศไทย เข้าไปเจรจาในส่วนนั้น ก็ขออนุญาตที่จะกราบเรียนท่านประธานฝากไปยังท่านรัฐมนตรีนะครับ

ประการที่ ๓ คือเรื่องอาหารแปรรูปครับ ก็อยากเรียนว่าเรื่องอาหารแปรรูปนั้นเราก็อธิบายกันอยู่ว่าประเทศไทยนั้นมีความน่าในเอเชีย ความน่าในหลาย ๆ ด้านในเรื่องอาหารแปรรูป ประการแรกก็คือเนื่องจากประเทศไทยเป็นแหล่งที่รับรู้กันอยู่ว่าเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญ และอุตสาหกรรมการแปรรูปอาหารนั้นในภูมิภาคเอเชียด้วยกันแล้วไม่ใช่เฉพาะในอาเซียน ในภูมิภาคเอเชียนั้นประเทศไทยถือว่าเป็นประเทศที่มีความน่าด้วยซึ่งกรณีเช่นนี้ผมคิดว่าการไปกำหนดกรอบการเจรจานั้นก็คงจะต้องใช้ข้อมูลในส่วนที่ประเทศไทยเป็นผู้ที่ได้เปรียบ เป็นผู้ที่มีความน่าอยู่ เข้าไปเป็นเงื่อนไขสำคัญในการกำหนดกรอบต่าง ๆ เหล่านี้แหละครับ เพื่อที่จะทำให้เป็นการเปิดโอกาสให้อาหารแปรรูปไทยได้สามารถมีความน่าได้ในเชิงที่จะไปสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ เราไม่ได้เอาเปรียบประเทศอื่นแต่อย่างน้อยที่สุดจะทำให้อาหารแปรรูปของเราซึ่งได้รับการยอมรับอยู่แล้ว ได้รับการยอมรับมากขึ้น ไม่ว่าในภูมิภาคอาเซียนกันเองหรือการที่จะมีประเทศอื่นนอกภูมิภาคอาเซียนซึ่งจะมาร่วมค้ากับภูมิภาคอาเซียนเรา ก็จะทำให้สิ่งที่เป็นอาหารแปรรูปจากบ้านเรานั้นมีความน่าได้เปรียบมากขึ้น แล้วก็จะไปประโยชน์ต่อภาคเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไทยด้วย และที่สำคัญมีท่านสมาชิกรัฐสภาบางท่านได้พูดถึงไปบ้างแล้ว ที่อยากจะฝาก ซึ่งเราเองก็มีความน่าอยู่ด้วยแต่เราอาจจะมีความน่าที่แฝงเร้น และในขณะเดียวกันก็มีลักษณะที่ต้องตามประเทศอื่นอยู่บ้าง ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วเรามีความน่าก็คือในเรื่องอาหารฮาลาล ซึ่งอาหารฮาลาลนี้เองผมก็อยากเรียนว่าถ้าพูดถึงในขณะนี้ถามว่าอาหารฮาลาลที่ผลิต แล้วก็จำหน่ายอยู่ในประเทศหลาย ๆ ประเทศที่เน้นการบริโภคอาหารฮาลาลแล้ว ถามว่าอาหารฮาลาลเหล่านั้นผลิตที่ไหนครับ ในความเป็นจริงก็คือผลิตในประเทศไทย แต่ไปตีตราในต่างประเทศ ไปตีตราในประเทศมาเลเซีย ไปตีตราในประเทศอินโดนีเซีย โรงงานหลาย ๆ แห่งในจังหวัดที่บ้านผม ที่จังหวัดสงขลานั้นเองครับ แต่ผลิตใส่กระป๋องไปแค่นั้นเอง และไปตีตราที่ประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียง หรือไม่ก็อาจจะขนส่งไปแล้วไปตีตราในประเทศอื่น แล้วบอกว่าผลิตในประเทศอื่น ทั้ง ๆ ที่จริงแล้วก็ผลิตในบ้านเรานี้เอง เนื่องจากว่าในบ้านเรานั้นยังไม่ได้ถือว่าเป็นประเทศมุสลิม เพราะฉะนั้นการที่จะยอมรับอาหารฮาลาลจากประเทศไทยในเชิงของการเป็นฮาลาลอาจจะด้อยกว่าประเทศอย่างประเทศมาเลเซีย อย่างประเทศอินโดนีเซียนะครับ แต่ในความมีรสชาติความถูกต้อง แล้วก็ความพร้อมในการที่จะผลิตอาหารสำเร็จรูป อาหารแปรรูป เป็นอาหารที่บรรจุภัณฑ์แล้ว ก็ขออนุญาตเรียนว่าประเทศไทยมีความพร้อมเป็นอย่างมาก แต่ด้วยเหตุที่ว่า

เราอาจมีความไม่พร้อมในเรื่องของการที่จะบอกตนเองว่าเป็นประเทศที่มีความนำในเรื่องอาหารฮาลาล และมีความถูกต้องในการเป็นอาหารฮาลาล ทำให้เราเสียเปรียบในส่วนนี้ เพราะฉะนั้นทำอย่างไรในการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานและกำหนดอะไรต่ออะไรก็ตามที่มันจะช่วยเอื้อให้เรื่องของอาหารฮาลาลที่ผลิตในประเทศไทยเป็นอาหารฮาลาลที่ได้รับการยอมรับตรงไปตรงมา ที่ไม่ต้องผลิตแล้วต้องไปตีตราในประเทศอื่นนะครับ ก็อยากจะฝากท่านรัฐมนตรีในส่วนนี้ด้วยนะครับ

สุดท้ายที่อยากจะขอเรียน ก็คือผลิตภัณฑ์ยางครับ ผลิตภัณฑ์ยางจริง ๆ แล้วผลิตภัณฑ์ยางในบ้านเรามีอยู่หลายประเภทด้วยกัน ประเภทผลิตภัณฑ์ยางที่ผลิตโดยบริษัทข้ามชาติที่มาตั้งโรงงานอยู่ในบ้านเรา เพราะเห็นว่าบ้านเรานั้นอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบซึ่งก็เหมือนเช่นยางรถยนต์หรืออะไรต่อมิอะไรหลายอย่างที่เป็นยี่ห้อที่ถือว่าดัง ๆ ทั้งนั้นของโลก ไม่ว่าจะเป็นจากประเทศฝรั่งเศส จากประเทศอังกฤษ จากประเทศเยอรมนีหรืออะไรก็ตามจากประเทศญี่ปุ่น จริง ๆ แล้วยางเหล่านั้นผลิตในบ้านเรานี่เอง โรงงานอยู่ในบ้านเรานี่เอง แต่เอาละผลิตภัณฑ์เหล่านั้นถูกตีตราแล้วก็ได้ใช้เกณฑ์มาตรฐานของบริษัทผู้ผลิตซึ่งเขาเป็นบริษัทที่เป็นมาตรฐานโลกอยู่แล้ว แต่ยังมีผลิตภัณฑ์ยางอีกมากมายที่อาจจะไม่ได้เป็นผลิตภัณฑ์ยางในระดับสูง อย่างเช่นที่ผมได้กราบเรียนไปแล้ว ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นจากการค้นคว้าวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ในบ้านเรานี่ ของวิศวกร ของใครต่อใครที่เป็นนักวิจัยค้นคว้าอยู่ในบ้านเรา และใช้ประโยชน์ในบริเวณในพื้นที่ที่เป็นประเทศเขตร้อน ประเทศระดับกลาง -----

ประเทศที่อยู่ในระหว่างการพัฒนาอย่างบ้านเราเหมาะสมกับสภาพอย่างนี้อยู่อีกหลายชนิด และมากมาย ทำอย่างไรผลิตภัณฑ์เหล่านี้สามารถจะนำมาเป็นนวัตกรรมแล้วก็ผลิต เป็นเชิงพาณิชย์ได้ แล้วก็มีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานขึ้นมาโดยกลุ่มอาเซียนของเราเองนี้ และนำไปสู่การที่เราจะสามารถผลิตแล้วนำไปจำหน่ายได้อย่างกว้างขวางขึ้น ทั้งในประเทศ ที่อาจจะประเทศที่มีความก้าวหน้าไปแล้วมากกว่าเราแต่สนใจและต้องการที่จะใช้ ผลิตภัณฑ์เหล่านี้และใช้เกณฑ์มาตรฐานรวม ๆ ของอาเซียนหรืออาจจะเปลี่ยนเป็นสินค้าที่ส่งไป จำหน่ายในประเทศที่กำลังพัฒนาอื่น ๆ ในทวีปแอฟริกาก็ตาม ในทวีปอเมริกาใต้ก็ตาม ตรงนี้เองผมคิดว่าการที่จะนำเอาผลิตภัณฑ์ภายในบ้านเราเข้าไปสู่การที่จะกำหนดเป็นเกณฑ์ มาตรฐานอาเซียน แล้วก็ก็เป็นโอกาสในการที่จะไปจำหน่ายในประเทศที่อยู่ในระหว่างการพัฒนา ที่เทียบเท่ากับบ้านเราครับ ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากนอกเหนือจากวัตถุดิบ ยางพาราในบ้านเรานั้นได้ถูกแปรรูปไปเป็นวัตถุ เป็นผลิตภัณฑ์ซึ่งไปใช้ในภาคอุตสาหกรรม ที่มีความก้าวหน้าไปแล้ว เช่น ยางรถยนต์ เป็นต้น ยังมีผลิตภัณฑ์มากมายซึ่งเกิดจากการคิดค้น ของนักวิทยาศาสตร์ไทยที่น่าจะเป็นประโยชน์ได้หากเราได้นำสิ่งเหล่านี้ไปกำหนดเป็นเกณฑ์ มาตรฐานและเป็นเกณฑ์มาตรฐานอาเซียนขึ้นมา และในอนาคตเมื่ออาเซียนมีคู่ค้ามากมาย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ ต่อพี่น้องประชาชน ต่อเกษตรกรชาวสวน ยางพาราด้วย ก็ขออนุญาตที่จะกราบเรียนท่านแล้วก็ข้อมูลวิชาการและองค์ความรู้เหล่านี้ เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อการไปพิจารณากำหนดกรอบต่าง ๆ นั้น ผมขอกราบเรียนว่า สามารถที่จะหาได้ทั้งในเรื่องของตัวบุคคลก็ตามหรือจะเป็นเอกสารทางวิชาการก็ตาม อยู่ในสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่ง อยู่ที่สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คนเหล่านี้พร้อมที่จะให้ข้อมูลท่านได้หรือถ้าท่านจะนำเขาไปด้วยในการไปพูดคุยเจรจา เพื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐานผลิตภัณฑ์ยาง ผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีเองด้วยความเคารพท่านก็คง จะสามารถติดต่อสื่อสารกับคนเหล่านี้ได้ หรือจะให้ผมได้ช่วยให้ข้อมูลท่านประการใด เพื่อที่จะเป็นประโยชน์กับสิ่งเหล่านี้ไม่ว่าเรื่องผลิตภัณฑ์ยาง เรื่องอาหารแปรรูป เรื่องเครื่องมือแพทย์ที่คิดว่านักวิชาการและองค์ความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ที่ไหน ผมก็ยินดีที่จะ ร่วมมือกับท่าน อย่างเช่นที่เคยร่วมมือกันมาแล้วในอดีตนะครับ

สุดท้ายที่อยากจะฝากท่านก็คือว่าทำอย่างไรที่จะทำให้การเจรจาเพื่อกำหนด กรอบความรู้เหล่านี้ะครับ ให้กรอบมาตรฐานเหล่านี้เมื่อได้มีการกำหนดกรอบขึ้นมาแล้วนี้

ทำอย่างไรที่จะเปิดโอกาสให้นักวิชาการ นักวิทยาศาสตร์หรือนักอะไรก็ได้แล้วแต่ของประเทศไทย ซึ่งก็มีองค์ความรู้ความสามารถที่จะไปช่วยประเทศอื่นในอาเซียนในการที่จะต้องพัฒนา ห้องปฏิบัติการ ห้องทดสอบหรือดำเนินการใด ๆ ที่จะทำให้สินค้าและผลิตภัณฑ์ของประเทศ เหล่านั้นในอาเซียนเขาได้ปรับปรุงและพัฒนาอย่างมีมาตรฐานขึ้นมาด้วย ผมเชื่อว่าถ้าหาก การกำหนดกรอบนั้นได้ใช้องค์ความรู้จากประเทศไทยไม่ว่าในรูปของตัวบุคคล ในรูปของข้อมูล เอกสารวิชาการ และในขณะเดียวกันเมื่อได้กำหนดกรอบขึ้นมาแล้ว เกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นเกณฑ์ที่ไปจากองค์ความรู้ของประเทศไทย มันก็เป็นโอกาสให้ผู้ที่มีองค์ความรู้ในประเทศไทย ได้มีโอกาสเข้าไปช่วยเหลือประเทศอื่น ๆ ที่เขาต้องการจะพัฒนาห้องปฏิบัติการ พัฒนาสร้าง เกณฑ์มาตรฐาน สร้างอะไรต่ออะไรเขาขึ้นมาด้วยในอนาคตโดยที่ผู้ที่มีความรู้ในประเทศไทย หรือองค์ความรู้ในประเทศไทยนั้น ถูกนำไปใช้ประโยชน์ในการไปพัฒนาเพื่อให้เขาได้มี ความพร้อมในการที่จะสร้างผลิตภัณฑ์เขาขึ้นมาให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานด้วย อันนี้ก็จะเปิด โอกาสให้ผู้ที่มีความรู้ให้นักวิชาการหรือใครก็ได้แล้วแต่ในประเทศไทยได้เปิดโอกาสให้ไปทำงาน ไปช่วยเหลือประเทศอื่นในอาเซียนเพื่อที่ ทำให้เขาได้พัฒนาและมีความพร้อมในการที่จะ พัฒนาตนเองขึ้นมาให้สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีมาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดนี้ได้ ก็เป็นการเปิดโอกาสให้นักวิชาการของประเทศไทยได้เข้าไปร่วมช่วยทำงานหรืออะไรต่ออะไร ในประเทศอื่นหรือเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่ที่จะสำเร็จการศึกษาออกไปในอนาคตที่อาจจะ ออกไปปฏิบัติงาน ไปทำงานอยู่ในองค์กรหรือภาคส่วนที่ดูแลเรื่องมาตรฐานนั้น ๆ ในประเทศอื่น ในอาเซียนด้วยซึ่งก็จะเป็นประโยชน์ในหลาย ๆ ด้านโดยที่เราใช้ความรู้และความสามารถ ของคนไทยแล้วก็คนรุ่นใหม่ที่จะสำเร็จการศึกษาออกไปได้มีโอกาสที่จะไปทำงานในประเทศอื่นด้วย ก็อยากจะขอฝากขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีเพื่ออย่างน้อยหากคิดว่า ข้อเสนอที่ผมได้นำเสนอไปนี่จะเป็นประโยชน์ประการใด ก็จะได้นำไปใช้ในการกำหนดกรอบ เสร็จในคราวนี้ด้วย ขอบพระคุณมากครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : มีอีก ๒ ท่านที่จะต่อจากท่านนายแพทย์สุกิจนะครับ คือ ท่านพุทธิพงษ์ ปุณณกันต์ และท่านกษิต ภิรมย์ นะครับ เชิญท่านนายแพทย์สุกิจ อัลโลปกรณ์

นายสุกิจ อัลโลปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตริง) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม สุกิจ อัลโลปกรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา

ประเด็นแรก ที่ผมอยากจะพูดก็คือเรื่องของเออีซีนะครับ เพราะสืบเนื่องจากหลาย ๆ ท่าน ทั้งท่านสมาชิกวุฒิสภา ทั้ง ส.ส. บางท่านก็ได้พูดไปแล้วนะครับ คือส่วนของการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นจริงอย่างที่ท่านพูดว่าในงบประมาณ ปี ๒๕๕๕ มีการตั้งงบประมาณเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากมายทีเดียวเกือบจะทุกกระทรวงก็ว่าได้ แล้วก็กระจายอยู่ตามหน่วยงานต่าง ๆ มากมายเลยครับ ท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านบอกว่าท่านไม่เห็นเลยว่ามันจะลงไปถึงพี่น้องประชาชนหรือเปล่า ผมก็เช่นกันครับ ผมก็ไม่เห็นเลยเหมือนกัน ตอนที่นั่งพิจารณาอยู่ก็พยายามถามว่าจะเอาไปใช้เมื่อไร จะเอาไปใช้อย่างไร ก็เท่าที่สังเกตท่านประธานครับ ตอนนี้หน่วยงานต่าง ๆ ยังอยู่ในขั้นตอนที่เตรียมความพร้อมของตัวเองมากกว่า ยังไม่ได้ลงไปถึงพี่น้องประชาชน ผมเองอยู่ต่างจังหวัดก็รออยู่เหมือนกันว่าเมื่อไรเขาจะมาตามผมหรือตามเพื่อนบ้านไปประชุมเรื่องเออีซีสักทีหนึ่งก็ยังไม่เห็น ต้องฝากไปยังท่านรัฐมนตรีด้วยครับว่าให้รีบเร่งเงินงบประมาณในส่วนนี้ ซึ่งผมเห็นแล้วมันจำนวนมากมายทีเดียวแล้วก็กระจายกันอยู่ ให้มันได้ลงถึงพี่น้องประชาชนได้เตรียมความเสียที่บางหน่วยงานตอนนี้เช่นตามโรงเรียนต่าง ๆ เขามีความกระตือรือร้นและเขาเริ่มไปแล้วเขาสอนเด็กของเขา เด็กของเขาออกมาพบปะพี่น้องประชาชนในยามวันหยุดมาพูดภาษาอังกฤษ มาสอนภาษาอังกฤษ อันนี้คือการเตรียมความพร้อมของภาคส่วนต่าง ๆ ที่เขาอาจจะล้ำหน้ารัฐบาลไปแล้วนะครับ ในเมื่อยังอยู่กันแค่หน่วยงานของตัวเองก็ยังคงอาศัยงบประมาณของแผ่นดิน ซึ่งความจริงผมก็ตั้งในการพิจารณางบประมาณว่าทำไมต้องใช้เฉพาะด้วยหน่วยงานต่าง ๆ มันต้องเตรียมอะไรกันนักกันหนาถึงต้องใช้เงินกันมากมายในหน่วยงานของท่านแต่ละหน่วยงาน อันนี้ก็ฝากท่านรัฐมนตรีด้วยนะครับ ต่อเรื่องวันนี้ที่เราพูดกัน ผมก็จะขอพูดเพียงเรื่องเดียวนะครับ คือ

เรื่องตอนที่ ๑ กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ
รับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน ยาวนะครับ
ผมอ่านแค่นี้พอคงเข้าใจแล้วครับว่าเป็นกรอบของความตกลงในการที่จะดูแลสินค้าของกัน
และกันให้มีมาตรฐานที่ดี อันนี้ก็ต้องถามอีกครั้งว่าแล้วเราพร้อมหรือยัง ความพร้อมในเรื่อง
ของสินค้าของเรา เรามีมาตรฐานดีหรือยัง ความพร้อมอย่างที่ท่านดอกเตอร์รัชดาได้ตั้งไว้
เรื่องของเครื่องมือในการตรวจสอบโดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องแล็บเราพร้อมหรือยังตอนนี้เรามี
มากพอหรือยัง ห้องแล็บของเราได้มาตรฐานหรือยัง อันนี้ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่เราต้องเตรียม
ก่อนที่เราจะไปเจรจากับเขา พอพูดถึงเรื่องแบบนี้แล้วมักจะถามกันว่าเราไปเจรจาตกลง
กับเขาแล้วเราได้ประโยชน์หรือเปล่า เราได้เปรียบหรือเสียเปรียบคนอื่น สำหรับผมแล้ว
ผมไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไรนัก ในเมื่อคนเราจะคบเป็นเพื่อนกันผมว่าเราคงไม่คิดจะเอา
ผลประโยชน์จากเขาฝ่ายเดียว คงต้องมีการแบ่งปันกัน มีน้ำใจต่อกัน แต่ผมเชื่อว่าถ้าดูตาม
ใน ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ท่านได้เอามาไว้ในกรอบของการเจรจาในวันนี้ เราน่าจะได้เปรียบ
เพราะว่าเรามีความเหนือกว่าประเทศเพื่อนบ้านในหลาย ๆ เรื่องที่เดียวนะครับ ผมก็จะลง
รายละเอียดไปเป็นกลุ่ม ๆ

กลุ่มแรก คือส่วนใหญ่ท่านประธานครับ ฝากผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีก็คือจะอภิปรายด้วยความเป็นห่วงเป็นใย แล้วก็ให้เห็นเสนอปัญหาที่พบเห็นด้วยตัวของตัวเอง จากประสบการณ์ของตัวเองมากราบเรียนท่านเพื่อจะเป็นข้อมูลในการที่จะไปเจรจากับเขา

เรื่องแรก คือเรื่องผลิตภัณฑ์ยา เรื่องนี้ของเรามันจะว่ามาตรฐานดีกว่าได้ครับ ในขณะที่เดียวกันจะว่ามันโหลยโท่ยที่เขาเรียกกันก็พูดได้ครับ เพราะว่ายาของเราที่ใช้ทุกวันนี้มันมีตั้งแต่ระดับที่ดีที่สุด ที่เขาเรียกว่าเป็นตัวออริจินอล (Original) เราก็มียูใช้กันอยู่จนถึงระดับที่มันห่วยที่สุด ก็คือโรงงานที่ทำกันในระดับเป็นห้องแถว ห้องแถวเล็ก ๆ บางทีก็เป็นโรงงานผลิตยาในบ้านเราได้เหมือนกัน และเราก็จะแข่งกัน ไม่ได้แข่งกันเรื่องของคุณภาพ แข่งกันเรื่องราคามากกว่า เพราะฉะนั้นเรื่องของมาตรฐานผมว่าเป็นเรื่องที่เราจะต้องมาดูว่าสินค้ายาของเราทุกวันนี้มาตรฐานมันดีหรือเปล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของเม็ดยาคับ ปกติแล้วยาตัวไหน ๆ ยาตัวใดตัวหนึ่ง อย่างเช่น ยาปฏิชีวนะ ยี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่ง ไม่ใช่ยี่ห้อละครับ ที่เป็นชื่อยานะ อย่างเช่น อะม็อกซิซิลลิน (Amoxicillin) เพนิซิลลิน (Penicillin) เตตราไซคลิน (Tetracycline) อะไอย่างนี้ มันจะมีลักษณะเฉพาะของมัน คืออย่างหมอบไปถึงเห็นก็รู้ปั๊บเลยว่าตัวนี้อะม็อกซิซิลลิน แคปซูล (Capsule) สีอย่างนี้ แต่ว่าบ้านเราครับ ท่านรัฐมนตรี ท่านไปดูสิครับ สั่งได้เลยครับว่าต้องการจะเอาอะม็อกซิซิลลินสีอะไร มีเสนอให้ ๑๐ แบบ หรือยาหย่อนกล้ามเนื้อตัวเดียวกันครับ ผลิตจากบริษัทเดียวกัน จะเอาสี ๓ สี หรือ ๔ สี ได้ทั้งนั้นเลยครับ อันนี้คือความไม่มีมาตรฐาน ผมว่าเราต้องปรับ เพราะไม่อย่างนั้นแล้ว กรณีที่คนใช้พ गयाไปเกิดอุบัติเหตุหรือว่าเกิดอะไรขึ้นมาไปดูตัวยาเก่าที่อยู่ในของนี้ว่าเขากินยาอะไรอยู่ หมอบอกไม่ได้เลยครับว่าเป็นยาตัวไหน เพราะความไม่มาตรฐานในด้านนี้ อันนี้ก็แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้นเองนะครับ นอกจากนั้นแล้วก็คือคนไทยเราใช้ยากันมาก มากเกินไปครับ ใช้ยากันชนิดที่ว่า เป็นอะไรนิดอะไรหน่อยก็ต้องกินยาแล้ว ในขณะที่ต่างประเทศเขารู้ว่าโรคบางโรคมันรักษาหรือไม่รักษามันก็หายเองได้ บางทีเขาก็แค่พักผ่อนเท่านั้นเอง เขาไม่ต้องกินยา แต่บ้านเราไม่ได้ครับ เอาเป็นเอาตายกันเลยนะครับ แค่ว่าปวดเมื่อยนิดหน่อยก็ต้องทานยาแล้ว เพราะฉะนั้นถึงมีบริษัทยาเกิดขึ้นมากมายในประเทศ อย่างที่ผมกราบเรียนนะครับ แม้แต่ห้องแถวก็ผลิตยาได้ จริง ๆ แล้วเราก็อำไปคุยกเลยครับ เราผลิตยาได้แค่สมัยใหม่เห็นพูดกันบ่อย ปลายน้ำเท่านั้นครับ จริง ๆ แล้วตัวเคมีมันมาจากต่างประเทศทั้งนั้น ถ้าอย่างแพง ๆ ก็มาจากยุโรป ถ้าถูก ๆ หน่อยก็ประเทศจีน ประเทศอินเดีย เดียวนี้ประเทศอินเดียเข้ามาตีตลาดมากทีเดียว

ยาบางตัวซื้อของยุโรป ซื้อของประเทศสหรัฐอเมริกาความเป็นร้อยบาท ของประเทศอินเดีย แค่ ๑๐ บาท หรือว่า ๒๐ บาทเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ตัวเคมีภัณฑ์มันมาจากหลายที่ครับ ประเทศได้วันนี้ก็เป็นประเทศหนึ่งที่ส่งเคมีภัณฑ์มาให้บ้านเรามาก แล้วก็เป็นเคมีภัณฑ์ที่มันถูก ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นประเทศเพื่อนบ้านของเราในกลุ่มอาเซียนตอนนี้ก็เป็นอย่างเราหรือเปล่า ถ้าเขาเป็นอย่างเราก็โอเคนะครับ มันก็เสมอกัน แต่ถ้ามาตรฐานเขาดีกว่าเรา ผมว่าเราก็อย่าเขา เพราะฉะนั้นเรื่องยานี้ก็เป็นเรื่องทีก่อนจะไปเจรจากับเขา ผมว่าเราเคลียร์ (Clear) เราจัดการในบ้านของเราเองให้มันเรียบร้อยเสียก่อนเถอะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคุณภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสี เรื่องของเม็ด เรื่องของกลิ่นอะไรต่าง ๆ เพื่อว่าของเราจะได้มีมาตรฐานก่อนนะครับ

อีกเรื่องหนึ่งผมก็เป็นห่วงมากครับ คือเรื่องของยาแผนโบราณ นี่ก็เพิ่งเป็น
กรรมาธิการพิจารณาเรื่องของวิชาชีพแพทย์แผนไทยครับ ก็มีหลายส่วนที่ผมไม่เห็นด้วยอยู่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของยาสมุนไพร ไม่ใช่ว่าไม่ดีนะครับ ถ้าพูดอย่างนั้นก็เป็นการไปดูถูก
บรรพบุรุษของเรา เราก็มีดีครับ ยาหลายตัวของเราก็รักษาโรคได้จริง แต่ถามว่าเราได้มีการวิจัย
ได้มีการทดลองระยะยาวหรือเปล่า เราเพียงแต่กินสืบทอดกันมาเท่านั้นเองครับ พอเกิดอะไรขึ้น
เราก็ไม่เคยมาดูว่ามันเกิดขึ้นจากยาที่เรากินอันนั้นหรือเปล่า เราก็ไปโทษว่าโรคอื่น โรคโน้น
โรคนี้ไปนะครับ จริง ๆ แล้วยาแต่ละตัวก่อนที่จะออกมาใช้กับมนุษย์มันก็ต้องมีการทดลอง
ในระยะเวลาที่ยาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันก็ต้องมีการทดลองทั้ง ๒ ด้าน ของเราส่วนใหญ่
เราจะดูด้านเดียว คือด้านของสรรพคุณ ด้านของประโยชน์ในการรักษาโรค เช่นท้องอืดเราก็กิน
ขมิ้นชันเดี่ยวมันก็หายนะครับ มันก็หายท้องอืดได้เหมือนกัน แต่ยาบางตัวเราไม่เคยมาศึกษาว่า
ถ้าเราไปประยะยาว กินยาไปประยะยาวแล้วจะส่งผลต่อสุขภาพหรือเปล่า ทำให้ตับพิการหรือเปล่า
ทำให้ไตวายหรือเปล่า อันนี้คือจุดอ่อนของยาสมุนไพรในบ้านเรา เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมว่า
อันตรายครับ ไม่ว่าเราจะส่งของเราออกไปขายหรือว่าจะไปซื้อของคนอื่นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ยาที่นิยมไปต่างประเทศแล้วก็ซื้อติดไม้ติดมือกันมาหลาย ๆ ตัวที่ทำให้เกิดอันตรายเมื่อกิน
ระยะยาว อย่างเช่นยาบางตัวกินระยะยาวก็ทำให้กระดูกผุ ยาบางตัวก็ทำให้เป็นโรคความดันสูง
โรคหัวใจอะไรอย่างนี้เป็นต้นครับ เรื่องนี้จึงต้องพิเศษหน่อยนะครับ เรื่องของยาแผนโบราณ
ก็คือถ้าต้องทำระยะยาว แล้วก็ต้องทำทั้ง ๒ ด้านด้วย ด้านที่เป็นประโยชน์และด้านที่เป็นโทษ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่จะขอติงฝากผ่านท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงสาธารณสุขด้วยนะครับ ท่านมานั่งอยู่ตรงนี้แล้ว ท่านทราบไหมครับว่ายาสสมุนไพร
พอทำเป็นเม็ดแล้วมันราคาแพงกว่ายาแผนปัจจุบันบางตัวเสียอีก ทั้ง ๆ ที่คุณภาพก็ยังไม่รู้
ยังไม่ทราบแน่นอน แต่แพงจริง ๆ ครับ หลาย ๆ ตัวเลยทีเดียว ผมว่าท่านจะต้องรับเรื่องนี้
ไปหน่อย แม้แต่ขมิ้นชันนะครับ มันก็คือขมิ้นธรรมดาครับ แต่พอเอามาใส่แคปซูลแล้ว
เม็ดละบาทกว่า ถ้าไปซื้อขมิ้นเป็นหัวมากินกิโลกรัมหนึ่งก็คงไม่กี่บาท ใช่มั้ยครับ ทำไมมันถึง
ได้แพงอย่างนั้น ก็ต้องฝากท่านไปด้วย

เรื่องของเครื่องมือแพทย์ครับ จากประสบการณ์ ผมเห็นเพื่อน ๆ ผมที่เป็นหมอ
ด้วยกัน ไม่เห็นเขาซื้อเครื่องมือแพทย์ไทยมาใช้เลยครับ อันนี้จริง ๆ นะครับ ถ้าจะซื้อ

เครื่องมือแพทย์ดี ๆ หน้อยก็คือซื้อจากยุโรป จากประเทศสหรัฐอเมริกา เหมือนกับตัวอื่น
นั่นละครับ เพราะของเขาก้าวหน้าไปมาก เขาทำ คือมันใช้แล้วมันทนครับ ใช้ได้นานแล้วก็มี
ประสิทธิภาพ ถ้าจะเอาแบบถูก ๆ แต่ก็ใช้ได้ในคุณภาพระดับหนึ่งนะครับ ก็ของประเทศจีน
ตอนนี้ เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ผมก็เห็นอยู่แค่นี้ ไม่ของฝรั่งก็ของประเทศจีน ของประเทศไทย
มันก็น่าจะเป็นพวกเครื่องมือเครื่องไม้ในการช่วยเหลือต่าง ๆ อย่างเช่นรถเข็นอะไรอย่างนั้น
เรื่องของเตียง เรื่องของอะไร ส่วนเครื่องมือระดับสูง ๆ ที่ใช้ในวิทยาการขั้นสูงนี้ผมว่าเราผลิต
ไม่ได้อยู่แล้วอันนี้ครับ เรื่องของเครื่องมือแพทย์นี้ อย่างไรก็ตามก็คิดว่าเราก็คงจะเหนือกว่า
ประเทศเพื่อนบ้าน แต่สำคัญว่าเขาจะซื้อของเราหรือเปล่าเท่านั้น อันนี้นะครับ

เรื่องสุดท้ายครับ ที่ผมอยากจะพูดในฐานะที่เป็นคนที่มาจากจังหวัดที่ปลูกยางพาราดั้งแรกของประเทศไทย ที่จริงสัปดาห์นี้ตั้งใจจะถามกระทรวงเกษตรเรื่องของยางพาราคาตกต่ำในตอนนี้ แต่บังเอิญท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรบอกว่าสัปดาห์นี้ไม่มีกระทรวงเกษตรเพราะฉะนั้นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบเรื่องนี้รอดตัวไปครับ ไม่อย่างนั้นผมเอาตายเลยนะครับ เพราะว่าพี่น้องประชาชนเดือดร้อนมากในเรื่องของยางพารา ผลิตภัณฑ์ยางพาราของเราที่ผมเห็นว่าตอนนี้ขึ้นชื่อแล้วก็ขายได้มาก ส่งออกได้มาก ก็น่าจะเป็นเรื่องถุงมือยาง ถุงมือยางที่ใช้ในทางการแพทย์ ถุงมือยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ผมว่าคุณภาพของเราเชื่อถือได้แล้วก็สามารถที่จะเป็นสินค้าที่คุณภาพดีครับ เมื่อก่อนนี้มาใส่ครั้งเดียวแล้วก็บางที่มีรอยขาดอะไรอย่างนี้ แต่ตอนนี้รู้สึกว่าจะไม่มีแล้วครับ ได้พัฒนาไปมากทีเดียว ส่วนสินค้าอย่างอื่นอย่างเช่นยางรถยนต์นี่อย่างท่าน ส.ว. จังหวัดสงขลาได้พูดไปแล้วเมื่อที่ผมยังเสียใจครับที่เราไม่มีแบรนด์ (Brand) ของเราเอง ทำไมต้องบริดจสโตน (Bridgestone) ทำไมต้องมิชลิน (Michelin) ด้วย ทำไมเราไม่มีแบรนด์ของเราเองนะครับ ผมว่าถ้าสามารถทำได้เราน่าจะรวย เพราะว่าเรามีวัตถุดิบของเราเอง ตอนนี้ปลูกยางพารากัน ๖๕ จังหวัดแล้วทั้งประเทศไทยนี้มันน่าทำจริง ๆ ครับ แต่เราก็ไม่มี แม้แต่ลูกยางเราขายยางดิบไป ๑ กิโลกรัมตอนนี้ ๗๐ บาท แต่เมื่อก่อนนี้ กิโลกรัมละไม่ถึง ๒๐ บาท ปรากฏว่าส่งไปประเทศจีนครับ ท่านประธานครับ และกลับมาเป็นลูกยางเล็ก ๆ ที่บีบ ที่ใช้บีบเวลาเขาวัดความดันของคนไข้ ท่านประธานจะเห็นว่ามันเป็นรูปรี ๆ เล็ก ๆ ปรากฏว่าเมื่อก่อนนี้ลูกยางขนาดนั้นลูกละ ๑๐๐ บาท ทั้ง ๆ ที่เขาซื้อยางจากเราไปในตอนนั้นก็คือ ๑ กิโลกรัมประมาณ ๒๐ กว่าบาท ตอนนี้ผมไม่ทราบว่าราคามันขึ้นไปเท่าไรแล้ว เพราะผมก็ไม่ค่อยได้ประกอบอาชีพทางแพทย์แล้วครับ พอมาเป็น ส.ส. ก็ไม่รู้ว่าจะเดี๋ยวนี้อาจจะขึ้นไปเท่าไร อันนี้เป็นมูลค่าเพิ่มที่เราน่าจะทำได้ในประเทศของเรา แต่เรากลับไปให้ออกาสคนอื่นเขา ไปให้ประเทศจีนเขาผลิตครับ ทั้ง ๆ ที่ยางเขาก็น้อยกว่าเรามากแทบจะไม่มีเลยในตอนนี้นะครับ อันนี้คือสิ่งที่น่าเสียดายที่ก่อนที่จะไปเจรจากับเขานี้ ผมว่าเรามาดูอุตสาหกรรมของเราเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของสิ่งแวดล้อมที่มากเกี่ยวข้องกับเรื่องยาง ถ้าท่านประธานผ่านไปทางภาคใต้ นะครับ วิ่งไปบนถนนหลวงนี้และได้กลิ่นจากข้าง ๆ ทางมา ขอให้สังเกตนะครับว่าอันนั้นคือกลิ่นจากโรงงานอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่เกี่ยวกับยางพารา โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือโรงงานน้ำยางข้นที่ผลิตลาเท็กซ์ (Latex) น้ำยางข้นแล้วก็ส่งไปทำถุงมือนั่นครับ ที่ผมพูดถึงเมื่อคืนนี้ โรงงานแบบนี้แก้ปัญหากันไม่ตกละครับ

เรื่องของกลิ่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นโรงงานที่อยู่ใกล้ อยู่ไกล พยายามจะทำเท่าไรมันก็แก้ไม่ได้ครับ แต่ผมว่ามันต้องแก้ได้สิครับ เพราะฉะนั้นต้องกราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังรัฐบาลครับว่า เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญอย่างใหญ่หลวงในอนาคต ไม่มีใครหรอกที่จะไปคบกับคนที่ทำลายสิ่งแวดล้อมหรอกครับ เพราะฉะนั้นก่อนจะออกไปสู่เขา ก่อนจะส่งสินค้าไปขายให้เขาครับ หรือจะไปลงทุนทำโรงงานเกี่ยวกับยางพาราในบ้านของเขา เราปรับปรุงคุณภาพของเรา ให้มันดีเสียก่อนนะครับ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็คือสิ่งที่ผมอยากจะฝากกราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีที่ตอนนี้ก็มานั่งอยู่ ๒ คนแล้วครับ

ส่วนเรื่องของกรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ
รับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอบการเจรจา
ความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ในวันนี้
พออ่านให้มันครบสูตรนะครับ ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมไม่เห็นด้วย ขอขอบคุณครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านพุทธิพงษ์ ปุณณกันต์

นายพุทธิพงษ์ ปุณณกันต์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม พุทธิพงษ์ ปุณณกันต์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ต้องเรียนท่านประธานฝากไปยัง
รัฐบาลครับว่าสาระสำคัญในเรื่องของกรอบการเจรจาการตกลงด้านมาตรฐาน แล้วก็การตรวจสอบ
รับรองภายใต้กรอบที่เราจะเข้าสู่การเป็นสมาชิกอาเซียนนั้น ก็อยากจะเรียนไปว่าจริง ๆ แล้ว
ผมรู้สึกกังวลแล้วก็กังวลมากกว่าเวลาเราพูดถึงการนำเข้ามาในรัฐสภา แล้วก็มาพูดถึง
การให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๙๐ ก็ดูเหมือนว่าเป็นภาระที่พวกเราต้องทำกัน
แต่สาระสำคัญจริง ๆ ก็คือการไปเจรจากับเพื่อนบ้านหรือว่าสมาชิกซึ่งอยู่ในอาเซียน
ด้วยกันนั้น ต้องเรียนว่าเบื้องต้นเป็นสิ่งที่ดีครับ ที่เราจะพยายามมาตั้งเกณฑ์กติกา
หรือมาตรฐานให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน แต่สิ่งที่ผมคิดว่าน่าเป็นห่วงมากที่สุดก็คือว่าประเทศไทย
มักจะมองอะไรในแง่ของสิ่งที่เส้นทางที่ดีอยู่เสมอ ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือว่าทุกครั้งที่มีกรอบ
ข้อตกลงระหว่างประเทศแล้วก็มี การปฏิบัติจริงเกิดขึ้นนั้น ประเทศไทยมักจะเตรียมแล้วก็
เป็นเด็กดี ถ้าพูดง่าย ๆ ครับ อะไรที่ตกลงกันไว้ก็ทำตาม เราเห็นกรอบการเจรจาหลายครั้ง
ที่ผ่านมา ก็พูดจាកันอย่างเรียบร้อย แต่พอมาถึงการปฏิบัติเรามักจะเสียประโยชน์เกือบทุกครั้ง
อาจจะเป็นอย่างเช่นเอฟทีเอ (FTA) เมื่อหลายปีที่ผ่านมา ก็เป็นกรอบการเจรจาอย่างหนึ่ง
ที่ทำให้พี่น้องในหลายจังหวัด โดยเฉพาะในภาคตอนบนของประเทศไทยนั้นเรียกว่า
ถึงกับต้องเปลี่ยนอาชีพไปหลายอาชีพมาก เพราะผู้ที่ได้รับผลกระทบก็ไม่ทราบเลยว่ารัฐบาล
ไปเจรจาอะไรไว้ เมื่อมีผลบังคับใช้จะไปกระทบกับอาชีพที่เขาเรียนรู้แล้วก็สร้างตัวเองกันมา
ตั้งแต่สมัยปู่ย่าตาทวด ซึ่งก็เกิดขึ้นมาแล้ว ที่ในวันนี้ผมก็เรียนว่าพยายามจะอ่านแล้วก็ติดตาม
ในเรื่องของกรอบมาตรฐานต่าง ๆ ที่ทางรัฐบาล โดยท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม
กรุณานำเข้ามานั้น ต้องเรียนครับว่าดูเผิน ๆ ดูเหมือนว่าทุกอย่างมันไม่ได้ยาก แต่ว่าเมื่อไปลง
ในรายละเอียด ในกลุ่มสาระ ในแต่ละอุตสาหกรรมหรือผลิตภัณฑ์ที่นำเข้ามานั้นมันมี

รายละเอียดที่เรียกว่ายิบย่อยมาก อย่างเช่นในเรื่องของเครื่องใช้ไฟฟ้า อย่างนี้เป็นต้น ต้องเรียนว่าในส่วนของกระทรวงอุตสาหกรรม แล้วก็ในส่วนของ สมอ. ก็มีเกณฑ์มาตรฐานในเรื่องเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ค่อนข้างที่จะปฏิบัติมานานมากแล้ว แต่ถามว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในวันนี้ก็ต้องยอมรับว่าเครื่องใช้ไฟฟ้า ผมเชื่อว่าพี่น้องประชาชนทุกคนถ้าได้ยินว่าเครื่องใช้ไฟฟ้าในปัจจุบันนั้นมีหลายมาตรฐานมาก ของชนิดเดียวกันสามารถซื้อได้ตั้งแต่ราคาหลักพันบาทจนถึงหลายหมื่นบาท แล้วก็โฆษณาว่าใช้ได้เหมือนกัน ผมมีโอกาสได้ไปติดตามแล้วก็ให้กำลังใจกับทางเจ้าหน้าที่ผู้ที่ปฏิบัติภารกิจนี้อยู่พอสมควรนะครับ โดยเฉพาะในส่วนของ สมอ. และกระทรวงอุตสาหกรรม เขาก็พยายามจะหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะในส่วนของผมขออนุญาตยกตัวอย่างนะครับ อย่างเช่นพวกเครื่องไฟฟ้า ถ้าพูดตรง ๆ เลยในกรุงเทพมหานคร ถ้าท่านอยากจะได้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีราคาอย่ามเยาหน่อย ผมอยากจะฝากท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรี ซึ่งท่านรัฐมนตรีท่านทราบอยู่แล้วครับ ไม่ไกลสถานที่เท่าไรหรอกครับ ลองไปดูคลองถมก็ได้ครับ ถ้าท่านไปเขาวีงหนึ่กั้กั้บทุกเจ้าครับ เพราะว่าไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ขายอยู่นั้นมีจุดกำเนิดมาจากที่ไหน และได้รับการอนุญาตจากรัฐบาลไทยว่ามีมาตรฐานที่ดีหรือไม่ นั่นคือสาเหตุที่ผมอยากจะนำเรียน ปัญหาก็คือว่าเวลาทางกระทรวงหรือภาครัฐได้มีการไปตรวจสอบผลิตภัณฑ์ที่นำมา ขออนุญาตก็มีอยู่ ๒ แนวทางครับ

๑. ก็คือเขามาขอที่หน่วยงานรัฐ ก็คือที่กระทรวงอุตสาหกรรม

๒. ก็คือมีการสู่มั่วอย่างเวลานำเข้ามาในด้านชายแดนต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ผมก็เคยสอบถามว่าวิธีการในการตรวจสอบหรือว่าสู่มั่วอย่างเวลานำของเล่นเด็ก
ก็ดี เครื่องไฟฟ้าก็ดีอะไรเข้ามาตามชายแดนกระบวนการทำอะไร หน่วยงานที่รับผิดชอบ
ก็เคยได้บอก บอกว่าจริง ๆ แล้วเขาต้องใช้สู่มั่วเอาเพราะว่าเนื่องจากเข้ามาจากหลายด่าน
แล้วเจ้าหน้าที่ก็ไม่เพียงพอ เมื่อเข้ามาก็เข้ามาหลาย ๆ สถานที่หรือว่าจุดซื้อขายสินค้า ดังนั้น
ก็เข้ามาสู่กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นจุดศูนย์รวมในการกระจายสินค้าออกไปในภูมิภาคต่าง ๆ
ในประเทศไทย เอาว่าแค่นี้ครับ ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้วันนี้มาตรฐานเบื้องต้นในกรุงเทพมหานคร
พี่น้องประชาชนผู้บริโภคที่ใช้อยู่ปกติในวันนี้ก็เป็นปัญหาอยู่แล้วในเรื่องของการติดตาม
และตรวจสอบสินค้าที่ได้มาตรฐาน จะว่าขาดกำลังหลัก กำลังแรงงาน เจ้าหน้าที่ บุคลากร
อันนั้นก็เรื่องหนึ่ง แต่เมื่อวันนี้ท่านเอากรอบการเจรจาที่จะต้องไปเจรจากับภูมิภาคในอนาคต
ซึ่งต้องเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญมากของโลกใบนี้ก็คือในอาเซียน ผมไม่แน่ใจครับว่าหลังจากนี้ไป
เฉพาะเจ้าหน้าที่หรือว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องไปทำกฎเกณฑ์อย่างไรให้ปฏิบัติได้จริง
เพราะวันนี้ก็มีกฎเกณฑ์อยู่แล้วอย่างเช่นเครื่องไฟฟ้าที่ผมได้นำเรียน แต่วันนี้ท่านรัฐมนตรี
กรุณานำเข้ามา ๖ เรื่อง เอาแค่หลักตานึกเร็ว ๆ ว่าเฉพาะเครื่องไฟฟ้าแล้วก็ยาหรือว่า
เครื่องมือแพทย์ก็ได้ครับ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขก็เพิ่งเข้ามาไม่รู้จักร้อย
ก็พัน ก็หมื่นชนิด ผมก็ไม่แน่ใจว่าด้วยภาระที่ท่านรับไปในการไปเจรจาแล้วก็ไปตกลงกัน
ในกลุ่มอาเซียนนั้นท่านจะยึดหลักอะไรครับ อะไรคือมาตรฐานที่ท่านคิดว่ามันผ่านได้ อะไรคือ
มาตรฐานที่ท่านคิดว่ามันอาจจะแข็งตัวมากเกินไปในเรื่องของการทำตลาดต่าง ๆ หรือว่า
ผลิตภัณฑ์แต่ละอย่างก็มีเกณฑ์ในการพิจารณาซึ่งแตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นผมไม่แน่ใจ
จริง ๆ ว่าด้วยเอกสารที่ทางรัฐบาลได้นำมาให้เพื่อน ๆ สมาชิกในรัฐสภาแห่งนี้พิจารณา
ในวันนี้เพื่อความเป็นธรรม ผมขออนุญาตเลยครับว่าในกลุ่มอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์
๖ กลุ่มที่นำเข้ามา เอาเป็นว่ากรอบการเจรจาเบื้องต้นบางกลุ่มผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ
และผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ๑ แผ่น เฉพาะกรอบการเจรจา เครื่องมือแพทย์ประมาณ ๑ แผ่น
เหมือนกันครับ เฉพาะในกรอบการเจรจาที่สรุปมาอยู่ในสิ่งที่ส่งมาด้วย ๒.๔ นี้ หรือว่า ๒.๓
๒.๒ ก็ตาม ผมคิดว่าเรื่องแบบนี้มันไม่ควรจะเกิดขึ้นทำให้เห็นว่าการพิจารณาหรือว่าการให้
ความเห็นชอบในมาตรา ๑๙๐ นั้น ไม่สามารถจะพูดในสาระสำคัญที่ท่านจะไปเป็นกรอบ

ในการเจรจาได้เลยแม้แต่คนเดียว เพราะผมก็ไม่แน่ใจว่าท่านประธานหรือแม้กระทั่งเพื่อน ๆ สมาชิก ถ้าสอบถามท่านรัฐมนตรีไปทั้ง ๒ ท่าน ผมก็ไม่แน่ใจว่าท่านจะตอบได้ ไม่ใช่เพราะอาจจะไปมองถึงเรื่องความสามารถของท่าน ผมเชื่อว่าท่านมีความรู้ความสามารถมากพอสมควรเลยครับ เพียงแต่ว่ารายละเอียดที่ให้มามันไม่สามารถจะหยิบจับได้ว่าท่านจะไปเจรจารอบอะไรกับเขา ท่านก็เขียนกว้าง ๆ ไว้ว่าเป็นกรอบที่ไปเจรจาโดยที่ไม่ขัดรัฐธรรมนูญ เป็นกรอบที่จะต้องนำเสนอเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างมาตรฐานให้กับภูมิภาคนี้ แต่ผมถามว่าเอาแค่เครื่องไฟฟ้ามันมีตั้งกี่ประเภท ทำอย่างไรท่านถึงจะลงรายละเอียดได้ว่าตกลงแล้วประเทศไทยได้ประโยชน์มากหรือน้อยเพียงใด แล้วผมก็ยังยกตัวอย่างต่อไปว่าเอาแค่ในมาตรฐานบางเรื่อง บางผลิตภัณฑ์ในประเทศไทยเรายังไม่มีกำลังที่จะดูแลได้ดี ผมก็อยากจะถามว่าท่านจะไปตกลงหรือจะไปเป็นกรอบการเจรจาของเขาได้อย่างไร เมื่อเราเองก็ยังไม่รู้เลยครับว่าวันนี้ทิศทางในการที่จะติดตามสิ่งที่ลักลอบเข้ามาแล้วก็พี่น้องประชาชนคนไทยใช้ผลิตภัณฑ์ซึ่งไม่ได้มาตรฐานมีอยู่มาก กลับตาไปหยิบอะไรก็สามารถที่จะหาซื้อได้ในราคาถูกราคาโดยที่มีคุณภาพมาตรฐานที่แตกต่างกันเรียกว่าห่างกันอย่างมาก -----

ผมถึงอยากจะเรียนว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่มีความกังวลครับว่าการที่ทางรัฐบาลได้เสนอเรื่องนี้เข้ามา ผมคิดว่าเป็นเรื่องของการทำให้ถูกต้องตามกรอบรัฐธรรมนูญเท่านั้นเอง แต่ในรายละเอียดสาระสำคัญที่ท่านไปเจรจานั้นผมก็ไม่แน่ใจครับว่าตัวผมเอง หรือแม้กระทั่งผมก็นั่งฟังเพื่อนสมาชิกหลายท่านว่าจะเอาหลักเกณฑ์ หรือว่าจะเอาเรื่องอะไรมาพิจารณากันว่าจะอนุญาตให้ท่านไปทำกรอบการเจรจขนาดไหน จะให้มาก จะให้น้อย รายละเอียดเป็นอย่างไร เพราะเรียนด้วยความสัตย์จริงว่ารายละเอียดมันมีน้อยมากครับ ผมก็เห็นใจทางท่านรัฐมนตรีแล้วก็ทางรัฐบาล เนื่องจากว่ามันเป็นกรอบที่เสนอเข้ามาไม่ได้ละเอียดมากนัก

ในอีกเรื่องหนึ่ง ผมฝากทางท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรี ผมยกตัวอย่างเช่น พ.ร.บ. ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มีตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ ๔๐ กว่าปี ผมก็ฝากท่านช่วยรบกวนไปดูหน่อยครับว่า ๔๐ กว่าปีนั้นมีเคยปรับปรุงมากน้อยแค่ไหน เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับอุตสาหกรรมโดยตรง อย่างเช่น เครื่องไฟฟ้า และชิ้นส่วน หรือแม้กระทั่งชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบยานยนต์อย่างนี้เป็นต้น ทุกปีก็มีการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาตลอดเวลา แต่ พ.ร.บ. ที่เราใช้ เขียนกันมาใช้กันมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ และผมก็ไม่แน่ใจถ้าท่านจะยื่นเอา พ.ร.บ. นั้นเป็นหลัก แล้วก็ไปกรอบในการไปเจรจากับกลุ่มเพื่อน ๆ สมาชิกในอาเซียน และผมคิดว่าคงต้องกลับไปปรับปรุงครับ ณ วันนั้นผมยังไม่แนด้วยว่า ณ เวลานั้นมีผลิตภัณฑ์อะไรที่วันนี้มีแล้ว วันนั้นยังไม่มี ผมไม่ทราบว่าวันนั้นมีเครื่องไมโครเวฟ (Microwave) หรือยังก็ไม่ทราบ หรืออื่น ๆ เครื่องไฟฟ้าชนิดอื่น ผมเชื่อว่ายังมีอีกหลายที่ไม่มีครับ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มันเปลี่ยนแปลงไปเร็วมาก ผมก็ยังไม่เห็นครับว่าท่านจะใช้ยึดอะไรเป็นเกณฑ์ในการไปเจรจารั้งนี้ในเรื่องของมาตรฐาน อันนี้เฉพาะเรื่องเครื่องไฟฟ้าก่อนครับ ยังไม่รวมไปในเรื่องของเครื่องมือแพทย์ไม่ต้องพูดถึงเลย ผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกที่เพิ่งอภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ว่าส่วนใหญ่แล้วประเทศไทยในโรงพยาบาลต่าง ๆ นั้น เครื่องมือแพทย์เป็นสิ่งที่มีการใช้งานไม่นานมาก อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ต้องมีการปรับปรุง แล้วก็เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพราะว่าการรักษาโรคต่าง ๆ ก็มีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามา แล้วก็ทำให้พี่น้องประชาชนสามารถใช้สอย แล้วก็มีความปลอดภัยในชีวิตของตัวเองให้มากยิ่งขึ้น และรายละเอียดในเชิงเทคนิคมีสูงมาก ผมก็ไม่แน่ใจในเอกสารที่เสนอเข้ามาก็ไม่แน่ใจว่าท่านจะเอาเกณฑ์ตรงไหนไปบอกว่าอายุการใช้งานในการนำเข้าของเครื่องมือแพทย์ที่จะเข้าในแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะมาจากประเทศไหนก็ตาม

ในภูมิภาคอาเซียนนั้นจะมีอายุใช้งานประมาณกี่ปี และเมื่อใช้ตามเวลาที่กำหนดแล้ว ท่านจะเอาออกไปจากประเทศเอาไปไว้ที่ไหน และกฎเกณฑ์ของกระทรวงอุตสาหกรรม ก็มีบัญญัติเอาไว้ประมาณสักไม่เกิน ๑๐ ปีที่ผ่านมาว่ามีการให้สิทธิประโยชน์ในการนำเครื่องมือแพทย์เข้ามาสู่ประเทศไทยได้โดยไม่เสียภาษีด้วย ผมถามว่าถ้าเกิดเกณฑ์การตกลง หรือในอนาคตอันใกล้นี้ท่านได้หารือกับทางกระทรวงการคลังหรือไม่ครับว่า เมื่อเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแล้ว เครื่องมือแพทย์เป็นสิ่งที่ท่านจะนำมาเจรจาแล้วนั้น ระบบภาษีต่าง ๆ บริษัทหรือโรงพยาบาลต่าง ๆ ที่เคยเอาเครื่องมือแพทย์เข้ามานั้นเขาจะทำอย่างไร

อีกเรื่องหนึ่ง ผมฝากท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านนะครับว่า ผมยังไม่เห็นว่ากรอบเวลาในการเจรจาของท่านจะเสร็จเมื่อไร และตามไปด้วยผมยังไม่เห็นว่า ท่านมีความเห็นของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับทั้ง ๖ ผลิตภัณฑ์ที่ท่านนำเข้ามาแม้แต่ชนิดเดียว ซึ่งเป็นสาระสำคัญมากนะครับ เพราะว่ารัฐบาลไม่ได้ไปขายผลิตภัณฑ์แข่งกับคนอื่น ๆ คนที่จะต้องใช้อย่างกฎหมายหรือว่าการดำเนินธุรกิจในการค้าในครั้งนี้อาจจริง ๆ แล้ว คือผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นรายเล็ก รายใหญ่ หรือแม้กระทั่งเป็นเจ้าของ โรงงานที่ผลิตอยู่ในประเทศ เราหารือกันเรื่องกรอบการเจรจาเพื่อจะไปเจรจาท่อรอง ในอนาคตว่าเราจะค้าขายกันอย่างไร ระบบภาษีเป็นอย่างไร เกณฑ์มาตรฐานที่ท่านนำมา วันนี้จะเป็นอย่างไรรู้ ก็ไม่ได้เห็นความเห็นที่ท่านมาเสนอรัฐสภาแห่งนี้ครับว่าผู้ประกอบการ ใน ๖ ผลิตภัณฑ์ -----

หรือในกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่นำเข้ามาในวันนี้ฉันมีข้อสังเกตอะไรบ้าง ที่เป็นคนไทยนะครับ เอาที่เป็นพี่น้องประชาชนคนไทยนั้น เขาเห็นว่าการเจรจาในครั้งนี้ควรจะไปเข้มงวดในเรื่องอะไรบ้างที่ประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการที่เป็นคนไทยนั้นจะไม่เสียประโยชน์ ท่านได้สอบถามไปถึงแรงงานของประเทศไทยหรือไม่ครับว่าเขาได้ทำเป็นแรงงานอยู่ในอุตสาหกรรมหลาย ๆ ประเภทที่ท่านกำลังจะไปเจรจานี้ ถ้าในอนาคตการเจรจาที่ท่านเดินต่อไปนี้จะกระทบกับอาชีพหรือกลุ่มงานของเขาหรือไม่ ไม่มีครับ ในนี้ก็จะมีแต่กรอบกว้าง ๆ ของภาครัฐ ผมก็ไม่แน่ใจว่าวันนี้พี่น้องประชาชน รวมถึงผู้ประกอบการซึ่งก็ทำงานร่วมกับทางกระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงสาธารณสุขมาโดยตลอดนั้น ไม่ว่าจะเป็นการขอใบอนุญาตก็ดี การเข้ามาเดินตามกฎเกณฑ์ของกระทรวงก็ดี ผมยังไม่เห็นว่าท่านได้มีการพูดคุย หรือว่าแนบแนวทางของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ผมเชื่อว่าในแต่ละอุตสาหกรรมนั้นเขาจะมีตัวแทนครับ บางกลุ่มอุตสาหกรรมตั้งมาเป็นสมาคมผู้ประกอบการเครื่องไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ก็มีครับ บางพวกตั้งขึ้นมาเป็นชมรมผู้ประกอบการเกี่ยวกับยางพารา หรือสินค้าแปรรูปก็มีครับ แต่ผมไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ท่านนำมาให้เราพิจารณากรอบในวันนี้ท่านได้สอบถามผู้ที่จะต้องกระทบกับนโยบาย หรือการตกลงกรอบการเจรจาในครั้งนี้อย่างจริงจัง ไม่เห็นแม้แต่ ๑ แผ่นครับ เพราะฉะนั้นผมฝากท่านประธานไปถึงทางรัฐบาลว่าอย่าคิดว่าเวลาทำอะไรแล้วนโยบายของรัฐบาลจะเป็นสิ่งที่ได้ประโยชน์ทั้งหมด อยากให้รับฟังความคิดเห็นของผู้ประกอบการ พี่น้องประชาชน หรือแรงงาน หรือกลุ่มอุตสาหกรรมที่เขาได้ดำเนินธุรกิจ ธุรกิจอยู่ในประเทศไทยมาช้านานอยู่แล้วว่าเขาเห็นด้วย และเขามีข้อเสนอแนะอย่างไรที่ทำให้ประเทศของเรานั้นได้ประโยชน์สูงสุด ผมคิดว่าเรื่องนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับทางกระทรวงและรัฐบาลที่จะได้คำนึงถึงการรับฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมประเทศ ผู้ร่วมอาชีพ มากกว่าที่ท่านคิดว่าความคิดของกลุ่มของท่านนั้นจะตอบ คำตอบทั้งหมดได้ ผมคิดว่าวันนี้มันไม่ถูกต้องครับ เราอยู่ในสังคมที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และต้องเปิดรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ก็ไม่เห็นครับ

อีกเรื่องหนึ่ง ที่ผมคิดว่าเป็นสาระสำคัญอย่างมากในกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่นำเข้ามา ผมขออนุญาตไม่พูดถึงในเรื่องของยานยนต์และชิ้นส่วน เพราะก็เข้าใจดีว่าในส่วนของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในประเทศไทยที่ทำในเรื่องของชิ้นส่วนแล้วก็ยานยนต์นั้นมีอยู่มาก แล้วก็มีส่วนเงินในการทำธุรกิจในกลุ่มนี้อยู่มาก แต่จริง ๆ แล้วเขาเป็นกลุ่มที่มีมาตรฐานค่อนข้างสูง

เพราะเนื่องจากว่าเขาไม่ได้ทำขายแค่ในประเทศไทย หรือว่ากลุ่มภูมิภาคอาเซียนเท่านั้น บัดนี้ประเทศไทยเรียกว่าเป็นศูนย์กลางในการผลิตอุปกรณ์ยานยนต์และชิ้นส่วนส่งออกไปทั่วโลก เพราะฉะนั้นมาตรฐานและเกณฑ์ต่าง ๆ ค่อนข้างที่จะเป็นมาตรฐาน แต่ถ้าไปดูในเรื่องของกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับอาหารเสริมก็ดี เกี่ยวข้องกับสินค้าที่เกี่ยวข้องกับยาที่เป็นเหมือนสมุนไพรก็ดี ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่เราต้องระมัดระวังครับ เพราะเป็นอาชีพของกลุ่มคนที่เราเรียกว่าเป็นพี่น้องประชาชนธรรมดาที่อาจจะทำเหมือนสินค้าคล้าย ๆ โอท็อป ใช้สมุนไพรในการคิดสูตรในการรักษาเบื้องต้น ที่เราเรียกว่ายาพื้นบ้าน และเขาก็ทำกันมาโดยตลอด แล้วก็มีความเชื่อมาช้านานของพี่น้องประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่ในหลายภูมิภาค ผมก็ไม่แน่ใจว่าทางท่านรัฐมนตรีและรัฐบาลได้ไปพูดคุยกับเขามากน้อยแค่ไหนครับว่าหลังจากนี้ไป หลังที่เจรจານี้แล้วเขาจะยังค้าขายสินค้า หรือว่ายาที่เขาสามารถทำขึ้นมาได้เอง แล้วก็ได้รับการดูแลจากกระทรวงสาธารณสุขแล้วยังทำต่อไปได้หรือไม่ ผมก็ไม่แน่ใจครับ เพราะว่าในนี้ไม่เห็นความเห็นของใครเลยอีกเช่นกัน

อีกเรื่องหนึ่งที่ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในสาระของการพูดคุยในวันนี้ แล้วก็อยากจะฝากไปถึงทางรัฐบาลก็คือว่าไม่ทราบทางรัฐบาลหรือท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านมีความชัดเจนหรือยังครับว่าเมื่อเราเดินเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แล้วก็มี การขอแนวทางในเรื่องของเกณฑ์มาตรฐานนั้น ท่านได้มีการพูดคุยถึงกลุ่มประเทศที่ไม่ได้อยู่ในสมาชิกอาเซียน แต่เข้ามาจดทะเบียนบริภัณฑ์สนธิตั้งเป็นบริษัทอยู่ในประเทศที่เป็นสมาชิกในกลุ่มอาเซียน -----

แล้วก็ใช้สิทธิ ไม่ว่าจะเป็น โคลิค คอนเทนท์ หรือสิทธิในการผลิตสินค้าขึ้นในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน และได้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ท่านกำลังจะไปเจรจาครับ ท่านมีเกณฑ์หรือมีแนวทางหรือยังว่า ท่านจะอย่างไร ผมขออนุญาตยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจง่าย ๆ แล้วก็ไม่ได้ยาวนานมาก ถ้ามีบริษัท จากประเทศสหรัฐอเมริกาหรือว่ายุโรปมาจดทะเบียนอยู่ในประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน อาจจะขออนุญาตยกตัวอย่าง อย่างเช่นประเทศสิงคโปร์อย่างนี้ แล้วก็เริ่มนำสินค้า จากประเทศเขาผ่านประเทศสิงคโปร์แล้วก็มาขายอยู่ในกลุ่มภูมิภาคอาเซียนตามข้อตกลง ที่เรากำลังเดินต่อไป ก็ไม่แน่ใจว่าเราจะให้สิทธินั้นหรือจะตรวจสอบอย่างไรว่าเขาเป็นอาเซียน ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เขาไม่ได้มาใช้สิทธิในการตกลงในเพื่อนสมาชิกอาเซียน แต่จริง ๆ แล้ว ประโยชน์กลับไปอยู่ในภูมิภาคอื่น ๆ ซึ่งต้องยอมรับว่าเกิดขึ้นแน่นอน ผมก็ไม่ทราบว่าคุณได้มี เกณฑ์มาตรฐาน หรือมีการติดตาม หรือการร่างกรอบในการที่จะป้องกันตรงนี้ไว้มากน้อยแค่ไหน และผมเชื่อว่ามันจะทำให้ตัวเลขที่ออกมาในอนาคตจะบิดเบือนข้อเท็จจริง เราพูดอยู่เสมอว่า กลุ่มผู้บริโภคหรือพี่น้องประชาชน หรือประชากรที่อยู่ในภูมิภาคอาเซียน ๖๐๐ กว่าล้านคน ตัวเลขมองว่าน่าจะดี แต่ถ้าท่านไม่มีเกณฑ์ในการป้องกันแนวทางในการเข้ามาจดทะเบียน ในกลุ่มภูมิภาคอาเซียนแล้วก็มีคนในภูมิภาคอื่นมาใช้สิทธิของอาเซียนด้วยกัน ตัวเลขก็อาจจะ ดูสวยหรูครับ แต่ว่าผลประโยชน์ที่ได้รับไม่ได้ตกอยู่ในกลุ่มของประเทศไทยและภูมิภาค สมาชิกของอาเซียนเลยแม้แต่น้อย ซึ่งเรื่องนี้ผมเชื่อว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ท่านต้องไปดูให้ละเอียดครับ เพราะว่าสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ หรือแม้กระทั่งโรงงานที่อยู่ในมือ ของท่านที่เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมนั้นมีเป็นหมื่นเป็นแสนครับ แล้วก็มีการดำเนินการ รายละเอียดอยู่ในภูมิภาคนี้มายาวนาน แล้วก็มีการซื้อขายในการที่จะแลกเปลี่ยนสินค้า หรือแม้กระทั่งขึ้นส่วนต่าง ๆ ทำธุรกิจประกอบกันมายาวนาน เพราะฉะนั้นการไปเจรจา ข้อตกลงต่าง ๆ ท่านต้องคำนึงถึงเพื่อน ๆ ที่เขาเรียกว่าเป็นคู่ค้าหรือว่าคู่ทำธุรกิจกันมา ของภูมิภาคอื่น แต่จะไม่ใช้สิทธิในการที่ท่านจะไปเจรจากับเขาในครั้งนี้นะครับ ท่านต้องบอกว่า เกณฑ์ของท่านในการไปเจรจานั้นมีป้องกันไว้อย่างไร ไม่อย่างนั้นเวลาพูดก็จะพูดว่าเกณฑ์นี้ จะได้ประโยชน์ในประเทศไทยและเพื่อน ๆ สมาชิกอาเซียน แต่เมื่อไปตกลงจริง ๆ แล้วกลายเป็น ข้อตกลงระหว่างประเทศไทยกับทั้งโลกครับ เพราะประเทศที่ไม่ได้อยู่ในอาเซียนก็จะมาใช้สิทธิ โดยการไปจดทะเบียนตามประเทศในสมาชิกอาเซียนแล้วก็ใช้สิทธิที่เขาไม่ควรจะได้ เพราะฉะนั้นผมเรียนท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรีว่าเรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ

แต่จริง ๆ แล้วดูจากเอกสารและกรอบในการขอความเห็นนั้นมันกว้างมากที่ท่านให้มา และมันผูกพันพี่น้องประชาชนคนไทยทั่วประเทศทุกอาชีพ ต้องยอมรับว่ากระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงอุตสาหกรรมนั้นเป็นกระทรวงที่ผูกพันกับผู้บริโภคซึ่งเป็นพี่น้องประชาชนคนไทย ทั้ง ๖๐ กว่าล้านคน การที่ท่านนำข้อเสนอแนะเข้ามาขอความเห็นจากสภาแห่งนี้ดูเหมือนมันจะ ไม่ได้กระทบกับใครหลายกลุ่ม แต่จริง ๆ แล้วถ้าท่านไปเจอจากกว้าง ๆ ขนาดนี้ผลกระทบที่ตามมา พี่น้องประชาชนคนไทยทุกอาชีพจะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะฟังว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมท่านจะกรุณาอธิบายอย่างไรว่าท่านจะมีแนวทาง ในการไปเจรจาละเอียดขนาดไหน กรอบการเจรจาที่จะต้องไปตกลงกับเขา และประเทศไทย คิดว่าจะได้ประโยชน์หรือกรอบการเจรจาเรื่องไหนที่ท่านกังวล ถ้าไปเจรจาแล้วประเทศไทย อาจจะเสียประโยชน์แต่เราจำเป็น ผมว่าหมดเวลาครับ ที่ท่านจะต้องปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ขอแค่คนที่ไปเจรจาเพียงไม่กี่คน ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะเข้าใจได้ว่าการเจรจามันจะให้เรา ได้ประโยชน์ไปทุกอย่างคงไม่ได้ แต่ท่านต้องบอกกับสภาแห่งนี้ว่ามีอะไรที่ท่านหนักใจ และคิดว่าการไปเจรจาในครั้งนี้ประเทศไทยอาจจะต้องเสียประโยชน์ไปบ้างเพื่อแลกกับอะไรที่จะได้ กับประเทศ เพราะถ้ามีเหตุการณ์หรือมีข้อตกลงอะไรที่มันเสียประโยชน์ หรือไปกระทบกับ อาชีพใดอาชีพหนึ่งของพี่น้องประชาชนคนไทยท่านต้องบอกวันนี้ครับ เขาจะได้มีเวลา ในการเตรียมตัว มีเวลาในการที่ฝึกฝนตัวเองเพื่อให้ลุกขึ้นมาแข่งแกร่งได้ -----

แต่ถ้าท่านไปเจรจาจนจบเมื่อถึงวันที่ข้อตกลงมีผลบังคับใช้ก็เหมือนกับไปฆ่าเขาทั้งเป็น แล้วเขาก็เป็นคนไทยครับ เขาก็เป็นเจ้าของประเทศนี้เท่า ๆ กับรัฐบาลเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ผมเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าถ้าเจตนาธรรมหรือความตั้งใจของทางรัฐบาลและท่านรัฐมนตรี เป็นเจตนาธรรมที่ดีจริง ๆ และอยากจะนำเรื่องนี้เข้ามาเห็นชอบจากรัฐสภาแห่งนี้จริง ๆ ผมอยากให้ท่านนำรายละเอียดแล้วก็พูดความจริงกับรัฐสภาแห่งนี้ครับว่าท่านจะไปเจรจากับเขานี้ ผมเชื่อครับว่าอย่างน้อยทีมงานของท่านที่วันนี้มาช่วยสแตนด์บาย (Stand by) หรือว่าเตรียมข้อมูลไว้ให้ท่านอยู่ข้างหลังบัลลังก์นั้น ผมว่าเขาต้องมีในใจแล้วครับว่าจะไปเจรจาเรื่องอะไรบ้าง และคงต้องไปศึกษาแล้วว่าหลาย ๆ เรื่องประเทศต้องเสียประโยชน์อะไรไปบ้าง นั่นคือสิ่งที่ผมว่ามันน่าจะมาคุยกันวันนี้มากกว่าเอกสารที่ท่านส่งมาให้เพียงไม่กี่หน้า เพราะเราจะไม่ทราบเลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต รัฐบาลเตรียมตัวอะไรไว้บ้าง ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่น่าจะได้ยิน ได้ฟังจากทางรัฐบาลหรือว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม อย่างมาก จริง ๆ มีอีกหลายเรื่องนะครับ มันมีอีกหลายผลิตภัณฑ์ที่ท่านได้นำเข้ามาในที่นี้ด้วย แต่ผมเห็นว่าด้วยเวลาอาจจะไม่มากนัก ก็อยากจะสอบถามผ่านทางท่านประธานไปครับว่า สิ่งที่ผมได้สอบถามนั้นท่านได้เตรียมการอย่างไร และกรอบเวลาในการไปเจรจากันมีผลอีกนานแค่ไหน และที่สำคัญที่สุดครับอีกครั้งหนึ่งว่ากระทบใครบ้างครับ อาชีพใครบ้าง กลุ่มคนของพี่น้องประชาชนใครบ้าง เราก็จะได้มาเตรียมการแล้วก็บอกเขาครับว่าเราอาจจะต้องทำให้เขาเดือดร้อนแต่ว่าประเทศอาจจะได้ประโยชน์ในเรื่องอะไรอีกตามมาบ้าง

เรื่องสุดท้ายจริง ๆ ครับ ก็อยากให้ทางรัฐบาลฝากไปยังท่านรัฐมนตรีครับว่า แนวทางต่าง ๆ ที่ท่านจะไปเจรจากับเขานั้น ขอให้ท่านได้รับฟังความคิดเห็นจากคนอื่น ให้มากกว่านั้นนะครับ และการนำเข้ามาในที่ประชุมรัฐสภาแห่งนี้ก็ขอเอกสาร กรอบการเจรจา ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในหลาย ๆ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทางรัฐบาลจะนำเข้ามา ก็คงจะเป็นประโยชน์กับแนวทางในการพิจารณา เพราะว่าผมไม่สามารถจะพิจารณาหรือว่าฝากอะไรไปได้มากกว่านี้ เพราะว่ารายละเอียดที่ท่านให้มามีเท่านั้นจริง ๆ เพียงแต่ว่าถ้าท่านจะกรุณาได้แล้วก็พูดถึงรายละเอียดในเนื้อหาหรือว่าการศึกษาที่ท่านได้เตรียมไว้แล้วนั้น ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมาก ก็ฝากทางท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านครับ ผมก็ว่าจะตั้งใจฟังท่านครับว่าท่านจะไปเจรจาอะไรกับเขาครับ ขอขอบคุณครับ

พลเอก อีร์เตซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : ต่อจากท่านกษิตก็จะเป็น
ท่านมณเฑียร บุญตัน เชิญท่านกษิต ภิรมย์ ครับ

นายกษิต ภิรมย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ขอบคุณครับ
ท่านประธานครับ ผม กษิต ภิรมย์ บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
ผมมีแค่ ๒-๓ ประเด็นเท่านั้นเองครับใช้เวลาไม่มาก

ประเด็นแรก ที่อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงอุตสาหกรรม ก็คือว่าในกระบวนการประเทศอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศนั้น ประเทศไทย
มีความหลากหลายทางด้านอุตสาหกรรมการผลิต รวมทั้งอาหารมากที่สุด ฐานเศรษฐกิจ
ของเรากว้างขวาง มีการพัฒนามาเป็นเวลายาวนาน แล้วก็ได้เป็นประเทศที่ส่งออกในช่วง
๓๐ ปีที่ผ่านมา คิดว่าก้าวหน้ากว่าประเทศอาเซียนอื่น ๆ อาจจะแค่ยกเว้นประเทศสิงคโปร์
ซึ่ง ณ วันนี้เขาก็หันไปทางด้านการค้าขายบริการมากกว่าการที่จะผลิตสิ่งของ เพราะฉะนั้น
จัดได้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่น่าอยู่ในหมู่อาเซียน นอกจากนั้นแล้วรายได้ของประเทศไทย
คือจีดีพี (GDP) ประมาณ ๖๐-๗๐ เปอร์เซ็นต์นั้นขึ้นอยู่กับการค้าต่างประเทศ ซึ่งหมายความว่า
สินค้าส่งออกของประเทศไทยนั้นไปยังประเทศที่เขาได้ตั้งมาตรฐานไว้สูงมาก อาทิ
ประเทศสหรัฐอเมริกาเหนือ สหภาพยุโรป ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลี ประเทศไต้หวัน
ประเทศออสเตรเลีย แล้วก็ประเทศนิวซีแลนด์ เพราะฉะนั้นจากการที่เรามีประสบการณ์
อันยาวนานแล้วเราก็ค้าขายกับต่างประเทศนี้ก็หมายความว่าคุณภาพสินค้าของไทย
ได้มาตรฐานสากล และเราก็มีประสบการณ์กับองค์กรกลางของโลก -----

ทางด้านอาหารก็มีโคเด็กซ์ ทางด้านสินค้าอุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไปก็มีไอเอสโอ นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ของดับบลิวทีโอ โออีซีดี (OECD) ที่กรุงปารีสต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วมีหอการค้าต่างประเทศตั้งอยู่ที่ประเทศไทยก็ประมาณ ๓๐ กว่าหอการค้า เพราะฉะนั้นองค์ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานสินค้าที่เราต้องขายในอาเซียนแล้วขายไปที่โลกนั้นเรามีอยู่มากมาย เพราะฉะนั้นคำถามที่ผมอยากจะถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมผ่านท่านประธานสภาก็คือว่าแล้วไหนเราถึงไม่เป็นตัวนำของอาเซียนในการที่จะวางมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรม ขอใช้ภาษาอังกฤษชนิดหนึ่งว่าทำไมเราไม่ เซต สแตนดาร์ด (Set Standard) เพราะว่าเอกสารที่ส่งมาให้เราอ่านที่สถานนั้นมันดูหยาบ ๆ ครับ มันหลวมทั้งที่เพื่อน ส.ส. ของผมหลายคนได้ปรารภไว้ มันแทบจะไม่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของเราในเรื่องการที่จะไปเจรจาความกับอาเซียนอีก ๙ ประเทศ เพื่อจะได้มีมาตรฐานของอาเซียน ผมขอท้าต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมผ่านท่านประธานสภาว่าเราจะต้องเป็นตัวนำ และจะต้องเอาประสบการณ์ที่มีอยู่ ข้อมูลที่มีอยู่นั้นมาเป็นเอกสารเจรจาในแต่ละตัวสินค้าหลัก ๆ จะต้องมีการเอกสารเหล่านี้ที่เกี่ยวกับมาตรฐานนี้อยู่ในมือของคณะผู้แทนไทยที่จะไปเจรจาในกรอบของอาเซียน ถ้าเพื่อทำอย่างนี้ไม่ได้ก็หมายความว่าเราจะทำงานกันแบบสุกเอาเผากินแบบซุ่ม แล้วผมก็ค่อนข้างจะแน่ใจว่าข้าราชการประจำที่กระทรวงอุตสาหกรรมมีขีดความสามารถมากกว่านั้นครับ และที่บอกว่าจะไปปรึกษาหารือกับสภาอุตสาหกรรมหรือสภาหอการค้า ไม่จำเป็นต้องมาพูดอย่างนั้น ควรจะมาบอกว่าได้ปรึกษาหารือแล้ว แล้วก็สามารถที่จะร่วมกันดำเนินการ เรามีทำที่เรียบร้อยแล้วว่าสินค้าหลัก ๆ นั้นเราจะมีมาตรฐานเพื่ออาเซียนอย่างไร เราจะเป็นตัวนำ และจะเป็นผู้กำหนดครับ นำศักดิ์ศรีแล้วก็ขีดความสามารถของประเทศไทยมาให้ประชาชนชาวไทยทราบและให้เป็นที่ยอมรับกันในอาเซียนด้วย นั่นก็เป็นประเด็นที่ ๑ นะครับ

ประเด็นที่ ๒ คู่ขนานไปกับการเจรจาเพื่อวางมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรมนั้นมันจะต้องมีการกิจเคียงข้างนะครับ ขอใช้คำภาษาอังกฤษว่า พาราเรล แอคทีวิตี (Parallel activity) ซึ่งเพื่อน ๆ สมาชิกก็ได้พูดไว้แล้วหลายท่านด้วยกันผมขอเน้นนะครับ

ประเด็นที่ ๑ คือเงินทุนเพื่อจะให้มีการวิจัย พัฒนาการค้นคว้าทั้งหลายรวมทั้งห้องแล็บ ห้องทดลอง บุคลากรที่จะต้องพร้อม แล้วก็การที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม อาชีพของท่านก่อนนั้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่านมาจาก

ศูนย์นวัตกรรม ท่านอย่าสอบกในเรื่องนี้เป็นอันขาดนะครับ แล้วในฐานะที่ท่านได้มาเป็น
เสนาบดีที่กระทรวงอุตสาหกรรมแล้วท่านจะต้องโยงให้ได้ระหว่างภาควิชาการ คือบรรดา
มหาวิทยาลัยทั้งหลาย ภาควอุตสาหกรรมผู้ผลิต แล้วก็รัฐบาล ขอให้มีความร่วมมือสามเส้า
ในการที่จะพัฒนาขีดความสามารถของประเทศไทย แล้วก็ให้มาตรฐานของสินค้าไทยนั้น
เป็นที่เชื่อถือ ไม่ใช่แค่แต่ในอาเซียน แต่ว่าทั่วโลกด้วย อันนี้ท่านต้องทำ แล้วก็สมมุติว่า
ถ้าท่านถูกปลดออกจากตำแหน่งพรงนี้ ผมหวังว่าเมื่อท่านกลับไปมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ท่านยังจะสามารถที่จะนำพาให้มีความร่วมมือสามเส้าอันนี้ให้ได้ เพราะการวิจัยค้นคว้าพัฒนา
เป็นหัวใจที่สำคัญของอนาคตของประเทศไทย เพราะว่าที่ผ่านมาเรามักจะซื้อปัญหาของคนอื่น
เราซื้อแพรนไชส์ หรือไม่เราก็ไปขโมยทรัพย์สินทางปัญญาของเขา ซึ่งที่เกี่ยวกับประเด็นนี้
ผมก็อยากจะฝากคณะรัฐมนตรีด้วยทั้งหมดนะครับว่าประเด็นปัญหาเกี่ยวกับทุจริตคอร์รัปชัน
มันมีอยู่ และจากการทุจริตคอร์รัปชันก็ทำให้การบังคับใช้กฎหมายมันไม่ได้เต็มที่ เมื่อบังคับ
ใช้กฎหมายไม่ได้เต็มที่ มาตรฐานของสินค้าไทยมันก็ไม่มีมาตรฐาน แล้วก็มาตรฐานของสินค้า
ที่จะมาจากต่างประเทศมันก็ไม่มีมาตรฐาน เพราะมันมีการทุจริตคอร์รัปชัน มีการลอกก็อปปี
(Copy) เป็นที่เลื่องลือว่าประเทศไทยก็เป็นศูนย์กลางของอาชญากรรมข้ามชาติ เพราะฉะนั้น
จะต้องทำงานกันอย่างเต็มที่ในการที่จะให้โรงงานอุตสาหกรรมทำงานที่ดี ก็หมายความว่า
โรงงานอุตสาหกรรมต้องซื่อสัตย์สุจริตนะครับ ออกมากระทรวงอุตสาหกรรมต้องประสาน
กับตำรวจในการที่จะดูแลว่ากฎหมายมีการบังคับใช้ และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามมาตรฐานที่
กฎหมาย หรือว่ากฎเกณฑ์ของอาเซียนจะได้พึงกำหนดไว้ -----

นอกจากนั้นแล้วที่เกี่ยวกับมาตรฐานนะครับ ผมก็ยังไม่ได้เห็นว่าได้มีการพูดคุยอะไรเกี่ยวกับ
กรมศุลกากร เพราะว่าพิกัดก็ดี การนิยามคำก็ดี มันต้องควบคู่ไปกับเรื่องมาตรฐาน แล้วก็การวิจัย
ค้นคว้าเพื่อพัฒนาเพื่อจะให้ได้มาตรฐานก็ต้องนำเอากระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
เข้ามาด้วย นอกจากนั้นแล้วที่เราเป็นห่วงกันมากเพื่อน ๆ ส.ส. หลายคนได้พูดเรื่องเอสเอ็มอี
ธุรกิจขนาดกลางและย่อมที่เขาจะได้รับผลกระทบ สินค้าที่ถูกหรือดีกว่าอาจจะเข้ามาจาก
ประเทศมาเลเซีย หรือประเทศฟิลิปปินส์ หรือว่าสินค้ายังไม่ได้มาตรฐาน เรื่องการค้นคว้าวิจัย
ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งอีกอันหนึ่ง

ประเด็นที่ ๒ ก็คือกองทุน ณ วันนี้เรามีธนาคารรัฐประมาณ ๖ แห่งด้วยกัน
จะเป็น ธ.ก.ส. จะเป็นเอสเอ็มอี จะเป็นธนาคารกรุงไทย จะเป็นธนาคารออมสิน ก็ชะลอหรือว่า
ยุติการใช้เงินของธนาคารเหล่านี้เพื่อนโยบายประชานิยมที่เอาภาษีราษฎรไปลาญกันเล่นนี่
แล้วก็นำเงินเหล่านี้มาช่วยบริษัทธุรกิจขนาดกลางและย่อม คือเอสเอ็มอีของเรา
ให้เขาสามารถที่จะตั้งไข่ได้ แข่งขันได้ และสามารถที่จะผลิตสินค้าได้มาตรฐานสากล
นอกเหนือจากมาตรฐานของอาเซียน อันนี้เป็นสิ่งที่ต้องเร่งดำเนินการ แล้วก็นอกจากนั้นแล้ว
ทางรัฐบาลโดยเฉพาะทางกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการคลัง ก็น่าจะประสานงานกับ
ทางบรรดาธนาคารพาณิชย์ ซึ่ง ณ วันนี้ทุก ๆ ธนาคารเขาก็มีฝ่ายเอสเอ็มอีว่าธนาคารของรัฐ
แล้วถึงงบประมาณของรัฐจะไปร่วมมือกับธนาคารพาณิชย์อย่างไรในการที่จะมีทุน
ให้บริษัทเอกชนขนาดกลางและย่อมนั้นสามารถที่จะพัฒนาตัวเองแล้วก็ต่อสู้ได้ นี่ก็เป็น
รายย่อย ๆ นะครับเกี่ยวกับกิจการคู่ขนานที่จะต้องทำไปในระหว่างที่กระทรวงอุตสาหกรรม
จะนำทีมไทยไปเจรจาในการที่จะกำหนดมาตรฐานสินค้าของอาเซียน

ส่วนประเด็นสุดท้ายในเอกสารทั้งหมดที่พูดมาทั้งหมดนี้ ยังไม่เห็นคำว่า
สำนักเลขาธิการอาเซียนที่กรุงจาการ์ตา ซึ่งมีเลขาธิการเป็นอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศ ดอกเตอร์สุรินทร์ พิศสุวรรณ พรรคประชาธิปัตย์นะครับ โดยการประชุม
ทั่ว ๆ ไปแล้วของฝ่ายประเทศสมาชิก ณ วันนี้ น่าจะมอบหมายให้สำนักเลขาธิการอาเซียน
ที่กรุงจาการ์ตาทำเอกสารทำงาน ภาษาอังกฤษใช้คำว่า เวอร์คกิ้งเปเปอร์ (Working Paper)
หรือจะเป็นเอกสารที่จะเป็นอะไร ๆ คล้าย ๆ กับร่างเอกสารเกี่ยวกับมาตรฐานของสินค้า
ยางพารา หรือจะอิเล็กทรอนิกส์ หรือจะอื่น ๆ ต่าง ๆ เหล่านี้ ผมคิดว่าแทนที่ประเทศสมาชิก
จะเหนื่อยกันทั้ง ๑๐ ประเทศหรือมากันมือเปล่าสู่ที่ประชุมก็น่าที่จะได้มอบหมาย

ให้สำนักเลขาธิการอาเซียนทำเอกสารพื้นฐานเพื่อเป็นบรรทัดฐานหรือจะเป็นอะไร
ฐานในการที่จะได้มีการเจรจาโดยคณะผู้แทนของอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศ แล้วก็น่าที่จะมี
การเชิญผู้เชี่ยวชาญของโลกจะเป็นขององค์กรโคเด็กซ์ หรือไอเอสโอ หรือของดับบลิวทีโอ
หรือแม้กระทั่งของอันแทค (UNTAC) ของสหประชาชาตินั้นมาให้คำแนะนำด้วยเกี่ยวกับ
มาตรฐานสินค้าต่าง ๆ ก็เป็น ๓ ประเด็นหลัก ๆ ที่อยากจะขอเสนอต่อท่านประธานสภาไปยัง
รัฐบาลแล้วก็ขอความกรุณากระทรวงอุตสาหกรรมข้าราชการจะต้องทำงานให้มันหนักแน่น
อย่าดูถูกปัญญาของบรรดาผู้แทนราษฎรของประชาชนที่นี่ ๖๐๐ กว่าคนนะครับ เอาแต่ละเรื่อง
ก็เอกสารแผ่นเดียว อย่างนี้มันไม่ค่อยจะงดงามเท่าไรนะครับ เรามีความหวังดีต่อประเทศชาติ
ด้วยกัน แล้วก็เห็นว่าการตั้งมาตรฐานสินค้าเป็นเรื่องฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล ไม่มีอะไรที่จะ
โต้เถียงกันเพียงแต่อยากจะทำงานให้มันดีขึ้น แต่ว่าเอกสารที่ส่งมาแล้วนี้มันค่อนข้างจะเหงา
แล้วก็ไม่มีความเป็นมืออาชีพครับ สมัครงเล่นเหลือเกินครับ ขอให้ท่านรัฐมนตรีช่วยปรับปรุง
วิธีการทำงานด้วยครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

พลเอก จีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านมณเฑียร บุญตัน ครับ

นายมณเฑียร บุญตัน สมาชิกวุฒิสภา (ภาคอื่น) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภา
ที่เคารพ ผม นายมณเฑียร บุญตัน สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ก่อนอื่นต้องขอกราบ
ขอบพระคุณท่านประธานที่ให้โอกาสผมได้แสดงความคิดเห็นต่อกรอบการเจรจาความตกลง
ด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรอง ซึ่งความเห็นที่ผมจะกล่าวต่อไปนี้แม้ว่าจะเป็นความเห็น
ของผู้แทนราษฎรคนตัวเล็กตัวน้อย แต่ก็น่าจะเป็นประโยชน์ที่ประเทศไทยเรามีศักยภาพ
ที่จะนำไปใช้ให้เพิ่มศักยภาพด้านการแข่งขันให้กับประเทศชาติของเราครับ

คือผมเห็นว่าสิ่งที่ได้กำหนดไว้และได้จัดทำเป็นเอกสารแจกมานี้ไม่ครอบคลุมถึงบางเรื่อง
ที่ผมคิดว่าประเทศไทยกำลังมาแรง แต่ไม่อยู่ในสายตาของผู้บริหาร หรือยังไม่อยู่ในสายตา
ของผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ นั่นก็คือมาตรฐานว่าด้วยเรื่องของการเข้าถึงที่เท่าเทียม
และทั่วถึง อันนี้แปลอาจจะไม่ตรงตัวเท่าไรนะครับ ภาษาอังกฤษเรียกว่า แอคเซสซิบิลิตี้
สแตนดาร์ด (Accessibility standard) ซึ่งสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทย
ได้ร่วมเป็นภาคี นั่นก็คือกรณีกฎหมายระหว่างประเทศได้แก่นุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ
ซึ่งได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนนะครับว่าเป็นหลักประกันการเข้าถึงอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง
ในเรื่องของสินค้าและบริการ รวมถึงผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ให้ใช้หลักการการออกแบบที่เป็นสากล
หรือบางท่านเรียกว่า อารยะสถาปัตย์ หรือบางท่านเรียกว่า การออกแบบที่เป็นธรรม
หรือยูนิเวอร์แซล ดีไซน์ (Universal Design) รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก
หรือแอสซิสทิฟ เทคโนโลยี (Assistive Technology) สิ่งเหล่านี้เกิดการตื่นตัวกันทั่วโลกครับ
ขณะนี้มาตรฐานอุตสาหกรรมของไอเอสโอ ก็มีมาตรฐานว่าด้วยเรื่องของการเข้าถึง
หรือแอคเซสซิบิลิตี้ สแตนดาร์ด สแตนดาร์ด ออกมาหลายตัวนะครับ ขณะนี้ประเทศญี่ปุ่น
ซึ่งกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ จีไอเอส (GIS) เองก็ได้คำนึงถึงมาตรฐานว่าด้วยเรื่องของการเข้าถึง
และกำลังเป็นสัญญาณของการได้รับการขานรับจากวงการอุตสาหกรรม หรือกระทั้งการวิจัย
และพัฒนา ประเทศไทยไม่ได้น้อยหน้าเลยนะครับท่านประธาน ในเมื่อครั้งที่มีการประชุม
สุดยอดระดับโลกว่าด้วยสังคมสารสนเทศ หรือเวิลด์ ซัมมิต ออน อินฟอร์เมชัน โซไซตี้
(World summit on information society) ประเทศไทยก็ได้เป็นผู้เสนอหลักการการออกแบบ
ที่เป็นสากลหรือยูนิเวอร์แซล ดีไซน์ ซึ่งเป็นเอกสารหลักของเวิลด์ ซัมมิตดังกล่าว แม้กระทั่ง
กฎหมายในประเทศไทยเองก็ได้มีการพูดถึงมาตรฐานว่าด้วยการเข้าถึงเหล่านี้ ขณะนี้กำลัง
มีความพยายามอยู่ภายในกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อจัดตั้งเป็นสถาบัน
เพื่อพัฒนาการออกแบบที่เป็นสากลและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกขึ้น ท่านเชื่อไหมว่า
ประเทศไทยมีนักวิจัยที่มีความเป็นเลิศและสามารถชั้นนำในเรื่องของรีแฮบิลิเทชัน เอนจิเนียริง
(Rehabilitation engineering) ก็ดี ในเรื่องของไบโอ เมดดิคอล เอนจิเนียริง (Bio medical
engineering) ก็ดี ในเรื่องการออกแบบที่เป็นสากลหรือยูนิเวอร์แซล ดีไซน์ ทั้งทางด้านไอซีที
(ICT) หรือทางด้านอุปกรณ์ทางการแพทย์ แต่ปรากฏว่าสิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้รับการบรรจุไว้
ในกรอบการเจรจาความตกลงใด ๆ ทั้งสิ้น เรามีดีแต่เราไม่รู้จักเอามาใช้ครับ สิ่งที่เรามีดีนี้

หมายความว่าเราเป็นผู้นำพอที่จะกำหนดมาตรฐานที่จะใช้ในอาเซียนได้ครับท่านประธาน หลายเรื่องได้มีการคิดค้นแบบการวิจัยพัฒนาในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวีลแชร์ (Wheel chair) ไฟฟ้า ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์รีโมท คอนโทรล (Remote control) ที่ใช้กับ เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการหรือผู้สูงอายุ ซึ่งแน่นอนครับ ผู้สูงอายุ ใน ๖๐๐ ล้านคนนี่ อีกไม่ช้าไม่นานเราจะมีกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นผู้สูงอายุอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อประเทศไทยเป็นผู้นำทางด้านการวิจัยพัฒนาที่สามารถกำหนดมาตรฐานได้เองแล้วนี้ เราย่อมเข้าใจถึงปัญหาและความต้องการจำเป็นพิเศษของคนในประชาคมอาเซียนด้วยกันได้ เพราะฉะนั้นการที่เราจะเป็นผู้กำหนดมาตรฐานบางอย่างที่ระดับสากลยังไม่มี หรือบางอย่าง ที่มีในระดับสากลแต่ขาดรายละเอียด เช่นรายละเอียดที่ครอบคลุมถึงภาษาและวัฒนธรรม ของประเทศในประชาคมอาเซียน ยกตัวอย่าง อุปกรณ์ทางการแพทย์ก็ดี อุปกรณ์ไอซีทีที่ดี จะต้องมีส่วนที่แสดงผลข้อมูลซึ่งเป็นภาษาต่าง ๆ -----

ขณะนี้กำลังมีการกำหนดมาตรฐานสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่แสดงผลบนอุปกรณ์ไอซีที บนสื่อสิ่งพิมพ์ชนิดต่าง ๆ ที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์ ที่เราเรียกว่า อีพับ หรือ อี-พับลิชชิง (e-Publishing) ประเทศไทยก็กำลังมีคณะกรรมการเพื่อกำหนดอีพับเป็นภาษาไทย ประเทศอาเซียนไม่มีใครสนใจ และยังไม่มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้เลย ถ้าเราจะฉวยโอกาสศึกษากำหนดเรื่องของการแสดงผลข้อมูลบนอุปกรณ์ทางการแพทย์หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นใดที่จะเป็นมาตรฐานสินค้าและผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ในอาเซียนต่อไปในอนาคต เราก็ย่อมจะรู้ภาษาที่ใช้ในอาเซียนนั้นเป็นอย่างไรนะครับ เมื่อเรารู้มาตรฐานสากลก่อนเพื่อน เมื่อเราทราบถึงการวิจัยพัฒนาและการผลิตอุปกรณ์ต้นแบบในประเทศไทย หมายถึงความได้เปรียบในการที่เราจะเป็นผู้ผลิตและส่งออกสินค้าเหล่านี้ไปในประเทศอาเซียน นั่นเป็นการนำมาตรฐานสากลที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกมาใช้ตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่เราเคยเป็นผู้ให้สัตยาบันก่อนเพื่อน และตอนนี้ประเทศอาเซียนอื่น ๆ กำลังตามเรามา

ประการต่อมา ก็คือท่านเชื่อไหมครับว่าขณะนี้กำลังมีความพยายามที่จะกำหนดมาตรฐานในเรื่องของการเตรียมความพร้อมกรณีเกิดภัยพิบัติหรือสถานการณ์ฉุกเฉินซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อทุกประเทศในโลกนี้ ผมเชื่อว่าอาเซียนก็กำลังดูเรื่องนี้อยู่ ประเทศไทยก็อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้ทั้งกำหนดมาตรฐานและนำมาตรฐานสากลมาปฏิบัติเป็นประเทศแรก ผมไม่แน่ใจเหมือนกันนะครับว่าการที่ระบุว่าได้มีการเจรจามาตรฐานเกี่ยวกับอิเล็กทรอนิกส์ไปเรียบร้อยแล้ว เรายังจะสามารถเพิ่มเติมรายละเอียดในส่วนนี้ได้หรือไม่ ถ้าไม่สามารถเพิ่มเติมได้ก็เป็นที่น่าเสียดายครับท่านประธาน ผมคิดว่าประเทศไทยน่าจะต้องถือโอกาสเอาเรื่องที่ท่านทั้งหลายอาจจะมองว่าเป็นประเด็นเล็ก ๆ น้อย ๆ จากกลุ่มคนตัวเล็กตัวน้อย แต่กลุ่มคนเหล่านี้มันวันยังขยายตัวเติบโตใหญ่ เพราะทุกประเทศในอาเซียนจะต้องมีคนสูงอายุเพิ่มขึ้น จะต้องมีคนที่ยาซ้าและค่อย ๆ เพิ่มจำนวนความพิการมากขึ้น คนเหล่านี้จะเป็นผู้บริโภคในผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเหล่านี้ต่อไปในอนาคตอย่างแน่นอน ทำไมประเทศญี่ปุ่นจึงคิดได้ ทำไมประเทศจีนแม้ว่าไม่ได้คิดเองแต่ก็เป็นโออีเอ็ม (OEM) ในเรื่องนี้ได้ ท่านเชื่อไหมว่าอุปกรณ์ที่ประกอบด้วยแอสเซสซิบิลิตี้ สแตนด์าร์ดทั้งหลายที่ผลิตไปขายในประเทศสหรัฐอเมริกาในสหภาพยุโรปปัจจุบันนั้นผลิตในประเทศจีนแทบทั้งสิ้น แม้ว่าประเทศจีนไม่ได้กำหนดมาตรฐานเหล่านี้เลย ประเทศไทยเราซึ่งถือว่ามีนักวิจัยที่มีฝีมือ และมีนักอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้า แม้ว่าจะรับเขามาผลิตอีกทีหนึ่งก็ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก

ทำไมเราไม่เอาสิ่งเหล่านี้มาเพื่อสร้างความได้เปรียบ ไม่ใช่ได้เปรียบแล้วผูกขาดกำไรแต่เพียงผู้เดียว ได้เปรียบแล้วยังแบ่งปันแนวคิดที่จะสร้างสังคมอยู่เย็นเป็นสุขไปสู่พี่น้องในประชาคมอาเซียน ร่วมกัน ผมคิดว่าเป็นความงดงามที่เรานอกจากจะเป็นผู้ได้เปรียบ เป็นผู้นำทางความคิดแล้วยังแบ่งปันแนวคิดในการใช้มาตรฐานเพื่อการเข้าถึงที่เท่าเทียมและทั่วถึงไปสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งถึงอย่างไรเราก็คงหนีไปไม่พ้นอยู่แล้วครับ ผมจึงอยากจะขอเรียนผ่านท่านประธานไปยังรัฐบาลว่าได้โปรดพิจารณาสนับสนุนหลักการ ท่านจะนำหลักการนี้ไปประกอบการเจรจา ในการกำหนดสินค้าผลิตภัณฑ์ทั้ง ๖ กลุ่มที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ท่านอย่าคิดว่าเรื่องของแอสซีบีลิตี้ สแตนดาร์ดไม่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ยาครับ เพราะว่าประเทศญี่ปุ่นแม้กระทั่งฉลากยาซึ่งจะต้องแยกแยะระหว่างยาบรรเทาปวดกับยาหยอดตาก็ต้องระบุให้ชัดเจนในลักษณะที่ทุกกลุ่มคนสามารถเข้าถึงสาระสำคัญของฉลากยานั้นได้ อันนี้นักอุตสาหกรรมไทยอาจจะไม่คิดนะครับ ----

แต่ที่ประเทศญี่ปุ่นเขาคิดครับ และกำลังจะเป็นมาตรฐานที่ถูกบังคับไปทั่ว แล้วความสามารถในการแข่งขันในเชิงธุรกิจกำลังจะเป็นตัวบังคับเราในที่สุด ท่านเชื่อไหมครับว่าขณะนี้บริษัทบางบริษัทของไทยซึ่งนำเข้าสินค้าเหล่านี้เข้ามา แต่เป็นที่น่าเสียดายครับว่าฉลากประกอบผลิตภัณฑ์สินค้าเหล่านี้แทนที่จะเป็นภาษาไทย ผมยกตัวอย่างครับว่ามีผลิตภัณฑ์ที่เป็นแชมพูกับครีมนวดผมของบริษัทในเครือของบางแห่งที่นำเข้ามาจากประเทศญี่ปุ่น มีอักษรเบลล์กำกับที่ทำให้คนสามารถแยกแยะว่าอันไหนเป็นแชมพู อันไหนเป็นครีมนวดผม และมีตัวอักษรขนาดใหญ่ แต่ปรากฏว่าเป็นภาษาญี่ปุ่นไม่ใช่ภาษาไทยครับ อันนี้เป็นที่น่าเสียดาย ถ้าเรารู้อย่างนี้เรากำลังจะผลิตสินค้าส่งออกไปในประเทศอาเซียนด้วยกัน เราสามารถจะทำฉลากผลิตภัณฑ์หรือสินค้าเหล่านี้เป็นภาษาของแต่ละประเทศเป็นตัวอักษรขนาดใหญ่หรือเป็นสัญลักษณ์ที่สามารถเข้าใจได้ง่ายเพื่อทำให้เกิดความสะดวก ความปลอดภัยของผู้ใช้แต่ละประเภทแต่ละกลุ่ม แต่ละภาษา นี่ละครับเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและเป็นเรื่องที่หลายคนมองข้ามอยู่ แต่ผมอยากจะขอให้ประเทศไทยนั้นใช้ความได้เปรียบในความเข้าใจปรัชญานี้ ในการที่เราได้เข้าสู่พันธกรณีระหว่างประเทศในฐานะที่เราได้ให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศไปแล้ว และในฐานะที่เรามีนักวิจัยเป็นจำนวนมาก ท่านอย่าเข้าใจผิดว่าเราไม่มีนักวิจัย เรามีนักวิจัยเป็นจำนวนมาก แต่เรื่องเหล่านี้ยังไม่ได้อยู่ในความสนใจของฝ่ายการเมือง ยังไม่ได้อยู่ในความสนใจของฝ่ายบริหารเท่าที่ควร ผมก็ขอฝากเรื่องของแอกเซสซิบิลิตี้ สแตนด์ดาร์ด ไว้ในใจของทุกท่าน ขอบพระคุณมากครับ ท่านประธานครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานรัฐสภา ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านรัฐมนตรีจะชี้แจงไหมครับ เชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขครับ

นายวิทยา บุรณศิริ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ จริง ๆ กระผมเองขออนุญาตใช้เวลาในสถานะที่ถูกพาดพิงอยู่นิดเดียวครับ ไม่น่าถึง ๕ นาที ก็เกี่ยวข้องครับ ก็ได้ยินท่านสมาชิกรัฐสภาท่านได้กล่าวถึงในกรณีอยากให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้นั่งอยู่ตรงนี้ แต่ข้อเท็จจริงผมอยู่ในเขตปริมณฑลของสภาอยู่แล้ว แล้วก็ได้อินท่านอภิปรายตลอดนะครับ ต่อความห่วงใยต่อดอกเตอร์รัชดาและคุณหมอสุกิจก็เกี่ยวข้องว่าการที่ไม่เห็นกระทรวงสาธารณสุขในฐานะ

ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะคณะกรรมการอาหารและยาได้ทำหน้าที่ในกระบวนการ ทั้งการให้องค์ความรู้ น่าที่จะมีกระบวนการให้องค์ความรู้ต่าง ๆ ผมเรียนท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติด้วยความเคารพครับว่าในแต่ละปีกระทรวงสาธารณสุขได้มีการทำลายและมีการจับโดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการอาหารและยาปีหนึ่งหลายหมื่นรายการ ผมเองตั้งแต่เข้ามารับตำแหน่ง ๙ เดือนเศษ ก็ได้ดำเนินการในส่วนนี้อย่างกว้างขวาง แต่อย่างไรก็แล้วแต่นะครับ ผมเองได้ให้นโยบายกับท่านเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาว่าเราเองคงจะให้องค์ความรู้ โดยเฉพาะสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชนที่เรามีความห่วงใย เพราะฉะนั้นมาตรฐานจากนี้ไปว่าการพัฒนาเข้าสู่เออีซี เพื่อรองรับในกรอบที่ ๑ ผมเรียนให้ทราบว่าเรามีระยะเวลาอยู่ในปี ๒๐๑๕ ผมคิดว่ามันใจว่าเราสามารถที่จะดำเนินการพัฒนาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะสิ่งที่ผมห่วงใยก็คือผลิตภัณฑ์ชุมชน พุดง่าย ๆ ว่าภาคอุตสาหกรรมผมไม่ห่วงครับ เพราะว่าเขามีมาตรฐานที่ดีกว่าแต่เรากลับห่วงพวกโอท็อป ซึ่งในประเทศเรานั้นแม้แต่แพคเกจจิ้ง (Packaging) เองหรือการถนอมอาหารต่าง ๆ กระบวนการต่าง ๆ นั้นยังไม่มีมาตรฐาน ตอนนี้กระทรวงสาธารณสุขก็เริ่มมีการฝึกอบรม โดยเฉพาะที่ผ่านมามีได้เป็นผู้มอบรางวัลให้ ๖๕ รายการ โดยเฉพาะมาตรฐานไพรมารี จีเอ็มพี (Primary GMP) ที่เพิ่งได้ดำเนินการ แล้วก็ให้ทั่วประเทศได้มีโครงการตัวนี้แล้วเราก็ได้ข่าวดีจากผู้ประกอบการ โดยเฉพาะห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ยินดีที่จะรับผลิตภัณฑ์ที่ผ่านไพรมารี จีเอ็มพี อันนี้ขอเรียนให้ทราบว่ากระทรวงสาธารณสุขไม่ได้นั่งนอนใจขอบคุณท่านสมาชิกที่มีความเป็นห่วง ผมต้องยอมรับครับว่าในบรรดาที่เกี่ยวข้องกับข้อที่ ๑ กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและตรวจสอบรับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียน และกรอบเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์นั้น -----

ที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงสาธารณสุขนั้นก็ยอมรับมีถึง ๕ รายการ โดยเฉพาะด้านต่าง ๆ ที่พวกเราได้มีความห่วงใย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของผลิตภัณฑ์ยา ด้านผลิตภัณฑ์ยาแผนโบราณ และผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ด้านผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์ ด้านเครื่องสำอาง ก็เรียนให้ทราบ ด้านผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป เช่นกันผมมีความห่วงใยเช่นเดียวกับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติหลายท่านที่ได้บอกในที่ประชุมไว้ ก็จะรับข้อสังเกตส่วนนี้ไว้ แต่เรียนตรง ๆ ว่าให้ท่านได้รับทราบว่ากระทรวงสาธารณสุขไม่ได้นิ่งนอนใจ แล้วก็รับทราบในสิ่งที่ท่านห่วงใย ก็พยายามรับเงื่อนไขรายละเอียดไปประกอบการพิจารณา เพื่อให้ประเทศไทยนั้นสามารถรองรับเออีซีที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่ภายใต้ภารกิจของปี ๒๐๑๕ ให้ทันครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมครับ

หม่อมราชวงศ์พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิวัตน์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผมขอชี้แจงข้อซักถามของท่านสมาชิกรัฐสภาผ่านท่านประธาน ก่อนอื่นต้องกราบขอบพระคุณท่านสมาชิกที่ได้กรุณาซักถามแล้วก็ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์หลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน แล้วก็ในเรื่องของการเตรียมความพร้อมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการดูแลในเรื่องมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศนะครับ ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้นะครับว่าเรื่องที่นำเสนอท่านสมาชิกรัฐสภาพิจารณาในวันนี้เป็นเรื่องที่ดีกับประเทศเราทำต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ทุกรัฐบาลก็พยายามที่จะดูแลในเรื่องของกรอบมาตรฐานนี้มาโดยตลอดครับ การพิจารณาในวาระที่สองนั้นก็เป็นเรื่องที่ทำมาจากรัฐบาลที่แล้ว ทำแล้วเสร็จตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๔ แล้วเราก็กำเนินการพยายามที่จะเสนอเรื่องนี้ให้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ก็เพิ่งจะได้รับการพิจารณาในวันนี้ ก็อยากจะกราบขอบพระคุณท่านประธานที่กรุณาบรรจุในวาระ หลักในเรื่องนี้ทั้งหมดผมขอชี้แจงอย่างนี้ครับ เริ่มต้นด้วยกรอบ ๓ สาขาหลักของอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นในเรื่องของเออีซีที่เราพูดถึงเรื่องของการเคลื่อนย้ายเสรีของสินค้า ของบริการ ของแรงงาน ของเงินทุนและการลงทุน เวลาเราพูดถึงการเคลื่อนย้ายเสรีของสินค้านั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดเมื่อสินค้าสามารถที่จะส่งจำหน่ายจาก ๑ ประเทศไปยังอีก ๑ ประเทศได้ ก็จำเป็นที่จะต้องมีความมาตรฐานที่สอดคล้องกันในอาเซียนถึงจะสามารถ

ส่งสินค้าให้เคลื่อนย้ายอย่างเสรีได้ หลักการที่นำเสนอในวันนี้ คือหลักการเจรจาตามวาระที่หนึ่งนั้น หลักที่สำคัญคือ ทุกประเทศในอาเซียนเห็นพ้องกันว่าทุกประเทศควรใช้มาตรฐานสากล เพื่อส่งเสริมการค้าขายระหว่างกัน นอกจากนั้นแล้วอาเซียนเป็นฐานการผลิตสินค้าที่สำคัญที่สุดของโลก เพราะฉะนั้นถ้าทุกประเทศในอาเซียนใช้มาตรฐานสากลก็จะเป็นที่ยอมรับ ไม่ใช่เฉพาะในอาเซียนเท่านั้น แต่ว่าประเทศที่เป็นคู่ค้าของอาเซียนก็จะรับในเรื่องของสินค้าของอาเซียนที่มีมาตรฐานด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นหลักการก็คือใช้มาตรฐานสากล ท่านประธานครับ ไม่ว่าจะเป็นมาตรฐานไอเอสโอที่จะใช้กับเรื่องของยานยนต์ ใช้กับเรื่องของผลิตภัณฑ์ยาง ใช้กับผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์นะครับ หรือมาตรฐานที่เราเรียกว่า ไออีซี อินเตอร์เนชั่นแนล อิเล็กทรอนิกส์ คอมมิสชัน (IEC International Electrotechnical Commission) ใช้กับไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ใช้ยูเอ็นไอซีอี อันนี้ก็เป็นเรื่องของยานยนต์เช่นกัน ใช้ฟาร์มาโคเปีย (Pharmacopoeia) ในเรื่องของอุตสาหกรรมยา ใช้โคเด็กซ์ ใช้เอฟเอโอ (FAO) ในเรื่องของอุตสาหกรรมอาหาร หลักง่าย ๆ ว่าสินค้านั้นตรวจมาตรฐานจากห้องแล็บของประเทศใดที่ได้รับการรับรองทุกประเทศในอาเซียนก็จะรับรองตามนั้นด้วย ยกตัวอย่าง เช่นถ้าเกิดประเทศไทยให้การรับรองสินค้าหนึ่งประเภทยกตัวอย่างเป็นโคมไฟยานยนต์ รถยนต์ผ่านแล็บจากประเทศไทยก็สามารถส่งขายในอาเซียนได้หมด เช่นเดียวกันถ้าเกิดสินค้านั้นผลิตในประเทศอินโดนีเซียและผ่านการตรวจสอบจากห้องปฏิบัติการที่เป็นมาตรฐานของประเทศอินโดนีเซียตามมาตรฐานไอเอสโอหรือไออีซีก็แล้วแต่ ทุกประเทศในอาเซียนก็จะยอมรับซึ่งกันและกัน -----

เพราะฉะนั้นหลักการในเรื่องการขอมติในครั้งนี้ ขอความเห็นชอบในครั้งนี้ก็คืออยากจะให้ทุกประเทศใช้มาตรฐานสากลในการรองรับมาตรฐานสินค้าของอาเซียน ตรงนี้ประโยชน์จะเกิดขึ้นจะมีอะไรบ้างก็เรื่องของ การลดการตรวจสอบซ้ำ ถ้าประเทศใดประเทศหนึ่งรับรองเวลาส่งไปขายอีกประเทศหนึ่งก็ไม่ต้องตรวจซ้ำอีก ตรงนี้ก็จะลดต้นทุนแล้วก็เร่งรัดในเรื่องของการนำเข้าส่งออกให้กระบวนการรวดเร็วขึ้นด้วย ส่วนกรอบเจรจานี้ที่ท่านสมาชิกหลายท่านยกประเด็นมาถามว่าทำไมถึงยังไม่มีรายละเอียดปรากฏนะครับ ก็อยากจะเรียนอย่างนี้ครับว่าขณะนี้ยังไม่มีรายละเอียดปรากฏ มีเป็นกรอบกว้าง ๆ เท่านั้นเองนะครับ แต่ว่าเมื่อไรก็ตามที่มีการเจรจาแล้วและบรรลุผลการเจรจายละเอียดเหล่านั้นก็มีรายละเอียดมานำเสนอ ท่านสามารถดูตัวอย่างได้จากระเบียบวาระที่ ๒ ที่ขอความเห็นชอบในเรื่องของกรอบเจรจาไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ตรงนี้มีรายละเอียดครบถ้วนว่าเจรจาแล้วเป็นอย่างไร ซึ่งตรงนั้นก็ต้องมาขอคำรับรองจากรัฐสภานี้อีกครับว่าสิ่งที่ไปเจรจาแล้วมีรายละเอียดดังเช่นวาระที่สอง เมื่อสภาเห็นชอบหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงจะเอาไปดำเนินการปฏิบัติได้ครับ จึงจะมีไฟนอลเทค (Final tech) ออกมา แล้วก็ไปขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็มาขอสัตยาบันจากสภาแห่งนี้ในการดำเนินงานต่อไป อันนั้นเป็นกระบวนการ

ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง ที่ท่านมีถามว่าทีมเจรจาแต่ละรายสาขานั้นมีองค์ประกอบอย่างไรบ้างนั้นนะครับ อยากจะกราบเรียนว่าหัวหน้าทีมในส่วนใหญ่ก็จะเป็นผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการ ระดับ ๙ บริหารระดับต้น ระดับสูงขึ้นไป แล้วก็ยังมีทั้งนักวิชาการ มีผู้เชี่ยวชาญจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไปเป็นทีมที่เจรจานะครับ

สำหรับปัญหาอุปสรรคที่มีหลายท่านถามว่ามีปัญหาอะไรบ้าง ในหลายผลิตภัณฑ์เราไม่มีปัญหาในเรื่องการรองรับมาตรฐาน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของยานยนต์ เรื่องของอิเล็กทรอนิกส์ แล้วก็ขณะนี้สิ่งที่ประเทศไทยกำลังดำเนินการอยู่ก็คือเรื่องของการจัดตั้งให้มีห้องปฏิบัติการทดสอบที่ขึ้นทะเบียนกับอาเซียน เป็นห้องปฏิบัติการมาตรฐานที่ได้รับการรับรองจากสถาบันมาตรฐานนานาชาติ ไม่ว่าจะเป็นไอเอสโอ จะเป็นยูเอ็นไอซีอี หรือเป็นไออีซีก็แล้วแต่ ซึ่งเมื่อห้องปฏิบัติการเหล่านั้นได้รับการรับรองเราก็สามารถนำผลทดสอบเหล่านั้นไปใช้ใน ๑๐ ประเทศอาเซียนได้ทั้งหมด

ประเด็นในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของมาตรฐานที่ท่านถามว่าจะพูดในเรื่องของมาตรฐานการสมัครใจด้วยหรือเปล่านะครับ ยืนยันครับว่าใช้เฉพาะเรื่องของมาตรฐานที่เป็นมาตรฐานภาคบังคับเท่านั้น ไม่ครอบคลุมเรื่องมาตรฐานการสมัครใจ เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็จะดูในเรื่องของสิ่งที่มีผลกระทบโดยตรงกับเรื่องของความปลอดภัยในด้านของคุณภาพแล้วก็ในเรื่องของสิ่งแวดล้อมเท่านั้น

ประเด็นในเรื่องของการระงับข้อพิพาทที่ท่านสมาชิกได้ถาม อาเซียนมีกระบวนการระงับข้อพิพาท ซึ่งกระบวนการนั้นเรียกว่า โพรโตคอล ออน เอ็นแฮนซ์ อาเซียน ดิสพิวต์ เซทเทิลเมนต์ แมกกาไนซึม (Protocol on Enhanced ASEAN Dispute Settlement Mechanism) ซึ่งกระบวนการนั้นเห็นชอบร่วมกันตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗ และนอกจากนั้นแล้วคณะกรรมการรายสาขานั้น ก็มีคณะกรรมการร่วมอีกในการดูแลเรื่องของการระงับข้อพิพาท แล้วก็มีข้อตกลงกันว่ากระบวนการระงับข้อพิพาทนั้นต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖ เดือน ตัวเลขที่ท่านสมาชิกถามครับว่าเอสเอ็มอีในแต่ละรายสาขามีมากน้อยเพียงใด และได้มีการดำเนินการมาตรการในการช่วยเหลืออย่างไร ขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าในส่วนของผลิตภัณฑ์ยา มีประมาณ ๑,๖๐๐ ราย ยาแผนโบราณและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารประมาณ ๒,๔๐๐ ราย เครื่องมือแพทย์ประมาณ ๒๗๐ ราย อาหารแปรรูป ๔๖,๐๐๐ ราย ยานยนต์และชิ้นส่วนประมาณ ๑,๖๐๐ ราย แล้วก็ผลิตภัณฑ์ยางประมาณ ๑,๘๐๐ ราย

ส่วนมาตรการในการที่จะดูแลให้เอสเอ็มอีของไทยนั้นสามารถผลิตได้ตามมาตรฐาน ก็มีตั้งแต่เรื่องของการฝึกอบรมให้เข้าใจถึงมาตรฐานของอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรฐานนานาชาตินะครับ นอกจากนั้นแล้วก็เป็นเรื่องของการพัฒนาห้องปฏิบัติการทดสอบ ห้องปฏิบัติการสอบเทียบ หน่วยตรวจสอบรับรองต่าง ๆ ให้มีระบบงานที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งขณะนี้ห้องปฏิบัติการทดสอบที่เรามีปัจจุบันก็มีทั้งในส่วนราชการของภาครัฐ เช่น ของ สมอ. ของกรมวิทยาศาสตร์บริการ ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ห้องปฏิบัติการทดสอบนั้นปัจจุบันเรามีอยู่ ๒๗๙ แห่งครับ -----

ห้องปฏิบัติการทดสอบสินค้าเกษตรและอาหารมี ๗๐ แห่ง ผลผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ๓๒๐ แห่ง สอบเทียบเครื่องมือวัดมี ๑๒๗ แห่ง ซึ่งเหล่านี้ก็สามารถที่จะเป็นเครื่องมือในการที่จะให้ คำรับรองมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์สินค้าของไทยได้ และนอกจากนั้นแล้วห้องปฏิบัติการ เหล่านี้ในกรณีนี้ที่ประเทศเพื่อนบ้านมีผลิตภัณฑ์และอยากจะมาใช้บริการทดสอบของเรา ประเทศเพื่อนบ้านที่ยังไม่มีห้องแล็บเหล่านั้น เช่น ประเทศลาว ประเทศกัมพูชา ประเทศเมียนมาร์ ประเทศเวียดนาม ก็สามารถใช้ห้องปฏิบัติการของเราในการรับรองได้ด้วยเช่นเดียวกันครับ

สำหรับประเด็นเรื่องการรับฟังความคิดเห็นจากสังคม และจากประชาชน อาจจะกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าดังที่ผมได้เรียนตอนต้นแล้วว่ากระทรวงอุตสาหกรรม ได้ดำเนินการเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องเนื่องนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีงบประมาณ ๒๕๕๔ กระทรวงอุตสาหกรรมได้รับงบประมาณในการรับฟังความคิดเห็น แล้วก็ได้ดำเนินงานทั้งหมด ซึ่งรับฟังความคิดเห็นกว่า ๘๐๐ ราย โดยสรุปรวมความเห็นนั้นไม่มีข้อคัดค้านในการเจรจากับกรอบเจรจาเรื่องมาตรฐาน แล้วก็ได้รับความเห็นรายละเอียดเพิ่มเติมในเชิงวิชาการอีกด้วย ในรายละเอียดสรุปการฟังความคิดเห็นประชาพิจารณ์นั้น ผมได้รับทราบมาจากเจ้าหน้าที่ว่า ได้มีการส่งให้กับวิปของทั้ง ๒ ฝ่ายเรียบร้อยแล้ว ก็เชื่อว่าในรายละเอียดเหล่านั้นก็จะเป็น ประโยชน์ในการไปประกอบการเจรจามาตรฐานต่อไปด้วย

ท้ายที่สุด ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าในรายละเอียดทั้งหมด ที่เราดำเนินการนั้น เป้าหมายที่สำคัญที่สุดในวาระแรกนั้นก็เพื่อที่จะดำเนินการเพื่อให้มี กรอบมาตรฐานแล้วก็สามารถใช้มาตรฐานสากลร่วมกันทั้งอาเซียน สำหรับวาระที่สองนั้น ก็ขอให้ท่านพิจารณาในเรื่องการให้สัตยาบันความตกลงในเรื่องของระเบียบบริกัณฑ์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียนนะครับ ซึ่งได้เจรจาเสร็จแล้ว หลังจากที่ท่านให้คำรับรองนั้น เราก็คงดำเนินการแจ้งเลขาธิการอาเซียนต่อไป แล้วก็ดำเนินการตามระเบียบการควบคุม บริกัณฑ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ได้ ส่วนระยะเวลาที่จะดำเนินการ อาเซียนได้ตกลงกันไว้ว่า จะดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนปี ๒๐๑๕ ซึ่งอันนี้ก็เป็นข้อตกลงร่วมกันของประเทศ ที่อยู่ในอาเซียน ก็ขออนุญาตกราบเรียนนะครับ และผมก็จะรับข้อสังเกตและข้อเสนอแนะทั้งหมด ไปพิจารณาประกอบนะครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการที่จะส่งเสริมในเรื่องการให้ประชาชน เข้าใจในเรื่องของอาเซียนมากขึ้น แล้วก็ไปดำเนินการแจ้งให้หน่วยงานที่รับผิดชอบ ดำเนินการนะครับ นอกจากนั้นแล้วส่วนในเรื่องของงบประมาณที่ได้รับในการส่งเสริม

ในเรื่องของอาเซียนนั้น อยากจะกราบเรียนความคืบหน้าเล็กน้อยนะครับว่า ในปีนี้ได้ดำเนินการคืบหน้าคัฟเวอร์ (Cover) เกือบ ๆ จะถึงเป้าแล้วครับ เป้าหมายเราตั้งไว้ที่ประมาณ ๘,๐๐๐ ราย ตอนนี้ก็ได้ ๔,๐๐๐ รายเศษ ตัวเลขที่ได้นำเสนอขึ้นต้นไปแล้วนั้นที่เป็นตัวเลขยังน้อยอยู่นั้นนั้นเป็นตัวเลขของไตรมาสแรกเท่านั้นนะครับ ขณะนี้ดำเนินการเกินครึ่งแล้ว ก็เชื่อว่า จะบรรลุเป้าหมายได้ ก็ขออนุญาตกราบเรียนแล้วขอให้รัฐสภาได้โปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาและรับรองสัตยาบันของวาระที่หนึ่งและวาระที่สอง กราบขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ไม่มีผู้อภิปราย ขออนุญาตปิดการอภิปรายนะครับ ขอลงมติเลยนะครับ

(นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานรัฐสภา มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนทำการตรวจสอบองค์ประชุม)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญสมาชิกข้างนอก
เข้าห้องประชุมเพื่อลงมติครับ ท่านสมาชิกครับ ก่อนลงมติ ผมขออนุญาตตรวจสอบ
องค์ประชุม ท่านที่พร้อมก็ใช้สิทธิแสดงตนได้เลยนะครับ แสดงตนได้เลยนะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรและกดปุ่มแสดงตน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เรียบร้อยแล้วนะครับ
ส่งผลได้เลยครับ ทั้งหมด ๓๔๖ ครบองค์ประชุมครับ

ผมขอมติเลยนะครับ โดยจะแยกออกเป็นเรื่องด่วนที่ ๑ มีอยู่ ๒ ฉบับนะครับ เป็นเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับแรกครับ กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐานและการตรวจสอบ รับรองภายใต้คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านมาตรฐานและคุณภาพของอาเซียนครับ มติถามว่า จะเห็นด้วยกับเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับที่ ๑ หรือไม่ครับ ใช้สิทธิได้เลยครับ เห็นด้วยหรือไม่ครับ ใช้สิทธิได้เลยนะครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เรียบร้อยแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนนครับ ส่งผลครับ มติเห็นด้วย ๔๑๒ ไม่เห็นด้วย ไม่มีนะครับ งดออกเสียง ๔ ท่าน ไม่ลงคะแนน ๒ ท่าน ถือว่าที่ประชุมมีมติเห็นชอบกับเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับที่ ๑ นะครับ

ต่อไปมติเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับที่ ๒ กรอบการเจรจาความตกลงด้านมาตรฐาน และการตรวจสอบรับรองรายสาขา รวม ๖ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ขอมติว่าเห็นด้วยกับเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับที่ ๒ หรือไม่ครับ ใช้สิทธิได้เลยครับ เห็นด้วยหรือไม่ครับ เชิญครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เรียบร้อยแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนนครับ ส่งผลครับ มติเห็นด้วย ๔๑๐ ท่าน ไม่เห็นด้วย ไม่มี ถู่ว่าที่ประชุม มีมติเห็นชอบกับเรื่องด่วนที่ ๑ ฉบับที่ ๒ นะครับ

ต่อไปเป็นมติของเรื่องที่ ๒ ความตกลงว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบ และการควบคุมปริมาณไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียนครับ มติถามว่าเห็นด้วย กับเรื่องด่วนที่ ๒ หรือไม่ครับ เห็นด้วยหรือไม่ ใช้สิทธิได้เลยครับ เรื่องด่วนที่ ๑ มี ๒ ฉบับครับ ลงมติ ๒ ครั้ง ส่วนเรื่องด่วนที่ ๒ ที่พิจารณารวมกันมีอยู่ฉบับเดียวครับ ก็ลงมติครั้งที่ ๓ ครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เรียบร้อยแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนนครับ ส่งผลได้เลยครับ มติเห็นด้วย ๔๑๓ ท่าน ไม่เห็นด้วย ไม่มี ครับ ถือว่า ที่ประชุมเห็นชอบครับ

ต่อไปเป็นเรื่องตอนที่ ๓ กรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศ เชิญครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานครับ ผมมีคำถามสั้น ๆ นิดเดียวครับว่าในเรื่องความตกลงว่าด้วยการปรับระบบด้านกฎระเบียบและการควบคุมบริษัทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน ท่านประธานได้ถามมติไปเมื่อสักครู่นี้ไหมครับ ได้มีการเสนอแล้วหรือยังครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ผมผ่านมติแล้วลงมติจบไปแล้ว แต่ถ้าจะถามไม่เป็นอะไร อนุญาตให้ถามครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : มิได้ครับ ผมเรียนถามท่านประธานว่าคณะรัฐมนตรียังไม่ได้เสนอต่อรัฐสภานะครับ คือผมเป็นคนหนึ่งที่ได้อภิปรายในเรื่องที่ ๑ เรื่องที่ ๑ มี ๒ กรอบเจรจาว่าด้วยความตกลง ๒ เรื่องนะครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านรัฐมนตรีกลับไปแล้ว เอาไว้ถามข้างนอกดีกว่าไหมครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ไม่ใช่ครับ ผมต้องการความมั่นใจเท่านั้นเองว่าเราลงมติได้ถูกต้องตามขั้นตอน เพราะว่าท่านได้ถามมติเรื่องที่ ๑ มี ๒ กรอบถูกต้องแล้ว แต่ว่าท่านมาถามต่อเรื่องที่ ๒ ซึ่งในความเข้าใจของผม รัฐมนตรียังไม่ได้เสนอต่อรัฐสภา

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เสนอแล้วไม่ใช่หรือครับ ก็เอามาพิจารณารวมกันนะครับ นำมาพิจารณารวมกันเรื่องตอนที่ ๑ กับเรื่องตอนที่ ๒ ครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ก็ถามเพื่อความมั่นใจครับ ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ต่อไปครับ ซึ่ง ๒ เรื่องก็คล้าย ๆ ทำนองเดียวกัน ขออนุญาตที่ประชุมนำมาพิจารณารวมกันนะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ไม่มีท่านสมาชิกท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ ถือว่าที่ประชุมเห็นชอบตามนี้ครับ เพราะฉะนั้นเชิญท่านรัฐมนตรีเสนอทั้ง ๒ เรื่องเลยนะครับ

เรื่องด่วนที่ ๓ กรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการ
เดินอากาศ (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

เรื่องด่วนที่ ๔ กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก
ระหว่างไทย-ลาว-จีน (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) :
ท่านประธานที่เคารพและท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ในนามของคณะรัฐมนตรีขอเสนอกรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศ เพื่อที่ประชุมรัฐสภาพิจารณาโดยมีเหตุผลและความจำเป็น หลักสาระสำคัญของกรอบการเจรจาการบินดังนี้

เหตุผลและความจำเป็น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๐ กำหนดว่าก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศที่อาจจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง หรือผลผูกพันด้านการค้าการลงทุนอย่างมีนัยสำคัญ คณะรัฐมนตรีต้องเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบ โดยที่ความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศเป็นหนังสือสัญญาที่อาจเข้าข่ายตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญ คณะรัฐมนตรีจึงขอเสนอกรอบการเจรจาการบินเพื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อนดำเนินการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงดังกล่าวกับประเทศคู่ภาคีต่อไป

สาระสำคัญ กรอบการเจรจาการบินที่เสนอเป็นแนวทางกว้าง ๆ สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล กฎหมายและแนวทางขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ โดยยึดหลักต่างตอบแทน มุ่งให้เกิดประโยชน์โดยรวมสูงสุดแก่ประเทศไทย โดยจัดทำเป็นเอกสาร ๓ ประเภท ได้แก่

๑. ความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศระบุหลักการอย่างกว้าง ๆ เป็นกรอบในการกำกับดูแล และพิจารณาอนุญาต สายการบินของไทยและของต่างประเทศในการทำการบินตามความตกลงระหว่างกัน

๒. บันทึกความเข้าใจระบุการตกลงเพิ่มเติมสิทธิการบินต่าง ๆ เสริมจากความตกลงหลัก ซึ่งปรับปรุงแก้ไขเป็นระยะ ๆ ตามสภาพเศรษฐกิจและการพัฒนาของตลาด

๓. หนังสือโต้ตอบระหว่างรัฐบาลเป็นเอกสารที่แก้ไขความตกลงหลักหรือบันทึกความเข้าใจเพื่อยืนยันการตกลงให้มีผลใช้บังคับ ผมจึงขอกราบเรียนท่านประธานเพื่อให้ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาพิจารณากรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศ และขอให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบในกรอบการเจรจาการบินดังกล่าว

ทั้งนี้เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วคณะรัฐมนตรีโดยกระทรวงคมนาคมจะไปดำเนินการ
เจรจาการบิน และเสนอรายงานผลการเจรจาการบินกลับมาให้รัฐสภาเพื่อให้ความเห็นชอบ
อีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะมีความตกลงกันทุกฉบับและก่อนที่จะมีผลบังคับใช้ต่อไปครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : ท่านเสนอทั้ง ๒ ฉบับ
หรือยังครับ เรื่องด่วนที่ ๔ ด้วยครับ เสนอหรือยังครับ

พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) :
ให้เสนอเรื่องที่ ๔ พร้อมกันเลยนะครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เสนอพร้อมกันเลยครับ

พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) :
ท่านประธานที่เคารพและท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ในนามของคณะรัฐมนตรี ขอเสนอที่ประชุมรัฐสภา
พิจารณาให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจา เรื่องที่ ๔ กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลง
ด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน โดยมีเหตุผลความจำเป็น วัตถุประสงค์
และสาระสำคัญดังนี้

เหตุผลและความจำเป็น เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๐ ได้กำหนดให้คณะรัฐมนตรีต้องเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอรับความเห็นชอบ โดยที่ความตกลงด้านการขนส่งทางบกระหว่างไทย-ลาว-จีน เป็นหนังสือสัญญาที่อาจเข้าข่าย มาตรา ๙๐ ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว คณะรัฐมนตรีจึงขอเสนอร่างกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน เพื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อนดำเนินการดังนี้

วัตถุประสงค์ ร่างกรอบความตกลงนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเริ่มดำเนินการตามความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า ซีบีทีเอ (CBTA) ระหว่างไทย-ลาว-จีน ที่จุดผ่านแดน เชียงของ-ห้วยทราย (ไทย-ลาว) และจุดผ่านแดน บ่อเต็น-โมฮาน คือเป็นระหว่าง (ลาว-จีน) ในระหว่างที่ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบันภาคผนวกและพิธีสารแนบท้ายความตกลงซีบีทีเอที่ได้ลงนามไว้แล้ว ครบทั้ง ๒๐ ฉบับนี้ ทั้งนี้การจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน จะเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนและอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าและคนโดยสาร ระหว่างไทย-ลาว-จีน ในเส้นทางอาร์สาม (R3) คือ (กรุงเทพฯ-สปป. ลาว-คุนหมิง) ซึ่งจะช่วยย่นระยะเวลาลดค่าใช้จ่ายในการขนส่ง และทำให้ประชาชนอนุภูมิภาคสามารถเดินทางไปมาหาสู่กันได้สะดวกยิ่งขึ้น

หลักการและสาระสำคัญ มีหลักการและสาระสำคัญครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ได้แก่

สิทธิการจราจร การอนุญาตให้ประกอบการขนส่งทางถนนของสินค้าและบุคคล ไทย-ลาว-จีน ตามแนวเส้นทางเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ และให้มีการยอมรับผู้ประกอบการขนส่ง ซึ่งได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่รับผิดชอบแต่ละภาคี

การอำนวยความสะดวกพิธีการข้ามแดน การยอมรับการตรวจพร้อมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและตั้งเป้าหมายให้มีการตรวจสอบสินค้าเพียงจุดเดียวครั้งเดียว หรือการตรวจสอบอย่างเบ็ดเสร็จต่อไปในอนาคต

การขนส่งบุคคลข้ามแดน ให้นำหลักเกณฑ์ขององค์การอนามัยโลกมาใช้ สำหรับการขนส่งบุคคลข้ามแดน

การขนส่งสินค้าข้ามแดน กำหนดให้มีการยกเว้นการจัดเก็บภาษีศุลกากร
สำหรับสินค้า หรือคอนเทนเนอร์ที่ติดตราประทับศุลกากร

การยอมรับรถ กำหนดให้มีการยอมรับหนังสือรับรองการจดทะเบียน/แผ่นป้าย
ทะเบียน และหนังสือรับรองการตรวจสภาพรถของภาคีอื่น การยอมรับใบอนุญาตขับรถ
ในประเทศซึ่งกันและกัน

บทเบ็ดเตล็ด การกำหนดอัตราค่าบริการขนส่งให้เป็นไปตามกลไกตลาด
จัดตั้งคณะทำงานร่วมกันของไทย-ลาว-จีน เพื่อควบคุมและติดตามผลการปฏิบัติตามข้อตกลง

ผมจึงขอกราบเรียนท่านประธานรัฐสภาเพื่อให้ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา
พิจารณาให้ความเห็นชอบร่างกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก
ไทย-ลาว-จีน ตามที่ได้กราบเรียนมาทั้งหมดนี้ ผมขอกราบเรียนเพิ่มเติมด้วยว่าร่างกรอบเจรจา
ได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนและวิธีการเผยแพร่ทางเว็บไซต์ (Web site)
ของกระทรวงคมนาคม และกรมการขนส่งทางบกแล้วครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญคุณหมอเจตนร์ครับ

นายเจตนร์ ศิริธรานนท์ สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาการ) : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายแพทย์เจตนร์ ศิริธรานนท์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะ
สมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ กรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการ
เดินอากาศ ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๐ นั้น ผมเห็นด้วยนะครับ -----

เนื่องจากในปัจจุบันนี้ทางเพื่อนสมาชิกก็คงจะได้มีโอกาสเดินทางบ่อยนะครับ ใช้บริการจากสนามบินสุวรรณภูมิ แล้วก็สนามบินดอนเมือง ในสนามบินสุวรรณภูมิเราก็เห็นได้ชัดเจนว่ามีสายการบินที่มาใช้บริการสนามบินเป็นจำนวนมาก แล้วก็มีความหลากหลายชนิดของสายการบิน แล้วก็จำนวนผู้โดยสารก็มีมากมาย เท่าที่ได้รับตัวเลข พบว่าในปีที่ผ่านมาตัวเลขของผู้ใช้บริการสนามบินทั้งหมดในประเทศขึ้นถึง ๖๖.๔ ล้านคน เพราะฉะนั้นก็เป็นปัญหาว่าในกรณีที่ถ้าหากว่าเราจะไปทำกรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงดังกล่าวนี้ เราคงจะต้องเตรียมความพร้อมเอาไว้ นะครับ เพราะว่าในกรณีจากตัวเลขที่เราเห็นได้ชัดเจนที่ผมกล่าวมาในเบื้องต้นนั้น เราจะเห็นได้ชัดเจนว่าในจำนวนของผู้โดยสารยกตัวอย่างเช่นการบินไทย มีอัตราการเติบโตของผู้โดยสารในเดือนมีนาคมถึงร้อยละ ๗.๖ โดยมีการเพิ่มของผู้โดยสารระหว่างประเทศถึงร้อยละ ๙.๖ แล้วก็ในประเทศเพิ่มถึงร้อยละ ๔.๕ อันนี้ก็เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่ามีการเพิ่มขึ้นของผู้โดยสารเห็นได้ชัด ทั้ง ๆ ที่ว่ามีความไม่สงบเกิดขึ้นในประเทศอาหรับในปีก่อนต่อเนื่องถึงในปีนี้ ซึ่งถ้าหากว่าไม่มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วจำนวนผู้โดยสารก็น่าจะเพิ่มขึ้นอีก ทั้ง ๆ ที่ว่าโหลด แฟคเตอร์ (Load factor) มีแค่ ๗๐-๘๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น และข้อสำคัญก็คือว่ามีความต้องการของผู้โดยสารที่จะขยายตัวมากกว่าความสามารถในการรองรับของสายการบิน ยกตัวอย่างเช่นในตะวันออกกลางมีความต้องการของผู้โดยสารถึงร้อยละ ๒๐.๙ แต่ว่าความสามารถของสายการบินได้แค่ ๑๒.๔ เปอร์เซนต์ ในยุโรปความต้องการของผู้โดยสาร ๘.๘ เปอร์เซนต์ แต่สายการบินรองรับได้แค่ ๔.๑ เปอร์เซนต์ ในประเทศสหรัฐอเมริกาเหนือความต้องการ ๕.๓ เปอร์เซนต์ รองรับได้แค่ ๐.๙ เปอร์เซนต์ แล้วก็อีกอย่างหนึ่งคือนโยบายของอาเซียน ก็คือเราจะทำ อาเซียน ซิงเกิ้ล เอเวอชั่น มาร์เก็ต (ASEAN single aviation market) ซึ่งตรงนี้นั่นก็จะทำให้มาตรฐาน ของสายการบินต่าง ๆ ก็จะเป็นมาตรฐานเดียว เมื่อเป็นมาตรฐานเดียวกันก็จะสร้างความไว้วางใจให้กับผู้โดยสารไม่ว่าจะมาจากมุมไหนของโลกนะครับ แล้วก็จะเป็นการทำให้จำนวนของผู้โดยสารเพิ่มขึ้นในทางอ้อม ซึ่งในกรณีที่มีการจราจรทางอากาศในอาเซียนให้มีมาตรฐานเดียวกันดังกล่าวก็น่าจะเกิดขึ้นเพื่อรองรับเออีซีที่จะเกิดขึ้นในปี ๒๕๕๘ แล้วก็ก็มีประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมประชุม ซึ่งเรามีการจัดขึ้น มีประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมประชุมจำนวนถึง ๑๐ ประเทศ จำนวนถึง ๑๒๐ คน อันนี้คือเฉพาะเรื่องของผู้โดยสารที่มีแนวโน้มในอัตราการขยายตัวขึ้นอย่างมาก แล้วก็มียุทธศาสตร์เห็นได้ชัดเจน ทั้ง ๆ ที่ว่าเศรษฐกิจโลกมีปัญหาในด้านสินค้ามีลักษณะของการถดถอย

ในปี ๒๕๕๕ โดยมีข้อมูลของไออาตาพบว่าคาร์โก้ ยิว ติดลบ ๑.๕-๐ เปอร์เซ็นต์ ก็คือไมโต เมื่อไมโตก็พบว่าปกติสินค้าที่ขนส่งทางอากาศซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผลิตภัณฑ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ จะเป็นอัญมณี หรือดอกไม้สด เป็นสิ่งทอ เป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูป อันนี้ก็มีตัวแปรคือเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้า ถ้าหากว่าเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าตกต่ำ หรือเศรษฐกิจโลกตกต่ำ จำนวนของสินค้าที่ขนส่งทางอากาศก็จะลดลง ซึ่งอันนี้ก็เป็นปัญหาเห็นได้ชัดเจนว่า ในปี ๒๕๕๔ ปี ๒๕๕๕ เศรษฐกิจทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา หรือว่าในอียู หรือกระทั่งในประเทศญี่ปุ่น ก็เพราะว่ามีเศรษฐกิจถดถอยนะครับ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่จะทำให้จำนวนผู้โดยสารมีมากขึ้น เรื่องกรณีที่การบินไทย จัดตั้งสายการบินโลว์คอสต์ (Low cost) ก็คือ สายการบินไทยสมายล์ เท่าที่ทราบก็จะเริ่มดำเนินการ ในเดือนหน้า ก็เป็นพันธมิตรที่เสริมกับนกแอร์ ตรงนี้ก็เห็นว่าได้เป็นส่วนที่จะสนับสนุน ให้จำนวนของผู้โดยสารที่มากขึ้น ผมมีโอกาสได้เดินทางไปประเทศเอสโตเนียแล้วก็กลับมา เมื่อเข้านี้เอง การที่ไปเยือนประเทศเอสโตเนียก็เนื่องจากทางรัฐสภาของประเทศเอสโตเนีย เชิญไป เป็นประเทศกลุ่มมิตรภาพไทย-เอสโตเนีย แล้วก็ให้มีโอกาสพูดคุยกับซีโอ (Co) ของสายการบินเอสโตเนีย ซึ่งเขาก็บอกว่าในขณะนี้ทางสายการบินเอสโตเนียก็ต้องการ จะเป็นพันธมิตรกับเครือข่ายของสตาร์อัลไลแอนซ์ (Star Alliance) ซึ่งก็มีการบินไทยอยู่ในนั้น แต่ว่าเขาอยู่ในระหว่างการเลือกว่าจะเลือกสตาร์อัลไลแอนซ์หรือจะเลือกเคแอลเอ็ม (KLM) แต่ว่าสตาร์อัลไลแอนซ์มีความได้เปรียบก็เนื่องจากสตาร์อัลไลแอนซ์มีเอสเอ็มเอส (SMS) ถือหุ้นอยู่ ๓ เปอร์เซนต์ ประเด็นที่พูดคุยแลกเปลี่ยนก็คือว่าทางประเทศเอสโตเนียต้องการให้ ประเทศไทยขยายวีซ่า (Visa) จากเดิมเราจะให้วีซ่า ออนอะไรวัล (Visa on arrival) หรือว่า ในกรณีที่ให้วีซ่า ณ สนามบิน แต่เดิมเราให้เขา ๑๕ วัน เขาก็ต้องการ ๓๐ วัน ตรงนี้ ทางกลุ่มมิตรภาพไทย-เอสโตเนีย ก็ได้พูดคุยกับทางกระทรวงการต่างประเทศและอยู่ใน ระหว่างดำเนินการ ซึ่งอาจจะมีความยุ่งยากเรื่องของการความมั่นคงก็จะต้องดูให้รอบคอบ แต่เรื่องนี้ผมยกขึ้นมาเป็นประเด็นก็ตรงที่ว่าถ้าหากว่าการเจรจารับขึ้นแล้วทางสายการบิน เอสโตเนียเข้ามาเป็นพันธมิตรของสตาร์อัลไลแอนซ์แล้ว เราก็จะได้จำนวนของผู้โดยสาร ที่มาจากประเทศเอสโตเนียแล้วก็ประเทศใกล้เคียง ซึ่งก็จะประกอบด้วย ลิทัวเนีย ลัตเวีย แม้กระทั่งประเทศฟินแลนด์ ซึ่งตรงนี้ก็ทำให้จำนวนผู้โดยสารมีมากขึ้น แล้วก็ในปีก่อน ประเทศไทยรับผู้โดยสารจากประเทศเอสโตเนียถึง ๑๐,๐๐๐ คน ๑๐,๐๐๐ คนดูเหมือนกับ ตัวเลขมันจะน้อย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ๑๐,๐๐๐ คนที่เป็นนักท่องเที่ยวคุณภาพ จากประเทศเอสโตเนีย จากประเทศที่มีประชากรเพียง ๑.๓ ล้านคน ก็ถือว่ามีเปอร์เซนต์ หรือมีสัดส่วนค่อนข้างมาก ตรงนี้ถ้าหากว่าส่วนนี้เราสามารถที่พูดคุยเจรจากันได้ อันนี้ก็จะเป็นสิ่งที่ช่วยเรื่องของนักท่องเที่ยวที่จะเข้าประเทศไทย ผมคิดว่าในส่วนที่จะฝาก เป็นข้อเสนอแนะถึงท่านรัฐมนตรีผ่านทางท่านประธานก็คือ

ข้อแรก เมื่อเราเห็นว่าการขยายตัวของผู้โดยสารอย่างรวดเร็ว และเท่าที่ทราบ ทางสนามบินสุวรรณภูมิกำลังจะขยายรันเวย์ (Runway) ที่ ๓ แล้วก็มั่นใจว่าในวันนี้

เป็นวันเริ่มต้นที่จะดำเนินโครงการหรือเปล่า เพราะเท่าที่ทราบก็มีการเซ็นสัญญาไปแล้ว
ตรงนี้ผมเห็นว่าเป็นความถูกต้องแล้วก็เป็นความจำเป็น เมื่อปี ๒ ปีก่อนเราก็เคยคุยกัน
ในประเด็นนี้แล้วเราก็เห็นว่าการขยายรันเวย์ที่ ๓ อาจจะทำได้เร็วไป อาจจะไปเกี่ยวข้องกับสิ่ง
ที่เพื่อนสมาชิกหลายคนประหลาดใจว่ามีความเกี่ยวข้องกับการสร้างสนามบินที่ไม่จำเป็น แต่มาถึงวันนี้
ณ วินาทีนี้ผมเห็นว่ามันมีความจำเป็นต้องสร้าง เนื่องจากการขยายตัวของจำนวนผู้โดยสาร
อย่างมาก แต่ว่าเมื่อเราสร้างรันเวย์ที่ ๓ ปัญหาก็คือว่าสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เรามี
ความพร้อมหรือไม่ สนามบินสุวรรณภูมิในขณะนี้มีปัญหามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของไกด์
(Guide) ฝี แท็กซี่เถื่อน อันนี้คงจะต้องฝากทางท่านรัฐมนตรีไว้ด้วยว่าในกรณีนี้ยังเป็นปัญหา
ของนักท่องเที่ยวจากต่างชาติอยู่ แต่ถึงแม้ว่าจะมีการพยายามแก้ไข แต่ว่าก็มีการแก้ไขได้
ในระดับหนึ่ง แต่ศักยภาพผมคิดว่าทางสนามบินน่าจะทำได้ดีกว่านี้ และถ้าหากว่าเราดู
ในสิ่งอำนวยความสะดวก ดูความมั่นคงและปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวแล้วก็ผู้โดยสาร
ที่มาจากต่างประเทศ ตรงนี้ก็จะเป็นตัวหนุนสนามบินแล้วก็เป็นตัวหนุนของสายการบิน
ไม่ว่าจะเป็นสายการบินไทยหรือสายการบินของชาติอื่น ๆ ที่บินแล้วก็มาใช้บริการ
ในสนามบินสุวรรณภูมิ -----

ตรงนี้ผมก็อยากจะฝากไว้ว่าถ้าหากว่าท่านสามารถทำได้ โดยเฉพาะในกรณีของแท็กซี่
เท่าที่ผ่านมา ๓ ปี ผมเห็นว่าการพัฒนาในรูปแบบที่ดีขึ้น แต่ว่าก็ยังสามารถทำได้ดีกว่านี้อีก
พอเราพยายามจะไปเปรียบเทียบกับสนามบินของประเทศอื่น ๆ ก็ยังพบว่าสนามบินหลาย ๆ
ประเทศก็มีศักยภาพหรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหนือกว่าประเทศไทย เพราะฉะนั้น
ผมก็เห็นว่าในกรณีนั้นถ้าหากว่าเราพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ดีกว่านี้ก็จะเป็นจุดหนึ่ง
ที่จะเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น

ข้อที่ ๒ ก็คือเรื่องของความโปร่งใสของกรรมการผู้จัดการของการบินไทย
เรามีข่าวว่ามีการปลดกรรมการผู้จัดการการบินไทย จะด้วยสาเหตุใด ๆ ก็ตาม ผมก็ไม่อยากจะไป
เกี่ยวข้อง แต่ผมอยากจะฝากไว้ว่าในกรณีนี้ถ้าหากว่าเราปลดกรรมการผู้จัดการด้วยสาเหตุว่า
เป็นคนละค่า เป็นคนละชั่ว ผมคิดว่าตรงนั้นน่าจะไม่ต้อง บอร์ดหรือท่านรัฐมนตรี
น่าจะคำนึงถึงความสามารถ เพราะว่าเท่าที่ติดตามดูผลงานก็พบว่ากรรมการผู้จัดการท่านนี้
ก็มีความสามารถที่จะทำให้การบินไทยพลิกฟื้นจากการขาดทุนอย่างมากมาย สามารถสร้างกำไรได้
ตรงนี้ผมอยากจะฝากไว้เพราะถ้าหากว่าเป็นกรณีที่ปลดออกเนื่องจากเป็นคนละค่าแล้ว
ถ้าหากว่าเปลี่ยนชั่วก็就会有มีการปลดกรรมการผู้จัดการออกไปอีกซึ่งผมเห็นว่ามันไม่ถูกต้อง
เราควรจะมีธรรมาภิบาล ก็อยากจะฝากไว้เป็นประเด็นหนึ่ง

และอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือในข้อที่ ๓ ในการเพิ่มจำนวนผู้โดยสารนี้ มันก็จะ
เป็นการเพิ่มอาชญากรข้ามชาติ เพราะฉะนั้นเมืองไทยเท่าที่รับฟังจากเพื่อนต่างประเทศ
ก็เหมือนกับว่าเรามีเสรี เราปล่อยให้คนเข้าออกในประเทศได้ง่าย แล้วก็ดูเหมือนจะง่ายมาก
จนเกินไป ในกรณีนี้ก็เป็นที่หลบหนี เป็นที่มั่วสุมของอาชญากรข้ามชาติเหล่านี้ เพราะฉะนั้น
ในเรื่องนี้ก็คงจะเป็นงานของผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสันติบาลหรือว่า ตม. ซึ่งเขามี
หน้าที่ที่รับผิดชอบโดยตรงอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ผมเห็นว่าถ้าหากว่าทาง ตม.
และสันติบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นควรจะเร่งรัดเรื่องประสิทธิภาพให้ทันกับการขยายตัว
ของจำนวนผู้โดยสาร เพราะว่าผู้โดยสารยิ่งมากปัญหาก็จะยิ่งมากตามนะครับ

ประเด็นสุดท้ายท่านประธานครับ ผมมีโอกาสดำเนินไปเยือนประเทศอิหร่าน
ประเทศอิหร่านมีสายการบิน ๒ สาย

สายหนึ่งเป็นอิหร่านแอร์เป็นของรัฐบาล

สายอีกสายหนึ่งเป็นมาฮานแอร์ (MAHAN AIR) เป็นสายการบินของเอกชน

สายการบินอิหร่านครับ สามารถบินเข้ามาในประเทศไทยได้ สามารถบินมาถึง สนามบินสุวรรณภูมิได้ แต่ว่ากลับไม่ได้เพราะว่าเติมน้ำมันไม่ได้ เติมน้ำมันไม่ได้เพราะว่า ปตท. ไม่ยอมเติมให้ ปตท. ไม่ยอมเติมให้เพราะว่าประเทศอิหร่านมีปัญหาเกี่ยวกับประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหรัฐอเมริกาแซงชั่น (Sanction) ประเทศอิหร่าน ปตท. ก็กลัวปัญหาจะกระทบ กับประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ผมคิดว่าเรื่องนี้น่าจะทบทวน ผมคิดว่ามันไม่ถูก เพราะในแต่ละปี ในปีที่ผ่านมานักท่องเที่ยวอิหร่านเข้ามาประเทศไทยถึง ๑๘๐,๐๐๐ กว่าคน แล้วก็มีอัตราการเติบโตอย่างมาก เพราะฉะนั้นนักท่องเที่ยวอย่างนี้ผมคิดว่าน่าเสียดายถ้าหากจะมีปัญหาว่า ไม่สามารถที่จะเดินทางและเข้ามาเมืองไทยได้ แล้วถ้าจะเดินทางก็ต้องเดินทางที่ไปทรานซิส (Transits) ที่ประเทศอื่น โดยเฉพาะทางประเทศอาหรับ เช่นสายการบินยูเออี (UAE) ในกรณีอย่างนี้เป็นเรื่องที่น่าเสียดายนะครับ และทางท่านรัฐมนตรีก็พยายามจะส่งเสริม ให้สายการบินต่าง ๆ ก็มาเจรจา มาทำเรื่องของกรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลง ว่าด้วยบริการเดินอากาศกับประเทศไทยอยู่นะครับ -----

ซึ่งตรงนี้ก็น่าจะเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนในลักษณะของการต่างตอบแทน คือเราให้เขา แล้วเขาก็ให้เรา ซึ่งลักษณะของต่างตอบแทนนี้ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่เราไม่ได้เสียเปรียบ จนเกินไป เราก็ส่งเสริมนักท่องเที่ยว ส่งเสริมผู้โดยสารที่เดินทางเข้าประเทศโดยสายการบิน แต่ไม่ใช่ว่าเราจะยอมเขาไปทุกเรื่อง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราเป็นประเทศที่มีการส่งเสริม นักท่องเที่ยวเป็นหลัก เพื่อนำรายได้เข้าประเทศจากนักท่องเที่ยว ผมเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง ที่ควรจะส่งเสริมแล้วก็สนับสนุนครับ เพราะฉะนั้นในส่วนของการตอบการเจรจาตรงนี้นี้ ผมให้การสนับสนุนครับ ขอขอบคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านสามารถ ราชพลสิทธิ์ แล้วตามด้วยท่านจิรายุ เชิญครับ

นายสามารถ ราชพลสิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม สามารถ ราชพลสิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ การตอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศนั้น ผมเห็นว่า มีความจำเป็นของการเจรจานี้จะทำให้เราสามารถเปิดเส้นทางการบินไปสู่ประเทศต่าง ๆ ได้ ในขณะเดียวกันประเทศอื่นก็สามารถบินเข้าสู่ประเทศไทยได้ ที่ผ่านมานั้นจนถึงปัจจุบันนี้ เราได้ลงนามในข้อตกลงแล้วกับประเทศในสมาชิกขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ หรือไอเคโอ (IKO) เราทำสัญญาทำข้อตกลงมาแล้ว ๙๙ ประเทศ หรือรัฐภาคี ในจำนวน ทั้งหมดสมาชิกที่มีอยู่ภายใต้ไอเคโอ นั้น ๑๙๐ ประเทศ เราทำสัญญาตามข้อตกลงมาแล้ว ๙๙ ประเทศ ยังเหลืออยู่ ๙๑ ประเทศ การที่เราทำข้อตกลงตามกรอบการเจรจานั้นมีประโยชน์ ดังนี้ครับ ก็คือเราสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อตกลงเดิมที่ทำไว้กับ ๙๙ ประเทศ หรือรัฐภาคี ตรงไหนไม่ดีก็แก้ไข ตรงไหนต้องปรับปรุงก็ทำการปรับปรุง

อีกส่วนหนึ่งที่เป็นประโยชน์ ก็คือเราสามารถทำข้อตกลงกับประเทศที่เหลือ ก็คือ ๙๑ ประเทศ ทำให้สายการบินต่าง ๆ นั้นสามารถขยายการให้บริการการเดินทาง และการขนส่งทางอากาศไปยังประเทศอื่นได้ ขณะเดียวกันประเทศอื่นก็เข้าสู่ประเทศไทยได้ ในกรอบการเจรจานั้นเป็นการจัดทำเอกสาร ๓ ประเภทครับท่านประธาน

เอกสารประเภทที่ ๑ เขาเรียกว่า เป็นความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศ เป็นข้อตกลงกว้าง ๆ ผมยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างข้อที่ ๑ การให้สิทธิ เป็นการระบุว่าแต่ละประเทศจะให้สิทธิสายการบินของอีกฝ่ายในการบินผ่านหรือบินแวะลงในอาณาเขตครับ มีการให้สิทธิระบุชัดเจนว่าประเทศอื่นจะเข้าประเทศไทย ประเทศไทยจะเข้าประเทศอื่นได้อย่างไร

ตัวอย่างข้อที่ ๒ ก็คือ การกำหนดสายการบินและการอนุญาตดำเนินการ มีการระบุหลักการแต่งตั้งและคุณสมบัติของสายการบินที่กำหนดที่ใช้สิทธิภายใต้ความตกลง เช่นให้สิทธิแต่ละฝ่ายแต่งตั้งสายการบินที่กำหนดได้หลายสาย โดยสายการบินต้องมีผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่เป็นคนสัญชาติของประเทศนั้น เขาตกลงอย่างนี้ครับ

ตัวอย่างข้อที่ ๓ เป็นการบังคับใช้กฎหมาย ระบุว่าสายการบินจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของประเทศที่ทำการบินเข้าไป เข้ามาสู่ประเทศไทยก็ใช้กฎหมายไทย

ตัวอย่างข้อที่ ๔ พิกัดอัตราค่าขนส่ง ระบุหลักการกำหนดอัตราค่าขนส่งของสายการบิน เช่นการกำหนดค่าโดยสารได้อย่างเสรี เป็นต้น

ตัวอย่างข้อที่ ๕ ท่านประธานครับ ใบพิกัดเส้นทางบิน เป็นการระบุจุดในเส้นทางบินที่สายการบินของแต่ละฝ่ายจะสามารถทำการบินไปแวะลงได้ ระบุสนามบินระบุเมืองอย่างชัดเจนครับ

เอกสารประเภทที่ ๒ ก็คือ เขาเรียกว่าบันทึกความเข้าใจ อาจจะเรียกว่าเอ็มโอยู (MOU) ก็ได้ เป็นการทำข้อตกลงเพิ่มเติมในรายละเอียดนอกเหนือจากความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศที่ผมได้กล่าวถึงแล้ว ยกตัวอย่างนะครับ

ข้อที่ ๑ บันทึกความเข้าใจนั้นจะพูดถึงสิทธิความจุ ความถี่ เป็นการกำหนดเที่ยวบินสูงสุดที่สายการบินของแต่ละฝ่ายจะทำการบินได้ เช่นจากประเทศไทยไปประเทศอื่นนั้น มีวันละกี่เที่ยว เดือนละกี่เที่ยวครับ

ข้อที่ ๒ สิทธิรับผลการจราจรเป็นการกำหนดสิทธิที่สายการบินของแต่ละฝ่ายสามารถขนส่งผู้โดยสารหรือสินค้าจากประเทศของตนไปยังประเทศอื่น ๆ ซึ่งสาระในบันทึกความเข้าใจนี้จะมีการปรับแก้เป็นระยะ ๆ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและความต้องการของพี่น้องประชาชนของผู้โดยสาร

เอกสารประเภทที่ ๓ เขาเรียกว่าเป็นหนังสือโต้ตอบระหว่างเจ้าหน้าที่การเดินอากาศ เป็นการยืนยันหลังจากมีการปรับแก้แล้วครับ ก็เป็นการยืนยันว่าเราจะใช้ข้อปรับแก้ ข้อปรับปรุงนั้นในการดำเนินการบินระหว่างประเทศครับ เป็นการให้ความรับรองเป็นการออกหนังสือยืนยันอีกครั้งหนึ่ง

ท่านประธานที่เคารพครับ การที่เราจะทำความตกลงกับประเทศต่าง ๆ นั้น ใน ๑๙๐ ประเทศภายใต้องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศหรือไอทีโอ (ITO) นั้น เราต้องเตรียมความพร้อม สนามบินที่มีผลบังคับตามกรอบข้อตกลงนี้เขาเรียกว่า เป็นสนามบินศุลกากรหลายท่านคงไม่เคยได้ยินว่าหมายถึงอะไร ผมบอกได้ว่าสนามบินศุลกากรนั้นหมายถึงว่าสนามบินที่มีการตรวจสินค้า ตรวจผู้โดยสาร ตรวจโรคพืชอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเวลานี้เรามีถึง ๒๖ สนามบิน เป็นสนามบินของกรมการบินพลเรือน ๑๗ แห่ง ประกอบด้วยสนามบินจังหวัดกระบี่ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดชุมพร จังหวัดตรัง จังหวัดตราด จังหวัดนครพนม จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดน่าน หัวหิน จังหวัดปัตตานี จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดระนอง จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดอุบลราชธานี ๑๗ แห่งภายใต้การดูแลของกรมการบินพลเรือน สนามบินของบริษัททำอากาศยานไทย ๖ แห่งครับ ประกอบด้วยสุวรรณภูมิ ดอนเมือง จังหวัดภูเก็ต จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และหาดใหญ่ สนามบินของบริษัทการบินกรุงเทพ ๒ สนามบิน ก็คือสนามบินสุโขทัย กับสนามบินสมุย และสนามบินของกองทัพเรือมีสนามบินเดียวก็คืออยู่ตะเภา

ท่านประธานครับ สนามบินทั้ง ๒๖ แห่งนี้มีบางแห่งที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสนามบินของกรมการบินพลเรือนครับ เรื่องนี้รัฐบาลต้องหาทางปรับปรุงแก้ไขจะใช้หรือไม่ใช้ก็ต้องเอาให้แน่ชัดครับ จะได้ไม่เสียงบประมาณในการดูแลบำรุงรักษา สนามบินที่มีปัญหาอีกครับ ก็คือสุวรรณภูมิครับ เวลานี้แออัดจริง ๆ แออัดมาก ทางที่ดีผมเรียนเสนอครับว่าให้ไปใช้สนามบินดอนเมืองควบคู่กันไป เป็นการใช้

นโยบาย ๒ สนามบินดีกว่านโยบายสนามบินเดียวครับ ผมดีใจที่ทราบว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมท่านต้องการใช้นโยบาย ๒ สนามบิน คือใช้สนามบินดอนเมืองควบคู่ไปด้วย แต่เอาให้จริงครับ ทำงานอย่างจริงจังครับ เวลานี้สนามบินดอนเมืองนั้นมีพื้นที่ว่างมากครับ สายการบินที่เรียกว่า สายการบินต้นทุนต่ำ นั้นไปใช้บริการน้อยจริง ๆ เสียหายพื้นที่ครับ ขอให้เร่งปรับปรุงตรงนี้ครับ เป็นการประหยัดงบประมาณในการขยายสนามบินสุวรรณภูมิ ในระยะที่ ๒ และระยะที่ ๓ ต่อไป ประหยัดได้นับแสนล้านบาทครับ ท่านประธานครับ กรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศนี้ผมไม่ขัดข้องครับ เห็นด้วยยินดีให้การสนับสนุนครับ

ต่อไปครับ เป็นกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน เรื่องนี้สืบเนื่องจากการจะก่อสร้าง หรือเริ่มก่อสร้างสะพานมิตรภาพ แห่งที่ ๔ ระหว่างเชียงของ-ห้วยทราย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางอาร์สาม อาร์สามนั้น เชื่อมโยงระหว่างกรุงเทพฯ-สปป.ลาว-คุนหมิง ก็เป็นการดำเนินการตามกรอบความร่วมมือ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงนะครับ ก็คาดว่าสะพานแห่งนี้จะแล้วเสร็จประมาณเดือนกรกฎาคม ปี ๒๕๕๖ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือยังไม่มีข้อตกลงที่ใช้เส้นทางสายนี้ สะพานแห่งนี้ร่วมกัน ระหว่างไทย-ลาว-จีน โดยเฉพาะที่คุนหมิงนะครับ เวลานี้ท่านประธานครับ ปัญหาการใช้เส้นทาง ระหว่างประเทศนั้นมีปัญหามากมาย ผมยกตัวอย่างเช่น

ปัญหาข้อที่ ๑ ระเบียบกฎเกณฑ์และมาตรฐานเกี่ยวกับการขนส่งของแต่ละประเทศ มีความแตกต่างกัน เช่น มาตรฐานรถบรรทุก ใบอนุญาตขับขี รวมทั้งใบอนุญาตต่าง ๆ ยังแตกต่างกันอยู่ ไม่ได้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

ปัญหาข้อที่ ๒ การไม่มีกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์การขนส่งสินค้าผ่านแดน และการขนส่งสินค้าข้ามแดนอย่างชัดเจนหรือไม่เพียงพอ

ปัญหาข้อที่ ๓ ระเบียบพิธีการและขั้นตอนในการข้ามแดนมีความยุ่งยากมาก ซับซ้อนมากครับ ทำให้เสียเวลาในการผ่านแดนแต่ละครั้ง

ปัญหาข้อที่ ๔ เอกสารการขนส่งที่ใช้ในการขนส่งผ่านแดนมีมากเกินไปครับ เอกสารเป็นปึก ๆ ใช้เวลาผ่านกระบวนการเอกสารนั้นใช้เวลานาน มีการไม่ยอมรับเรื่องเอกสาร ซึ่งกันและกันครับ

ปัญหาข้อที่ ๕ ขาดการประสานงานของหน่วยงานต่าง ๆ ณ จุดพรมแดน ของทั้ง ๒ ประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศลาวกับประเทศไทย ประเทศลาวกับประเทศจีน ซึ่งก่อให้เกิดการตรวจสอบที่ซ้ำซ้อนและมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูงขึ้นครับ

ปัญหาข้อที่ ๖ มีความแตกต่างทางด้านเทคนิค เช่นประเทศไทยและประเทศ มาเลเซียมีกฎจราจรที่กำหนดให้การขับรถต้องชิดซ้าย ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น ประเทศลาว ประเทศกัมพูชา ประเทศเวียดนามและประเทศจีนให้ขับรถชิดขวา เรื่องต่าง ๆ อย่างนี้ต้องมีการตกลงกันนะครับ

ผมหวังว่าในกรอบการเจรจาฉบับนี้จะเอาปัญหาเหล่านี้ไปปรับปรุงแก้ไข ที่สำคัญท่านประธานครับ เกี่ยวกับเรื่องนี้นั้นผมทราบว่าจะมีการกำหนดให้มีการตรวจสอบ ไม่ว่าจะเป็นตรวจสอบการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นผู้โดยสาร สินค้า เขาเรียกว่า ให้มีการบูรณาการ ร่วมกันของหน่วยงานที่ด่านพรมแดนในแต่ละประเทศเพื่อให้มีการตรวจปล่อยสินค้า หรือผู้โดยสารร่วมกันของด่านนั้น ๆ ภาษาอังกฤษเขาเรียกว่าเป็นซิงเกิ้ล วินโดว์ อินสเปกชัน (Single window inspection) หรือ เอสดับบลิวไอ (SWI) ทำพร้อมกันครับ ทั้งคนทั้งสินค้า ที่จุดเดียวกัน ข้อดีอย่างหนึ่งครับ เขาบอกว่าต้องการให้มีทั้งตรวจผู้โดยสาร ตรวจสินค้า ตรวจพร้อม ๆ กันและที่จุดเดียวกัน เขาเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า ซิงเกิ้ล สต็อก อินสเปกชัน (Single stock inspection) หรือ เอสเอสไอ (SSI) เรื่องนี้ผมว่าเป็นสิ่งที่ดีในการจะลดปัญหาต่าง ๆ ที่ผมได้เรียนแล้วที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ ดังนั้นผมเห็นด้วยแล้วก็ยินดีให้การสนับสนุนที่จะยกมือ ให้ความเห็นชอบกับกรอบการเจรจาทั้ง ๒ ฉบับนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านจรัญครับ

นายจิรายุ ห่วงทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม จิรายุ ห่วงทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร
พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภาครับ เริ่มที่กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลง
ด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน ท่านประธานครับ เมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมา
ผมขับรถยนต์จากกรุงเทพมหานครไปที่เมืองลี่เจียง ลี่เจียงก็คือใช้เส้นทางอาร์สามเอ (R3A)
นี่ครับ ท่านประธานครับ ไปกับเพื่อนสี่มวลชน ไปทดสอบรถกันด้วย แล้วก็สำรวจเส้นทางใหม่
ก็เลยนำมาเล่าให้ท่านประธานได้ฟังว่ากรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงตามมาตรา ๑๙๐
หรือจะอะไรก็แล้วแต่ที่รัฐบาลไทยจะต้องทำนี่นะครับ ผมว่าเราเข้ามานานแล้ว ที่จริงมาตรานี้
หลายท่านก็ไม่เห็นด้วย ท่านประธานครับ จากจังหวัดเชียงรายต้องนั่งเรือหรือเรียกกันว่า
แพขนานยนต์ข้ามไปนี่ครับ แล้วก็วิ่งไปที่สิบสองปันนา ต่อไปที่นครคุนหมิง ถนนของเขานี้
เสร็จเรียบร้อยแล้วหมดแล้วท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นของเราที่จังหวัดเชียงรายก็ยังทำ
กันอยู่นี่นะครับ เพราะฉะนั้นผมอยากจะให้รัฐบาลได้เร่งหน่อย การค้าขายจากประเทศจีนนี้
ท่านประธานครับ ตอนนี้นักเงินชอบประเทศไทยนะครับ ผมไปนี่เขาถามว่ามาจากไหน
พอผมบอกว่ามาจากไทยกว้อ ภาษาจีนนี้ท่านประธานครับ เขาชอบบอกโอ้เวิร์กูด (Oh very
good) เพราะฉะนั้นสินค้าของประเทศไทยทางตอนใต้ของมณฑลยูนนานนี้ตั้งแต่จังหวัดเชียงราย
เข้าไปประเทศลาว ข้ามไปประเทศพม่าขึ้นไปจนยูนนาน ถึงคุนหมิง ถึงต้าลี่ ลี่เจียง ขึ้นไปถึง
อูรูมูฉี แล้วก็วิ่งเลี้ยวหลังคาโลกไปจนถึงคาซัสสถาน ผมขับรถสำรวจมาครับ ท่านประธานครับ
เห็นอย่างชัดเจนครับว่าคนจีนนั้นหลากหลายวัฒนธรรม และสินค้าต่าง ๆ แเน่อนครับ
เขาก็อยากจะใช้บริการสินค้าไทยที่มีเยอะแยะมากมายหลากหลายครับ เหตุผลหลักการง่าย ๆ
ท่านประธานครับ กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลง มันมีปัญหาเล็กน้อยเท่านั้นครับ
ที่จะฝากไว้เป็นข้อสังเกตก็คือการเดินทางระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนมันจะกลับข้างกัน
ด้วยพวงมาลัยซ้ายกับพวงมาลัยขวาเท่านั้นเองครับ ถ้ารัฐบาลไทยจะไปเจรจាកความกัน
อย่างไรก็แล้วแต่นี่นะครับ -----

ถ้าเกิดท่านสมาชิกรัฐสภามีโอกาสได้เดินทางข้ามจังหวัดเชียงรายนะครับ ระหว่างเส้นทางไป สิบสองปันนา ไปนครคุนหมิง ท่านประธานครับ ป้ายบอกทางข้างทางให้ชะลอความเร็ว ปกติก็เป็นภาษาจีน ภาษาอังกฤษนะครับ นี่เขาเขียนภาษาไทย สระอิ สระอี อาจจะไม่ตรงหน่อย แต่อ่านรู้ว่าชะลอความเร็ว แสดงว่ารัฐบาลจีนให้ความสำคัญกับคนไทยในการเดินทางไป ทั้งท่องเที่ยวแล้วก็ขนส่งสินค้าครับ ผมขับรถยนต์วิโก้ท่านประธานครับ เป็นพวงมาลัยขวา แต่พอไปถึงนั่นก็ต้องขับชิดขวา ระวังพอสมควร เวลาจะแซงซ้ายก็ต้องให้เพื่อนนั่งข้าง ๆ บอก ผากเป็นข้อสังเกตไม่เยอะมากท่านประธานครับ ให้รัฐบาลช่วยพิจารณาในข้อนี้ว่า ถ้าการทำ กรอบตกลงทางการค้าอะไรก็แล้วแต่เพื่อเปิดเสรีในการเดินทางทั้งคนทั้งรถนี้ครับ การจราจร ที่จะต้องอ้อม คนจีนจะขับรถพวงมาลัยซ้าย ชิดซ้ายเข้ามาบ้านเราบ้างไหม และคนไทย จะขับพวงมาลัยซ้ายชิดขวาไปบ้านเขาจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเห็นด้วยอย่างยิ่ง ท่านประธานครับ ที่เราจะเร่งดำเนินการนะครับ

เรื่องต่อมาท่านประธานครับ เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมาผมได้เดินทางไป ที่ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย จองเครื่องบินแอร์เอเชีย ท่านประธานครับ เพราะอะไร ถูกครับ ไปกลับประเทศมาเลเซียอยู่ประมาณสัก ๗,๐๐๐ กว่าบาท ถ้าจองการบินไทยนี้ จบข้าวเลยท่านประธานครับ ๑๕,๐๐๐ บาทไม่อยู่นะครับ มีคนเขาถามผมเหมือนกัน บอกทำไมการบินไทยเราจึงแพงเสียเหลือเกิน เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ กรอบการเจรจา เพื่อจัดทำความตกลงเรื่องการเดินอากาศต่าง ๆ นานา ผมว่ายิ่งรีบทำเท่าไร เอาละเรายกการบินไทย ออกไว้นอกหัวใจของเราก่อน และเรามามองว่าเราจะได้อะไรบ้าง ผมเห็นชัดเจนท่านประธาน ก็คือว่าจะเกิดการพัฒนาขึ้นครับ เมื่อการบินไทยวันนี้มีคู่แข่งเยอะแยะมากมายหลากหลาย การบริการก็จะดีขึ้นครับ ผมเชื่อว่าสมาชิกรัฐสภานี้หลายท่าน แม้แต่เจ้าหน้าที่ก็แล้วแต่นะครับ เวลาขึ้นเครื่องบินการบินไทยรู้สึกเหมือนต่ำต้อย ไม่รู้ละ ผมคิดเองนะครับ ท่านประธานครับ มีความรู้สึกเขาดูแลเราน้อยกว่าสายการบินโลว์คอส ไปนั่งนกแอร์บริการดีเหลือเกินครับ ไปนั่งแอร์เอเชียรู้สึกว่าเขาบริการดี แต่การบินไทยได้ประโยชน์เพราะอะไรท่านประธานครับ ฝรั่งชอบ เวลาดูแลฝรั่งนี้แท่งค์กิ่ว (Thank you) เลย แต่ท่านประธานครับ การเปิดเสรีในลักษณะนี้ หรือการทำกรอบตกลงว่าด้วยการเดินอากาศนี้ เมื่อเกิดการพัฒนาก็ย่อมเกิดการแข่งขันครับ และที่สำคัญท่านประธานครับ เราปฏิเสธการแข่งขันทางการค้าไม่ได้ครับ หลายท่านยังเข้าใจว่า แอร์เอเชียของคนไทยครับ พอร์ต (Port) ใหญ่ ๆ เรามีโลว์คอสเซ็นเตอร์ (Low cost center)

อยู่ที่เคแอล (KL) หรือว่ากรุงกัวลาลัมเปอร์ที่สนามบินครับ บินจากเคแอล กัวลาลัมเปอร์ มาแบงคอก (Bangkok) ครับ ไปที่ปุตราจายาในประเทศของเขาเอง ไปที่ประเทศอินโดนีเซีย ไปจาการ์ตาของเขาเอง ไปประเทศบรูไนดารุสซาลาม ไปอีกหลากหลายประเทศในอาเซียน ท่านประธานครับ แต่ว่าไทยนั้นก็บินอยู่ในเมืองไทยนี่ละครับ เต็มที่ก็มีบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เพราะฉะนั้นถ้ากรอบการค้านี้ทำได้เร็วท่านประธานครับ ผมว่าผมจะได้นั่งการบินไทย แบบราคาไม่แพงมากนัก แล้วก็มีสายการบินโลว์คอสจากต่างประเทศที่เวลาเข้ามาบริการ บ้านเรา เราจะรู้สึกดีขึ้นครับ

นอกจากนี้ท่านประธานครับ หลายท่านเคยมีปัญหาระหว่างการเดินทางครับ เมื่อกรอบการค้าแบบนี้เกิดขึ้น เช่นน้ำหนัก ท่านประธานครับ ในต่างประเทศสายการบิน หลายสายให้แค่คนละ ๒๐ กิโลกรัม แต่การบินไทยให้ ๓๐ กิโลกรัม พอไปถึงต้องต่อโลว์คอส หรือไปต่อสายการบินอื่นครับ ต้องไปแยกกระเป๋าออกอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้อตกลงต่าง ๆ นี้ รายละเอียดต่างกันไปครับ แต่ขอให้เร่งดำเนินการท่านประธานครับ

การเข้าเฝ้าล่ำทุกวันนี้ก็เยอะครับ สภาผู้แทนราษฎรทั้งท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไปดูงานกรรมาธิการต่างประเทศ บางคณะท่านประธานครับ ไป ๑๐๐ กว่าคน อย่างนี้เข้าเฝ้าล่ำถูกไหมครับ น่าจะถูกกว่าไหมครับ นัดเวลาได้แน่นอน ชัดเจน อย่างนี้เราไปพร้อมกันเลยไหมครับ กรรมาธิการ ๓๕ คณะ เข้าไปเลย ๕ ลำ แล้วก็ไปลงจุดเดียวกัน ราคาถูกลง ถ้าเกิดเสรีแบบนี้เกิดขึ้นประเทศไทยก็จะดีขึ้นครับ

เมื่อที่ท่านสมาชิกหลายท่านก็พูดถึงเรื่องน้ำมันครับ หลายประเทศก็ยังมีปัญหา เติมน้ำมันต้องเป็นชาติของตัวเองครับ จะมาไทยแลนด์ก็ต้อง ปตท. จะไปประเทศมาเลเซีย ก็ต้องปิโตรนาส จะไปประเทศคูเวตก็ต้องคิวเอท อย่างนี้เป็นต้นครับ

เพราะฉะนั้นสุดท้ายปลายทางท่านประธานครับ เห็นด้วยอย่างยิ่งที่กรอบการเจรจา การบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศนี้ครับ โลกมันเสรีแล้วครับ หลายประเทศ เขาเลิกทะเลาะกันในประเทศ เขารวมหัวกันแล้วพัฒนาประเทศแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้าน และประเทศอื่น ๆ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งกับกรอบการเจรจาทั้ง ๒ กรอบครับ ขอบพระคุณ ท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านรองกรณ์ครับ
แล้วตามด้วยท่านวิฑูรย์ครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์
ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมมี ๓-๔ คำถามที่จะถามผ่านท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรี
ที่ดูแลในเรื่องนี้และเป็นผู้เสนอกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก
ระหว่างไทย-ลาว-จีน -----

๓-๔ คำถามดังกล่าวนี้ขึ้นอยู่กับที่มาขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ก่อนอื่นต้องเรียนท่านประธานว่าผมได้มีโอกาสได้รับรู้ถึงความผูกพันของประเทศไทยกับเรื่องของการขนส่งข้ามพรมแดนตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ สมัยที่ ฯพณฯ ชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งครั้งนั้นประเทศไทยได้เข้าสู่การเป็นภาคีของความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า ซีบีทีเอ หลังจากนั้น ๑๐ ปีต่อมาผมก็มีโอกาสได้เห็นถึงการเริ่มต้นในการเปิดดำเนินการขนส่งข้ามพรมแดนภายใต้ความตกลงซีบีทีเอเมื่อปี ๒๕๕๒ ในขณะนั้นผมเป็นประธานคณะกรรมการโลจิสติกส์ (Logistic) ของรัฐบาล นั่นก็คือการเปิดเส้นทางตะวันตก ตะวันออก หรือที่เราเรียกว่า ระเบียงเศรษฐกิจตะวันตก ตะวันออก หรือว่าอีสต์-เวสต์ อีโคโนมิก คอริดอร์ (East-West Economic Corridor) เป็นการเชื่อมจากมะละแหม่ง เมียวดี แม่สอด ผ่านไทยที่จังหวัดมุกดาหาร สุวรรณเขตของลาวแล้วก็ออกไปที่ประเทศเวียดนาม ตรงนี้ถือได้ว่าเป็นแกนสำคัญของการเชื่อมโยงภายใต้ประกาศในปี ๒๕๕๒ ที่ประเทศไทยเป็นประธานอาเซียน และครั้งนั้น ฯพณฯ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นก็เป็นประธานอาเซียน เราได้มีการประกาศชะอำ-หัวหิน เดแคลเรชั่น (Cha Am-Hua Hin Declaration) ในปี ๒๕๕๒ ประกาศให้อาเซียนเป็นประชาคมแห่งความเชื่อมโยงที่เรียกว่าเป็นคอมมิวนิตี้ออฟ คอนเนกทิวิตี (Community of Connectivity) ตรงนี้เองคือจุดเปลี่ยนที่สำคัญที่ทำให้แม้แต่เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาในการประชุมดับบลิวอีเอฟ (WEF) หรือว่าเวิลด์ อีโคโนมิก ฟอรัม (World Economic Forum) ภาคพื้นเอเชียตะวันออกที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพนั้น ได้เน้นหัวข้อสำคัญก็คือการเชื่อมโยงหรือว่า คอนเนกทิวิตี นั่นหมายความว่า การขอกรอบเจรจาครั้งนี้จะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการใช้ประโยชน์จากเส้นทางที่เราเรียกกันสั้น ๆ ว่า อาร์สามเอ ความจริงท่านประธานได้ยินชื่อนี้มานานนะครับ เราพูดย่อ ๆ กันมานาน อาร์สามเอนั้นตัวอาร์ (R) มาจากคำว่า โรด (Road) แปลว่า ถนน ๓ คือ ๓ ชาติ คือ ประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศจีน และเอ (A) ก็คือเอเชีย (ASIA) เป็นอาร์สามเอหรือว่าถนน ๓ ชาติแห่งเอเชียเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงหรือว่าจีเอ็มเอส (GMS) เป็นระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ครับ เมื่อสักครู่นี้ผมพูดถึงแนวขวางนะครับ ก็คือตะวันตก ตะวันออก แต่การขอกรอบเจรจาครั้งนี้มุ่งเฉพาะเจาะจงไปที่ในเรื่องของแนวตั้งก็คือเส้นทางเหนือ-ใต้ แล้วก็จำกัดเฉพาะ ๓ ประเทศเท่านั้นในกรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ก็คือมีไทย-ลาว-จีน ความจริงเส้นอาร์สามเอนั้น เสียตายที่ว่ามาขอกรอบจำกัด

เฉพาะส่วนนี้ ซึ่งท่านรัฐมนตรีอาจจะชี้แจงหรือขยายความมากกว่านี้ก็ได้นะครับ อาร์สามเอ ความจริงมันมีอาร์สามบี (R3B) อยู่ด้วย อาร์สามบี ก็คือ ประเทศจีน ประเทศพม่า ประเทศไทย ซึ่งความจริงตอนนี้ประเทศพม่าก็เริ่มเปิดประเทศครับ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเราถึงเสนอเฉพาะ ในส่วนของอาร์สามเอ ด้วยข้ออ้างว่าสะพานมิตรภาพ แห่งที่ ๔ คือที่อำเภอเชียงของ อำเภอห้วยทราย จะแล้วเสร็จ เพราะฉะนั้นก็จะขอกรอบการเจรจาเพื่อที่จะทำความตกลงในส่วนจุดผ่านแดน ๓ ขาดินี้ แต่ว่าเมื่อทางรัฐบาลขอมาเพียงแค่นี้ ก็จะพิจารณาเพียงแค่นี้ แต่คราวต่อไปผมคิดว่า ถ้าหากทางรัฐบาลจะใช้ความรอบคอบก็ควรเสนอกรอบการเจรจาในส่วนเส้นทางที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวโยง เพราะอย่างไรก็ตามก็อยู่ในกรอบจีเอ็มเอสเช่นเดียวกันนะครับ สำหรับเส้นทาง ดังกล่าวนั้นต้องเรียนท่านประธานว่าปัจจุบันใช้เดินรถอยู่แล้วครับ ผมเองได้มีโอกาสเดินทาง ข้ามแม่น้ำโขงจากฝั่งอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ของเราไปยังห้วยทราย จังหวัดบ่อแก้ว ของเขา แล้วก็ไปสิ้นสุดพรมแดนลาวที่บ่อเต็น -----

แล้วก็ข้ามไปยังด่านโมฮันของประเทศจีน เพื่อเดินทางผ่านสิบสองปันนา จะเลี้ยวขวาไปเชียงรุ่ง หรือจิ่งหงก็แล้วแต่เนะครับ แล้วก็ขึ้นไปยังคุนหมิง เส้นทางนี้เราเรียกว่า คุณ-มัน กงลู่ หรือว่า คุนหมิง-กรุงเทพฯ จึงเป็นเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ ฝากท่านรัฐมนตรีไปพิจารณา ก็คือก่อนที่สะพานจะเสร็จนั้น ปัจจุบันเรายังไม่ได้บรรลุถึงความตกลง ซึ่งไม่ต้องรอสะพานเสร็จ ก็ใช้ความตกลงดังกล่าวได้ ถ้าหากว่าเราได้รับความเห็นชอบแล้วก็เร่งรัดในการดำเนินการ ฝ่ายจีน ฝ่ายลาว ฝ่ายไทยนั้นมีความประสงค์เจตจำนงตรงกันที่จะใช้เส้นทางอาร์สามเอนั้น เป็นเส้นทางเพื่อการขนคนและของ เพื่อการท่องเที่ยว การค้าและการไปมาหาสู่เชื่อมโยง ระหว่างกัน ตรงนี้เป็นเส้นทางสายไหมเหนือ-ใต้ที่สำคัญ เพราะว่าคุนหมิงเองซึ่งเป็นเมืองเอก ของมณฑลยูนนานนั้นถือได้ว่าเป็นมณฑล ๑ ใน ๒ นอกจากกวางสีแล้ว ที่ทางประเทศจีน ถือได้ว่าเป็นเมืองท่าหน้าด่านสำคัญในการเจาะมายังเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีระยะทางจากคุนหมิงมาถึงกรุงเทพฯ ประมาณ ๑,๘๐๐ กว่ากิโลเมตร ครึ่งหนึ่งอยู่ใน ประเทศไทย แต่ว่าเส้นทางบนลาวตลอดเส้นทางผ่านประเทศลาวนั้น ต้องฝากท่านรัฐมนตรีว่า มันเป็นถนนที่สร้างบนภูเขาดินครับ ในยามหน้าฝนแทบจะใช้ไม่ได้เลย เพราะว่าถนนจะพัง หรือไม่ก็ดินภูเขาถล่มมาปิดเส้นทาง ตรงนั้นโชคดีว่ามีเหมืองแร่อยู่ เพราะฉะนั้นก็ได้อาศัย รถแบ็กโฮ (Backhoe) รถตักของเหมืองแร่ในการไปดันเปิดถนน และบางช่วงบางตอน ถนนก็พังไป ๑ เลนเป็นหุบเหว ในส่วนนี้ถ้าจะให้เกิดความแข็งแรงแล้วก็ใช้ประโยชน์ได้ทุกฤดูกาล และสามารถที่จะรองรับทั้งรถส่วนบุคคล รถโดยสารโดยเฉพาะรถพ่วง รถคอนเทนเนอร์ (Container) นั้น จะต้องทำความตกลงกับประเทศจีนแล้วก็ธนาคารเอเชีย ในการที่จะต้อง ลงทุนใหม่ลงทุนเพิ่มเติม โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นภูเขาดินอันตรายมาก และตรงนี้เป็นข้อเท็จจริงที่เข้าใจว่าท่านรัฐมนตรีถ้ามีโอกาสหรือท่านได้มีโอกาสเดินทางไปแล้วก็คงเห็น ตรงกันว่าการจะใช้เส้นทางถนนสายนี้นั้นถนนต้องใช้ได้ตลอดด้วย และเป็นถนนที่ปลอดภัย แล้วก็ใช้ได้ทุกฤดูกาล

ประเด็นแรก ที่ผมฝากถึงท่านรัฐมนตรีเป็นคำถามก็คือว่า ก่อนที่สะพาน จะแล้วเสร็จเราได้มีการใช้เส้นทางนี้เดินทางอยู่แล้วครับ เพียงแต่ว่าความตกลงดังกล่าว ถ้าสามารถบรรลุความตกลงเราสามารถให้สัตยาบันทั้งภาคผนวกและพิธีสารซึ่งมีทั้งหมด ๒๐ ฉบับ เราเพิ่งให้สัตยาบันไปได้ ๑๔ ฉบับ ขณะนี้ก็ต้องเร่งรัดทั้งการออกกฎหมายภายใน การขอกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงจากรัฐสภาตามมาตรา ๑๘๐ นั้น ก็อย่ารอว่า

ให้สะพานเสร็จก่อน ความจริงเรามีแพขนานยนต์นะครับ หรือการเดินทางข้ามจากเชียงของไปห้วยทรายได้อยู่แล้วทุกวันนี้ แล้วก็เรื่องของการค้าไม่มีใครปิดกันได้หรอกครับ เรื่องของการท่องเที่ยวไม่มีใครปิดกันได้ เพราะฉะนั้นจะใช้ประโยชน์อย่างไร และเร่งรัดได้อย่างไร ก่อนที่สะพานจะเสร็จ ตรงนี้ก็เป็นคำถามที่ ๑

ประเด็นถัดมา ก็คือว่าในกรอบการเจรจาที่ขอความเห็นชอบมีอยู่ ๓ เรื่อง ที่จะขออนุญาตตั้งเป็นคำถามเพื่อให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจง

๑. ก็คือในเรื่องของซิงเกิ้ล อินสเปกชัน (Single inspection) ความจริงการที่ธนาคารแห่งเอเชียมีความเห็นถึงรัฐบาลไทยแล้วก็รัฐบาลลาว และรัฐบาลจีนว่าภายใต้ความตกลงซีบีทีเอนั้นก็ยังไม่สามารถที่จะใช้ประโยชน์ได้ เพราะว่ามีหลายประเทศที่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อภาคผนวกและพิธีสาร. โดยเฉพาะอย่างประเทศไทยเป็นต้นนั้น เพราะฉะนั้นการที่จะให้เกิดการค้าขาย การเดินทางท่องเที่ยวไปมาหาสู่ระหว่างกันในระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ หรือว่า นอร์ท เซาท์ อีโคโนมิก คอริดอร์ (North-south economic corridor) ก็ควรที่จะต้องเร่งรัดในเรื่องของการทำความตกลงและจุดผ่านแดนก็คือตรงนี้ครับ ก็คือจุดเชียงของ-ห้วยทราย ระหว่างไทย-ลาว -----

และจุดที่ ๒ ก็คือระหว่างบ่อเต็นของฝั่งประเทศลาวกับโมฮั่นของฝั่งประเทศจีน เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะทำให้ความตกลงนั้นเกิดเป็นผลมากทั้งในบวกและลบกับประเทศไทยนะครับ ก็คือในเรื่องของการตรวจร่วม การตรวจร่วมนั้นเรายังไม่มีเลยนะครับ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำ ให้การอำนวยความสะดวกในพิธีการข้ามแดนก็ดี การอำนวยความสะดวกในการตรวจภายใต้ ซีไอคว (CIQ) ก็คือทั้งในส่วนของการตรวจคนเข้าเมือง ทั้งส่วนศุลกากร แล้วก็ตรวจในเรื่องโรคพืช และสัตว์นั้น จำเป็นที่เราจะต้องใช้การตรวจร่วม ๒ ประเทศครับ ท่านรัฐมนตรีได้มีโอกาส ไปยกตัวอย่างการตรวจร่วม ซึ่งเป็นระบบที่ในกรอบจีเอ็มเอสได้ทำแล้วก็คือระหว่างประเทศกัมพูชา กับประเทศเวียดนามที่บ่าเว็ต-ม็อกไบ ซึ่งเป็นด่านที่จะเข้าโฮจิมินห์นะครับ ตรงนั้นเขาได้ทำ การตรวจร่วมระหว่างกัน แต่ว่าของเราเมื่อทางรัฐบาลมาขอกรอบการเจรจา ผมคิดว่าก็ควร ที่จะเตรียมความพร้อมในเรื่องนี้ เพราะว่าถ้าเราสามารถที่จะให้มีการตรวจร่วมได้มันก็จะทำให้ ลดค่าใช้จ่าย ลดเวลาค่าเสียหายของทั้งภาครัฐแล้วก็เอกชน และทำให้การค้าขายแดนของเรานั้น ขยายตัวมากขึ้น เพราะการค้าขายแดนปีหนึ่ง ๘๐๐,๐๐๐ ล้านบาท สำหรับ ๔ ประเทศ ที่ประเทศไทยมีพรมแดนติดต่อกัน รวมทั้งที่ขอกรอบการเจรจารั้งนี้ด้วย ก็คือลาว เพราะฉะนั้น ชิงเกิ้ล อินสเปกชัน นั้นถือได้ว่าเป็นความสำคัญ ส่วนที่ ๒ คือในเรื่องของศูนย์ราชการ ซึ่งไม่ทราบว่ทางท่านรัฐมนตรีจะช่วยกรุณาชี้แจงหน่อยนะครับ ก็คือการเตรียมความพร้อม ในเรื่องของศูนย์ราชการ บริเวณด่านพรมแดนเชียงของ-ห้วยทราย รวมทั้งโลจิสติกส์ พาร์ค (Logistics park) นอกเหนือจากชิงเกิ้ล อินสเปกชัน ของในส่วนที่เกี่ยวข้องกับศุลกากร และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการตรวจโรคพืช โรคสัตว์ ของประเทศจีนนั้นเขาก็มีกระทรวง ที่เรียกว่า เอควเอสไอคว (AQSIQ) ก็เหมือนของเราที่กรมวิชาการทำหน้าที่ แต่สิ่งหนึ่งที่ผม ได้เคยรับทราบมาแล้วก็ค่อนข้างกังวลใจ ก็คือในประเด็นของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของเรา ที่ทำหน้าที่ในการตรวจร่วมครับ ศุลกากรไม่น่าห่วงครับ เพราะว่ามีกำลังพอสมควรครับ แต่หน่วยที่ตรวจโรคพืช โรคสัตว์นี้ โดยเฉพาะผัก ผลไม้ ซึ่งแน่นอนเป็นเรื่องที่เราต้องคุ้มครอง ผู้บริโภคของเราด้วยนะครับ ในเรื่องอาหารปลอดภัย หรือว่า ฟู้ดเซฟตี้ (Food safety) ซึ่งตรงนี้ทางด่านภาคเหนือทั้งหมดเคยได้รับการชี้แจงว่าได้มีเจ้าหน้าที่บางหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องกับอาหารและยาเพียงแค่ ๒ คนเท่านั้นเอง ซึ่งในส่วนนี้มันไม่พอหรอกครับ เพราะฉะนั้นก็ถือว่ากรอบการเจรจาในหัวข้อว่าด้วยการอำนวยความสะดวกทางการค้า บริเวณจุดผ่านแดนก็ดีครับ

๒. คือการขนส่งสินค้าข้ามแดน ประเด็นนี้เข้าใจว่าทางรัฐบาลคงต้องตระหนักว่า สินค้าเน่าเสียที่เรียกว่า เพอริชาเบิล กู้ด (Perishable goods) เป็นสินค้าที่สำคัญมาก ไม่ใช่เรียกว่าเป็นสินค้าสดก็แล้วกัน แล้วก็มีปริมาณไม่ว่าผัก ผลไม้ หรือว่าเนื้อสัตว์ในส่วนนี้มีทั้งที่เราส่งเข้าไปผ่านประเทศลาวไปยังประเทศจีนและที่ผ่านประเทศจีนส่งผ่านประเทศลาวเข้ามายังประเทศไทย เราคาดหวังว่าสินค้าในภาคต่าง ๆ ของเรานะครับ ตั้งแต่ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคอีสาน รวมทั้งภาคเหนือ ยกตัวอย่างเช่นลำไยและผลไม้ของเราจะสามารถขนส่งผ่านเส้นทางนี้ด้วยรถคอนเทนเนอร์ขึ้นไปถึงคุนหมิงแล้วก็ผ่านเข้าไปเสฉวน ผ่านไปถึงฉงชิ่ง ผ่านไปถึงกู่โจว ผ่านไปถึงซินเจียง หรือแม้แต่ผ่านไปถึงมณฑลที่ไกลที่สุดอย่างทิเบต เป็นต้น ตรงนี้จึงเป็นเส้นทางสายไหมของโอกาสครับ แต่ว่าสิ่งที่สำคัญคือเขาก็มีสิทธิที่จะส่งสินค้าเข้ามายังเรานะครับ แต่ว่าเจ้าหน้าที่ของเราแล้วก็สถานที่ราชการบริเวณเหล่านั้นไม่ได้เตรียมพื้นที่เลยครับ ผมไปตรวจดูเคยถามศุลกากร ศุลกากรบอกไม่มีที่เลยครับ จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเตรียมการในลักษณะที่รัฐบาลจะต้องทำงานเชิงรุกในเรื่องนี้

สุดท้าย คือคำถามถึงเรื่องของการยอมรับรถ ซึ่งเป็นกรอบเจรจาที่ทางรัฐบาล
เสนอแนะครับ เพราะในส่วนนี้เรายังไม่สามารถดำเนินการได้ ติด ๆ ขัด ๆ มาตลอดครับ
แล้วก็ระบบที่เราใช้ท่านรัฐมนตรี จะใช้ระบบโควตาหรืออย่างไร เพราะว่ามันจะมีรถ
๓ ประเภทเป็นอย่างน้อยนะครับ คือรถส่วนบุคคล รถโดยสาร รถขนส่ง ซึ่งรถขนส่งก็มีทั้งสิบล้อ
รถพ่วง รถลาก รถคอนเทนเนอร์ เราจะใช้ระบบอย่างไรเมื่อความตกลง เช่นไปเจรจาแล้วเขาบอกว่า
เอาฝ่ายละ ๒๐๐ คัน ๒๐๐ คันจะมาจัดระบบโควตาอย่างไร ในการที่จะไม่ถูกครหาว่า
มีความไม่เป็นธรรม หรือว่าปริมาณดังกล่าวเราใช้ฐานคำนวณอย่างไรในการเจรจากรับ
เพราะว่าเราต้องการขนส่งเพื่อส่งออกผ่านประเทศลาวไปประเทศจีนตอนใต้ และตะวันตก
ของประเทศจีนจำนวนมาก แต่ถ้าหากว่ารถขนส่งเราไม่พอ ก็เป็นปัญหาต่อเป้าหมายของประเทศ
ในการขยายการส่งออก แล้วก็เป้าหมายที่เราต้องการจะให้เราเป็นศูนย์กลางที่เรียกว่า
เป็นโลจิสติกส์ ฮับ (Logistic Hub) นั้น มันก็ยากจะเกิดขึ้นถ้าหากว่าตัวยานพาหนะของเรานั้น
ถูกจำกัด ก็ฝากประเด็นนี้เป็นคำถามไปถึงท่านรัฐมนตรีครับ ผมต้องขอถือโอกาสเป็นกำลังใจ
สำหรับทางคณะรัฐมนตรีที่ได้ทำงานกันอย่างต่อเนื่องในเรื่องนี้ แล้วก็อยากให้เร่งรัดจริง ๆ ครับ
เพราะว่าความตกลงหลายเรื่องเดินคืบหน้าไปเกินกว่าเออีซี บลูพริ้นท์ (AEC Blueprint) ครับ
หรือว่าเมื่อเทียบกับกรอบของจีเอ็มเอส ในส่วนของการขนส่งของเรา ความตกลงที่ตกลงไป
หรือยังไม่ได้ตกลง แต่ว่ามีกรอบเวลาไว้ เราทำได้ไม่ทัน และที่สำคัญก็คือว่าเรายังไม่ได้
ใช้ประโยชน์อย่างที่เราคาดหวังเลยครับ ทั้งที่ตรงนี้เรามีความต้องการในการที่จะขนส่งสินค้า
ขนส่งคน ทั้งเพื่อการท่องเที่ยวและการค้าให้มากที่สุด แต่ว่ายังติดขัดเหมือนคอขวดอยู่ตรงนี้
ก็ฝากความกังวลตรงนี้ แล้วก็ยินดีให้การสนับสนุนนะครับท่านประธาน เพราะว่าจะเป็น
ประโยชน์ในการที่จะทำให้เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้นั้น มันปรากฏเป็นจริง
แล้วก็ฝากท่านรัฐมนตรีว่าอย่าลืมอาร์สามปี ระหว่างจีน-พม่า-ไทย ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งของถนน
๓ ประเทศเอเชียเช่นเดียวกัน ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านวิฑูรย์ นามบุตร
แล้วตามด้วยท่านอิทธิเดช แก้วหลวง เชิญครับ

นายวิฑูรย์ นามบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม วิฑูรย์ นามบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์
สมาชิกรัฐสภา กรอบการเจรจาทุกกรอบที่คณะรัฐมนตรีเสนอเข้ามา ผมให้การสนับสนุน

และพร้อมที่จะร่วมลงมติให้กับทุกกรอบ รวมทั้งกรอบที่กำลังพิจารณากันอยู่ในขณะนี้ ก็คือกรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศ ท่านประธานที่เคารพครับ เห็นความจำเป็นในเรื่องนี้ เหตุของความจำเป็นในเรื่องนี้ก็เพราะว่าสถิติหรือข้อมูลในปัจจุบัน การเดินทางทางอากาศมีอัตราการขยายตัว มีความต้องการเพิ่มขึ้นค่อนข้างจะสูงมาก และเราเองก็ต้องบินเชื่อมโยงกับประเทศต่าง ๆ ทั้งในภูมิภาคเอเชีย และทุกภูมิภาคในโลกนี้ ท่านประธานครับ การขยายตัวและความต้องการเดินทางเพิ่ม ไม่ได้เพิ่มขึ้นเฉพาะประเทศไทยครับ ทุกประเทศเพิ่ม โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนาครับ ถ้ามีสายการบินจะมีผู้โดยสารเพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างจะสูง เพราะเป็นความแปลกใหม่ เป็นความต้องการ เป็นความสะดวก เป็นความรวดเร็วของการเดินทางกับพี่น้องประชาชนในทุกประเทศ ในส่วนของประเทศไทยก็เจริญเติบโตมาโดยตลอด อัตราการขยายตัว อย่างปีนี้ต่างประเทศที่การบินไทยของเราเดินทางก็มีการขยายตัวถึง ๙.๖ เปอร์เซ็นต์ หรือในประเทศก็มีการขยายตัวถึง ๔.๕ เปอร์เซ็นต์ บางประเทศท่านประธานครับ ถ้าอยู่แถบอเมริกาเหนือจะมีการขยายตัวสูงถึง ๘๐.๓ เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นในเรื่องของความจำเป็นคงไม่มีใครปฏิเสธว่ากรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศนั้นมันมีความจำเป็น และจะต้องให้คณะกรรมการไปดำเนินการอย่างเร่งด่วน

ประการต่อมา ที่อยากกราบเรียนท่านประธานไปยังผู้เจรจาในฐานะตัวแทนประเทศ ก็คือเรามาดูความพร้อมของประเทศไทย มาดูความพร้อมของอุตสาหกรรมการบินของไทย เพราะว่าการบินไทย หรือไทยอินเตอร์ (Thai Inter) ถือว่าเป็นสายการบินระดับต้น ๆ ของโลก และได้รับการยอมรับสูงมากครับ ไม่ว่าเรื่องความสะดวก ความสบาย และการบริการ ท่านประธานที่เคารพครับ การบินไทยบางช่วงสั้น ๆ อย่างช่วงสงกรานต์นี่ครับ ทุกปีสถิติใกล้เคียงกันครับว่าช่วงสงกรานต์นี้คนจะใช้บริการของการบินไทยเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าคนที่มาจากต่างประเทศ หรือคนไทยเราในประเทศจะเดินทางออกไปต่างประเทศ ดูช่วงการบินเพิ่ม ๙,๕๔๘ เที่ยวบิน ในช่วงสั้น ๆ สงกรานต์นี้จะมีผู้โดยสารถึงประมาณ ๑,๗๐๐,๐๐๐-๑,๘๐๐,๐๐๐ คน ดังนั้นเรื่องความจำเป็น แน่นนอนจะต้องมีการปรับปรุงและต้องมีการพัฒนา แต่ประเด็นที่จะต้องกราบเรียนกับท่านประธานไปยังรัฐบาลก็คือว่าแน่นนอนครับ การบินไทยต้นทุนสูง การแข่งขันก็สูง พนักงาน รายได้ สวัสดิการของการบินไทยอยู่ในสัดส่วนที่สูง โบนัส (Bonus) เจ้าหน้าที่มาก ตรงนี้ละครับ เป็นคอส (Cost) เป็นค่าใช้จ่ายของการบินไทย การบินไทยจะไปแข่งขันในอนาคตผมว่าลำบาก ในขณะนี้การบินไทยจะตั้งธุรกิจใหม่ขึ้นมา ก็คือสายการบินไทยสมายล์ ซึ่งจะเริ่มเปิดบริการใน ๒ เดือนข้างหน้า ท่านประธานครับ ฝากไปยังรัฐบาลครับว่าให้ใช้ความระมัดระวัง ให้ใช้ความรอบคอบเรื่องของไทยสมายล์ครับ แน่นนอนครับปีแรก ๆ อาจจะมีความต้องการบริการคนสักปีละ ๓๐๐,๐๐๐-๔๐๐,๐๐๐ คน แต่การที่ตั้งไทยสมายล์ ขึ้นมานี้ก็เพื่อจะมาแข่งขันกับธุรกิจการบิน หรือที่เข้าใจกันว่าเป็นธุรกิจการบินต้นทุนต่ำ หรือโลว์คอส ท่านครับ บริษัทการบินไทยซึ่งเคยใหญ่โต ซึ่งเคยมีรายได้มีค่าตอบแทนสูง มาจัดตั้งองค์กรที่เรียกไทยสมายล์ และจะมาแข่งขันกับธุรกิจการบิน สายการบินโลว์คอสต่าง ๆ นี่ผมว่าจะลำบากครับ สายการบินโลว์คอสถ้าดูในประเทศไม่ว่าแอร์เอเชีย นกแอร์ หรือโอเรียนท์ หรืออะไรต่าง ๆ นี่ การบริหารจัดการจะแตกต่างกับการบินไทยเยอะครับ พวกเราสังเกตเวลานั่งเครื่องบินในเครื่องบินนี้ครับจากสนามบินสุวรรณภูมิไปลงจังหวัดใดก็ตาม พอไปถึง การบินไทยต้องดูความเรียบร้อยดูความพร้อม ใช้เวลาค่อนข้างเยอะในการจอดที่สนามบิน กว่าที่จะบินกลับมา และเครื่องบินของการบินไทยแต่ละลำ แต่ละลำนี้ครับ การใช้ต่อวัน การใช้อัตราเฉลี่ยต่อกิโลเมตร ต่อชั่วโมงใช้ไม่ค่อยมากครับ แต่ถ้ามาเทียบกับสายการบินโลว์คอส เขาบริหาร ใช้บุคลากร ใช้คนคุ้มครับ ไม่ว่านักบิน ไม่ว่านักพนักงานบริการ แอร์โฮสเตส (Airhostess) หรืออยู่กราวด์ (Ground) เขาก็ใช้คุ้มครับ พวกเราจะสังเกตเห็นครับว่าเรานั่งโลว์คอสไปลง

สมมุติบ้านผมอยู่จังหวัดอุบลราชธานีครับ ไปลงถึงจังหวัดอุบลราชธานีปุ๊บเครื่องแตะรันเวย์
เท่านั้นละครับ แท็กซีก็จอด ผู้โดยสารยังลงไม่หมดเลยครับ ฝ่ายเรียกขึ้นเตรียมพร้อมแล้ว
เท่ากับว่าไปจอดหน้าสนามบินแห่งหนึ่งนี้ใช้เวลาประมาณสัก ๒๐ นาทีเองครับ เพื่อที่จะใช้
เครื่องบินลำนั้นให้เกิดความคุ้มค่าและบริการให้ได้กำไรผู้โดยสารหลาย ๆ เที่ยวบิน และยังถ้าไปเทียบกับ
กับสายการบินโลว์คอสของต่างประเทศครับ เมื่อสักครู่มีสมาชิกพูดว่าเดินทางโดยโลว์คอส
จากประเทศไทยไปประเทศมาเลเซียนี้ไปกลับ ๗,๐๐๐ บาทครับ สุวรรณภูมิ-มาเลเซีย
๗,๐๐๐ บาท ท่านครับ สุวรรณภูมิ-สิงคโปร์ ใกล้เคียงกันครับ ตอนนี้โลว์คอสของบริษัท
สิงคโปร์ ผมไม่บอกบริษัทอะไรนะครับ จะเป็นการโฆษณาให้เขาครับ ๔,๐๐๐ บาท ไปกลับ
สุวรรณภูมิ-สิงคโปร์ ๔,๐๐๐ บาท ท่านครับ และไทยสมายล์นี้จะไปแข่งขันกับเขาได้อย่างไร
เพราะทุกวันนี้ก็ต้องบอกว่าถ้าการบินไทยนี้ค่าโดยสารแพงมาก ถ้าเปรียบเทียบกับสายการบินอื่น ๆ
เพราะฉะนั้นฝากรัฐบาลไปเตรียมความพร้อมในเรื่องนี้ เพราะยิ่งต่อไปในอนาคตจะมีการแข่งขัน
กันมากขึ้น แล้วก็มากขึ้นหลายเท่าทวีคูณ

ประการสุดท้ายที่อยากฝากกับรัฐบาล ท่านครับ การเดินทางอะไรก็ตามมันต้องมีความมั่นใจครับ ต้องเกิดความเชื่อมั่น ต้องให้ความสะดวก และสำคัญที่สุดคือเรื่องความปลอดภัย การบินไทยเราพยายามจะให้ความร่วมมือถึงแม้จะแปรรูปไปขณะนี้มันก็ถือว่าเป็นการบินในใจของคนไทยทุกคนละครับ ท่านครับ ขณะนี้รัฐบาลจะซื้อเครื่องบินซูเปอร์จัมโบ้ (Super jumbo) ที่บอกว่า ไม่ใช่รัฐบาลครับ การบินไทยจะซื้อเครื่องบินซูเปอร์จัมโบ้ที่เรียกว่าเอ ๓๘๐ (A 380) ของแอร์บัส (Airbus) ท่านครับ เรื่องนี้มันเรื่องสำคัญครับ อยากจะให้รัฐบาลหรือท่านรัฐมนตรีที่กำลังดูแลการบินไทยช่วยเข้าไปดูหน่อยจะซื้อปีนี้ ๖ ลำ ท่านครับ ในเมื่อผู้โดยสาร ในเมื่อความต้องการการบินการเดินทางมากขึ้นจะเพิ่มเครื่องบินซื้อเครื่องบินเพิ่มไม่มีใครว่า แต่การเลือกซื้อเครื่องบินแต่ละประเภทแต่ละชนิดนั้น ท่านครับ มันต้องสร้างความมั่นใจให้กับผู้โดยสาร ต้องสร้างความมั่นใจให้กับต่างประเทศ และพี่น้องคนไทยในประเทศด้วยครับ จัมโบ้เอ ๓๘๐ (Jumbo A 380) ปีที่แล้วของบริษัท แควนตัส แอร์เวย์ มีปัญหาเรื่องเครื่องระเบิดใช้ไหมครับ ปีนี้ของสิงคโปร์แอร์ไลน์ ซูเปอร์จัมโบ้เอ ๓๘๐ มีปัญหาเรื่องปีกการบิน มีปัญหาใช้ไหมครับ เพราะฉะนั้นอยากจะให้รัฐบาลช่วยดำเนินการยับยั้งการซื้อเครื่องบินเอ ๓๘๐ ท่านจะปรับเปลี่ยนไปซื้อแบบไหนลำไหนที่เป็นประโยชน์เพื่อซื้อเข้ามาแล้วจะเกิดความมั่นใจกับผู้โดยสาร และถ้าท่านยืนยันที่ยังจะซื้อเอ ๓๘๐ มันก็หนีไม่พ้นการครหาต่อเรื่องคอมมิชชั่น (Commission) เพราะฉะนั้นผมฝากประเด็นนี้เรียนไปยังรัฐบาล

กรอบการเจรจา กรอบที่ ๒ ที่ให้พิจารณารวมกันในวันนี้ก็คือ กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน ท่านครับ ก็คงไม่มีใครปฏิเสธเช่นกันว่าเรื่องกรอบการเจรจาเรื่องนี้ก็ต้องเดินหน้าต่อ เพราะเรามีข้อตกลงว่าด้วยอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง เราได้เดินทางและเดินหน้าไปหลายเรื่องแล้ว แน่นอนครับ การตกลงเรื่องกรอบการเจรจานี้จะได้ประโยชน์ทั้งทางการเมืองครับ การเมืองกับประเทศเพื่อนบ้านไม่ว่าในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง หรือพื้นที่ใกล้เคียงได้ผลประโยชน์ทั้งการค้า ได้ผลประโยชน์ทั้งการลงทุน และแน่นอนที่สุดครับ เราจะได้ผลประโยชน์ทางด้านสังคม ได้ผลประโยชน์ถึงความร่วมมือ ทั้งน้ำจิตน้ำใจระหว่างคนไทยกับคนในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง การเดินทางโดยรถยนต์ขอให้ได้รับความสะดวกในการเชื่อมโยงติดต่อ การเดินทางโดยรถไฟ ท่านครับ เพื่อนสมาชิกยังไม่มีใครพูดเรื่องนี้ แน่นอนครับว่าเราอยากรจะให้การสนับสนุนการเดินทาง

โดยรถไฟระหว่างไทย-ลาว-จีน แต่กว่ามันจะเกิดขึ้นท่านรัฐมนตรีให้ความมั่นใจกับรัฐสภาได้ไหมครับ ผมเคยพูดเรื่องนี้หลายครั้งครับ แล้วก็นำเสนอหลายครั้งในคณะกรรมการการงบประมาณหรือในคณะกรรมการการคมนาคมที่เจ้าหน้าที่มาชี้แจงว่ามันจะยังไม่เกิดในปีนี หรือท่านรัฐมนตรีคิดว่าจะเกิดได้อย่างไร เร็วเท่าไรยิ่งดี แต่สิ่งที่ยากจะฝากข้อสังเกตและเตือนไปยังรัฐบาลคือเรื่องกรอบการเจรจา ท่านครับ เวลาท่านไปเจรจากับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศกัมพูชา กับประเทศลาว ท่านครับ ขอให้ใช้ความระมัดระวังด้วยอย่าใช้ความเป็นนักบริหารมือเต็บ เดี่ยวเราจะอยู่ในสถานะเตี้ยอ้อมค่อมครับ การช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านถ้าเรามีความพร้อม มีความร่ำรวย มีสมบัติ มีเงินเหลือแล้วก็ไม่ต้องไปกู้ต่างประเทศ เราจะช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านมันเป็นน้ำใจ เราจะได้เรื่องอื่นตอบแทนมาอีกมากมายครับ แต่ในขณะเดียวกันที่เรายังไม่พร้อม ประเทศไทยเองยังมีความจำเป็นต้องกู้เงินต่างประเทศ รัฐบาลท่านนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ๙ เดือน -----

อนุมัติเงินกู้ต่างประเทศตามข้อมูลของสถาบันบริหารหนี้ที่มีรายงานคณะกรรมการ
วิสามัญพิจารณารายจ่ายงบประมาณเมื่อสัปดาห์ที่แล้วปรากฏว่าในช่วง ๙ เดือนที่ผ่านมา
อนุมัติวงเงินกู้แล้ว ๑,๒๔๖,๐๐๐ ล้านบาท เป็นรัฐบาลที่กู้เงินสูงที่สุดในประเทศไทย
แต่ขณะเดียวกันการกู้มาใช้ในการประเทศพวกผมก็ไม่ว่าเท่าไร ถ้ามีความจำเป็นจะกู้มาลงทุน
ก็ไม่ว่า แต่การกู้แล้วให้ประเทศเพื่อนบ้านกู้ต่อโดยรัฐบาลชดเชยดอกเบี้ย อันนี้ขอได้ไหมครับ
ตัวอย่างมีครับ ท่านประธานที่เคารพครับ

โครงการที่ ๑ ก่อสร้างทางรถไฟท่านาแล้ง-เวียงจันทน์ สปป. ลาว วงเงิน
ของโครงการ ๑,๖๕๐ ล้านบาท และจะให้ความช่วยเหลือเดือนนี้ เดือนมิถุนายน ท่านครับ
และจะเบิกเงินจ่ายงวดแรกให้ในเดือนกันยายน ปี ๒๕๕๕ จำเป็นไหมครับ ชะลอก่อนได้ไหม
เรายังไม่มีเงินครับ

โครงการที่ ๒ วงเงินของโครงการ ๑,๓๙๒ ล้านบาท โครงการพัฒนาถนน
หมายเลข ๑๑ ช่วงบ้านตาดทอง-บ้านน้ำสั้ง และเมืองสังทอง ท่านประธานครับ จะเบิกเงินกัน
เดือนนี้ละครับ ๑๓๕ ล้านบาท ผมบอกว่าจำเป็นไหม ผมถามไปยังสำนักงบประมาณ ถามไปยัง
กระทรวงคมนาคมบอกว่ากระทรวงคมนาคมมีเงินหรือ ปรากฏว่าไม่มีครับ สำนักงบประมาณ
โอนเงินไปให้สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน ที่พูดไม่ได้ตำหนิ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เพราะเงินไม่ได้อยู่ที่กระทรวงคมนาคม แต่เงินไปอยู่ที่
สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านที่เรียกกันว่า สพพ.
ไม่เพียงแค่นี้ท่านประธานครับ มันยังมีอีก โครงการก่อสร้างถนนจากภูตู อำเภอบ้านโคก
จังหวัดอุดรธานี ถึงเมืองปากลาย แขวงไชยบุรี สปป. ลาว ก็ จะให้ความช่วยเหลือวันที่ ๑
พฤษภาคม ๒๕๕๕ และการช่วยเหลือจะมีการจ่ายเงินกันในเดือนมิถุนายน กลางเดือนนี้ครับ
และจะเบิกเงินงวดแรกให้เดือนกันยายน ๒๕๕๕ ท่านประธานที่เคารพครับ เรื่องการช่วยเหลือ
เพื่อนบ้าน ผมเรียนย้ำอีกครั้งครับ เราช่วยเรื่องอื่นก่อนได้ไหม ในเมื่อภาวะเศรษฐกิจในภาวะ
การเงินของเรายังต้องกู้มาใช้ในการประเทศอีกเยอะครับ แต่นี้เรากลับกู้เงินต่างประเทศเพื่อเอาไปให้
ประเทศเพื่อนบ้านกู้ต่อ ไม่ใช่เงินเรานี้ครับ และที่สำคัญพวกเราต้องมารับภาระดอกเบี้ย
เราหน้าใหญ่ หน้าเต็บไม่พอเราต้องมารับภาระดอกเบี้ยที่ต้องชดเชยให้กับเงินกู้ที่ให้ไป
ท่านครับ ถามว่าประเทศลาวเขาต้องการไหม ประเทศลาวเขามีความพร้อมไหม ข้อมูล
ณ วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ โครงการท่านาแล้ง เวียงจันทน์ ประเทศลาวเขาบอกว่าเขายังไม่มี

ความพร้อม ถ้ายังไม่มีความพร้อมก็แสดงว่ายังไม่มีความต้องการใช้ไหม หรือเป็นการยัดเยียดโครงการต่าง ๆ เหล่านี้ให้กับประเทศเพื่อนบ้าน ผมบอกว่าถ้ายังไม่มีความพร้อมของประเทศเพื่อนบ้าน และพวกเราเองก็ยังไม่พร้อมเรื่องฐานะการเงินก็ขอให้หยุดชะงักไปก่อนได้หรือไม่ ท่านประธานที่เคารพครับ รายการบางรายการเราต้องไปชดเชยเรื่องดอกเบี้ยให้มันเป็นภาระของประเทศครับ ผมฝากกรอบการเจรจาต่าง ๆ เพื่อให้รัฐบาลไปดำเนินการเพื่อประโยชน์ของประเทศครับ และผมพร้อมให้การสนับสนุนทุกรายการ ทุกกรอบการเจรจาครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานรัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ พลเอก ชีรเดช มีเพียร รองประธานรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน)

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านอิทธิเดช แก้วหลวง ครับ

นายอิทธิเดช แก้วหลวง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เชียงใหม่) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายอิทธิเดช แก้วหลวง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ พรรคเพื่อไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา จริง ๆ แล้วผมเองคงจะเป็นท่านสุดท้ายที่จะอภิปรายในวันนี้ครับ แล้วก็เกรงใจท่านเพื่อนสมาชิก แต่เนื่องด้วยผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพื้นที่

และอีกประการหนึ่งนั่นครับ ผมเป็นคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงคมนาคมอยู่ ๒ ฉบับ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขอข้อตกลงดังกล่าว ท่านประธานครับ กรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน ผมจะไม่อภิปรายซ้ำประเด็นที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายไปแล้ว แต่ผมจะขออภิปรายตั้งเป็นข้อสังเกตไว้พอสังเขป แต่เดิมนั้นผมบอกว่าสุภาชิตโบราณบอกว่า ถ้าเจอแขกกับเจอู จะต้องตีแขกก่อน แต่เดี๋ยวนี้สุภาชิตที่บ้านผมบอกว่าถ้าเจอแขกกับเจอูจีน ต้องตีจีนก่อน ต้องขอประทานอภัยอย่างยิ่งที่พูดเรื่องนี้ เมื่อปี ๒๕๔๔ รัฐบาลประเทศไทย ประเทศพม่า ประเทศลาว และประเทศจีนไปทำข้อตกลงในการใช้แม่น้ำโขงร่วมกันครับ ผมคิดว่า ฯพณฯ รัฐมนตรีที่มาเป็นตัวแทนของคณะรัฐมนตรีวันนี้นั้นท่านไปที่เชียงแสนบ่อยครับ ซึ่งเชียงแสนเองนี่ก็เป็นพื้นที่เป็นบ้านของพวกผมเอง ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ ถึงวันนี้ครับ เพื่อนบ้านไม่ว่าประเทศพม่า ไม่ว่าประเทศลาว ต้องไปกู้เงินเอดีบี (ADB) มาสร้างท่าเรือ ประเทศไทยขณะนี้สร้างท่าเรือเสร็จแล้ว ๒ ท่า แต่ผู้ที่เดินเรือทั้งหมด ๙๙ เปอร์เซนต์เป็นเรือจีนหมดครับ เพราะฉะนั้นกรอบการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน ครั้งนี้ ผมอยากจะอภิปรายเพื่อเป็นข้อสังเกตให้กระทรวงคมนาคมนั้นระมัดระวังในการไปทำข้อตกลงต่าง ๆ วันนี้รถโดยสารที่เรียกว่า รถบัส มีรถวิ่งจากคุนหมิงมาที่เวียงจันทน์ แต่เป็นรถจีนหมดเลยนะครับ เขาเรียกว่า รถตูนอน ประเทศจีนเองพยายามที่จะเป็นฝ่ายเร่งเร้าให้ฝ่ายไทยดำเนินการทำความตกลงด้านการขนส่งทางบกร่วมกัน ดังนั้นแล้วไม่ว่าการประกอบการขนส่งจะต้องให้ความเป็นธรรมเสมอภาคทั้ง ๓ ประเทศ และผมมั่นใจเลยครับว่าที่เราทดลองใช้ในเส้นทางอาร์เก้า (R9) ระหว่างเวียดนาม-ลาว-ไทย เมื่อหลายปีที่ผ่านมา ผมว่าผู้ประกอบการไม่น้อยครับที่เป็นผู้ประกอบการต่างชาติ และไปเป็นนอมินี (Nominee) เป็นผู้ประกอบการของ สปป. ลาว เสียเอง นั่นคือส่วนหนึ่ง สมมุติว่ามีการใช้ทางถนนร่วมกันที่อาร์สาม ผู้ประกอบการ สมมุติว่ามีรถบรรทุกชาติละ ๔๐๐ คัน ผมมั่นใจว่า ๘๐๐ คัน จะต้องเป็นของประเทศจีนแน่ ๆ ครับ เพราะประเทศจีนก็จะตั้งนอมินีอยู่ที่ สปป. ลาว นี่คือส่วนหนึ่งต้องฝากไว้เป็นข้อสังเกต ดังนั้นแล้วไม่ว่าจะเป็นการขนส่งผู้โดยสาร หรือการขนส่งสินค้าก็แล้วแต่เนี้ ผมอยากให้ไปตกลงด้วยความเป็นธรรมและเสมอภาคครับ อย่าให้เกิดกรณีเช่นการใช้แม่น้ำโขงร่วมกันครับ ทุกชาติสร้างท่าเรือใช้งบประมาณมหาศาลครับ แต่สุดท้ายผู้ประกอบการขนส่งหรือเรือโดยสารเรือบรรทุกสินค้าทั้งหลาย ๙๙ เปอร์เซนต์ เป็นเรือสัญชาติจีน นี่คือข้อ ๑

ท่านประธานครับ อีกส่วนหนึ่งที่ท่านสมาชิกหลายท่านให้ความเป็นห่วงว่า และเส้นทางอื่น เช่น เส้นทางอาร์13 (R13) เส้นทางอาร์13 ที่พาดผ่านประเทศลาวทั้งหมด ถ้าพูดถึงโมฮัน หรือบ่อเต็นที่ชายแดนจีนก็คือเส้น ๑๓ หรือเรียกว่า เส้นอาร์13 ซึ่งพาดตรงลงมาถึงเวียนจันท์ ก็สามารถเชื่อมต่อมาประเทศไทยโดยใช้สะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๑ ที่จังหวัดหนองคายเช่นกันว่าอยู่ในข้อตกลงอันนี้หรือไม่ เส้นทางอาร์สามเอที่กำลังจะกล่าวถึงตอนนี้และเส้นทางอาร์สามปี จริง ๆ แล้วเส้นทางอาร์สามปีนั้นเดินทางไปยังประเทศจีนใกล้ที่สุดสะดวกที่สุดครับ แต่เนื่องด้วยการปิดด่านพรมแดนของจีนที่ต้าล้อ เมืองลา ดังนั้นแล้วเรามาพูดถึงเรื่องอาร์สาม วันนี้อาร์สาม โดยประการทั้งปวงแล้วผมคิดว่า กระทรวงคมนาคมไปตกลงกับเพื่อนบ้านไว้ในการที่จะทำจุด เขาเรียกว่า การอำนวยความสะดวกในพื้นที่ด่านชายแดนร่วมกัน หรือที่เรียกว่า ชิงเกิ้ล วินโดว์ อินสเปกชัน นั้น -----

หรือเป็นจุดที่ทำพิธีการร่วมกัน หรือที่เรียกว่า ซีซีเอ (CCA) นั้น ในทางปฏิบัติเป็นไปได้ครับ ในกรณีที่จะไปตรวจร่วมกันในประเทศขาเข้า คณะกรรมการที่พิจารณากฎหมายฉบับนี้แล้ว ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าน่าจะตั้งไว้ ณ จุดที่ประเทศไทยเป็นผู้ส่งออก กรณีที่เราไปตรวจปล่อยสินค้า

ข้อที่ ๑ จุดตรวจร่วมกันที่ประเทศขาเข้า สมมติว่าเราผ่านไปในอาร์สามเอ ถ้าเราอยู่ที่เชียงของและเราเอาสินค้าข้ามไปแล้วก็ไปตรวจที่ห้วยทราย ผู้ประกอบการทั้งหมด แต่ในข้อตกลงเดิมของซีบีทีเอนั้นบอกว่าให้ไปตรวจประเทศขาเข้า จริง ๆ แล้วทางปฏิบัติ ต้องตรวจสินค้า ณ ประเทศขาออก และวันนี้ที่บ่อเต็นของประเทศลาวเองก็ดี สินค้าไทย สินค้าจีน ไปกองอยู่ตรงนั้นเยอะมาก ทั้ง ๆ ที่ถ้าเป็นจุดปล่อยร่วมกัน น่าจะเป็นจุดปล่อย ในจุดที่ส่งออกไม่ใช่จุดที่นำเข้า นี่คือข้อหนึ่งที่ผมขออนุญาตกราบนำเรียนในวันนี้ เป็นข้อสังเกตในการที่จะไปทำข้อตกลงต่าง ๆ

ข้อที่ ๒ เกี่ยวกับเรื่องสินค้าผ่านแดนครับ เพราะเพื่อจัดทำความตกลง ด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-จีน-ลาว ไม่ใช่เฉพาะสินค้าประเทศไทยกับประเทศลาว หรือของประเทศจีนอีกต่อไปแล้วครับ เพราะเป้าหมายของประเทศจีนจริง ๆ แล้วเป้าหมาย ก็คือประเทศสิงคโปร์ ประเทศมาเลเซียด้วย ดังนั้นแล้วการทำข้อตกลงดังกล่าวผมอยากให้นั้น ถึงเรื่องกระบวนการในการให้กรมศุลกากรปรับปรุงพิธีการสำหรับการดำเนินเกี่ยวกับสินค้า ผ่านแดน หรือที่เรียกว่า ทรานซิส กู๊ด (Transit goods) เพราะว่ากรณีดังกล่าวจะทำให้ต้องมีการกำหนดมาตรฐานที่มากยิ่งขึ้นกว่าการอำนวยความสะดวกโดยทั่วไปด้วยซ้ำไป นี่คือสิ่งหนึ่งที่ผมต้องขออนุญาตกราบเรียนไว้ในโอกาสนี้ครับ

ส่วนการจัดระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับด่านชายแดนที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่สะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ ๔ ห้วยทราย-เชียงของนั้น ผมอยากให้กระทรวงคมนาคม แยกพื้นที่ควบคุมร่วมกันออก สมมติว่าส่วนหนึ่งเป็นสินค้าก็ควรจะแยกพื้นที่ส่วนหนึ่งสำหรับการควบคุมสินค้า อีกส่วนหนึ่งคือการควบคุมเรื่องของคน ซึ่งเรื่องของคนมันจะไปเกี่ยวข้อง ในเรื่องของสุขอนามัย เรื่องของสาธารณสุขเยอะแยะไปหมดครับ และวันนี้หน่วยงานเหล่านั้น มีความพร้อมแล้วหรือยังครับ จริง ๆ แล้วเจ้าภาพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการใช้รถ ใช้ถนน การทำด่านพรมแดนทั้งหลายกระทรวงคมนาคมเป็นเจ้าภาพทั้งสิ้น

สุดท้ายนี้ ในฐานะที่ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย ผมยินดี
แล้วก็ให้การสนับสนุนรัฐบาลในการริบไปทำกรอบข้อตกลงเจรจาดังกล่าว และผมหวัง
เป็นอย่างยิ่งครับว่าอย่าให้เหมือนกับที่เราเคยไปตกลงกับประเทศจีนไว้ในกรณีที่ใช้น้ำโขง
ร่วมกันในปี ๒๕๔๔ และสุดท้ายผู้ที่ยึดเอาแม่น้ำโขงทั้งหมด ก็คือประเทศจีน ฝากท่านประธาน
ไว้โอกาสนี้ครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ขอบคุณครับ ขณะนี้ไม่มีผู้ใด
อภิปรายแล้วนะครับ ถือว่าการอภิปรายยุติครับ เชิญท่านรัฐมนตรีมีอะไรชี้แจงสรุปไหมครับ
เชิญครับ

พลตำรวจโท ชัจจ์ กุลดิลก (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) :
ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ได้มีการอภิปรายไว้ทั้งหมด ๖ ท่านด้วยกัน
ส่วนมากก็เป็นข้อติติงแล้วก็แนะนำและมีข้อให้กำลังใจ โดยที่ผมจะกราบเรียนสั้น ๆ ครับ
คือท่านสมาชิกท่านแรกได้ให้ทางกระทรวงคมนาคมดูแลเขตที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ
เกี่ยวกับเรื่องไคต์ฟี แท็กซี่เถื่อน การบริหารงานของรัฐบาลให้โปร่งใสในกรณีแต่งตั้งผู้ปฏิบัติ
ในการบินไทย การที่มีตำรวจตรวจคนเข้าเมืองไม่เพียงพอ และการที่สายการบินอิหร่าน
และนักท่องเที่ยวประเทศอิหร่านที่มาประเทศไทย

นอกจากนี้ก็มีถนนสายที่สร้างบนเขาที่ประเทศลาวของท่านอลงกรณ์ พลบุตร ขออนุญาตที่เอ่ยนาม เตือนว่าเป็นเขาดินหน้าฝนจะพังและจะเกิดอันตราย และถามผมว่า การตรวจร่วมศูนย์ราชการคุ้มครอง เป็นห่วงเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภค ขอเรียนตอบว่า ศูนย์การตรวจร่วม หรือซิงเกิ้ล สตอรี อินสเปกชัน (Single story inspection) ซึ่งขณะนี้ ได้เสนอร่างเป็นพระราชบัญญัติได้ผ่านเข้ามาที่สภาแล้ว เป็นพระราชบัญญัติชื่อว่า พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน พ.ศ. ขณะนี้ทางรัฐสภา กำลังให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างอยู่ว่า พ.ร.บ. นี้ผ่านการพิจารณา ก็คงจะดำเนินการได้ ซึ่งมีระบุอยู่ในนั้น นอกจากนี้ก็มีเรื่องที่ท่านให้ระมัดระวังให้รอบคอบ เกี่ยวกับเรื่องไทยสมายล์ สายการบินนะครับ ขอให้ระมัดระวังเรื่องการซื้อจัมโบ้เอ ๓๘๐

สำหรับท่านอิทธิเดช แก้วหลวง ขออนุญาตที่เอ่ยนาม ขอให้ระมัดระวัง เรื่องการเจรจา เมื่อได้กรอบไปแล้วการเจรจาขออนุญาตเกิดการตกลงกันในการที่จะให้รถเดิน อย่าให้เสียเปรียบ อย่าให้เสียข้อกำหนด ระวังจะเกิดนอมนิ ซึ่งจะเสียเปรียบประเทศอื่น ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ทั้งหมดที่ท่านผู้มีเกียรติได้ติติงและแนะนำ เป็นเรื่องที่ผม จะต้องรับไปดำเนินการไปแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องปรับปรุงแก้ไข ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้การอภิปราย แล้วก็บอกว่าสนับสนุนเพื่อบ้านเมืองเราจะได้เดินก้าวหน้าเกี่ยวกับการวางกรอบในการเจรจา จึงขอรับปากกับท่านสมาชิกรัฐสภาแห่งนี้ว่าในการปฏิบัติงานต่อไป ที่จะต้องให้ทางรัฐสภา ขออนุญาตให้กรอบอันนี้ดำเนินการได้ ทางกระทรวงคมนาคมจะได้ไปดำเนินการเจรจาทำความตกลง และเมื่อได้รับข้อตกลงแล้วก็จะนำมาสู่รัฐสภาเพื่ออนุมัติอีกครั้ง ก็ขอขอบคุณครับ

พลเอก อีริเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ต่อไปผมจะขอมติ จากที่ประชุมนะครับ แต่ก่อนจะขอมติผมขอตรวจสอบองค์ประชุมก่อนครับ

(พลเอก อีริเดช มีเพียร รองประธานรัฐสภา มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบ ก่อนทำการตรวจสอบองค์ประชุม)

พลเอก อีริเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านสมาชิกเข้าห้องประชุม เพื่อลงมตินะครับ เมื่อท่านเข้ามาถึงแล้วกรุณาแสดงตนด้วยนะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรและกดปุ่มแสดงตน)

พลเอก อีร์เดซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านแสดงตนหมดแล้วนะครับ

ขอผลครับ ขอทราบจำนวนครับ ผู้เข้าประชุมจำนวน ๓๒๕ ท่าน ครบองค์ประชุมนะครับ

ผมจะขอมติตามลำดับนะครับ ในครั้งแรกนี้จะขอมติเรื่องด่วนที่ ๓ ก่อนครับ

เรื่องด่วนที่ ๓ ท่านจะเห็นชอบกับกรอบการเจรจาการบินเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศหรือไม่ ถ้าเห็นด้วยกดปุ่ม เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย
เชิญออกเสียงครับ

(สมาชิกทำการเลียบบัตรและกดปุ่มลงคะแนน)

พลเอก ธีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ทุกท่านออกเสียงหมดแล้วนะครับ
ปิดการออกเสียง ขอผลครับ ผู้เข้าประชุม ๓๖๓ ท่าน เห็นด้วย ๓๕๗ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๒ ท่าน
งดออกเสียง ๑ ท่าน ไม่ลงคะแนนเสียง ๓ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมเห็นด้วยกับกรอบการเจรจา
เรื่องด่วนในลำดับที่ ๓ นะครับ

ต่อไปผมจะขอมติเรื่องด่วนลำดับที่ ๔ ถ้าหากท่านเห็นชอบกับกรอบการเจรจา
เพื่อจัดทำความตกลงด้านการขนส่งทางบก ระหว่างไทย-ลาว-จีน ถ้าท่านเห็นชอบกับกรอบเจรจา
ดังกล่าวให้กดปุ่ม เห็นด้วย นะครับ หากไม่เห็นชอบกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญออกเสียงครับ
(สมาชิกทำการเลียบบัตรและกดปุ่มลงคะแนน)

พลเอก อีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ทุกท่านออกเสียงหมดแล้ว
ปิดการลงคะแนนครับ ขอเสียงครับ ท่านวรชัยเห็นด้วยครับ จำนวนผู้เข้าประชุม ๓๖๐ ท่าน
เห็นด้วย ๓๕๖ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๑ ท่าน งดออกเสียง ๑ ท่าน ไม่ลงคะแนนเสียง ๒ ท่าน
เป็นอันว่าที่ประชุมเห็นด้วยกับกรอบการเจรจาตามเรื่องด่วนในลำดับที่ ๔ นะครับ

เรายังเหลือเรื่องด่วนอีก ๒ เรื่องครับ ซึ่งจะขอให้นำเสนอพร้อมกันเลยครับ
ทั้งเรื่องด่วนที่ ๕ และเรื่องด่วนที่ ๖

เรื่องด่วนที่ ๕ กรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
กับองค์การการค้าโลก (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

เรื่องด่วนที่ ๖ ข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทย ชุดที่ ๘ ภายใต้
กรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียน (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายศิริวัฒน์ ขจรประศาสน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายศิริวัฒน์ ขจรประศาสน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร พรรคชาติไทยพัฒนา ในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงพาณิชย์ ได้รับมอบหมายจากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ได้เป็นผู้นำเสนอ กรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลก ต่อที่ประชุมรัฐสภา เพื่อให้ที่ประชุมพิจารณาให้ความเห็นชอบกรอบเจรจา มีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

กรอบเจรjadังกล่าวคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ความเห็นชอบไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นกรอบเจรจาเศรษฐกิจการค้าในลักษณะบูรณาการ เพื่อปกป้อง และขยายผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับการค้าในเวทีพหุภาคีโดยรวมของประเทศไทย ให้มีความทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งมีสาระสำคัญครอบคลุมเนื้อหา ๓ ประเด็นหลัก ด้วยกัน คือ

๑. การเจรจาการค้ารอบโดฮา (Doha) ภายใต้ปฏิญญารัฐมนตรีโดฮา ครอบคลุม ประเด็นการเจรจาการค้ารอบโดฮาขององค์การการค้าโลก โดยประเด็นการเจรจาในส่วนนี้ มีสาระเป็นไปตามนัยที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้ องค์การการค้าโลกฉบับเดิมไปแล้วเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๒. การดำเนินการและกรอบการเจรจาในกรอบความตกลงว่าด้วยการก่อตั้ง องค์การการค้าโลก เป็นการดำเนินงานในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศสมาชิกองค์การ การค้าโลก ซึ่งรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิก เห็นชอบพระราชบัญญัติ คุ่มครองการดำเนินงานขององค์การการค้าโลกไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๗ ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น การเจรจาเพื่อระงับข้อพิพาททางการค้าระหว่างประเทศสมาชิก การเจรจาเพื่อปรับปรุงความตกลงภายใต้องค์การการค้าโลก เป็นต้น

๓. การเจรจาเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลก ปัจจุบันมีการเจรจา ในประเด็นใหม่ ๆ ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับการค้าเพิ่มมากขึ้น เช่น ความมั่นคง ทางอาหาร การค้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นต้น

สำหรับเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการจัดทำกรอบการเจรจาองค์การการค้าโลกฉบับใหม่นี้ เนื่องจากกรอบการเจรจาการค้าโลกพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลกฉบับเดิมครอบคลุมเฉพาะประเด็นการค้าภายใต้การเจรจา รอบโดฮา แต่ไม่รวมถึงประเด็นที่ไม่อยู่ในภายใต้การเจรจาการค้ารอบโดฮา อาทิ การดำเนินงานการเจรจาในกรอบความตกลงว่าด้วยการก่อตั้งองค์การการค้าโลก รวมถึงการเจรจาเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้เป็นประเด็นการเจรจาที่สมาชิกองค์การการค้าโลก ยังไม่ได้กำหนดรายละเอียดหรืออาจจะยังไม่มีแผนงานล่วงหน้า แต่เมื่อประเด็นที่เกิดขึ้น ได้ถูกเสนอขึ้นโดยสมาชิกหรือแม้แต่ในเวทีอื่น ๆ ที่อาจถูกนำมาใช้ในการเจรจาหรือหารือ ในองค์การการค้าโลก ซึ่งหลายเรื่องมีกำหนดเวลาที่แน่นอนชัดเจนที่สมาชิกองค์การการค้าโลก จำเป็นจะต้องตอบสนองโดยเร็ว ดังนั้นประเทศไทยในฐานะประเทศสมาชิกองค์การการค้าโลก จำเป็นต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อเปิดโอกาสให้ประเทศไทยนั้นได้รับฟัง ติดตาม และร่วมมือ หรือ ตลอดจนแสดงความเห็นในเชิงสนับสนุนกรณีที่เป็นประโยชน์กับประเทศไทย ในเชิงคัดค้าน กรณีที่จะสร้างผลกระทบต่อไทย เพื่อปกป้องและรักษาประโยชน์สูงสุดของประเทศ ในภาพรวมภายใต้เงื่อนไขเวลาอันจำกัด ทั้งนี้หากประเทศไทยไม่สามารถเข้าร่วมการเจรจาดังกล่าวได้ ประเทศไทยจะเสียโอกาสในการแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้าน การเจรจา ประเทศไทยนั้นจะเสียโอกาสในการผลักดันให้ผลการเจรจาสามารถเป็นประโยชน์ ต่อประเทศไทย รวมถึงประเทศสมาชิกอื่น ๆ ขององค์การการค้าโลกอาจมีความตกลงกัน ซึ่งผลความตกลงดังกล่าวนั้นอาจส่งผลต่อการเจรจาของประเทศไทย ทำให้มีความยากลำบากขึ้น รวมถึงสามารถแก้ไขข้อตกลงต่าง ๆ ได้ยาก และในที่สุดประเทศไทยก็จะได้รับเพียงโอกาส ที่จะพิจารณาและจะยอมรับผลการเจรจานั้นหรือไม่ อย่างไรก็ตามการเข้าร่วมรับฟัง หรือแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ในการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง กับองค์การการค้าโลก อาจจะเข้าข่ายที่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย -----

รัฐบาลจึงจำเป็นต้องจัดทำร่างกรอบเจรจาฉบับนี้เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความคล่องตัวในการดำเนินงานอย่างทันต่อเหตุการณ์ มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในเศรษฐกิจโลกยุคใหม่และเป็นประโยชน์สูงสุดต่อภาพรวมของประเทศไทย เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามบทบัญญัติ มาตรา ๑๙๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๔ ผมจึงขอเสนอให้รัฐสภาได้โปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลก ทั้งนี้เมื่อผลการเจรจาในแต่ละประเด็นเสร็จสิ้นแล้วกระทรวงพาณิชย์จะได้นำผลการเจรจาเสนอต่อรัฐสภาพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนที่จะดำเนินการต่อไป

และผมก็ขออนุญาตนำเสนอข้อผูกพันเปิดตลาดการค้ารายการ ชุดที่ ๘ ภายใต้กรอบการตกลงว่าด้วยการค้าบริการของอาเซียนต่อที่ประชุมรัฐสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยที่มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

กรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียนหรือที่เรียกว่า อี เอฟ เอส (AFAS) มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ กำหนดให้สมาชิกทยอยเปิดตลาดบริการให้แก่กันเป็นระยะ ๆ โดยการยื่นข้อผูกพันเปิดตลาดเป็นชุด ๆ ต่อมาอาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนซึ่งมีผลบังคับใช้ไปเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ มีการกำหนดเป้าหมายการเปิดตลาดบริการอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักลงทุนของประเทศสมาชิกลงทุนในธุรกิจบริการที่เสนอผูกพันได้ถึงร้อยละ ๗๐ ในปี ๒๕๕๘ เมื่อการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ ๑๗ ในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ อาเซียนได้ร่วมมือลงนามพิธีสารอนุวัติข้อผูกพันเปิดตลาดการค้ารายการ ชุดที่ ๘ ซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกจัดทำตารางข้อผูกพันให้เรียบร้อยแล้วก็ยื่นต่อฝ่ายเลขาธิการอาเซียนให้แล้วเสร็จภายในปี ๒๕๕๕ โดยข้อผูกพันจะเป็นส่วนหนึ่งของพิธีสารและภาคผนวกท้ายพิธีสาร สาระสำคัญของข้อผูกพันเปิดตลาดการค้ารายการ ชุดที่ ๘ ของประเทศไทยครอบคลุมประเด็นหลักดังนี้

๑. การอนุญาตให้ต่างชาติซึ่งอยู่นอกอาณาเขตประเทศไทยสามารถให้บริการข้ามพรมแดนเข้ามาในประเทศไทย โดยให้บริการผ่านสื่อ เช่น โทรศัพท์ โทรสาร หรืออินเทอร์เน็ต

๒. การอนุญาตให้คนไทยเดินทางไปใช้บริการในต่างประเทศ

๓. การให้ต่างชาติเข้ามาจัดทำธุรกิจในประเทศไทย แต่จำกัดสัดส่วนผู้ถือหุ้นต่างชาติดังนี้ ไม่เกินร้อยละ ๗๐ ในสาขาบริการด้านวิชาชีพ บริการด้านธุรกิจ บริการด้านคอมพิวเตอร์ บริการด้านโทรคมนาคม บริการด้านโฮตทัคส์ บริการด้านวิจัยและพัฒนา บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ บริการให้เช่า บริการด้านการจัดจำหน่าย บริการด้านก่อสร้าง บริการด้านการศึกษา บริการด้านสุขภาพ บริการด้านท่องเที่ยว และบริการด้านนันทนาการ และกีฬา ไม่เกินร้อยละ ๕๑ ในสาขาบริการวิชาชีพและบริการด้านการขนส่งทางน้ำ ทางราง และทางอากาศ ทั้งนี้สาขาบริการที่มีการเปิดตลาดจะมีเงื่อนไขอื่นตามกฎหมายเฉพาะสาขา เช่นในสาขาวิชาชีพต้องเป็นไปตามที่สภาวิชาชีพกำหนดเป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้มีการระบุเงื่อนไขอื่นเพิ่มเติมซึ่งใช้กับทุกสาขาบริการอีกด้วย เช่น การสงวนกฎหมายที่ดิน การระบุเงื่อนไขในการจัดตั้งธุรกิจ การระบุสัญชาติของผู้ขอรับใบอนุญาตดำเนินการให้เป็นคนไทย และการสงวนมาตรการทางภาษี เป็นต้น ซึ่งถือเป็นมาตรการปกป้องภายในประเทศ ทั้งนี้ข้อผูกพันทั้งหมดไม่เกินกว่าขอบเขตของกฎหมายไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน โดยประเทศไทยสามารถปฏิบัติตามข้อผูกพันได้โดยไม่ต้องแก้ไขกฎหมายใด ๆ

ท่านประธานรัฐสภาและท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่านครับ การเปิดตลาดด้านการค้าบริการในอาเซียนให้อยู่ในระดับที่เพิ่มสูงขึ้นจะก่อให้เกิดการเสริมสร้างความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งถือเป็นกระบวนการสำคัญที่สมาชิกทุกประเทศจะต้องดำเนินการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเป็นการสร้างความเชื่อมั่นของอาเซียนต่อประชาคมโลกมากขึ้น ทั้งนี้ประเทศไทยจะได้รับประโยชน์จากการใช้ศักยภาพด้านการค้าบริการที่มีอยู่ในการเจาะตลาดด้านบริการในประเทศอาเซียนอื่นที่จะต้องเปิดตลาดตามข้อผูกพันของตนให้กับประเทศไทย นอกจากนี้การยื่นข้อผูกพันเปิดตลาดการค้ารายการ ชุดที่ ๘ ยังมีความสำคัญต่อประเทศไทยในการดึงดูดการลงทุนในธุรกิจภาคบริการจากต่างชาติเข้ามาสู่ประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการจ้างงาน เกิดกระบวนการการถ่ายทอดเทคโนโลยีและความรู้ในด้านการจัดการ -----

ตลอดจนพัฒนาเชิงธุรกิจ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงเป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการของไทย
เร่งปรับตัวในการพัฒนาประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจของตนให้สามารถที่จะแข่งขัน
กับต่างชาติได้ส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภคและผู้ให้บริการโดยตรง เพื่อให้การดำเนินการ
ดังกล่าวเป็นไปตามบทบัญญัติ มาตรา ๑๙๐ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔
ผมจึงเสนอให้รัฐสภาได้โปรดพิจารณาเห็นชอบข้อผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการ ชุดที่ ๘
ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียน ขอบขอบคุณครับ

พลเอก อีร์เดซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านเกียรติ สิทธิอมร
ตามด้วยท่านวรชัย เหมะ นะครับ เชิญท่านเกียรติครับ

นายเกียรติ สิทธิอมร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม เกียรติ สิทธิอมร บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะ
สมาชิกรัฐสภา ก็จะพยายามใช้เวลาให้กระชับที่สุดนะครับ จะเน้นประเด็นที่สำคัญจริง ๆ นะครับ
ในเรื่องขององค์การการค้าโลก ผมติดใจอยู่นิดเดียว เพราะกรอบการเจรจาที่เสนอมานี้
ท่านไปทับซ้อนกับกรอบที่เคยให้ความเห็นชอบไปแล้ววันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒
แล้วเรามองไม่ออกครับ ส่วนไหนส่วนเพิ่ม ส่วนไหนส่วนเดิม ท่านไม่ได้เขียนเอาไว้ชัดเจนครับ
ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่ชัดเจนครับว่าวันนี้ที่ท่านมาขอคือ ขออะไรแน่ แล้วของเดิมที่มีอยู่จะยกเลิก
ฉบับนั้นหรือเปล่า เพราะมันซ้อนกันอยู่ครับ และท่านก็เขียนเอาไว้ชัดเจนในเอกสารที่เสนอว่า
ที่เขียนมาใหม่นี้ ข้อ ๒.๑ ไม่ได้มีอยู่ในของเดิมเท่านั้นครับ และสุดท้ายก็มีข้ออื่น ๆ ที่ท่านพูด
ในตอนท้ายว่าเป็นส่วนที่เพิ่มเติมขึ้นมา ที่นี้พอไปดูข้ออื่น ๆ ที่เพิ่มเติมขึ้นมานั้นนะครับ
ท่านก็ใส่เอาไว้พอสมควรทีเดียวครับ แล้วใส่คำว่า เป็นต้น ไว้ด้วย ก็เหมือนท่านขอแบลнкเช็ค
(Blank Cheque) เหมือนกันนะครับ เช็คเปล่าเลยครับ จะไปเจรจาเรื่องอะไรวันนี้ขอหมดเลย
ซึ่งอันนี้ผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นประโยชน์กับประเทศไทยที่ท่านขออย่างนี้ เพราะหมายความว่า
อย่างไรครับ หมายความว่าวันที่ท่านไปเจรจาท่านไม่สามารถใช้เหตุผลของการที่จะต้อง
ขออนุมัติรัฐสภาในการเจรจา เพราะทุกคนก็จะทราบดีครับเหมือนกับว่าท่านได้รับการอนุมัติ
จากรัฐสภาให้เจรจาได้ทุกเรื่องโดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไข ไม่มีเนื้อหาการศึกษารายละเอียด
ซึ่งเป็นข้อกำหนดของมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญนะครับ เพราะฉะนั้นการขออย่างนี้
ผมไม่คิดว่าจะสอดคล้องกับเงื่อนไขของมาตรา ๑๙๐ นะครับ ตอนที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวนำนี้

ท่านบอกว่า เนื่องจากยังไม่มีประเด็นที่ชัดเจน ท่านก็เลยไม่มีรายละเอียดใช้ไหมครับ ตรงนั้นเป็นปัญหาค่ะครับท่านประธาน จะมีผลกระทบอย่างยิ่งครับ แล้วก็ไม่เป็นผลดีกับการเจรจา อย่างเช่นเรื่องความมั่นคงทางอาหาร ท่านอยู่ดี ๆ ท่านขอแก้มันคงทางอาหารแล้วบอกว่าท่านจะไปเจรจาอย่างไรก็ได้ ผมไม่ค่อยสบายใจครับท่านประธาน ผมคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นวิธีการแล้วก็เจตนาของมาตรา ๑๙๐ อันนี้ผมขอบันทึกไว้

ทีนี้ในส่วนของการหารือภาคเอกชนหรือภาคประชาชน หลาย ๆ เรื่องท่านบันทึกท่านไปหารือสัก ๕-๖ องค์กร ก็เป็นสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กรมประมง สภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย เขาแนะนำเอาไว้เยอะเลยนะคะ แต่ในเอกสารท่านไม่ได้ประมวลรวมข้อแนะนำของเขา ซึ่งท่านเห็นด้วยในกรอบการเจรจา อันนี้ผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นประโยชน์ ไม่น่าจะถูกต้อง ฉะนั้นในกรอบขององค์การการค้าโลก ผมก็มีข้อห่วงกังวลและขอคำชี้แจงเท่านี้ค่ะ

ในส่วนของการข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทยในกรอบอาเซียน เช่นกันนะคะ ท่านไม่ได้มีข้อศึกษาถึงผลดีผลเสียจากการไปเจรจาเปิดภาคบริการเหล่านั้น ตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญ ไม่มีข้อศึกษาครับ กลุ่มไหนได้รับผลกระทบ และเขาได้รับผลกระทบ และท่านจะดำเนินการอย่างไร มีการเยียวยาหรือไม่ มีโครงการที่จะต้องของบประมาณในการปรับโครงสร้างธุรกิจบริการที่ได้รับผลกระทบหรือไม่ ไม่มีนะคะ ในเอกสารที่ท่านส่งมา ไม่มีเลย

ที่นี้มีอีกประเด็นหนึ่งที่ระบุไว้ค่อนข้างหลายหัวข้อ ในหลายธุรกิจบริการว่า มีการอนุญาตให้มีการจัดตั้งธุรกิจ หรือ คอมเมอร์เชียล เพอร์ซัน (Commercial person) ในการจัดตั้งธุรกิจในลักษณะการร่วมทุน ท่านเขียนไว้ชัดเจนครับ คำว่า การร่วมทุน และวงเล็บไว้ว่า จอยท์เวนเจอร์ (Joint venture) ท่านทราบหรือเปล่าครับว่าวันนี้ประเทศไทยไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับจอยท์เวนเจอร์รองรับ ไม่มีนะครับ โกล้เคียงที่สุดคือกฎหมายที่ใช้ในการประเมินภาษีของธุรกิจร่วมค้าหรือจอยท์เวนเจอร์นั่นเอง ใช้ในการประเมินภาษีเท่านั้นครับ แต่ไม่มีกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบของบริษัทแม่ที่เข้ามาร่วมทุนเลย ยกตัวอย่างง่าย ๆ นะครับ สิ่งที่เป็นอันตรายมากที่สุดก็คือบริษัทแม่อาจจะมียุทธศาสตร์เป็น ๑,๐๐๐ ล้านบาท แต่เอามาลงทุนในโครงการในประเทศไทย ๑๐ ล้านบาท ความรับผิดชอบของบริษัทนี้ภายใต้กฎหมายไทย รับผิดชอบ ๑๐ ล้านบาทเท่านั้นครับ ไม่ได้ผูกโยงไปกับบริษัทแม่ที่มาร่วมทุน กฎหมายไม่มีรองรับครับ การร่วมทุนมีหลายลักษณะ จริง ๆ แล้วนอกจากจอยท์เวนเจอร์ แม้กระทั่งจอยท์เวนเจอร์เองมีการลงทุนร่วมกัน รับผิดชอบร่วมกัน ทำร่วมกัน มีการลงทุนร่วมกัน รับผิดชอบแยกกัน ทำแยกกัน มีการลงทุนร่วมกัน รับผิดชอบแยกกัน แต่ทำร่วมกัน ๓-๔ กรณีนี้ไม่มีกฎหมายรองรับ ท่านจะดำเนินการอย่างไรครับ ประเทศอื่น ๆ เขามีครับ ถ้าท่านบอกว่าวันนี้จะมี เมื่อที่ท่านบอกเอง ไม่ต้องแก้กฎหมายฉบับใดเลย ใช่ครับ แต่กฎหมายมันไม่มีครับ ท่านต้องตราขึ้นมาครับ เพราะไม่เช่นนั้นจะมีปัญหาสำหรับการดำเนินการของบริษัทในประเทศและการกำกับดูแลของภาครัฐ กรณีคอนซอร์เทียม (Consortium) ไม่ได้ระบุไว้ในร่างที่ไปเจรจានะครับ แต่การทำธุรกิจมีการทำคอนซอร์เทียมเยอะเลยครับ ท่านก็ไม่ระบุครับ ก็เป็นการร่วมทุนอีกลักษณะหนึ่ง แต่หายไปเลยครับ จากกรอบของการเจรจา อันนี้ผมคิดว่าก็ไม่น่าจะถูกต้องนะครับ อาจจะตกหล่นไปหรือเปล่าผมก็ไม่ทราบนะครับ เพราะฉะนั้นการประเมินนิติบุคคลในลักษณะต่าง ๆ ของลักษณะของการร่วมทุนซึ่งมีหลายแบบที่ผมชี้ไปแล้ว การประเมินในเรื่องการรับผิดชอบต่อคู่สัญญา การรับผิดชอบต่อรัฐ ถ้าเป็นกรณีทำสัญญากับภาครัฐ กรณีเรื่องการประเมินทางภาษี สิ่งเหล่านี้ไม่มีนะครับ เพราะมีหลายกรณีที่ทำร่วมกันแต่แยกจ่ายเงิน การประเมินภาษีก็ต่างกันไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่มีรายละเอียดครับ

อีกประการหนึ่งครับ ตารางการแก้ไขข้อผูกพันสาขาโทรคมนาคม ท่านไม่ได้ระบุว่าแก้ไขประเด็นไหนครับ แล้วก็ไม่มีการศึกษาผลกระทบ ไม่มีรายงานว่าจะมีกลุ่มใดที่ได้รับผลกระทบบ้าง แล้วก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องความสอดคล้องในการปฏิบัติตามกฎหมาย

ภายใน หรือพุดง่าย ๆ พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว และ พ.ร.บ. การประกอบกิจการโทรคมนาคม ไม่ได้พูดถึงครับ เพราะฉะนั้นอ่านไปอย่างนี้ก็ไม่ทราบว่าทิศทางที่ท่านจะไปใช้ในการเจรจาเป็นอย่างไร

แล้วก็ประการสุดท้ายนะครับ ก็คงเป็นเรื่องการเยียวยาเกี่ยวกับการปรับโครงสร้างธุรกิจที่ได้รับผลกระทบ ท่านไม่ได้บรรยายละเอียดไว้เลยครับ ท่านรัฐมนตรีต้องชี้แจงสักนิดหนึ่งเพื่อความสบายใจของสมาชิกนะครับ แล้วก็ในเมื่อจะมีการส่งเสริมหรือเปิดให้ประเทศต่าง ๆ บริษัทในประเทศสมาชิกของอาเซียนเข้ามาลงทุนในประเทศไทยนะครับ ก็ต้องถามว่าประเทศไทยมีนโยบายอย่างไร ส่งเสริมบริษัทคนไทยไปลงทุนในต่างประเทศ ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย ถ้าไม่มีนโยบายอย่างนี้เราก็เป็นฝ่ายตั้งรับอย่างเดียววนะครับ การลงทุนเชิงยุทธศาสตร์ของบริษัทไทย ผู้ประกอบการไทย โดยเฉพาะบริษัทขนาดกลาง ขนาดย่อม ในภูมิภาคนั้นเป็นโอกาสที่ดี แต่ถ้าไม่มีรัฐบาลสนับสนุนหรือนโยบายที่ชัดเจน งบประมาณที่ชัดเจนรองรับ กลุ่มผู้ประกอบการ โดยเฉพาะขนาดกลาง ขนาดย่อมก็คงจะไม่มีอนาคต ถึงแม้ว่ามีโอกาสอย่างดีในอาเซียนครับ ขอขอบคุณครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านรสนา โตสิตระกูล ครับ

นางสาวรสนา โตสิตระกูล สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ขอขอบคุณท่านประธานคะ ดิฉัน นางสาวรสนา โตสิตระกูล สมาชิกวุฒิสภากรุงเทพมหานคร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ดิฉันใคร่ขออภิปรายในกรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลกนะค่ะ ซึ่งดิฉันเองก็เห็นด้วยกับเพื่อนสมาชิกที่ได้อภิปรายไปก่อนหน้านี้ว่ากรอบการเจรจาที่ได้มีการเสนอนั้นก็ไม่มีรายละเอียดเท่าไร แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นการตีเช็คเปล่าให้กับทางคณะผู้เจรจา ที่นี้ดิฉันเห็นว่าในกรอบการเจรจาโดยส่วนใหญ่ขององค์การการค้าโลกนั้นเป็นการเจรจารอบ ๆ โดยเฉพาะการเจรจารอบโดฮา ในปี ๒๕๔๔ แล้วหลังจากนั้นก็ปรากฏว่ามีความขัดแย้งกันมาก -----

เนื่องจากประเด็นในเรื่องของผลประโยชน์ระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนานั้นขัดแย้งกันอย่างมาก จึงทำให้เกิดประเด็นในลักษณะของการไปเจรจาในรูปแบบของทวิภาคีเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งในประเด็นของการเจรจาทวิภาคีนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วประเทศที่พัฒนาแล้วมักจะกำหนดมาตรฐานหลายอย่างที่ทำให้ตัวเองได้ประโยชน์มากกว่าประเทศที่กำลังพัฒนาอยู่เสมอ นะคะ ซึ่งข้อตกลงที่เหนือกว่านั้นที่เขาเรียกกันว่า ทริปส์พลัส (TRIPs Plus) คือเหนือกว่าสิ่งที่เคยตกลงกันในการตกลงของดับบลิวทีโอ

ทีนี้ในประเด็นตรงจุดนี้ยกตัวอย่างในกรณีของการเจรจาเอฟทีเอ ระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหรัฐอเมริกาเองเคยเสนอเรียกร้องประเทศไทยว่าให้มีการผูกขาดข้อมูลทางยานะคะ ซึ่งเราเรียกว่า ดีอี (DE) หรือว่า ดาต้า เอ็กคลูซิวิตี (Data Exclusivity) อันนี้ก็จะสร้างปัญหาให้กับการสาธารณสุขของประเทศไทยค่อนข้างมาก เพราะว่ามันจะเป็นการกีดกัน การแข่งขันทางการค้าของยาสามัญ ซึ่งทางประเทศสหรัฐอเมริกาเคยเรียกร้องว่าขอให้มันมีลักษณะที่เรียกว่าการผูกขาดข้อมูลยาเพิ่มขึ้นจากสิทธิบัตรยา ซึ่งโดยปกติแล้วสิทธิบัตรยานั้นก็ได้รับการคุ้มครองอยู่แล้ว ๒๐ ปี การเรียกร้องให้มีการผูกขาดข้อมูลยาเพิ่มขึ้นเป็นตั้งแต่ ๕-๑๓ ปีนั้น ก็จะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหากับประเทศไทย โดยเฉพาะนักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นนี้ได้ทำข้อมูลขึ้นมาว่าถ้าหากว่าประเทศไทยยอมที่จะทำข้อตกลงในการที่จะมีการผูกขาดข้อมูลทางยาเพิ่มขึ้น ๕-๑๓ ปี จะส่งผลกระทบต่อราคายาที่จะเพิ่มขึ้นตามสถานการณ์ในประเทศไทย คือถ้าหากว่าเรายอมที่จะให้มีการผูกขาดข้อมูลทางยานอกเหนือจากสิทธิบัตรยา ซึ่งมีการคุ้มครองอยู่แล้ว ๒๐ ปี ถ้าหากว่าเรายอมให้มีการผูกขาดเพิ่มขึ้น ๕ ปี ก็จะทำให้ราคายานั้นจะเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๓ ในอีก ๒๐ ปี ข้างหน้า ถ้าหากผูกขาดเป็นระยะเวลา ๑๓ ปีนั้น ก็จะทำให้ราคายานั้นเพิ่มขึ้นถึง ๒๗ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งจะทำให้ราคายาของเรานั้นเราจะต้องสูญเสียเงินในเรื่องของยาที่ต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ถ้าหากคิดเป็นตัวเลข เป็นมูลค่า ถ้าหากเราให้มีการผูกขาดข้อมูลยา ๕ ปี ค่าใช้จ่ายด้านยาเราจะเพิ่มขึ้นจากการประเมินถึง ๑๙๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท แต่ถ้าหากว่ามีการยอมให้ผูกขาดเพิ่มขึ้น ๑๐ ปี ค่าใช้จ่ายด้านยาเราจะเพิ่มขึ้นถึง ๓๒๕,๐๐๐ กว่าล้านบาทนะคะ อันนี้จะทำให้ส่วนแบ่งตลาดของยาที่จะผลิตภายในประเทศของเรานั้นก็จะลดลงด้วย ซึ่งก็จะมีมูลค่าตั้งแต่ ๓๘,๐๐๐ ล้านบาทไปจนถึง ๙๔,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งอันนี้เป็นข้อมูลจากงานวิจัยของคณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในส่วนนี้เป็นเรื่องที่จะก่อให้เกิดผลเสีย

ด้วยเหตุนี้ดิฉันเองอยากตั้งข้อสังเกตผ่านท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีนะคะ ถ้าหากว่าท่านจะกรุณابันทึกเอาไว้ว่าในการไปเจรจาตกลงกับใครก็ตามนั้น ต้องขอให้มีการสำคัญในการกำกับที่ชัดเจนกับคณะเจรจาว่าจะต้องไม่เจรจาในเนื้อหาที่เกินไปกว่าความตกลงการค้าที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาหรือที่เราเรียกกันว่า ความตกลงทริปส์ในปี ๑๙๙๑ หรือปี ๒๕๔๔ เพราะมีเช่นนั้นแล้วถ้าหากว่าทางคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายคณะเจรจาไปเจรจาตกลงโดยไม่มีกรอบที่ชัดเจนนั้น ดิฉันคิดว่าประเทศไทยจะเสียประโยชน์เพราะว่าไม่แต่เฉพาะเรื่องยาอย่างเดียว แต่มันยังมีประเด็นอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องของสิทธิบัตรพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ซึ่งเป็นเรื่องของการที่ประเทศที่พัฒนาแล้วสามารถเข้ามาแย่งชิงทรัพยากรแล้วก่อให้เกิดการผูกขาด -----

ซึ่งอันนี้เป็นสิ่งที่เราได้เห็นว่าในการเจรจาการค้าโลกรอบโดฮาแล้วหลังจากนั้นไม่สามารถเจรจากันได้อีก เพราะว่าการขัดแย้งในเรื่องของผลประโยชน์นั้นมหาศาลมาก ระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนาอยู่ เพราะฉะนั้นประเทศไทยนั้นจะต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ค่อนข้างมาก และดิฉันเองไม่ยากเห็นการที่รัฐสภาจะอนุมัติกรอบการเจรจาในลักษณะที่เป็นการตีเช็คเปล่า ซึ่งท่านจะไปเจรจามีอะไรโดยที่ไม่ได้มีกรอบที่ชัดเจน ดิฉันเองอยากจะขอกราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรี อยากจะขอให้ท่านได้ช่วยยืนยันว่าการที่ท่านจะไปเจรจานั้น จะต้องไม่เกินจากกรอบที่เราเคยตกลงกันไว้เมื่อปี ๒๕๔๔ ซึ่งถ้าหากว่าท่านยืนยันอันนี้ได้ดิฉันก็ยินดีที่จะลงมติเห็นชอบด้วย แต่ถ้าหากว่าท่านไม่สามารถให้ความชัดเจนในส่วนนี้ ดิฉันก็คงไม่สามารถที่จะให้ความเห็นชอบกับกรอบการเจรจาในหัวข้อนี้ได้ ขอขอบคุณค่ะ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านชินทร์ หาญสืบสาย

นายชินทร์ หาญสืบสาย สมาชิกวุฒิสภา (ตาก) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม นายชินทร์ หาญสืบสาย สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดตาก ผมก็ขอร่วมอภิปรายให้ความคิดเห็นกับรัฐสภาแห่งนี้เกี่ยวกับกรอบการเจรจาทั้ง ๒ ฉบับ

เรื่องแรก กรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลก

เรื่องที่ ๒ ข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทยชุดที่ ๘ ภายใต้อกรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียน

ผมเองในฐานะที่เคยเป็นข้าราชการของกระทรวงพาณิชย์ ผมก็มีความรู้สึกมาโดยตลอดว่า โดยมาตรา ๑๙๐ เป็นการตั้งประเทศไทยในวงการการค้าระหว่างประเทศให้ล่าหลังเขาตลอดเวลาเลย เป็นความรู้สึกที่ออกมาจากใจเลยนะครับว่าในรัฐสภานั้นเราจะต้องมีความไว้วางใจฝ่ายบริหารว่าในการเจรจาตกลงต่าง ๆ นั้น เขาก็บอกเราจะต้องมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาการที่เขาไปเจรจาทกลง ฝ่ายบริหารจะต้องมีกระทรวงทบวง กรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม รวมทั้งกระทรวงการต่างประเทศ ถ้าทุกกระทรวงรวมกับภาคเอกชนไม่ว่าจะสมาคมการค้าสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หรือสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย รวมถึงเอกชนต่าง ๆ นั้น ได้มีการหารือกันอย่างรอบคอบ ทุกคนรักชาติ ทุกคนคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติ

เป็นหลัก และในขณะเดียวกันทุกคนผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายก็คำนึงถึงว่าทำอย่างไรเราจึงจะอยู่ในประชาคมโลกในการค้าไปด้วยกัน ทุกคนจะต้องรวบด้วยกัน ไม่มีการได้เปรียบเสียเปรียบอะไรมากมายนะครับ ถ้าเราพูดแต่ผลประโยชน์ตลอดเวลา คำนึงถึงอิทธิพลอะไรต่าง ๆ สังเกตดูระยะหลังทุกประเทศจะรอบประเทศไทยหลายครั้งเลย เพราะฉะนั้นผมจะไม่ลงรายละเอียด เพียงแต่ว่าอยากจะให้ข้อคิดว่าเรื่องทำนองนี้ในอนาคตถ้าหากจะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในกรอบบางเรื่องน่าจะเสนอรัฐสภาเพื่อทราบก็น่าจะเพียงพอแล้ว ผมคิดว่าฝ่ายนิติบัญญัติไม่จำเป็นจะต้องไปรู้รายละเอียดอย่างลึกซึ้งทุกเรื่อง อย่างเรื่องกรอบการเจรจาองค์การการค้าโลก ทุกท่านก็ทราบดีแล้วว่าเราเจรจากันมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ แล้ว และขณะนี้เราอยู่ในรอบโดฮา ซึ่งองค์การการค้าโลกต้องการที่จะเจรจาให้เสร็จภายใน ๔ ปี แต่บัดนี้กว่า ๑๐ ปีแล้วก็เจรจายังไม่เป็นที่เรียบร้อย ในการประชุมองค์การรัฐสภาโลกหรือไอพียู (IPU) ครั้งที่ ๑๒๔ ที่กัมปาลา เมื่อเดือนพฤษภาคมศกนี้ก็มีการประชุมเรื่ององค์การการค้าโลกควบคู่กันไปด้วย สมาชิกรัฐสภาซึ่งประกอบด้วยประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ต่างก็เร่งรัดว่าอยากจะให้รอบโดฮานั้น ปิดรอบโดยไวที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะผลประโยชน์ที่จะได้รับนั้นเป็นประเทศกำลังพัฒนา ไม่ใช่พัฒนาแล้ว เหมือนกรณีที่รอบโดฮาไม่สามารถจะปิดรอบได้ก็ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะประเทศไทยเราเสียเปรียบมากในเรื่องเงินชดเชย (Subsidy) และเรื่องทั้งการเปิดตลาดให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นในหลักการผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง รัฐสภาเราจะให้ความเห็นชอบด้วยกับกรอบความตกลงอันนี้

ส่วนข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทย ชุดที่ ๘ นั้น ฟังจากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ ศิริวัฒน์ ก็มีแต่ผลดีทั้งนั้นเลย ข้อเสนอไม่เห็นพุดเลยก็แสดงว่าเป็นประโยชน์จริง ๆ และขณะที่อาเซียนก็จะเป็นประชาคมอาเซียนอีก ๓๐ ปีข้างหน้าครับ ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ เลยที่ว่าเราจะไม่ร่วมเจรจาผูกพันเปิดตลาดให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นโดยสรุปผมจะไม่ลงรายละเอียดจนกระทั่งว่ามีข้อดี ข้อเสียอย่างไร แต่เป็นเรื่องที่ถ้าหากทุกท่านสนใจ ท่านก็สามารถที่จะเชิญกระทรวงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลเพิ่มเติม แต่โดยรวมแล้วผมคิดว่าโลกทุกวันนี้เป็นโลกที่นับวันการค้าจะเป็นเสรีมากขึ้น อาเซียนต้องเป็นกรอบ ๑๐ ประเทศของเรา แต่องค์การการค้าโลกนั้นประกอบด้วยประเทศกว่า ๑๐๐ ประเทศ ซึ่งการเจรจาข้อตกลงแต่ละฉบับนั้นจะเป็นประโยชน์โดยรวมและทำให้เป็นผลประโยชน์ต่อประเทศไทย ซึ่งประเทศกำลังพัฒนา ถ้าเราเจรจาในกรอบไบเรทีเทอรัล (Bilateral) หรือว่า ๒ ฝ่ายนั้นเราจะเสียเปรียบประเทศที่ใหญ่กว่ามาก แต่ในกรอบองค์การการค้าโลกนั้นมันจะต้องเป็นไปโดยเอกฉันท์ ทุกประเทศจะไม่เห็นชอบด้วย เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ผมก็มีความเห็นว่ารัฐสภาควรจะให้การสนับสนุน เพราะเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยและประเทศกำลังพัฒนาโดยรวม ขอขอบคุณมากครับ

พลเอก อีร์เดซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เหลือท่านอลงกรณ์ พลบุตร เชิญครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดเพชรบุรี ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมขอใช้สิทธิพาดพิงนิดเดียวครับ ท่านประธานครับ เพราะว่าในรายงานที่ทางสภาได้นำเสนอตามที่ท่านรัฐมนตรีได้เสนอข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทยชุดที่ ๘ ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียนนั้น ผมเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ที่ได้มาเสนอขอรัฐสภาในการให้ความเห็นชอบ ข้อเสนอผูกพันเปิดตลาด ชุดที่ ๘ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ และวันนี้ทางท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ท่านใหม่ก็ได้นำเสนอตารางข้อผูกพันเพื่อที่จะให้ประเทศไทยนั้นได้ดำเนินการภายใต้ความตกลงเอฟาส เป็นความตกลงการค้าบริการที่ประเทศไทยได้ดำเนินการอย่างมีนัยสำคัญภายใต้อาเซียน หรือเออีซี บลูปรินท์ ในส่วนนี้ผมไม่มีข้อขัดข้องใด ๆ เพียงแต่ว่ามีประเด็นที่อยากให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจง

ข้อแรก ก็คือว่าในเรื่องการค้าบริการนั้นมันมีอยู่ทั้งหมด ๔ หมวดด้วยกันครับ
ก็คือ

ในรูปแบบที่ ๑ ก็คือการบริการข้ามพรมแดนซึ่งเป็นการค้าบริการที่เวลาเรา
เจรจาการค้าก็จะรู้กันว่าเป็นการค้าบริการ หมวดที่ ๑

ในรูปแบบที่ ๒ คือการบริโภคในต่างประเทศเราเรียกว่า การค้าบริการ
หมวดที่ ๒

ในรูปแบบที่ ๓ คือการจัดตั้งธุรกิจเพื่อให้บริการเราเรียกว่า การค้าบริการ
หมวดที่ ๓

สุดท้ายก็คือในรูปแบบที่ ๔ คือการให้บริการโดยบุคคลธรรมดาหรือการค้าบริการ
หมวดที่ ๔

ที่ผมจะถามก็คือในหมวดที่ ๓ เพราะว่าเราได้มีประเด็นที่ไปโยงกับกฎหมายภายใน
ก็คือพระราชบัญญัติประกอบธุรกิจคนต่างด้าว และเราก็มีบัญชี ๑ บัญชี ๒ บัญชี ๓ การจะอนุมัติ
ตามความผูกพันในข้อที่ ๘ นั้นสำคัญมาก ผมถือว่าตรงนี้เป็นจุดสำคัญมากสำหรับธุรกิจบริการ
ในประเทศไทย หรือว่าการที่เราเปิดให้บริการข้ามพรมแดนทั้งที่เราไปเปิดบริการก็ดี
หรือต่างชาติมาเปิดให้บริการ เช่น บริการในเรื่องของโทรคมนาคม การสื่อสารหรือการให้บริการ
การศึกษาด้านอินเทอร์เน็ต หรือว่าเอาท์ซอร์สซิง (Outsourcing) ทั้งหมด ซึ่งอันนั้นเป็นหมวดที่ ๑
แต่ประเด็นที่เรากังวลกันมากก็คือในเรื่องของการจัดตั้งธุรกิจในประเทศไทย ซึ่งชุดบริการ ชุดที่ ๘ นี้
เมื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบวันนี้ในตารางข้อผูกพัน และเราแจ้งให้สำนักงานเลขาธิการอาเซียน
ที่จาการ์ตาได้ทราบก็จะทำให้เกิดความผูกพัน -----

นั่นหมายความว่าธุรกิจของสมาชิกอาเซียนสามารถมาจัดตั้งในประเทศไทยได้ตามตาราง
ข้อผูกพัน เช่น สาขาเร่งรัด ๔ สาขา สาขาโลจิสติกส์ อีก ๑ สาขา และที่สำคัญคือจากวันนี้ไป
๒ ปี ๖ เดือน ทุกสาขา คือเมื่อเป็นเออีซีหรือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘
ทุกสาขาจะต้องเปิดทุกสาขา และข้อจำกัดทั้งหลายที่มีอยู่ในทุกสาขาจะต้องลดให้หมดครับ
ที่ผมถามท่านรัฐมนตรีก็คือว่า ในส่วนของโหมด (Mode) ๓ นี่ครับ

๑. เรื่องการจัดตั้งธุรกิจว่า ในบัญชี ๓ ขณะนี้ได้สอดคล้องต่อในส่วนของ
ตารางข้อผูกพันชุดที่ ๘ เอฟเอส ชุดที่ ๘ นี่ครับ มากน้อยแค่ไหน แล้วก็มีอะไรที่ติดขัด มีอะไร
ที่ทำไม่ได้呢ครับ

๒. ก็คือการเตรียมความพร้อมในการรองรับ เพราะว่าสาขาที่ไม่ใช่สาขาวิชาชีพ
จะเป็นสาขาซึ่งเราสามารถใช้อำนาจที่เรียกว่า เซฟการ์ด (Safeguard) ได้ไม่มากนัก
ไม่อย่างนั้นเราจะต้องขดเขย หรือไม่อย่างนั้นเราจะถูกตอบโต้ แล้วก็ไม่เป็นผลดีต่อภาพรวม
ของอาเซียนในการที่จะก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตรงนี้เราได้มีการเตรียมความพร้อม
มากน้อยแค่ไหน ซึ่งที่ผ่านมาเราได้ตั้งที่เรียกว่า ดีบีดี อะคาเดมี่ (DBD Academy) นะครับ
คือสถาบันพัฒนาธุรกิจไป ๓ สาขาเท่านั้น คือ สาขาโลจิสติกส์ สาขาอีคอมเมิร์ซ
(e-Commerce) แล้วก็สาขาแฟรนไชส์นะครับ อันนั้นก็เพื่อเตรียมความพร้อม แล้วก็ในส่วน
ของเอสเอ็มอีเป็นสำคัญที่แน่นอนจะมีศักยภาพในการแข่งขันค่อนข้างที่จะอ่อนแอกว่าธุรกิจ
ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ ก็เป็นประเด็นคำถามที่อยากจะให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงเพื่อความมั่นใจ
ของรัฐบาลสำหรับการที่เราจะเข้าไปผูกพัน และตรงนี้เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญนะครับ
เพราะว่าเราจะต้องให้สาขาธุรกิจที่เราเปิดนั้น อย่างน้อยต่างประเทศจะมาถือหุ้นเป็นหุ้นใหญ่
ในประเทศไทยได้ และโดยเฉพาะสาขาโลจิสติกส์ปีหน้าก็จะต้องให้เขาถือหุ้นได้ถึง
๗๐ เปอร์เซ็นต์นะครับ ได้ถึง ๗๐ เปอร์เซ็นต์ และอีก ๒ ปี ๖ เดือนนั้นเราต้องเปิดทุกสาขา
มีเวลาสั้นมาก ดังนั้นการเพิ่มขีดความสามารถ การพัฒนาผู้ประกอบการของเราและการพัฒนา
สถาบันธุรกิจของเราจะต้องทำงานอย่างเร่งรัด อันนี้ก็เป็นที่เป็นผลกระทบ

สุดท้ายก็คือเรื่องของการใช้สิทธิในธุรกิจบริการของเราครับ
ก็คือประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกอาเซียนนี่ครับ แต่ว่ามาจัดตั้งธุรกิจ จัดตั้งบริษัทจำกัดนะครับ
เช่นไปจัดตั้งในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเขาเปิดโอกาสอย่างเต็มที่ และถือว่าเป็นนิติบุคคลสัญชาติ
สิงคโปร์ ซึ่งเท่ากับสามารถใช้สิทธิภายใต้ความตกลงเอฟเอสได้ ตรงนี้จะมีมาตรการอย่างไร

เพราะว่าสิ่งที่เราเกรงมากในเรื่องของธุรกิจบริการก็คือเรื่องของทุน เช่นอย่างการค้าปลีก
ค้าส่งนี่ครับ เรื่องของโลจิสติกส์ ส่วนใหญ่แล้วเป็นของต่างชาติทั้งนั้นครับ ส่วนใหญ่จะมีลักษณะ
ของนอมินี หรือว่าธุรกิจโทรคมนาคม ซึ่งเป็นเรื่องทั้งทุนเทคโนโลยี แล้วก็เรื่องการบริหาร
จัดการ แม้ว่าประเทศไทยถือว่าท็อปทรี (Top tree) ในด้านธุรกิจบริการ เมื่อพิจารณาในภาพรวม
ของ ๑๐ ประเทศแล้ว เราอยู่ในประเทศชั้นนำ แต่ว่าภายในอาเซียนแข่งด้วยกันไม่กลัว
แต่ที่เรากังวลก็คือว่าการใช้ช่องทางนี้ภายใต้ความตกลงเอฟาสมาจัดตั้งธุรกิจ โดยยุโรปก็ดี
โดยประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ ก็ดี ที่มีทุนมากกว่า มีอะไรต่าง ๆ เหล่านี้
ผมอยากถามท่านรัฐมนตรีนะครับว่าในเรื่องของเอสบีโอ (SBO) ไปถึงไหนแล้ว เพราะตรงนี้
จะเป็นความมั่นใจว่าจะไม่มีการเข้าประทุหลัง เอสบีโอ ขออภัยที่ต้องเอ่ยภาษาอังกฤษก็คือ
ซับสแตนเชียล บิซิเนส ออฟเพอร์เรชัน (Substantial business operation) ให้ดูว่าไม่ว่าใคร
จัดตั้งบริษัท บริการในประเทศอาเซียนประเทศใดก็ตามจะต้องมีกฎเกณฑ์ชัดเจนที่สามารถ
ไปติดตามประเมินว่าบริษัทนั้นได้มีการทำธุรกิจอย่างแท้จริง และมีประเทศอาเซียนนั้น
เป็นผู้จัดตั้งและผู้ถือหุ้นที่สำคัญตามนัยที่เราตกลงกัน ไม่ใช่เป็นประทุหลังที่เปิดโอกาส
ให้บริษัทต่างด้าวที่ไม่ใช่ในกลุ่มอาเซียนนั้นได้เข้ามาใช้ประโยชน์ ตรงนี้เป็นข้อกังวล
ที่ผมเองก็ยังไม่เห็นความชัดเจน ก็เลยขอถามเป็นคำถามที่ ๒ แล้วก็เป็นคำถามสุดท้าย
ขอบคุณท่านประธานครับ

พลเอก อีร์เดซ มีเพียร์ (รองประธานรัฐสภา) : ขอบคุณครับ เชิญท่านดวง
อันทะไชย ครับ

นายตวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา (ภาควิชาชีพ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ตวง อันทะไชย สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภาครับ ผมมีประเด็นที่จะขอประธานอนุญาตได้เป็นประเด็นข้อสังเกตแล้วก็สอบถามผ่านท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีเพื่อจะได้ให้ทางคณะรัฐมนตรีได้เอาใจใส่ดูแลเรื่องกรอบการเจรจาเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลก และข้อเสนอผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการของไทย ชุดที่ ๘ ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการบริการอาเซียน ความจริงถ้าท่านประธานย้อนไปดูตั้งแต่รอบที่ ๑ ถึงรอบที่ ๗ นั้นเราจะเห็นได้ชัดเจนว่ามีหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย แต่ว่าเรายังไม่เคยเตรียมพลเมืองของเราให้ก้าวทัน รัฐบาลเองก็มีนโยบายที่จะทำเรื่องนี้อยู่แล้วในการแถลงของท่านนายกรัฐมนตรี แต่ว่าข้อเท็จจริงนั้นเราก็ไม่สามารถที่จะทำให้ประเทศไทยได้ประโยชน์จากการเจรจา ได้ประโยชน์จากภาคบริการของประเทศไทยที่ไปทำความตกลงกับอาเซียนได้เลย ข้อเสนอของผมก็คือว่าวันนี้รัฐบาลยังขาดความชัดเจนในนโยบาย ขาดความชัดเจนในทิศทางว่าท่านจะเอาอย่างไรกับสิ่งที่ประเทศไทยได้ไปทำความตกลงกับอาเซียนแล้ว ผมยกตัวอย่างเช่น

ประการที่ ๑ ท่านจะเลือกเอาระหว่างการที่ประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางการบริการสุขภาพ หรือท่านจะเลือกเอาระหว่างการที่ประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของอาเซียน ถ้าท่านจะเลือกเอาไว้ให้ประเทศไทยนั้นเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของอาเซียนนั้น วันนี้ประเทศไทยได้ทำอะไรกับการศึกษาบ้าง เช่น ข้อตกลงของอาเซียนที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาอาเซียนนั้น ประเทศไทยได้ทำอะไรไปบ้างกับหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้พัฒนายกระดับให้ศูนย์การศึกษาของอาเซียนนั้นมาอยู่ประเทศไทยหรือไม่ หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องว่าด้วยเรื่องของการลงทุน ว่าด้วยเรื่องของการเปิดบริการ เรื่องการลงทุนทางการศึกษาในประเทศไทยนั้น โดยเฉพาะพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชนนั้นได้แก้ไขให้สอดคล้องกับข้อตกลงอาเซียนหรือไม่

ประการที่ ๒ ที่เป็นข้อเสนอผมก็คือว่าวันนี้ ท่านประธานครับ แทบไม่น่าเชื่อว่าถ้าเราไปพบกับแรงงานที่อยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน ท่านพูดทุกประเทศในอาเซียนก็จะตอบภาษาเดียวกันครับว่าวันนี้เรามีแรงงานที่มีทักษะ มีฝีมือที่ใช้ได้และดี แต่ว่าสิ่งหนึ่งที่คนไทยเองไม่สามารถจะก้าวทันต่อแรงงานที่มีอยู่ในต่างประเทศในประเทศอาเซียนด้วยกันก็คือคนไทยยังขาดทักษะในภาษาอาเซียนโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เราทำงานมาก่อนจริงครับ

มีประสบการณ์มาก่อนจริงครับ ทำงานมานานจริงครับ แต่เราไม่มีโอกาสที่จะเป็นหัวหน้าเขาที่จะเป็นผู้นำในแรงงานในต่างประเทศ ทำอย่างไรนโยบายของรัฐบาลนั้นจะพัฒนาและยกระดับให้แรงงานเหล่านี้ นอกจากมีทักษะในการทำงานแล้วจะมีทักษะในเรื่องของภาษาที่จะสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศที่เขาไปทำงานอยู่ที่นั่น

ประการที่ ๓ ที่ผมคิดว่าวันนี้รัฐบาลต้องเริ่มต้นทำเป็นข้อเรียกร้องที่พวกเราภาคประชาสังคมเองเรียกร้องมานาน ผมก็เรียกร้องเมื่อก็ครับ วันนี้ผมเรียกร้องผ่านท่านรัฐมนตรีศิริวัฒน์ไปทำให้หน่อย ถ้าท่านรัฐมนตรีไปดูตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ จนถึงปัจจุบันนโยบาย งบประมาณประจำปี ท่านประธานจะพบว่าประเทศไทยขาดองค์กรหรือกลไกหลักคล้าย ๆ กับเป็นกลไกในการขับเคลื่อนเรื่องการเตรียมพลเมืองเข้าสู่ประชาคมอาเซียนไม่ได้มีเจ้าภาพเลยครับ ที่ผ่านมานั้นประเทศไทยทำเรื่องอาเซียนต่างคนต่างทำอยู่บนพื้นฐานของแต่ละกระทรวงแต่ละหน่วยงานที่มีความรู้ความเข้าใจว่าอาเซียนคืออะไร เหมือนหนึ่งตาบอดคลำช้างท่านรัฐมนตรีครับ คนไปจับถูกทางก็บอกว่าอาเซียนเหมือนหางช้าง คนจับถูกวงก็บอกอาเซียนเหมือนงวง แล้วก็ต่างคนต่างทำ ประเด็นที่ผมกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีได้ลองทบทวนดูว่า เมื่อรัฐบาลมีนโยบายอย่างนี้ควรหรือไม่ที่เราจะต้องมีกลไกในการขับเคลื่อนเป็นเจ้าภาพประสานนโยบายพัฒนาระดับส่งเสริมกำกับประเด็นที่เราไปเจรจาในอาเซียน ผมยกตัวอย่างเรื่องเดียว ท่านประธานลองดูกรอบการค้าที่เราเจรจาทกลงรอบนี้ที่เรียกว่า เป็นข้อผูกพันเปิดตลาดการค้าบริการ ชุดที่ ๘ ของไทยในอาเซียน ผมเชิญท่านประธานมาดูในกรอบที่บริการสุขภาพและสังคม แต่ที่ระบุเอาไว้ว่าถ้าเป็นเงื่อนไขในการเปิดตลาดแต่ละสาขานั้นการบริการข้ามแดนไม่มีข้อจำกัด การจัดตั้งธุรกิจอนุญาตเฉพาะรูปแบบของบริษัทจำกัดเท่านั้น -----

โดยสัดส่วนหุ้นส่วนต่างชาติต้องไม่เกินร้อยละ ๗๐ และดำเนินธุรกิจได้เฉพาะในลักษณะร่วมทุน
จอยท์เวนเจอร์ แล้วก็กับนิติบุคคลสัญชาติไทยเท่านั้น นอกจากนี้ก็เขียนเอาไว้ว่าเงื่อนไข
ในการเปิดตลาดทุกสาขา เช่นไม่ผูกพันในเรื่องการถือครองและใช้ประโยชน์จากที่ดิน
นิติบุคคลต่างชาติ ภายใต้ข้อผูกพันนี้ถือครองหรือได้สิทธิในการถือครองที่ดิน จะขาดคุณสมบัติ
ในการได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อตกลงนี้หรืออื่น ๆ ประเด็นที่ผมจะถามท่านรัฐมนตรีก็คือว่า
ประเด็นที่เราไปทำความเข้าใจอย่างนี้มันมีกลไกใดบ้างไปสื่อสารกับประชาชน ไปสื่อสาร
กับนักธุรกิจของคนไทยให้รับรู้ว่ามันมีเงื่อนไขของการเจรจาแบบนี้เกิดขึ้น อย่าลืมนะครับ
เมื่อเวลาเราเปิดเจรจาเราไม่ไปเขาก็มา นั่นคือสิ่งที่เราจะต้องได้ประโยชน์จากข้อตกลง
จึงกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีไปถึงรัฐบาลว่าถึงเวลาหรือยัง
ที่เราจะเตรียมพลเมืองเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเป็นกระบวนการ อย่างเป็นระบบ
และมีรูปแบบ กล่าวคือจะต้องมีนโยบายในการสนับสนุนเรื่องการเตรียมประชาชนเข้าสู่
อาเซียนอย่างจริงจัง ถ้ามีนโยบายนั้นแปลว่าต้องมีการมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเป็นก้อน
ไม่ใช่ให้ตามแบบที่จะต้องให้แบบกระจาย แบบเบี้ยหัวแตก เมื่อมีนโยบายมีงบประมาณ
ก็ต้องมีงาน มีผู้รับผิดชอบเป็นเรื่องเป็นราว หรือเรื่องบริการการท่องเที่ยวอย่างนี้ก็ต้อง
ให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารับผิดชอบเป็นเรื่องเป็นราว วันนี้คนไปท่องเที่ยวในอาเซียน
ท่านรัฐมนตรีทราบไหมครับ เขาไม่เลือกบริษัทในประเทศไทยแล้ว เขาไปเลือกบริษัทที่อยู่
ประเทศเวียดนามที่เสนออัตราค่าบริการต่อหัวถูกกว่าประเทศไทย นั่นแปลว่าเราได้คืบคลาน
เข้ามาสู่การต่อวิชาชีพที่เป็นวิชาชีพ เป็นข้อตกลงของอาเซียนของเราแล้ว ผมจึงกราบเรียน
ท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีนะครับ ผ่านไปถึงคณะรัฐมนตรีว่าถึงเวลาหรือยัง
ที่เราจะทบทวนกำหนดทิศทางและกระบวนการและรูปแบบที่มีกลไกในการเตรียมพลเมือง
เข้าสู่ประชาคมอาเซียน ขอบพระคุณครับ

พลเอก ชีรเดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ขณะนี้ไม่มี
ผู้อภิปรายแล้วนะครับ ถือว่าการอภิปรายเป็นอันยุติครับ ผมจะให้ท่านรัฐมนตรีชี้แจงนะครับ
เสร็จแล้วก็จะขอมตินะครับ เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายศิริวัฒน์ ขจรประศาสน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ผม นายศิริวัฒน์ ขจรประศาสน์
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ ต้องขอขอบคุณทุกข้อสังเกต ข้อเสนอแนะแล้วก็คำถาม

ที่ท่านสมาชิกหลาย ๆ ท่านนั้นได้แสดงความเป็นห่วงนะครับ ต้องขออนุญาตที่จะเรียนตอบ
ข้อซักถามท่านสมาชิกที่ได้สอบถามมาในเรื่องของรายละเอียดที่ไม่ได้ระบุเอาไว้ ที่บอกว่า
เป็นแบล็กเช็คหรือว่าเป็นเช็คเปล่าที่อยู่ในรายละเอียดของเอกสารที่ส่งให้ไป ซึ่งต้องเรียน
กับท่านสมาชิกอย่างนี้ว่าการเป็นสมาชิกดับบลิวทีโอ หรือว่าองค์การการค้าโลกนั้นย่อมมี
ข้อผูกพันที่จะต้องเจรจาในเรื่องที่มีการหยิบยกขึ้นมาในทุก ๆ เรื่อง ซึ่งเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้
เป็นเรื่องยากที่จะคาดเดาได้ ซึ่งจะต้องเขียนกรอปรอบเอาไว้กว้าง ๆ ซึ่งจะต้องครอบคลุม
ในส่วนที่เราคิดว่าอาจจะหยิบยกขึ้นมาในการเจรจาในอนาคตได้ ซึ่งหากเราไม่เจรจาแล้วนั้น
ก็เท่ากับเรายอมรับในสิ่งที่เขาเสนอมาโดยปริยาย เพราะฉะนั้นกรอปรอบการเจรจาก็ไม่ใช่
กรอปรอบการเจรจาที่เราไม่ได้รับรู้ในรายละเอียดอย่างที่ท่านสมาชิกนั้นได้ซักถามกันไปนะครับ
เพราะว่าในเมื่อการเจรจานั้นมีการเจรจาเกิดขึ้นแล้วก็จะยังไม่ผูกพันกับประเทศไทย
โดยที่รัฐบาลจะต้องนำผลของการเจรจานั้นกลับมาขอความเห็นชอบของรัฐสภาอีกครั้งหนึ่ง
ตามมาตรา ๑๘๐ ซึ่งหากรัฐสภานั้นไม่ให้ความเห็นชอบก็จะมีข้อผูกมัดแต่อย่างใด
ก็เรียนให้กับทางท่านสมาชิกท่านสบายใจได้นะครับ

ในส่วนเรื่องของข้อซักถามที่สอบถามมาว่ามีการศึกษาในเรื่องของการเปิดตลาด
บริการอย่างไรบ้าง ก็เรียนกับท่านสมาชิกว่าได้มีการศึกษาข้อดีข้อเสียแล้วนะครับ บทสรุปนั้น
อยู่ในตอนท้ายของเอกสารที่ได้ให้กับท่านสมาชิกไปนะครับ ซึ่งบทสรุปตรงนี้ก็มีการนำเสนอ
ยุทธศาสตร์ที่ได้ใช้ด้วย ก็ฝากท่านสมาชิกช่วยพิจารณาด้วยนะครับ

ในส่วนของกฎหมายจอยท์เวนเจอร์นั้น การกำหนดกฎหมายจอยท์เวนเจอร์นั้น โดยข้อผูกพันก็จะทำให้ผู้ที่มาลงทุนที่มาร่วมทุนกับไทยนั้นเป็นการปกป้องให้ไทยได้มีส่วนในธุรกิจของคนต่างชาติ เพราะฉะนั้นก็ไม่มี ความจำเป็นจะต้องมีกฎหมายจอยท์เวนเจอร์ขณะนี้ที่จะมารองรับ

ในเรื่องอื่น ๆ ที่ได้มีการสอบถามมา อย่างเช่น การจัดตั้งธุรกิจบริการ ขณะนี้ก็จะมีการเปิดทั้งสิ้น ๘๐ สาขาบริการ ในจำนวนรวม ๑๒๘ สาขา ซึ่งสอดคล้องกับตามที่กำหนดในข้อผูกพัน ซึ่งการเปิดก็ไม่ได้ขัดต่อ พ.ร.บ. ต่างด้าว ซึ่งจะไม่มีการเปิดในสาขาที่ห้ามคนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ก็เรียนกับทางท่านสมาชิกอย่างนี้นะครับว่าต้องขอขอบพระคุณทุก ๆ ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผมก็จะรวบรวมเอาข้อสังเกต ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เหล่านี้ส่งต่อไปให้กับทางรัฐบาลนั้นได้พิจารณาเพื่อเป็นส่วนประกอบในการที่จะนำไปเจรจาต่าง ๆ ที่ผมเชื่อมั่นว่าจะเกิดประโยชน์กับประเทศชาติอย่างแน่นอนครับ ขอขอบคุณครับ

พลเอก อีร์เดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ต่อไปผมจะขอมตินะครับ แต่ว่าก่อนจะขอมติขอตรวจสอบองค์ประชุมก่อนนะครับ

(พลเอก อีร์เดช มีเพียร รองประธานรัฐสภา มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบ ก่อนทำการตรวจสอบองค์ประชุม)

พลเอก อีร์เดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านสมาชิกเข้าห้องประชุมเพื่อลงมติครับ เมื่อท่านมาแล้วโปรดแสดงตนด้วยนะครับ เชิญท่านที่อยู่นอกห้องประชุมเข้าห้องประชุมเพื่อลงมติและโปรดแสดงตนด้วยครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรและกดปุ่มแสดงตน)

พลเอก อีร์เดช มีเพียร (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกแสดงตนหมดทุกท่านแล้วใช่ไหมครับ ขอผลด้วยครับ ขณะนี้มีสมาชิกผู้อยู่ในห้องประชุม ๓๒๔ ท่านครบองค์ประชุมครับ